Michael Dobbs

CULISELE PUTERII

HOUSE of CARDS 1

virtual project

MICHAEL DOBBS

Seria: House of Cards

Volumul 1

CULISELE PUTERII

Original: *House of Cards* [2014]

Traducere din limba engleză de:
MARIA ACIOBĂNIȚEI
prin Lingua Connexion

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2015

PARTEA ÎNTÂI

AMESTECAREA CĂRȚILOR

Nimic nu durează, nu la nesfârșit. Nici râsul, nici dorința, nici măcar viața. Nu pentru totdeauna. De aceea profităm de ceea ce avem.

De ce să irosești viața căutând un epitaf? „Amintit cu căldură.” Cine, dacă nu un idiot, are așa ceva sculptat deasupra capului? E vorba doar de incontinență sentimentală. Să recunoaștem, viața e un joc în care nu câștigi nimic, noi decidem prin politică cine câștigă și cine pierde. Și, fie că ne place, fie că nu, toți suntem jucători.

„Respectat de toți cei care l-au cunoscut.” Alt scâncet monumental. Nu și pentru piatra mea de mormânt. Nu respectul, ci teama îi motivează pe oameni; așa se construiesc imperii și așa încep revoluțiile. Este secretul marilor oameni. Când un om se teme că îl vei strivi, că îl vei distruge complet, atunci urmează și respectul. Frica josnică e amețitoare, copleșitoare, eliberatoare. Întotdeauna e mai puternică decât respectul.

Întotdeauna.

CAPITOLUL UNU

Joi, 10 iunie

Părea că trecuse doar o clipă de când venise acasă, poticnindu-se la ultima treaptă de oboseală, dar soarele dimineții deja îi înfigea cuțite în ochi, furișându-se prin draperie, iar ea începu să-și caute locul pe pernă. Se întoarse enervată. Își simțea mintea tulbure, picioarele o dureau și patul era gol alături de ea. Fusese o idee

proastă să participe la terminarea celei de-a doua sticle de Liebfraumilch. Coborâse garda, se lăsase înghesuită într-un colț de un nemernic de la *Sun*, plin de acnee și insinuări. Trebuise să-i verse pe cămașă ultima gură de vin ca să o lase în pace. Se uită repede sub cuvertură ca să se asigure că nu greșise iremediabil și că nu era cumva pe acolo. Oftă; nici măcar nu apucase să-și scoată șosetele.

Mattie Storin bătu perna cu palma ca s-o așeze și se întinse din nou. Merita câteva clipe în plus în pat; știa că nu avea să doarmă în seara aceea. Seara alegerilor. Ziua Osândei. Răzbunarea alegătorilor. Ultimele săptămâni fuseseră îngrozitoare pentru Mattie, presată de redactorul ei, stresată și înghesuită prea tare de termenele limită, trecând de la încântare la epuizare. Poate începând cu dimineața următoare putea să-și ia câteva zile libere, să-și pună viața în ordine, să găsească vinuri și bărbați mai buni alături de care să-și petreacă seara. Trase cuvertura mai mult în jurul ei. Chiar și în bătaia soarelui de dimineață de vară, simți un fior rece.

Așa era de când plecase din Yorkshire cu un an mai devreme. Sperase să lase toate acuzațiile și furia în urmă, dar încă mai aruncau o umbră rece asupra ei, o urmăreau peste tot, mai ales în pat. Se cutremură și-și apăsă fața în perna plină de cocoloașe.

Încerca să gândească filosofic. La urma urmei, nu mai era nicio nebunie emoțională care să-i distragă atenția, nimic care să o împiedice să descopere dacă avea, într-adevăr, calitățile necesare să devină corespondent politic într-o lume cumplit de masculină. Nu trebuia să-și bată capul decât cu ea însăși, nu avea nici măcar o pisică. Numai că era greu să gândești filosofic când îți înghețau picioarele. Și când nu aveai rufe curate. Dădu cuvertura la o parte și se ridică de pe pat, descoperind însă că sertarul cu lenjerie intimă era gol. Calculase greșit, uitase, prea multe de făcut și prea puțin timp, mai ales pentru spălat rufe. Căută în celelalte sertare, în fiecare colț, deranjă toate lucrurile, dar nu găsi nimic. La naiba, se bucura că nu era niciun bărbat acolo ca s-o vadă așa. Se repezi în coșul cu rufe murdare, căută înăuntru până găsi o pereche de chiloți ce stăteau acolo de o săptămână, însă pe care îi purtase doar o dată. Îi întoarse pe dos și îi îmbrăcă. Gata de luptă. Cu un oftat, Mattie Storin deschise ușa de la baie și-și începu ziua.

•

În timp ce amurgul învăluia cerul de iunie, patru seturi de lămpi de televizor HMI pe bază de oxid de mercur porniră cu un pocnet surd, luminând partea din față a clădirii cu energie electrică de mare intensitate. Lumina strălucitoare pătrundea adânc în spatele imitației de fațadă georgiană a sediului central al partidului. O draperie flutura la fereastra de la etajul trei, acolo unde cineva aruncă o privire la scena de afară.

Molia văzu și ea lămpile. Aștepta să se înnopteze, odihnindu-se într-o crăpătură dintr-un turn de la Sfântul John, biserica grațioasă construită de Wren în mijlocul Pieței Smith. Biserica nu mai era demult un loc sfânt, Sfântul John fusese înlăturat, dar cele patru turnuri de calcar încă dominau piața fără Dumnezeu din inima Westminster-ului. Priveau în jos, cu o încruntare dezaprobatoare. Dar nu și molia. Aceasta începu să se agite de emoție. Întinse aripile, atrasă de cei zece mii de wați și de instinctul vechi de un milion de ani.

Molia se avântă în aerul înserării, forțându-și trupul de-a lungul râului de lumină. Zbură pe deasupra capetelor din mulțimea care creștea, dincolo de agitația și ritmul intens al pregătirilor. Zbură tot mai aproape, nerăbdătoare, împătimită, dezordonată, ambițioasă, indiferentă față de tot, în afară de puterea care o atrăgea, putere dincolo de visuri, dincolo de rezistență. Nu avea de ales.

Se văzu o sclipire puternică atunci când corpul moliei atinse lentila cu o milisecundă înainte ca aripile să se înfășoare pe sticla fierbinte și să se dezintegreze. Cadavrul carbonizat și înnegrit răspândi mici vapori de disperare și se rostogoli pe pământ. Noaptea făcuse prima victimă.

•

O altă victimă a serii se sprijinea de barul lăcuit la Marchizul de Granby, chiar după colț de agitația tot mai mare. Marchizul de Granby original fusese un militar cunoscut cu două sute de ani înainte și avea mai multe baruri care îi purtau numele decât orice altă persoană, însă marchizul cedase în fața politicii, se rătăcise și murise dator și nenorocit. Cam aceeași soartă îl aștepta și pe Charles Collingridge, conform multora dintre prietenii lui toleranți. Nu că

Charlie Collingridge ar fi fost vreodată ales, dar nici marchizul nu fusese: asta nu se făcea pe vremea aceea. Collingridge avea vreo cincizeci și cinci de ani, părea mai bătrân, mai răvășit și nu avusese o carieră militară deosebită – doi ani petrecuți în serviciul național care-l lăsaseră doar cu simțul propriei imperfecțiuni în rânduiala vieții. Charlie încercase mereu să facă ceea ce era bine, doar că avea o înclinație spre accidente. Așa se întâmplă când obișnuiești să bei.

Ziua lui începuse devreme, cu un bărbierit și o cravată, totuși firele din barbă deja începeau să se vadă, iar cravata atârna cam strâmbă. Ochii lui îi spuneau barmanului că votca mare pe care i-o servise în urmă cu două pahare nu fusese prima din ziua aceea. Dar Charlie era un bețiv amabil, avea mereu un zâmbet pregătit și un cuvânt generos. Împinse paharul gol pe tejghea.

— Încă unul? întrebă barmanul bănuitor.

— Și unul pentru tine, prietene, răspunse Charlie, întinzându-se după portofel. Ah, dar se pare că nu prea mai am bani, mormăi el, uitându-se uimit la ultima bancnotă, apoi se căută prin buzunare, scoase cheile, o batistă cenușie și câteva monede. Sunt sigur, undeva…

— Ajunge bancnota, preciză barmanul. Pentru mine nimic, mulțumesc. O să fie o noapte lungă.

— Da, așa e. Îl știi pe fratele meu mai mic, Hal?

Barmanul clătină capul, împinse paharul pe tejgheaua lăcuită, bucuros că bătrânul bețiv nu mai avea bani și urma să plece în curând din bar.

— Nu-l știi pe Hal? repetă Charlie surprins. Trebuie să-l știi, adăugă el și sorbi din pahar. Toată lumea îl știe pe Hal. Încă o sorbitură. E prim-ministrul.

CAPITOLUL DOI

E o idee foarte bună ca un politician să aibă viziune. Da, Chestia cu Viziunea e exact ce-i trebuie. Foarte folositoare, nu credeți? Într-o zi senină, cei mai mulți politicieni pot să vadă tocmai la… ei bine, știu pe cineva care vede tocmai

până la Battersea.

Francis Ewan Urquhart era un bărbat construit din multe laturi, era membru în parlament, membru al Consiliului Privat, ceea ce însemna că lumea i se adresa cu Distins Deputat, Ministru al Coroanei și Comandant al Ordinului Imperiului Britanic. Însuma toate aceste lucruri și aceasta era noaptea lui, însă tot nu se simțea bine. Stătea înghesuit într-un colț dintr-o cameră de zi mică și neaerisită, lipit de o veioză hidoasă din anii ’60 care stătea să se răstoarne. Era înconjurat de mai multe matroane pe post de alegători și care-i blocaseră calea de scăpare, pălăvrăgind cu mândrie despre ultimele reduceri și pantofi strâmți. Se întreba de ce se mai deranjau. Se aflau în zona suburbană Surrey, ținutul claselor sociale A și B, conform terminologiei realizatorilor de sondaje de opinie, acolo unde pașapoartele se zăreau mereu la îndemână și era câte un Range Rover pe alee. Range Rover-uri? Nu se întâmpla să nimerească prin noroi decât când erau conduse neatent într-o vineri seara peste peluzele din fața caselor sau când îi lăsau la școlile private pe micuții Johnny sau Emma. Culegerea de date statistice în zona aceea era considerată aproape vulgară. Acolo nu se numărau voturile: se cântăreau.

— Mai doriți un *vol-au-vent*[{1}], domnule Urquhart?

O farfurie cu pateuri fleșcăite îi era împinsă sub nas de o femeie supraponderală, cu pieptul acoperit de un imprimeu floral care părea să ascundă două pisici arțăgoase.

— Nu, mulțumesc, doamnă Morecombe. Mă tem că voi exploda!

De nerăbdare. Era un defect, unul vechi de multe generații. Familia Urquhart era o familie de războinici mândri din una dintre regiunile muntoase ale Scoției, iar castelul lor se afla pe malul lacului Loch Ness. Apoi apăruse McDonald’s și castelul căzuse în ruine. Amintirile din copilărie ale lui Urquhart erau legate de aerul limpede și tăios al mlaștinilor, în compania unui însoțitor bătrân, stând întins ore întregi pe mușchiul umed de turbă și pe ferigile frumos mirositoare, așteptând să apară puiul de cerb potrivit, așa cum își imaginase că făcea fratele lui mai mare, Alastair, când aștepta nemții în șanțurile de lângă Dunkirk. Fratele lui îi spunea

FU[{2}], o poreclă care le câștigase deseori o palmă de la tatăl lor, deși abia peste ani de zile ajunse Francis să înțeleagă de ce. Nu se supăra, bucuros să meargă după fratele lui mai mare. Însă Alastair nu se mai întorsese acasă de pe front. Mama lui a avut un șoc psihic, nu și-a mai revenit niciodată, trăia numai cu amintirea fiului ei și-l neglija pe Francis, așa că FU a plecat într-un târziu în Sud, la Londra. La Westminster. La Surrey. Își abandonase datoria. Mama lui nu mai vorbise de atunci cu el. Să-și fi vândut moștenirea pentru toată Scoția ar fi fost de neiertat, dar pentru Surrey?

Oftă, deși zâmbea. Era a optsprezecea sală de comitet din ziua aceea și entuziasmul care însuflețise dispoziția de dimineață se destrămase demult, ca o țesătură uzată, lăsând în urmă doar firele. Mai erau patruzeci de minute până se închideau cabinele de vot și ultimul buletin ajungea în urnă. Cămașa lui Urquhart era udă leoarcă. Era obosit, stânjenit, înghesuit de trupa de femei care-l urmărea cu insistența unui câine Spaniel.

Cu toate astea, continua să zâmbească, pentru că viața lui era pe cale să se schimbe, indiferent de rezultat. Urquhart petrecuse mulți ani urcând pe scara politică, de la parlamentar lipsit de importanță cu diverse slujbe în minister la Chief Whip[{3}], una dintre cele douăsprezece cele mai importante funcții din guvern. Acest lucru îi oferea birouri splendide pe Downing Street[{4}], la numărul 12, la câțiva metri de casa prim-ministrului. În spatele ușii cu numărul 12 se întâlniseră pentru prima și singura dată doi dintre cei mai cunoscuți englezi din toate timpurile, Wellington și Nelson. Pereții răsunau de istorie și de autoritatea care îi aparținea lui.

Dar puterea lui Urquhart nu provenea direct din funcția publică. Rolul de Chief Whip nu-i aducea și o poziție în Cabinet. Urquhart nu conducea vreun minister mare sau vreo administrație civilă masivă; sarcina lui nu avea față, el se zbătea necontenit în culise, fără să țină discursuri publice și fără să dea interviuri la televizor. Era un om al umbrelor.

Și al disciplinei. El era Executantul, cel a cărui sarcină era să-i cheme pe ceilalți la ordine. Asta însemna că nu era doar respectat, ci și temut. Era ministrul cu cele mai ascuțite antene politice din guvern. Pentru a câștiga voturi, zi de zi, noapte de noapte, trebuia

să știe unde puteau fi găsiții parlamentarii, ceea ce însemna și că trebuia să le cunoască secretele – cu cine complotau, cu cine se culcau, dacă nu erau prea amețiți de băutură ca să voteze, dacă puneau cumva mâna în buzunarul sau pe soția altcuiva. Toate aceste secrete, cu marginile lor ascuțite, erau adunate la un loc și păstrate într-un carnet cu coperte negre, închis într-un seif la care nici măcar prim-ministrul nu avea chei.

La Westminster, asemenea informații reprezentau puterea. Mulți dintre membrii partidului parlamentar al lui Urquhart își datorau poziția capacității unui Chief Whip de a rezolva – și câteodată de a acoperi – problemele personale. Cei aflați în rândurile din spate, înclinați spre rebeliune, sau de pe rândurile din față, distrași de ambiție, se trezeau că se răzgândeau când li se reamintea de o indiscreție anterioară și pe care partidul o iertase, însă nu o uitase. Era uimitor cât de maleabili deveneau politicienii când se confruntau cu posibilitatea unui conflict între viața lor privată și cea publică. Până și amărâtul acela dispeptic din Staffordshire, ministrul Transporturilor, un om care plănuise să țină un discurs mult peste competența lui și mult prea aproape de teritoriul prim-ministrului, își venise în fire. Nu fusese nevoie decât să dea un telefon acasă la amantă în loc de căminul lui conjugal.

— Francis, cum mama naibii m-ai găsit aici?

— Oh, Keith, am făcut o gafă îngrozitoare? Îmi pare tare rău, voiam să discutăm puțin despre micul tău discurs, dar se pare că am căutat numărul într-un dosar greșit.

— Despre ce naiba vorbești?

— Oh, n-ai aflat? Ținem două serii de registre. Unul este raportul oficial, celălalt… Ei bine, nu-ți face griji, ne păstrăm agenda neagră în maximă siguranță. Nu se va mai întâmpla. O pauză, apoi: Nu-i așa?

Ministrul Transporturilor oftase, scoțând un sunet plin de melancolie și vină.

— Nu, Francis, nu se va mai întâmpla, la naiba.

Alt păcătos făcut să se pocăiască.

Partidul îi era dator lui Francis Urquhart, toți știau asta. Și, după alegerile acestea, avea să vină vremea să-și recupereze datoriile.

Urquhart reveni brusc la realitate cu ajutorul uneia dintre doamnele devotate. Avea ochii aprinși, obrajii îmbujorați, răsuflarea îngreunată de gustul acru al sandviciurilor cu ou și măcriș, iar sentimentul ei de jenă și discreție era copleșit de căldură și emoția zilei.

— Spuneți-ne, domnule Urquhart, ce planuri aveți? Veți candida la alegerile viitoare? întrebă ea obraznic.

— Ce vreți să spuneți? răspunse el, uimit, cu ochii lansând fulgere de nemulțumire.

— Vă gândiți să vă retrageți? Aveți șaizeci și unu de ani, nu-i așa? Veți avea șaizeci și cinci sau mai mult la următoarele alegerile, insistă ea.

Francis își aplecă silueta înaltă și ascuțită ca să-i vorbească direct în față.

— Doamnă Bailey, încă mai am capul pe umeri și în multe societăți aș fi de-abia la apogeul carierei politice, adăugă el printre buze, fără nicio urmă de bună dispoziție. Mai am încă multă muncă de făcut. Lucruri pe care vreau să le realizez.

Se întoarse cu spatele la ea, fără să-și ascundă nerăbdarea, deși în adâncul sufletului știa că avea dreptate. Nuanțele roșii și puternice ale tinereții lui dispăruseră demult, aurul se transformase în argint, după cum îi plăcea lui să glumească. Purta părul un pic mai lung, ca și cum ar fi vrut să compenseze. Silueta lui subțire nu mai umplea costumele croite tradițional la fel de ușor ca în alți ani, iar ochii lui albaștri deveniseră mai reci după trecerea atâtor ierni. Înălțimea și poziția dreaptă creau o imagine distinsă într-o încăpere aglomerată, însă un ministru pe care îl supărase cândva îi spusese că avea un zâmbet ca mânerul unei urne cu cenușă rece. „Fie ca în curând cenușa aceea să fie a ta, nemernic bătrân”, se răstise acesta. Urquhart nu se mai afla la începutul vârstei mijlocii și nu mai putea s-o ascundă, nici măcar față de el însuși. Experiența nu mai era un aliat.

Câți ani privise bărbați mai tineri și mai puțin talentați obținând avansări mai rapide? De câte ori îi șterse la ochi sau la fund, le îngropase secretele la adâncime ca să le netezească drumul? Da, îi erau datori! Încă mai avea timp să lase o amprentă, dar el și doamna

Bailey știau că nici acela nu mai era prea mult.

Oricum, deși se întorsese cu spatele la ea, femeia veni după el, hărțuindu-l în legătură cu propunerea de stradă cu sens unic pentru centrul comercial High Street. Francis ridică ochii rugător și reuși să îi atragă atenția soției lui, Mortima, prinsă în discuții banale în capătul opus al sălii. Dintr-o privire îi transmise că trebuia demult să-l salveze, așa că ea se grăbi să ajungă la el.

— Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați, trebuie să ne întoarcem la hotel și să ne schimbăm înainte de numărătoare. Vă mulțumesc mult pentru ajutor. Știți că îi sunteți indispensabile lui Francis.

Urquhart reuși chiar să-i zâmbească doamnei Bailey; un zâmbet ca o musculiță efemeră, atât de trecător, încât dispăru aproape fără să fie observat, dar suficient cât să repare relațiile. Se îndreptă repede spre ușă. Tocmai își lua la revedere de la gazdă, când îi făcu semn agenta lui electorală, care își nota ceva cu repeziciune în timp ce vorbea la telefon.

— Adun ultimele date statistice la un loc, Francis, explică ea.

— Și eu care mă întrebam de ce nu s-a făcut asta în urmă cu o oră.

Iarăși, cea mai palidă expresie amuzată muri înainte să ajungă la ochii lui.

— Atmosfera nu e la fel de veselă ca ultima dată, spuse ea, înroșindu-se din cauza reproșului. Mulți dintre cei care ne sprijină par să fi rămas acasă. E dificil de spus, însă bănuiesc că majoritatea va fi scăzută. Nu pot să spun cu cât.

— La naiba cu ei. Merită o doză de opoziție câțiva ani. Poate asta i-ar trezi puțin la realitate.

— Dragul meu, îl liniști soția lui cum făcuse de atâtea ori, nu e o remarcă prea generoasă. Cu o majoritate de aproape douăzeci și două de mii, ne putem permite și căderi minuscule, nu-i așa?

— Mortima, nu mă simt generos. Mi-e cald, sunt obosit și sunt sătul de păreri neutre. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici.

Păși mai departe, iar ea se întoarse și făcu din mână în semn de mulțumire și la revedere celor din încăperea aglomerată. O făcuse la timp ca să vadă veioza căzând la pământ.

•

Atmosfera de amenințare controlată care umplea de obicei biroul redactorului dispăruse, înlocuită de un sentiment latent de panică ce promitea să scape de sub control. Prima ediție plecase demult la tipar, împreună cu un titlu îndrăzneț pe prima pagină care anunța: SUCCES PE TOATĂ LINIA! Dar asta fusese la ora șase seara, cu patru ore înainte ca votarea să se fi încheiat. Redactorul de la *Daily Chronicle* își încercase norocul în legătură cu rezultatul alegerilor ca să aibă o primă ediție de interes cel puțin marginal până să ajungă pe stradă. Dacă avea dreptate, urma să fie primul care dădea vestea. Dacă se înșela, va fi înconjurat de crocodili.

Erau primele alegeri de când Greville Preston era redactor și nu se simțea prea confortabil. Neliniștea lui se vedea în felul în care schimba permanent titlurile de articol, în cererea lui nesățioasă de noutăți de la personalul lui politic și din limbajul tot mai sinistru. Fusese adus cu doar câteva luni mai devreme de noul proprietar al trustului de presă *Chronicle,* împreună cu o singură instrucțiune, simplă și ireductibilă: Reușește. Eșecul nu era o opțiune în contractul lui și el știa că nu avea să primească a doua șansă – cu atât mai mult cu cât nu arăta nicio umbră de remușcare pentru cei care lucrau la *Chronicle.* Cererile contabililor de a primi o gratificație financiară imediată necesitaseră reduceri nemiloase și o bună parte din personalul mai vechi se trezise „raționalizat” și înlocuit cu persoane cu mai puțină experiență, dar mult mai puțin costisitoare. În esență, era un lucru bun, însă distrugea moralul complet. Disponibilizările lăsaseră personalul într-o stare de nesiguranță, cititorii fideli erau confuzi și Preston avea permanent senzația de osândă iminentă, o situație pe care proprietarul era hotărât să nu o schimbe în niciun fel.

Strategia lui Preston de a crește tirajul făcuse să scadă prețul acțiunilor, dar încă mai aveau de așteptat până să culeagă roadele muncii lor. Era un om mărunt care venise la ziar cu aerul unui nou Napoleon, însă slăbise atât de mult, încât avea nevoie de bretele ca să-și țină pantalonii și de o maree de cafea ca să țină ochii deschiși. Înfățișarea lui, cândva elegantă și spilcuită, începuse să fie șterșă de picăturile de transpirație care i se adunau pe frunte și îi făceau

ochelarii cu rame groase să-i cadă de pe nas. Degetele care cândva băteau încet pe masă când rămânea dus pe gânduri trosneau în acel moment cu nerăbdare. Încercarea atent fabricată de a impune autoritate în exterior fusese erodată de nesiguranța din interior; nu mai era sigur că se putea achita de sarcini, de orice sarcină. Nici măcar nu și-o mai trăgea cu secretara.

Se întoarse de la stiva de monitoare TV care clipeau, așezate grămadă pe peretele din biroul lui, ca să se uite la o membră a personalului său care îi făcea numai probleme.

— De unde naiba știi că nu merge bine? strigă el.

Mattie Storin refuză să tresară. La douăzeci și opt de ani, era cea mai tânără din personalul politic al ziarului, înlocuind un corespondent senior care se certase cu un contabil din cauza obiceiului de a lua interviuri la prânzuri prelungite la Savoy. Cu toate astea, în ciuda vârstei oarecum fragede și a sosirii recente, Mattie era încrezătoare în judecata ei, lucru pe care bărbații neadecvați îl luau drept încăpățânare. Era obișnuită să se strige la ea și nu se dădea înapoi de la a striga la rândul ei. În orice caz, era la fel de înaltă ca Preston și „aproape la fel de frumoasă”, cum îi plăcea ei să glumească pe socoteala lui. Ce mai conta dacă își petrecea majoritatea timpului holbându-se la sânii ei? Așa obținuse postul și câștigase uneori câteva dintre certurile lor. Nu-l considera o amenințare sub aspect sexual. O cunoștea prea bine pe secretara lui pentru așa ceva și hărțuirea din partea bărbaților scunzi cu bretele roșii urâte era prețul pe care alesese să-l plătească venind în Sud. Dacă supraviețuia acolo, putea să-și construiască o carieră oriunde.

Se întoarse să se uite la el, cu mâinile băgate defensiv în buzunarele pantalonilor largi, la modă. Vorbi încet, sperând să nu o trădeze neliniștea din glas.

— Grev, toți parlamentarii cu care am stat de vorbă în ultimele două ore își neagă pronosticul. L-am sunat pe redactorul de la circumscripția electorală a prim-ministrului, care spune că sondajele arată că a scăzut cu cinci la sută. Nu prea mai poate fi vorba de un vot copleșitor de încredere. Ceva se întâmplă acolo, se simte. Guvernul, cu siguranță, nu are succes pe toată linia.

— Și ce?

— Articolul nostru nu e bun.

— La dracu'. Toate sondajele din timpul alegerilor au indicat faptul că guvernul e la conducere, iar tu vrei să schimb prima pagină pe bază de… ce? Instinct feminin?

Mattie știa că ostilitatea lui se datora nervilor. Toți redactorii trăiesc la limită; secretul e să nu o arăți. La Preston se vedea clar.

— Bine, insistă el, au avut o majoritate de peste o sută la ultimele alegeri. Așa că spune-mi ce-ți sugerează instinctul tău feminin că o să fie mâine. Sondajele de opinie prevăd aproximativ șaptezeci de locuri. Ce părere are micuța Mattie Storin?

Mattie se înălță pe vârful picioarelor, ca să-i poată vorbi de sus.

— N-ai decât să ai încredere în sondaje dacă vrei, Grev, dar nu asta se întâmplă pe străzi. Nu e nici urmă de entuziasm printre susținătorii guvernului. Nu vor veni la vot. Vor trage majoritatea în jos.

— Haide, bombăni el. Cu cât?

Nu putea să stea pe vârfuri la nesfârșit. Clătină încet din cap ca să sublinieze precauția ei, cu părul blond ajungându-i până la umeri.

— În urmă cu o săptămână aș fi răspuns cincizeci. Acum cred că mai puțin. Poate mult mai puțin.

— Iisuse, nu se poate cu mai puțin de atât. I-am sprijinit pe nemernicii ăștia până la capăt. Trebuie să se țină de promisiune.

„Și tu la fel", se gândi ea. Toți știau care era poziția redactorului: în mijlocul celei mai mari mlaștini din Fleet Street{5}. Singura opinie politică fermă a lui Preston era că ziarul lui nu-și putea permite să fie de partea celor care pierdeau și nu era opinia lui, ci îi era insuflată de proprietarul lui din Cheapside, East End, Benjamin Landless. Era una dintre puținele lui trăsături atrăgătoare, faptul că nu se jena și nu încerca să-și ascundă adevăratele păreri, le afișa deschis în public. Așa cum le reamintea tot timpul angajaților deja cuprinși de nesiguranță, mulțumită politicii de concurență a guvernului, era mai ușor să cumperi zece redactori noi decât un ziar nou, „așa că nu supărăm guvernul sprijinindu-i pe nenorociții din tabăra opusă".

Landless își respectase cuvântul. Intrase cu armata tot mai mare

de ziare în tabăra guvernului și nu voia în schimb decât ca membrii acestuia să obțină rezultatul dorit la alegeri. Desigur, nu era rezonabil, însă Landless știa că, fiind rezonabil, nu reușea să obțină ce era mai bun de la angajații lui.

Preston se dusese să se uite la peretele cu monitoare, sperând la vești mai bune. Mattie încercă din nou. Se așeză pe colțul biroului mare al redactorului, desființând mormanul de sondaje de opinie pe care el se baza orbește și susținându-și cazul mai departe.

— Ascultă, Grev, gândește în perspectivă. Când lui Margaret Thatcher i-a trecut, în sfârșit, vremea și a fost forțată să se retragă, erau disperați după o schimbare de stil. Voiau o modă nouă. Ceva mai puțin abraziv, mai puțin dominator; se săturaseră să fie chinuiți și criticați de bătrâna doamnă. „Tu mai mult ca oricine ar trebui să știi asta”, chibzui Mattie. Așa că, în înțelepciunea lor, l-au ales pe Collingridge, pentru simplul motiv că părea încrezător la televizor, manierat cu doamnele în vârstă și nu părea să poată naște vreo controversă, continuă Mattie ridicând disprețuitor din umeri. Dar și-au pierdut elementul modern. E o politică scofâlcită și nu mai au nici energie, nici entuziasm. A dus o campanie cu vigoarea unui profesor de la școala de duminică. Încă șapte zile în care să scoată pe gură numai platitudini și până și nevasta lui ar fi votat pentru ceilalți. Orice pentru o schimbare.

Preston se întorsese de la monitoare și își mângâia bărbia. În sfârșit, părea că-i dădea atenție. Pentru a zecea oară în seara aceea, Mattie se întreba dacă folosea gel ca să-și mențină părul perfect pieptănat. Bănuia că începea să chelească. Era sigură că își pensa sprâncenele.

Preston își reluă rolul.

— Bine, haide să lăsăm misticismul și să ne gândim doar la cifrele concrete, da? Care o să fie majoritatea? Se întorc în parlament sau nu?

— Numai un om nechibzuit ar spune că nu s-ar întoarce, răspunse ea.

— Iar eu nu intenționez deloc să fiu nechibzuit, ce naiba, Mattie. Orice fel de majoritate îmi e de ajuns. Fir-ar să fie, în condițiile astea ar fi chiar o realizare. Istorică, de fapt. Patru alegeri câștigate

la rând, nimeni nu a mai reușit așa ceva. În concluzie prima pagină rămâne așa.

Preston termină repede de dat instrucțiuni, turnându-și un pahar dintr-o sticlă de șampanie din bibliotecă. Ei nu-i oferi nimic. Începu să umble cu hârtii, prefăcându-se ocupat, dar Mattie nu se lăsa cu una, cu două. Bunicul ei fusese un viking modern care în lunile furtunoase din 1941 navigase dincolo de Marea Nordului într-o barcă de pescuit ca să scape din Norvegia ocupată de naziști și se alăturase Forțelor Aeriene Regale. Mattie moștenise de la el nu numai înfățișarea scandinavă naturală, ci și o încăpățânare care nu se pleca în fața bărbaților inadecvați. Dar la naiba!

— Oprește-te o secundă și întreabă-te la ce ne-am putea aștepta de la alți patru ani cu Collingridge, îl provocă ea. Poate e prea de treabă ca să fie prim-ministru. Manifestul lui a fost așa de subțire, încât l-a luat vântul în prima săptămână din campanie. Nu a dezvoltat nicio idee nouă. Singurul lui plan e să stea cu degetele încrucișate și să spere că nici rușii, nici sindicatele comercianților nu o să tragă vânturi prea zgomotos. Asta crezi tu că-și dorește țara cu adevărat?

— Elegantă, ca de obicei, Mattie, o tachină el, vorbindu-i din nou de sus. Dar te înșeli. Jucătorii vor stabilitate, nu revoluție. Nu vor ca jucăriile să cadă din cărucior de câte ori bebelușul e pus să umble pe jos, zise el și arătă cu degetul ca un dirijor chemând la ordine un membru din orchestră care o luase pe arătură. Așa că niște ani cu bere caldă și crichet nu or să fie așa de răi. Și prietenul nostru, Collingridge, din Downing Street o să facă o treabă minunată!

— O să fie criminal, murmură ea, dând să plece.

CAPITOLUL TREI

Iisus ne-a spus să ne iertăm dușmanii și cine sunt eu să mă pun rău cu cel Atotputernic? Dar în înțelepciunea Lui nemăsurată, nu a zis nimic despre faptul că trebuie să-ți ierți prietenii, mai ales familiile lor. Mă bucur să-I urmez sfatul în această privință. În orice caz, când vine vorba de asta, mi se

pare mult mai ușor să mă iert pe mine însumi.

Autobuzul 88 trecu duruind, zdruncinând ferestrele apartamentului și făcându-l, în sfârșit, pe Charles Collingridge să se trezească. Apartamentul micuț cu un dormitor de deasupra agenției de voiaj din Clapham nu se potrivea cu ce s-ar fi așteptat majoritatea oamenilor de la fratele prim-ministrului, dar nevoile reduse trebuiau să se aștepte la asta. De când rămăsese fără bani la bar, venise acasă să se refacă. Așadar, zăcea în fotoliu, îmbrăcat tot cu costumul șifonat, deși cravata dispăruse între timp.

Se uită la ceasul vechi de mână și înjură. Dormea de ore întregi și tot se simțea epuizat. Avea să rateze petrecerea dacă nu se grăbea, dar mai întâi trebuia să bea ceva ca să se refacă. Își turnă un pahar mare de votcă, care nici măcar Smirnoff nu era, doar o votcă oarecare de la magazin. Totuși, nu mirosea nici în respirație, nici dacă se vărsa din pahar.

Își luă paharul în baie și intră în cadă, lăsând apa fierbinte să facă minuni cu membrele lui obosite. În ultima vreme i se părea că erau ale unei persoane cu totul diferite. Probabil îmbătrânea, își spunea el în gând.

Stătea în fața oglinzii, încercând să repare dezastrele dezmățului din seara precedentă. Văzu fața tatălui său, mustrătoare ca întotdeauna, îndemnându-l mereu spre ținte care fuseseră permanent dincolo de capacitățile lui, vrând să știe de ce nu reușea niciodată să facă lucrurile la fel ca fratele lui mai mare, Henry. Amândoi aveau aceleași avantaje, terminaseră aceeași școală, numai că Hal avusese mereu alt aplomb și îl eclipsase treptat, atât în carieră, cât și în căsnicie. Charles nu era amărât din cauza asta, avea un suflet generos, mult prea generos și indulgent. Dar Hal fusese întotdeauna acolo să-l ajute când avea nevoie, să-i dea sfaturi și un umăr pe care să plângă după ce-l părăsise Mary. Da, mai ales după ce-l părăsise Mary. Dar, oare, nu îi aruncase până și ea în față succesul lui Hal? „Nu ești bun. Nu ești bun de nimic!” Iar Hal nu mai avea timp să se preocupe cu problemele altuia de când se mutase în Downing Street.

Când erau mici, împărțiseră absolut tot; când erau tineri, încă

mai împărțeau destul de multe, chiar și câte o prietenă sau două. Și o mașină, una dintre primele modele de Mini Cooper, până să o bage Charles într-un șanț, clătinându-se și încercând să-l convingă pe polițistul tânăr că era în șoc și avea vânătăi, că nu din cauza alcoolului se clătina așa. Oricum, fiind prim-ministru, Hal nu prea mai avea loc și pentru fratele mai mic, iar Charlie simțea… ce simțea în adâncul sufletului, când își permitea să fie sincer cu el însuși? Furios, al naibii de furios cu fiecare sticlă nouă, nu pe Hal, desigur, ci pe viață. Pentru el nu fusese bine și nu înțelegea de ce.

Trecu lama peste ridurile vechi de pe fața lui scofâlcită și începu să adune bucățile împrăștiate. Părul rar pieptănat peste creștetul capului, cămașa nouă și cravata curată. În curând va fi gata pentru festivitățile din seara alegerilor, la care încă mai avea acces datorită legăturilor de familie. Dădu cu prosopul peste pantofi ca să-i facă să lucească și era aproape gata. Se mai uită o dată la ceas. Da, până la urmă era în regulă. Mai avea timp pentru un pahar.

•

În nordul râului, un taxi era blocat în trafic, la marginea cartierului Soho. Acolo se bloca mereu circulația, iar noaptea alegerilor scosese în stradă un val proaspăt de cheflii. Pe bancheta din spate, Roger O'Neill își trosnea degetele a nerăbdare, uitându-se neajutorat la bicicletele și pietonii care treceau pe lângă el. Devenea tot mai agitat, nu mai avea mult timp. Primise anumite instrucțiuni. „Vino repede încoace, Rog, spuseseră ei. Nu putem să așteptăm toată noaptea asta nenorocită, nici măcar ca să vii tu. Și nu ne întoarcem până marți."

O'Neill nu se aștepta și nici nu primea tratament preferențial; nu încercase niciodată să joace cartea funcției pe care o avea. Era directorul de publicitate al partidului, dar spera că ei nu știau nimic despre treaba asta. Uneori avea impresia că îl recunoșteau, că îi văzuseră poza în ziar, dar când era mai puțin paranoic își dădea seama că, probabil, nu citiseră niciodată un ziar, darămite să voteze. Ce le păsa acestor oameni de politică? Din partea lor, putea să vină la putere și nenorocitul de Hitler. Ce importanță avea cine era la guvernare când se puteau face atâția bani neimpozabili?

Taxiul reuși, în sfârșit, să treacă de Shaftesbury Avenue și să intre

pe strada Wardour, unde dădu de alt ambuteiaj. La naiba, avea să-i rateze. Deschise portiera.

— Merg pe jos, îi strigă el șoferului.

— Îmi pare rău, prietene. Nu-i vina mea. Mă costă o avere când sunt prins în blocaje din astea, răspunse șoferul, sperând că pasagerul nerăbdător nu avea să uite să-i lase și un bacșiș.

O'Neill sări din mașină, vârî o bancnotă în mâna șoferului și se feri de un motociclist, trecând pe lângă șirul nesfârșit de vitrine erotice și restaurante chinezești și ajungând pe o alee îngustă, dickensiană, plină toată de gunoaie. Se strecură printre tomberoanele din plastic și cutiile din carton și o luă la fugă. Nu era în formă și începea să-l doară picioarele, însă nu avea mult de mers. Când ajunse pe strada Dean, făcu la stânga și după alți o sută de metri intră în deschizătura îngustă a unuia dintre fostele garaje din Soho pe care majoritatea oamenilor le ratează când se străduiesc să găsească punctele de distracție și să se ferească de trafic. Dincolo de strada principală, aceste spații dădeau într-o curte interioară, înconjurată din toate părțile de ateliere și garaje săpate în vechile depozite victoriene. Curtea era goală și umbrele adânci. Pașii lui răsunau pe lespezile din piatră în timp ce se îndrepta grăbit spre o ușiță verde aflată în cel mai izolat și mohorât colț al curții. Se opri doar ca să se uite în jur și intră. Nu bătu la ușă.

Ieși de acolo după mai puțin de trei minute. Fără să se uite în lături, se întoarse în pas alert pe strada Dean. Indiferent pentru ce ar fi ajuns acolo, cu siguranță nu era vorba de sex.

•

În spatele fațadei din cărămidă a sediului central al partidului din Piața Smith, vizavi de turnurile de calcar de la Sfântul John, atmosfera era ciudat de potolită. În ultimele patru săptămâni, locul acesta fusese într-o forfotă necontenită, dar în ziua alegerilor cei mai mulți oameni dispăruseră, plecând către circumscripții, acele avanposturi îndepărtate ale lumii politice unde încercaseră să găsească și ultimii adepți ai cauzei. La ora aceea, aproape toți cei care mai erau acolo serveau cina la restaurantele sau cluburile din apropiere, încercând să pară încrezători, dar căzând în mod repetat în discuții nesigure despre ultimele zvonuri legate de numărul de

alegători, locuri esențiale și sondaje de opinie. Puțini dintre ei aveau poftă de mâncare și începură în curând să se întoarcă, trecând prin grupurile tot mai mari de spectatori, dincolo de cordoanele de poliție și de movilele de molii carbonizate.

În ultimele luni, aceste birouri fuseseră supraaglomerate, supraîncălzite și incredibil de dezordonate, însă a doua zi totul avea să fie diferit. Alegerile sunt un timp al schimbării și al sacrificiului omenesc. Spre sfârșitul săptămânii, indiferent de rezultat, mulți dintre ei vor rămâne fără slujbă, în schimb, majoritatea avea să se întoarcă după mai mult, să sugă la sfârcul puterii. Deocamdată se pregăteau pentru ceea ce părea să fie o așteptare interminabilă.

Big Ben bătu ora zece. Se terminase. Cabinele de vot se închiseră și nicio rugăminte, explicație, atac, insinuare, calomnie sau zăpăceală îngrozitoare nu mai puteau să afecteze rezultatul. În timp ce ultima bătaie a bătrânului turn cu ceas se disipa în noapte, câțiva dintre angajații de la partid își strânseră mâinile în semn de încurajare tacită și de respect pentru o treabă bine făcută. Cât de bine făcută, aveau să descopere în curând. Ca în atâtea alte seri ca asta, întorceau capul ca într-un ritual religios spre ecrane și spre vocea familiară a lui Alastair Burnet. Semăna cu un Moise îmbătrânit, cu vorba lui liniștitoare și obrajii roșcovani, cu părul argintiu lung și cu suficientă lumină din spate ca să-i ofere un efect de halo.

— Bună seara, începu el cu o voce ca un pârâu ce curge încet la vale. Campania electorală s-a încheiat. În urmă cu doar câteva secunde, mii de secții de votare din toată țara s-au închis și acum așteptăm verdictul oamenilor. Primul rezultat este așteptat peste doar patruzeci și cinci de minute. În scurt timp vom avea interviuri live cu prim-ministrul, Henry Collingridge, de la circumscripția lui din Warwickshire, și cu liderul opoziției din South Wales. Dar, mai întâi, sondajul exclusiv ITN realizat de Harris Research International la ieșirea din trei sute cincizeci și trei de secții de votare din țară pe tot parcursul zilei. Acesta oferă următorul pronostic…

Cel mai în vârstă crainic din țară deschise un plic mare, pe care îl avea în față, cu atâta seriozitate, încât ai fi zis că înăuntrul plicului A4 se afla propriul lui certificat de deces. Scoase o foaie mare din

plic și se uită cu atenție. Nici prea repede, nici prea încet, ridică ochii spre camerele de luat vederi, ținând cu sufletul la gură peste treizeci de milioane de oameni, tachinându-i cu blândețe. Avea dreptul la acel moment. După douăzeci și opt de ani și nouă alegeri generale ca prezentator de televiziune, anunțase deja că emisiunea asta avea să fie ultima.

— Pronosticul sondajului ITN – și subliniez că este doar un pronostic – este…

Se uită din nou pe foaie ca să se asigure că nu citise greșit.

— Haide odată, moș idiot! se auzi o voce din zona Pieței Smith.

Din altă parte răzbătu sunetul unui dop de sticlă de șampanie care era tras ușor în așteptarea momentului de sărbătorire; dar în mare parte totul se petrecu în liniște profundă. Se scria o pagină de istorie la care luau parte și ei. Sir Alastair se uită la ei, lăsându-i să aștepte încă o clipă.

— … Guvernul este reales cu o majoritate de treizeci și patru de locuri.

Clădirea păru că se zguduie de vuietul triumfului cu o ușurare care erupea din interior. Treizeci și patru, la naiba! Era o victorie și, când ești prins într-un joc pe viață și pe moarte, doar câștigul contează, nu cum e jucat sau cât de strâns e rezultatul. Era timp destul mai târziu pentru a medita serios, pentru ca istoria să dea verdictul; dar la naiba cu istoria – deocamdată, era de ajuns să fi supraviețuit. În toate colțurile se vedeau lacrimi de bucurie, de epuizare și de ușurare pe care mulți le găseau aproape la fel de satisfăcătoare ca un orgasm, iar după părerea unora mai bătrâni, considerabil mai bune.

Ecranul se împărți în imagini fără sonor cu liderii de partid care aflau vestea. Collingridge apărea dând din cap a acceptare, cu zâmbetul mai discret decât satisfacția resimțită, în timp ce rânjetul larg și clătinatul din cap al opozantului său îi făcu pe spectatori să înțeleagă că opoziția încă nu cedase. „Stați să vedeți”, i se citea pe buze, triumfător. Apoi buzele i se mișcară din nou, rostind ceva despre care cititorii pe buze susțineau că era în galeză. Două cuvinte, la fel de necuviincioase.

•

— La naiba! strigă Preston, cu părul în ochi, dezvăluind secretul scalpului lucios de dedesubt. Ce dracu' au făcut? Se uită la ruinele primei lui ediții și începu să scrie furios într-un blocnotes. „Majoritatea guvernamentală distrusă!", încercă el. Aruncă foaia la coș.

— „Prea strâns pentru o estimare", sugeră Mattie, încercând să ascundă orice urmă de satisfacție.

— „Collingridge se strecoară înăuntru", încercă din nou redactorul.

Toate foile ajunseră la coș.

Se uită disperat în jur, căutând ajutor sau inspirație.

— Să așteptăm, îl sfătui Mattie. Mai sunt treizeci de minute până la primul rezultat.

CAPITOLUL PATRU

Mulțimea e vulgară. Joacă-te mereu cu mulțimea, laudă-l pe omul de rând și lasă-l să creadă că e un prinț.

Fără să mai aștepte primul rezultat, petrecerile începuseră deja la agenția de publicitate a partidului. Cu încrederea arătată de cei care gândesc pozitiv, personalul de la Merrill Grant & Jones Company PLC stătuse înghesuit aproape trei ore în holul agenției ca să fie martor la istorie și fiecare aspect era proiectat pe ecranele mari de televizor. Curgea un râu de șampanie, spălând cantități inepuizabile de pizza și de Big Mac, iar pronosticurile despre o majoritate redusă considerabil serveau doar ca să-i îndemne pe petrecărești spre eforturi și mai mari. Chiar și la ora aceea nu prea târzie, era limpede că cele două ferigi care împodobiseră holul ani de zile nu aveau să supraviețuiască peste noapte; se părea că la fel urma să se întâmple și cu vreo două secretare. Aproape toți cei mai înțelepți păstrau un ritm mai lent, însă nu prea părea să fie motive pentru care să exersezi rețineri excesive. Bărbații din publicitate nu se rețin. În orice caz, clientul dădea un exemplu de temut.

Ca mulți exilați aventurieri din Dublin, Roger O'Neill era

cunoscut pentru inteligență, capacitatea lui irezistibilă de a exagera și hotărârea de neoprit de a se implica în orice. Sursele lui de energie erau atât de copleșitoare, iar entuziasmul era atât de variat, încât nimeni nu putea fi absolut convins de ceea ce făcuse înainte de a se alătura partidului – era ceva în legătură cu relațiile publice și cu televiziunea, credeau ei, și se zvonea că ar fi fost o problemă cu Serviciul bugetului, sau o fi fost vorba de Garda irlandeză –, cert este că fusese disponibil când postul de director de publicitate devenise vacant și îl ocupase cu farmec și abilitate, alimentat de provizii nesfârșite de țigări Gauloises și pahare cu votcă tonică.

În tinerețe promitea un viitor strălucitor ca mijlocaș la deschidere pe terenul de rugby, dar era un talent pe care avea să nu și-l împlinească niciodată, stilul lui foarte individualist fiind nepotrivit pentru jocurile în echipă. „Cu el pe teren, se plângea antrenorul, am două echipe: Roger și ceilalți paisprezece. Dă-l naibii.” Așa că Roger fu dat naibii în mai multe aspecte din viața lui, până când zeița Fortuna îi zâmbi și îl aduse în Piața Smith. La patruzeci de ani, avea părul negru și nepieptănat, fiindcă abia începea să încărunțească, iar forma fizică și-o pierduse demult, numai că O’Neill refuza să recunoască semnele vârstei mijlocii, ascunzându-le după o garderobă aleasă cu atenție și purtată cu o nonșalanță voită care punea în valoare mărcile celor mai buni designeri. Abordarea lui nonconformistă și urmele accentului irlandez îl făceau plăcut printre mai-marii partidului – „Numai rahat fără fund”, observase zgomotos unul dintre aceștia –, dar alții erau de-a dreptul copleșiți de vigoarea lui neobișnuită.

Calea prin desiș îi fusese netezită de secretara lui. Penelope – „Bună, eu sunt Penny” – Guy. Măsura 1,55 m în înălțime, purta haine provocatoare și avea o siluetă devastatoare pe care să le așeze. Mai era ceva care o făcea să iasă în evidență în mulțimea din Westminster. Era negresă. Nu doar brună sau neagră, ci cu o nuanță șlefuită de negru ca bezna nopții care îi făcea ochii să strălucească și zâmbetul să umple toată camera. Era licențiată în Istoria Artei, stenografia o sută douăzeci de cuvinte pe minut și era nemilos de practică. Inevitabil, urmase un val de bârfe când venise prima dată la O’Neill, însă eficiența ei amuțise, dacă nu câștigase, suspicioșii,

dintre care erau încă mulți.

Era și foarte discretă.

— Am o viață privată, explica ea de câte ori era întrebată. Și așa va rămâne.

În acel moment, la Merrill Grant & Jones – Mormăilă & Suspin, cum prefera ea să le spună – oferea fără efort centrul de atenție pentru câțiva cumpărători încinși din zona mass-media, precum și pentru directorul adjunct de creație, asigurându-se în același timp că paharul și țigările lui O'Neill îi erau mereu la îndemână, totuși raționalizate cu atenție. Nu voia să sară calul, nu tocmai în seara aceea. Pentru moment era adâncit în discuții cu directorul general de la agenție.

— Viitorul începe chiar aici, Jeremy. Să nu scapi asta din vedere. Avem nevoie de analiza aceea de marketing cât mai curând. Trebuie să vezi cât de eficiente au fost eforturile noastre, cât de geniale au fost reclamele, ce impact am avut, cum am ajuns la alegătorii-țintă. Dacă e să câștigăm, vreau ca toată lumea să știe că nouă ni se datorează. Dacă pierdem, Doamne ferește! Deodată strănută violent. La naiba! Scuză-mă. A naibii alergie la polen. Dacă pierdem, vreau să arăt lumii întregi că am învins decisiv cealaltă tabără la jocul comunicării și că numai politica a stricat tot. Se apropie mai mult, încât, practic, își lipi fruntea de a celuilalt. Știi de ce avem nevoie, Jeremy. E în joc reputația noastră, nu numai a politicienilor, așa că să nu dai chix. Ai grijă să fie gata duminică dimineața cel mai târziu. Vreau să apară în ziarele de duminică și vreau să sară în ochi ca fundul unei actrițe.

— Credeam că eu trebuie să fiu cel creativ, spuse Jeremy, sorbind șampanie din pahar. Oricum, nu ne rămâne prea mult timp.

O'Neill coborî glasul, se apropie și mai mult, așa că bătrânul simți mirosul acru de tutun franțuzesc din răsuflarea lui.

— Dacă nu poți să obții cifrele, atunci inventează-le, la naiba. O să fie toți prea epuizați să mai verifice cu atenție și dacă ajungem primii acolo și facem cel mai mult scandal, o să fie în regulă. Se opri cât să-și sufle nasul, ceea ce nu reuși să înlăture disconfortul celuilalt. Și nu uita de flori. Vreau să trimiți cel mai mare buchet de flori soției prim-ministrului în Downing Street mâine-dimineață. Sub

forma unui C uriaș. Ai grijă să le primească de îndată ce se trezește.

— De la tine, evident.

— O să o apuce nervii dacă nu ajung, pentru că i-am spus deja că le trimit. Vreau să se filmeze când sunt aduse.

— Și să se știe cine le-a trimis, adăugă celălalt.

— Suntem împreună în chestia asta, Jeremy.

Dar cu un singur nume pe felicitare, vru să adauge Jeremy, însă tăcu. Era posibil să fii prea sincer. Era obișnuit cu monologurile însuflețite ale clientului său și cu instrucțiunile și procedurile de contabilitate neobișnuite cerute de O'Neill. Un partid politic nu era ca orice alt client: juca după reguli diferite și uneori periculoase. Totuși, ultimii doi ani în care lucrase cu acest cont îi oferiseră lui Jeremy și agenției lui de tineri destulă publicitate ca să îndepărteze și ultimele bănuieli. În timp ce așteptau neliniștiți rezultatele, îl cuprinse o frică tăcută, gândindu-se la ce se putea întâmpla dacă pierdeau. În ciuda asigurărilor lui O'Neill că erau împreună în chestia asta, nu se îndoia că agenția avea să devină țapul ispășitor. Totul era diferit când începuseră să lucreze, când sondajele de opinie prevedeau o victorie ușoară, numai că încrederea începuse să-l părăsească la exit polluri. Industria lui era una a imaginii, unde reputațiile se ofileau ca florile de ieri.

O'Neill îi dădea înainte, efervescent, nestăpânit, până când atenția le fu atrasă de imaginea mare a lui Sir Alastair, care ținea mâna la ureche și capul plecat într-o parte. I se transmitea ceva prin casca de la ureche.

— Acum cred că suntem pregătiți cu primul rezultat al serii. Încă o dată Torbay, mi se spune. A bătut toate recordurile. La doar patruzeci și trei de minute de la închiderea urnelor și deja vedem candidații adunându-se în spatele redactorului de procese-verbale ale alegerilor. E momentul să predăm legătura…

•

Sala Publică, stațiunea turistică Torbay. Victoriană, aglomerată, umedă, incredibil de caldă, trosnind de tensiune. Teancuri de voturi numărate întinse pe mese lungi, goale, negre, cu cutiile negre cu buletine de vot într-o parte. La un capăt al scenei, printre rândurile de zambile și plante agățătoare, rozete și însemne regale, stăteau

candidații. Primul rezultat urma să fie anunțat, dar scena semăna mai mult cu un spectacol de pantomimă la țară decât cu alegeri: promisiunea de transmisiune live în toată țara atrăgea mult peste numărul obișnuit de pseudo-candidați care făceau tot posibilul să surprindă momentul fluturând baloane și pălării viu colorate ca să atragă atenția camerelor de televiziune.

Candidatul Rază-de-soare, îmbrăcat din cap până în picioare cu un costum mulat și galben, care flutura un fir de floarea-soarelui din plastic, pe cât de mare, pe atât de ridicol, stătea intenționat direct în fața candidatului Partidului Conservator, care purta un costum sobru. Conservatorul, cu costumul călcat și tuns proaspăt pentru ocazia aceea, încercă să se miște la stânga ca să scape de jenă, însă nu reuși decât să dea peste cel de la Frontul Național, care instiga o mică zarvă în mulțime arătând pumnul strâns și brațul plin de tatuaje. Conservatorul, disperat să facă ceea ce trebuie și neștiind sigur ce scria în manualul candidatului pentru astfel de ocazii, se retrase nemulțumit în spatele florii-soarelui. Între timp, o tânără care reprezenta Partidul Păstrați Oceanele Curate, îmbrăcată în șifon verde și albastru, se plimba încolo și încoace prin fața tuturor, lăsând în urmă metri întregi de material care se umflau ca o maree.

Primarul tuși în microfon.

— Mulțumesc, doamnelor și domnilor. În calitate de redactor al proceselor-verbale de la circumscripția Torbay, declar că voturile la aceste alegeri se împart după cum urmează…

•

— Aceasta a fost transmisiunea din coloratul Torbay, interveni vocea sepulcrală a lui Sir Alastair. Guvernul își păstrează prima poziție, dar cu o majoritate redusă și cu o marjă împotriva lor, potrivit datelor computerizate, de aproape opt la sută. Ce înseamnă asta, Peter? întrebă prezentatorul în timp ce imaginea se mută pe comentatorul academic al postului.

Pe ecran apăru o figură cu ochelari, cu părul cam ciufulit și îmbrăcat în costum cadrilat.

— Înseamnă că sondajul la ieșirea de la vot s-a cam confirmat, Alastair.

CAPITOLUL CINCI

Politica solicită sacrificiu. Sacrificiul altora, evident. Orice ar obține un om sacrificându-se pentru țara lui, e un câștig mai mare când le dai altora voie să o facă înaintea ta. Totul, după cum spune soția mea mereu, e să-ți alegi momentul potrivit.

— Grozavă emisiune, Roger, nu crezi? Încă o majoritate. Nici nu pot să-ți spun cât sunt de încântat. Ușurat. Încântat. Toate astea. Bravo. Într-adevăr, bravo!

Entuziasmul nesfârșit al președintelui unuia dintre marii clienți de retail ai firmei Mormăilă & Suspin se revărsa în fața lui O'Neill fără vreun efect vizibil. Industriașul cu talie groasă se distra, transpirat și zâmbitor: seara devenea o petrecere în toată regula, în ciuda faptului că guvernul tocmai pierduse primele două locuri ale serii.

— Ești foarte drăguț, Harold. Da, cred că o majoritate de treizeci sau patruzeci va fi de ajuns. Dar trebuie să primești și tu o parte dintre laude, răspunse O'Neill. Chiar deunăzi îi reaminteam prim-ministrului că sprijinul înseamnă mai mult decât donațiile din partea corporațiilor. Îmi amintesc discursul pe care l-ai dat la prânzul de la Societatea Industrială în martie trecut. Pe toți sfinții, ce bun a fost, serios, dacă îmi permiți o mică blasfemie, chiar le-ai vârât mesajul pe gât. Cu siguranță, ai avut ceva pregătire profesională! Fără să aștepte un răspuns, O'Neill vorbi mai departe. I-am spus lui Henry – îmi pare rău, prim-ministrului! – ce bun ai fost, că avem nevoie să găsim mai multe platforme pentru magnații din industrie ca tine. Să ne dea părerea celor din fronturile de lucru.

— Sunt sigur că nu era nevoie de așa ceva, replică magnatul fără nicio urmă de sinceritate. Șampania îi înlăturase deja precauția firească și imagini cu hermină și Camera Lorzilor începură să-i apară în fața ochilor. Uite, după ce se termină toate astea, putem să luăm prânzul împreună. Într-un loc mai liniștit, da? Mai am câteva idei care ți s-ar părea interesante și mi-ar plăcea să aflu care-i părerea ta.

Ochii se bulbucară a nerăbdare. Luă încă o gură de vin. Și dacă vorbim despre vârâtul mesajului pe gât, Roger, spune-mi, secretara aia mică a ta…

Înainte să-și ducă ideea până la capăt, O'Neill începu o serie de strănuturi violente care aproape îl încovoiară la nouăzeci de grade, făcându-l să se înroșească și punând capăt oricărei discuții.

— Îmi pare rău, bolborosi el, chinuindu-se să-și revină. Alergie la polen. Mereu reușesc să o capăt mai devreme.

Ca și când voia să sublinieze ceea ce spunea, își suflă nasul, scoțând un zgomot ca de trompetă și aducând în același timp și cu un set de tobe. Momentul trecuse, iar industriașul se dădu la o parte.

Guvernul pierdu încă un loc, un ministru junior de la Transporturi, un novice care își petrecuse ultimii patru ani grăbindu-se la locul fiecărui accident grav de pe autostrăzile din țară, târând și mass-media după el. Dezvoltase o convingere aproape religioasă că abilitatea de autosacrificare violentă a rasei omenești era inepuizabilă; acest lucru nu părea să-l ajute să și-o accepte pe a lui. Împingea bărbia în față ca să se confrunte cu problemele, în timp ce soția lui se usca de plâns.

— Alte vești proaste pentru guvern, comentă Sir Alastair, și vom vedea cum reacționează prim-ministrul când intrăm în legătură directă în doar câteva minute. Între timp, ce pronosticuri mai face computerul? Apăsă pe un buton și se întoarse să se uite la un ecran mare de calculator din spatele lui. Mai aproape de treizeci decât de patruzeci, din câte se pare.

Începu o discuție în studio despre posibilitatea ca majoritatea de treizeci să nu fie de ajuns pentru ca guvernul să-și ducă mandatul la capăt, dar comentatorii erau mereu întrerupți pe măsură ce primeau alte date. Înapoi la agenție, O'Neill se scuză față de grupul de oameni de afaceri înfierbântat și se zbătu să treacă de un grup din ce în ce mai mare și mai volubil de admiratori care o înconjurau pe Penny. În ciuda protestelor lor, o trase repede deoparte și îi șopti ceva la ureche. Pe urmă, fața roșcovană a lui Sir Alastair interveni din nou ca să anunțe că rezultatul în cazul prim-ministrului avea să fie declarat în curând. O tăcere respectuoasă îi cuprinse pe petrecăreți. O'Neill se întoarse la magnații din industrie. Toți ochii

erau fixați pe ecran. Nimeni nu observă când Penny își luă geanta și ieși pe furiș.

În studio se anunță o recuperare din partea opoziției față de guvern. O noapte nu tocmai splendidă. Apoi îi veni rândul lui Collingridge. Apariția lui stârni un vuiet de strigăte loiale de aprobare de la personalul firmei Mormăilă & Suspin, dintre care cei mai mulți își pierduseră deja orice convingere politică pe care o aduseseră cu ei sub valul de entuziasm al sărbătoririi. La naiba, erau doar niște alegeri.

În timp ce se uitau la televizor, Henry Collingridge făcu semn cu mâna de pe ecran, iar zâmbetul lui neliniștit sugera că lua rezultatul mult mai în serios decât publicul lui. Discursul lui de mulțumire fu mai mult formal decât politic, era alb la față de epuizare pe sub stratul de machiaj. Preț de o clipă, priviră cu toții în liniște, aproape treziți din băutură, pe când Henry cobora grăbit de pe platformă ca să pornească pe lungul drum spre Londra. Pe urmă începură din nou să sărbătorească triumful.

Câteva minute mai târziu, un strigăt străpunse atmosfera de petrecere.

— Domnule O'Neill! Domnule O'Neill! Sunteți chemat la telefon.

Bodyguardul de la biroul de recepție ținea telefonul în aer și gesticula dramatic spre receptor.

— Cine e? strigă O'Neill din partea cealaltă a camerei.

— Poftim? întrebă celălalt, părând neliniștit.

— Cine e? repetă O'Neill.

— Nu vă aud, strigă bodyguardul pe deasupra larmei.

O'Neill făcu palmele căuș și întrebă din nou cine era cu o voce și un volum care ar fi făcut cinste unei lovituri câștigătoare pe stadionul de pe Lansdowne Road.

— E de la biroul prim-ministrului! țipă bărbatul frustrat, incapabil să se mai abțină și neștiind sigur dacă nu trebuia cumva să ia poziția de drepți.

Cuvintele lui avură efect imediat. Încăperea deveni brusc tăcută. Se făcu pârtie până la telefon pentru O'Neill. Ascultător, acesta păși în față, încercând să pară modest și serios.

— E o secretară de-a lui. Vă face ea legătura, precizează gardianul,

bucuros să paseze responsabilitatea uriașă.

— Alo. Alo. Da, eu sunt. O pauză scurtă. Domnule prim-ministru! Cât mă bucur să vă aud. Sincere felicitări! Rezultatul este, într-adevăr, minunat, date fiind circumstanțele. Bătrânul meu tată spunea că victoria e dulce chiar dacă ai câștigat cu cinci la zero sau cinci la patru… Se uită în jur; toate fețele erau întoarse spre el. Ce ați spus? Ah, da. Da! Sunteți foarte drăguț. Sunt la agenția de publicitate chiar acum, de altfel.

Liniștea din cameră era atât de profundă, încât puteai să auzi ferigile plângând.

— Cred că s-au descurcat minunat și, cu siguranță, nu aș fi reușit fără ajutorul lor… Pot să le transmit asta?

O'Neill puse mâna pe receptor și se întoarse spre cei prezenți, care erau complet captivați.

— Prim-ministrul vrea să vă mulțumească în numele lui pentru că ne-ați ajutat să desfășurăm o campanie grozavă. Spune că asta a făcut, de fapt, diferența. Se întoarse la telefon și mai ascultă câteva secunde. Și nu o să-și ceară banii înapoi!

Încăperea izbucni într-un ropot de aplauze și de strigăte. O'Neill ținu receptorul deoparte, ca să se audă fiecare sunet.

— Da, domnule prim-ministru. Vreau să vă spun că sunt absolut încântat, copleșit să fiu primul pe care l-ați sunat după alegeri… De-abia aștept și eu să vă văd. Da, veți fi în Piața Smith mai târziu… Sigur, sigur. Ne vedem atunci. Și felicitări încă o dată!

Puse încet receptorul în furcă, afișând o expresie încărcată de onoarea care i se făcuse. Se întoarse cu fața spre cameră. Deodată îi apăru pe față un zâmbet larg și adunarea începu să aclame, toți încercând să-i strângă mâna în același timp.

Îl salutau încă în cor, cântând *For Hes a Jolly Good Fellow*[{6}], în timp ce pe strada alăturată, Penny puse telefonul din mașină în furcă și își verifică rujul în oglindă.

•

CAPITOLUL ȘASE

Fostul meu însoțitor în expediții mi-a dat o lecție, sus pe terenul de vânătoare, una pe care am ținut-o minte mereu. Eram un copil – să fi avut vreo opt ani? Dar aduceți-vă minte, tocmai la vârsta aceea te pătrund lecțiile, doar atunci le înțelegi.

Iată ce mi-a spus. Dacă trebuie să faci rău cuiva, ai grijă să fie irezistibil și copleșitor, astfel încât să știe întotdeauna că poți să-i faci mai mult rău decât poate să-ți facă el ție. Însoțitorul vorbea despre câini sălbatici, desigur. Oricum, a fost o lecție bună și pentru politică.

Vineri, 11 iunie

Mulțimea din Piața Smith crescuse considerabil, cu admiratori, opozanți și simpli curioși care așteptau sosirea prim-ministrului. Trecuse demult de miezul nopții, dar în noaptea aceea ceasurile biologice aveau să fie împinse până la limită. Privitorii vedeau pe monitoarele tehnicienilor de televiziune convoiul de mașini care, escortat de poliție pe motociclete și urmărit de caruri TV, ieșise deja de pe autostrada M1 și se apropia de Marble Arch. În mai puțin de zece minute aveau să ajungă și trei majorete tinere angajate de partid încurajau mulțimea să se încălzească recurgând la un amestec de cântece patriotice și strigăte.

Trebuiau să muncească mai mult decât la alte alegeri. Deși, aparent, oamenii erau foarte bucuroși să fluture steagul Marii Britanii, părea că entuziasmul scădea când trebuiau să arate fotografii mărite cu Henry Collingridge, care tocmai apăruseră pe ușa sediului partidului. Câțiva din mulțime aveau radiouri personale și-i informau pe cei din jur cu privire la rezultate. Asta nu părea să-i binedispună. Până și majoretele se opreau din când în când ca să discute ultimele noutăți. Exista și elementul competiției, pentru că niște susținători ai opoziției, încurajați de ceea ce auziseră, hotărâseră să se strecoare acolo și începuseră să fluture propriile

pancarte și să strige sloganuri. Vreo trei polițiști se apropiară ca să se asigure că emoțiile din ambele tabere nu creau incidente. O mașină cu alți șase polițiști era parcată după colț, pe strada Tufton. Fuseseră instruiți să fie văzuți, nu să intervină.

Computerele anunțau o majoritate de douăzeci și opt. Două majorete lăsară munca la o parte ca să discute aprins dacă asta era o majoritate bună sau nu. Ajunseră la concluzia că, probabil, era și se întoarseră la treaba lor, dar spiritele se calmau, entuziasmul de mai devreme se dezumfla ca urmare a îngrijorării și se hotărâră cu toții să-și păstreze energia pentru când venea Henry Collingridge.

În interiorul clădirii, Charles Collingridge se îmbăta din ce în ce mai tare. Unul dintre membrii seniori de partid îl așezase la biroul președintelui pe un scaun confortabil, unde putea să stea sub portretul fratelui său, iar Charlie reușise cumva să facă rost de o sticlă. Fața lui acoperită de cuperoză era asudată, ochii apoși și injectați.

— Bun băiat, fratele Hal. Grozav premier, bolborosea el.

Sâsâitul alcoolic era de netăgăduit și începuse să pună stăpânire pe vocea lui în timp ce repeta binecunoscuta istorie a familiei.

— Ar fi putut, continuă el, să preia afacerea familiei, știți, să o transforme într-o companie cu adevărat mare, însă a preferat mereu politica. Nu-i vorbă, producerea de garnituri pentru căzi de baie nu mi-a plăcut nici mie prea mult, însă măcar tata era mulțumit. Știți că se importă nimicurile alea din Polonia în ziua de azi? Sau era vorba de România…?

Își întrerupse propriul monolog vărsând ce mai era în paharul cu whisky pe pantaloni. Printre numeroasele scuze, președintele partidului, Lordul Williams, profită de ocazie să se îndepărteze. Ochii lui bătrâni și înțelepți nu dezvăluiau nimic, dar nu-i convenea să o facă pe gazda pentru fratele prim-ministrului. Charlie Collingridge nu era un om rău, asta nu, ci doar un om slab care devenea tot mai deranjant în fiecare zi, iar lui Williams îi plăcea ca totul să meargă strună. Cert e că aparatcicul îmbătrânit era un navigator experimentat și știa că nu avea niciun sens să încerce să-l arunce pe fratele amiralului peste bord. Cândva discutase problema direct cu prim-ministrul, încercase să-i vorbească despre zvonurile

tot mai aprinse și de numărul mare de remarci răutăcioase la adresa fratelui său în ziarele de scandal. Ca unul dintre puținii oameni care fuseseră navigatori renumiți încă înainte de epoca lui Thatcher, avea vechimea și, cum ar putea susține unii, responsabilitatea de a o face. Dar nu ajunsese la niciun rezultat.

— Îmi petrec jumătate din timp vărsând sânge, asta e meseria mea, spusese prim-ministrul. Te rog, nu mă ruga să-l vărs și pe al fratelui meu.

Prim-ministrul jurase că-l va face pe Charlie să fie mai atent la comportament sau că îl va supraveghea el însuși pe Charlie, dar bineînțeles că nu avea timp niciodată să fie babysitter. Și știa că fratele lui promitea orice, deși devenea tot mai puțin capabil să-și respecte promisiunea. Henry nu-i făcea morală și nu se înfuria: știa că întotdeauna ceilalți membri ai familiei suportau cel mai greu presiunile politice. Era, în parte, vina lui. Williams înțelegea și lucrul acesta, doar trecuse și el prin trei căsnicii de când venise la Westminster în urmă cu aproape patruzeci de ani. Erau destule victime colaterale: politica lasă în urmă durere și familii chinuite. Williams se uită la Collingridge cum se împleticea prin cameră și simți o împunsătură de tristețe, însă o înlătură repede. Emoțiile nu sunt potrivite la o petrecere.

Michael Samuel, ministrul Mediului și unul dintre cei mai noi și mai telegenici membri ai Cabinetului, veni să-l salute pe bătrânul om de stat. Era destul de tânăr să fie fiul acestuia și era un fel de protejat al lui: Williams îl lăsase să urce prima treaptă mare pe scara unsuroasă a ministerului când, fiind parlamentar tânăr și având recomandarea lui Williams, fusese numit Secretar Parlamentar Privat. Era cea mai amărâtă dintre acoladele parlamentare, o slujbă neplătită ca fată în casă pentru un ministru în vârstă, să servească, să care și să o facă fără să se plângă sau să pună întrebări – calități menite să-i impresioneze pe prim-miniștri când selectau candidați pentru promovare. Ajutorul lui Williams stârnise o creștere spectaculoasă prin rangurile ministeriale pentru Samuel, iar cei doi rămăseseră prieteni.

— Probleme, Teddy? întrebă Samuel.

— Un prim-ministru își poate alege prietenii și Cabinetul, oftă

bătrânul, dar nu rudele.

— La fel cum nu putem să ne alegem partenerii de pat.

Samuel făcu un semn cu capul spre ușă. Urquhart tocmai intrase cu soția lui, după ce venise de la circumscripția proprie. Privirea lui Samuel era rece. Nu-l plăcea pe Urquhart, care nu-i sprijinise numirea în Cabinet și în mai multe ocazii fusese auzit descriindu-l pe Samuel drept „un Disraeli modern, prea arătos și prea isteț pentru propriul său bine".

Căptușeala de pe antisemitismul tradițional și încă prezent se uza uneori, însă Williams îi dăduse un sfat tânărului avocat strălucit.

— Francis are dreptate, spusese el. Nu fi prea intelectual, nu trebuie să pari că ai prea mult succes. Nu fi prea liberal pe probleme sociale și nu fi prea vizibil pe chestiuni financiare.

— Adică să nu mai fiu evreu.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, păzește-ți spatele.

— Nu-ți face griji, asta facem noi de două mii de ani.

În clipa aceea Samuel se uita entuziasmat la Urquhart și la soția lui care erau împinși de un val de oameni către el.

— Bună seara, Francis. Bună, Mortima, zise Samuel străduindu-se să zâmbească. Felicitări! O majoritate de șaptesprezece mii. Știu vreo șase sute de parlamentari care vor fi foarte geloși pe tine mâine-dimineață după o asemenea victorie.

— Michael! Sunt încântat că ai reușit încă o dată să le hipnotizezi pe alegătoarele din Surbiton. Dacă ai putea să faci rost și de votul soților lor, ai avea și tu o majoritate ca a mea!

Râseră amândoi la schimbul de replici, obișnuiți fiind să ascundă faptul că nu se bucurau unul de compania celuilalt, apoi se așternu repede tăcerea între ei, pentru că niciunuia nu îi dădea prin cap vreun mod potrivit prin care să pună capăt discuției.

Îi salvă Williams, care tocmai pusese telefonul în furcă.

— Nu vreau să vă întrerup, dar Henry ajunge în câteva clipe.

— Cobor și eu cu tine, se oferi Urquhart imediat.

— Și tu, Michael? întrebă Williams.

— Eu aștept aici. Se va crea agitație când vine. Nu vreau să fiu călcat în picioare din spate.

Urquhart se întrebă dacă nu cumva Samuel îl înțepa subtil, însă îl

ignoră și-l urmă pe Williams pe scările care deveniseră aglomerate din cauza staff-ului emoționat. Se răspândise vestea că prim-ministrul avea să ajungă dintr-o clipă în alta, iar apariția președintelui partidului și a Dirigintelui Parlamentar afară pe trotuar aţâța adunarea și mai mult. Un val de larmă se stârni când Daimler-ul negru cu batalionul de escorte apăru în piață, venind dinspre Sfântul John și primit cu strălucirea reflectoarelor și a miilor de blițuri ale fotografilor și cameramanilor, profesioniști și amatori deopotrivă, care încercau să surprindă scena.

După ce se opri mașina, Collingridge coborî de pe bancheta din spate și se întoarse să salute adunarea și camerele. Urquhart veni în față, străduindu-se prea tare să-i strângă mâna și reușind doar să stea în drum. Se retrase smerit. Pe cealaltă parte a mașinii, Lordul Williams, cu aerul cavaleresc și familiar pe care ți-l oferă doar trecerea anilor, o ajută cu grijă pe soția prim-ministrului să coboare și o sărută prietenește pe obraz. Un buchet de flori apăru din senin, împreună cu două duzini de membri de partid și demnitari care încercau să se bage pe fir. Printr-un mic miracol, mulțimea agitată reuși să se strecoare prin ușile batante și să intre în clădire fără niciun incident.

Scene asemănătoare, de confuzie și aglomerație, se produseră și în interior, în timp ce prim-ministrul se străduia să urce treptele, oprindu-se doar pentru câteva mulțumiri tradiționale pentru personalul lui. Momentul trebui repetat, pentru că fotografii de la presă nu se adunaseră suficient de repede. În tot acest timp, prim-ministrul zâmbi, în ciuda întârzierilor, a îmbrâncelilor nu prea dure și a gălăgiei.

În final, odată ajuns în siguranța relativă a biroului Lordului Williams, începură să apară semnele stresului pe care se forțase să-l ascundă toată seara. Televizorul din colț tocmai anunța că pronosticul calculatorului era tot pentru o majoritate scăzută, iar Collingridge oftă prelung.

— Opriți porcăria aia, șopti el. Apoi aruncă o privire prin cameră. Charlie a fost pe aici în seara asta? întrebă el.

— Da, a fost, dar…

— Dar ce?

— Se pare că l-am pierdut.

Prim-ministrul se uită direct în ochii președintelui.

— Îmi pare rău, adăugă bătrânul atât de încet, încât Henry mai mult îi citi pe buze cuvintele.

„Pentru ce îți pare rău? Că frate-meu e un bețiv? Că aproape am pierdut alegerile, că am aruncat la lei atât de mulți colegi, că am făcut mai mult rău decât Goering? Că trebuie să răzbați prin mizeria care e pe cale să ne împresoare alături de mine? În orice caz, mulțumesc pentru gândul tău bun, prieten drag."

Adrenalina încetase să mai curgă și se simțea brusc cumplit de obosit. După săptămâni întregi în care fusese împins dintr-o parte în alta, fără să aibă nici măcar o clipă numai pentru el, simțea nevoia copleșitoare de a fi singur. Se întoarse să găsească un colțișor mai liniștit și mai retras, dar se trezi că Urquhart îi stătea în cale, umăr la umăr cu el. Chief Whip îi întindea un plic.

— M-am tot gândit la remaniere, spuse Urquhart cu ochii plecați și cu o voce care trăda un amestec de ezitare și jenă. Deși nu prea e momentul potrivit, știu că te vei mai gândi la asta în week-end, așa că am pregătit unele sugestii. Știu că preferi ideile pozitive în locul unei foi goale, deci – îi întinse biletul scris de mână – sper să-ți fie de folos.

Își cerea locul la masa cea mare, obținut pe drept, nu pe bază de invitație.

Collingridge se uită la plic și ceva în el se prăbuși, micul zid care despărțea politețea de sinceritate. Ridică ochii obosiți către colegul lui.

— Ai dreptate, Francis. Nu e deloc momentul potrivit. Poate ar fi bine să ne gândim la cum să ne asigurăm majoritatea în loc să ne concediem colegii.

Urquhart înlemni de rușine. Sarcasmul îl lovise tare, mai tare decât intenționase prim-ministrul și își dădu seama că mersese prea departe.

— Îmi pare rău, Francis. Mă tem că sunt puțin cam obosit. Sigur că ai dreptate să gândești în perspectivă. Uite ce e, aș vrea să vii cu Teddy duminică după-amiază să discutăm. Poate vei fi bun să-i dai și lui o copie după scrisoarea asta acum și trimite-mi și mie o copie

mâine în Downing Street – sau, mai bine zis, mai târziu în dimineața asta.

Fața lui Urquhart refuza să arate furtuna care începea să se stârnească în el. Fusese prea nerăbdător în privința remanierii și-și reproșă prostia făcută. Încrederea firească îl părăsea oarecum atunci când era vorba de Collingridge, produsul unei școli pregătitoare care, din punct de vedere social, ar fi câștigat cu greu intrarea în oricare dintre cluburile lui Urquhart. Inversarea de roluri din guvern îl enerva, îl neliniștea; se trezea comportându-se nefiresc când era în prezența celuilalt. Făcuse o greșeală și dădea vina pe Collingridge mai mult decât pe el însuși, însă nu era momentul să recâștige terenul pierdut. În schimb, se retrase cu bunăvoință, plecând capul a acceptare.

— Desigur, domnule prim-ministru. Îi voi da imediat o copie și lui Teddy.

— Mai bine faci chiar tu o copie. Nu ar fi prea bine să umble lista aceea dintr-o mână în alta în seara asta, zâmbi Collingridge, încercând să-l atragă pe Urquhart înapoi în conspirația puterii care se țese mereu în jurul adresei din Downing Street. În orice caz, cred că e timpul să plec. BBC vrea să mă prezint ca scos din cutie peste câteva ore, așa că voi aștepta restul rezultatelor în Downing Street.

Se întoarse spre Williams.

— Apropo, ce mai anunță acum afurisitul acela de computer?

— S-a blocat la douăzeci și patru de o jumătate de oră deja. Cred că asta e.

Nu era nicio umbră de victorie în vocea lui. Tocmai prezidase cele mai proaste rezultate în alegeri din ultimii aproape douăzeci de ani.

— Nu contează, Teddy. Majoritatea e majoritate. Și îi va da și lui Chief Whip ceva de făcut în loc să stea degeaba cu o majoritate de peste o sută. Nu, Francis?

Spunând acestea, ieși din cameră, lăsându-l pe Urquhart să strângă plicul în mână cu un aer obidit.

•

La câteva minute după plecarea prim-ministrului, mulțimea dinăuntru și de afară începu să se împuțineze vizibil. Simțindu-se

încă ofensat și neavând chef nici să sărbătorească, nici să simpatizeze cu cineva, Urquhart se întoarse la etajul unu, unde știa că era biroul de fotocopiere. Însă Camera 132A numai birou nu era, ci mai degrabă o cămară fără ferestre, lată de aproape doi metri, unde se țineau materialele și unde se făceau cópii confidențiale. Deschise ușa și mirosul îl lovi înainte să apuce să găsească întrerupătorul. Căzut pe jos, în dreptul câtorva rafturi metalice înguste, se afla Charles Collingridge. Se scăpase pe el în somn. Nu se vedea niciun pahar și nicio sticlă, dar aerul era îmbibat de mirosul de whisky. Se părea că Charles se furișase acolo ca să se prăbușească într-un loc mai ferit.

Urquhart scoase batista și o duse la nas, încercând să țină duhoarea la distanță. Păși peste Charles și îl întoarse pe spate. Îl scutură de umeri, însă nu reuși decât să întrerupă o clipă respirația greoaie a acestuia. Îl scutură mai tare și-l lovi ușor peste obraz, fără niciun rezultat.

Se uită dezgustat la imaginea din fața ochilor. Deodată Urquhart se încordă, simțind că disprețul lui se amestecă în clipa aia cu umilința îndurată din cauza prim-ministrului. Și iată că avea ocazia să îi răsplătească fapta. Îl apucă pe Charlie de reverele hainei, îl trase, ridică un braț în spate, gata să lovească, să-i dea un dos de palmă nenorocitului acela jalnic, să se elibereze de umilință și de furia pe care o resimțea față de familia Collingridge. Urquhart tremura, în poziție de luptă.

Apoi din buzunarul lui Charlie de la sacou căzu un plic care părea să fie o factură neplătită la energie electrică, o somație de plată plină de roșu. Urquhart își dădu seama că mai exista o cale prin care să îndrepte balanța dreptății, să o facă să se încline din nou spre el. Nu avea să-l lovească pe Charlie, nu din pricina vreunui simț al delicateței, nici pentru că ar fi crezut că Charlie era complet nevinovat în fața lui, cu excepția mirosului. Urquhart știa că putea să-l rănească pe Henry Collingridge făcându-i rău fratelui său, fără îndoială, dar durerea aceea nu putea fi de ajuns, nu ar fi durat. În orice caz, nu aceasta era modalitatea de a o face, nu într-un dulap gălăgios, după cum nu era nici momentul. Francis Urquhart era mai bun de atât, mult mai bun. Mai bun decât toți.

Lăsă trupul adormit al lui Charles Collingridge să cadă ușor înapoi pe podea, îi îndreptă reverele și îl abandonă acolo, să se odihnească.

— Tu și eu, Charlie, vom fi foarte apropiați. Foarte buni prieteni. Nu chiar în clipa asta, desigur. Poate după ce te speli puțin, da?

Se întoarse spre copiator, luă scrisoarea din buzunar, o xeroxă, după care luă factura din buzunarul lui Charlie și făcu o copie și după aceasta. Pe urmă îl lăsă pe prietenul lui beat să doarmă în liniște.

CAPITOLUL ȘAPTE

Nu cumva tipul acela, Clausewitz, a spus cândva că războiul e o continuare a politicii prin alte mijloace? Se înșela, bineînțeles, se înșela cumplit. Politică? Război? După cum draga mea soție, Mortima, îmi reamintește mereu, nu există nicio diferență.

Duminică, 13 iunie

Mașina oficială a lui Urquhart ieși de pe Whitehall și intră pe Downing Street, unde îl întâmpinară salutul unui polițist scrobit și o sută de blițuri. Era duminică, puțin după ora patru. O lăsase pe Mortima acasă în Pimlico, cu musafirii, opt la număr, mai mult decât de obicei într-o zi de duminică, dar era comemorarea morții tatălui său și avea obiceiul de a-și găsi ceva de făcut care să-i distragă atenția. Domnii și cele câteva doamne din presă se adunaseră în spatele barierelor, pe partea opusă a celei mai celebre uși negre din lume, care se deschise larg când mașina se opri în față – ca o gaură neagră politică, se gândise de multe ori Urquhart, în care dispăreau prim-miniștri și din care ieșeau rareori, sau deloc, înconjurați de mulțimi protectoare de slujbași civili și numai după ce li se storcea și ultima picătură de vlagă.

Urquhart se asigurase să stea în spate, pe partea stângă a mașinii,

astfel încât, la coborâre în fața Numărului Zece, să ofere o imagine clară pentru camerele de la TV și de la presă. Se îndreptă complet de spate și fu primit de un cor de întrebări din partea ziariștilor, oferindu-i astfel un motiv să meargă spre ei pentru câteva cuvinte. Îl văzu pe Manny Goodchild, legendarul personaj de la Asociația Presei, ascuns bine sub pălăria ponosită și strecurat într-o poziție convenabilă, între cameramanii de la ITN și BBC.

— Ei bine, Manny, ai câștigat vreun ban în urma rezultatelor? întrebă el.

— Domnule Urquhart, știți că redactorul meu nu ar fi de acord să plătească pentru ce spun eu.

— Și totuși… insistă Urquhart ridicând din sprânceană.

Buzele bătrânului ziarist tremurau ca două omizi diferite.

— Să zicem că doamna Goodman și-a planificat deja vacanța în Mallorca și, datorită domnului Collingridge, merg și eu cu ea.

Urquhart oftă teatral.

— Ce vânt rece bate!

— Apropo, domnule Urquhart, se apropiară colegii lui când Manny își începu întrebarea, sunteți aici să-l sfătuiți pe prim-ministru cu privire la remaniere? Nu va trebui să faceți curățenie după un rezultat atât de dezamăgitor? Și cumva asta înseamnă că aveți o slujbă nouă?

— Sunt aici ca să discutăm câteva lucruri, cred că va apărea și subiectul remanierii, răspunse Urquhart sfios. Iar noi am câștigat, nu uitați. Nu fi atât de amărât, Manny.

— Se zvonește că vă așteptați la un post nou și important.

Urquhart zâmbi.

— Nu pot să comentez niște zvonuri, Manny, și oricum, știi că asta depinde de decizia prim-ministrului. Eu am venit doar ca să-i ofer sprijin moral.

— Înseamnă că-l veți consilia împreună cu Lordul Williams?

Urquhart se chinuia să-și mențină zâmbetul.

— Lordul Williams a ajuns deja?

— De mai bine de o oră. Ne întrebam când mai apare cineva.

Urquhart avu nevoie de toată experiența acumulată în nenumăratii ani de politică să nu se arate surprins.

— Atunci, trebuie să plec, anunță el. Nu pot să-i las să aștepte.

Dădu politicos din cap, se întoarse cu spatele și traversă strada, renunțând la planul de a face semn către camere din pragul ușii cu Numărul Zece, ca să nu pară îngâmfat.

De cealaltă parte a holului cu dale albe și negre, un coridor mochetat ducea spre Birou. Tânărul secretar al prim-ministrului îl aștepta în capăt. Pe măsură ce se apropia, Urquhart simțea că tânărul nu era în largul lui.

— Domnul prim-ministru vă așteaptă, Chief Whip.

— Da, de asta am venit aici.

Secretarul tresări.

— E în biroul de la etaj. Îl anunț că ați ajuns.

Datoria fiind îndeplinită, tânărul țâșni spre scări fără să mai aștepte alte remarci sarcastice.

Trecură douăsprezece minute lungi, în care să-ți trosnești degetele și să verifici mereu ceasul, înainte ca secretarul să apară, lăsându-l pe Urquhart să admire cu o oarecare atenție portretele foștilor prim-miniștri care împodobeau celebra scară. Nu-și putea lua gândul de la cât de nesemnificativi fuseseră ultimii deținători ai acestei funcții. Neinspirați și nepotriviți pentru asemenea sarcină. Prin contrast, oameni ca Lloyd George și Churchill fuseseră conducători minunați și înnăscuți, dar, oare, azi li s-ar mai permite să urce în vârf? Unul fusese promiscuu și vânduse titluri nobiliare; celălalt își petrecuse prea mult timp cu paharul în mână, acumulând datorii și făcând crize; amândoi erau niște giganți, însă niciunul dintre ei nu ar fi trecut de mass-media modernă. În lipsa lor, lumea rămăsese cu pigmei, oameni de statură mică și cu ambiții mult mai mărunte, oameni aleși nu pentru că ar fi fost excepționali, ci pentru că nu deranjau pe nimeni, oameni care respectau regulile în loc să își facă reguli proprii, oameni… Ei bine, oameni ca Henry Collingridge.

Întoarcerea secretarului îl întrerupse din gânduri.

— Îmi pare rău că ați avut de așteptat, Chief Whip. Acum e gata să vă primească.

Încăperea folosită de Collingridge ca birou era la primul etaj, cu vedere spre grădina de pe strada Downing și spre Parcul St. James.

O cameră modestă, la fel ca multe altele în acest talmeș-balmeș care reprezenta a doua cea mai importantă adresă din țară. Când intră în cameră, Urquhart văzu că, în ciuda efortului de a-și face ordine pe birou, se împrăștiaseră multe hârtii și bilețele în ultima oră. O sticlă goală de Bordeaux se vedea în coșul de gunoi și pe pervazul ferestrei erau așezate farfurii goale, pline de resturi de mâncare și cu frunze veștejite de salată. Președintele partidului stătea în dreapta prim-ministrului, cu hârtiile căzându-i de pe suprafața de piele verde a mapei de birou. Lângă ei se afla un teanc mare de dosare care conțineau biografiile parlamentarilor.

Urquhart își trase un scaun, unul fără brațe, și se așeză în fața celor doi, simțindu-se ca un băiețel în biroul directorului. Collingridge și Williams stăteau cu spatele la ferestre. Urquhart miji ochii din pricina luminii, punându-și propriul dosar cu hârtii pe genunchi.

— Francis, ai fost drăguț și mi-ai arătat ce părere ai despre remaniere, începu prim-ministrul. Fără ceremonii, direct la treabă. Sunt foarte recunoscător; știi că asemenea idei îmi stimulează propriile gânduri.

Urquhart înclină capul în semn de recunoștință tacită.

— Se vede că ai muncit mult la asta. Dar înainte să trecem la detalii, m-am gândit să discutăm întâi despre obiectivele mari. Ai sugerat – hm, cum să-i spun? – o remaniere destul de radicală.

Collingridge se uită la hârtia din fața lui, cu ochelarii de vedere pe care îi folosea doar în particular. Arătă cu degetul la numele de pe listă.

— Șase membri noi pentru Cabinet, câteva schimbări de portofoliu destul de masive în rest, oftă el și se sprijini de spătarul scaunului, ca și cum s-ar fi distanțat de toate. Spune-mi de ce. De ce o mână așa de grea? Ce crezi că reușim să facem?

Simțurile lui Urquhart erau în alertă. Nu-i plăcea treaba asta. Sperase să fie introdus în joc din prima etapă, numai că ceilalți doi i-o luaseră demult înainte și nu știa unde anume se aflau. Nu avusese nicio ocazie să adulmece propriile vederi ale prim-ministrului, să-i citească gândurile; era un loc nesănătos pentru Chief Whip. Se întrebă dacă nu cumva i se înscena ceva.

Clipind din cauza razelor de soare care veneau din spatele prim-ministrului, nu reușea să deslușească nimic în expresia lui. În acea clipă își dorea să nu-și fi pus ideile pe hârtie – nu avea loc de întors, nu avea nicio cale de scăpare –, însă era prea târziu pentru regrete. Williams se uita la el ca un uliu. Vorbi încet, ca să nu alarmeze pe nimeni, căutând cuvintele potrivite care să-i acopere urmele.

— Desigur, domnule prim-ministru, sunt doar niște sugestii, mai mult niște indicații cu privire la ce ați putea face. M-am gândit că, în general, ar fi mai bine să acționăm, cum s-ar spune, să facem mai multe schimbări în loc de mai puține, doar ca să arătăm că sunteți pe o poziție solidă de conducere. Că vă așteptați la multe idei și perspective noi din partea miniștrilor. Și la o ocazie pentru colegii mai în vârstă să se retragă; regretabil, dar necesar, când vrei să aduci sânge proaspăt în joc.

„La naiba, își spuse el deodată, ce tâmpenie să spui așa ceva cu hodorogul acela de Williams la dreapta prim-ministrului.” Dar o spusese, nu mai avea cale de întoarcere.

— Suntem la putere de mai multă vreme decât a fost oricare alt partid de la război încoace, ceea ce creează o nouă provocare, continuă el. Plictiseală. Trebuie să ne asigurăm că avem o imagine proaspătă pentru echipa guvernului. Trebuie să avem grijă să nu mucegăim.

În încăpere se făcu liniște. Apoi prim-ministrul începu să bată încet cu creionul în birou.

— Foarte interesant, Francis, iar eu sunt de acord cu tine – în mare parte.

Oh, ezitarea aceea, pauza aceea mică, ce putea să însemne? Urquhart își dădu seama că stătea cu mâinile strânse și unghiile înfipte în carne.

— Eu și Teddy tocmai discutam despre acest gen de problemă, continuă prim-ministrul. Să aducem o nouă generație de talente, să găsim un elan nou, să punem oameni noi în posturi noi. Și consider că multe dintre sugestiile tale de schimbare la nivelurile ministeriale mai joase, sub conducerea Cabinetului, sunt foarte convingătoare.

Dar nu astea contau, toți știau asta. Iar tonul premierului se schimbase, devenise mai sumbru.

— Problema este că prea multe schimbări la vârf pot crea tulburări. Mai toți miniștrii din Cabinet au nevoie de un an să se stabilească într-un departament nou și momentan un an este o perioadă foarte lungă fără să poți arăta semne reale de progres. În loc ca schimbările propuse de tine în Cabinet să implementeze noul nostru program, Teddy e de părere că, puse în balanță, mai degrabă l-ar întârzia.

„Ce program nou? țipă Urquhart în gând. Manifestul acela are tot atâta coloană vertebrală ca un sac de alge."

— Cu tot respectul, domnule prim-ministru, nu credeți că, lăsându-ne fără majoritate, electoratul ne-a spus că își dorește o oarecare schimbare?

— Interesantă idee, dar, după cum ai spus și tu, niciun guvern de când suntem noi nu a fost la putere atâta vreme. Fără să fim prea mulțumiți de noi înșine, Francis, nu am convingerea că am fi putut rescrie cărțile de istorie dacă alegătorii credeau că am rămas fără gaz. Una peste alta, cred că ne sugerează că sunt mulțumiți cu ce le oferim.

Era momentul să schimbe tactica.

— Probabil că veți dreptate, domnule prim-ministru.

— Mai e o problemă, destul de vitală, date fiind împrejurările, continuă Collingridge. Trebuie să evităm să dăm impresia că intrăm în panică. Și acest lucru ar trimite un semnal absolut greșit. Adu-ți aminte că Macmillan și-a distrus propriul guvern dând afară o treime din Cabinet. L-au luat ca pe un semn de slăbiciune. A rămas fără funcție într-un an de zile. Nu vreau să pățesc același lucru. Mai lovi o dată cu creionul în birou, apoi îl puse deoparte. Eu mă gândesc la o abordare mult mai controlată.

Collingridge împinse o bucată de hârtie pe birou spre Chief Whip. O listă cu pozițiile din Cabinet, douăzeci și două în total, cu câte un nume scrise în dreptul fiecăreia.

— După cum vezi, Francis, nu sugerez nicio schimbare în Cabinet. Sper că va fi văzut ca un semn de putere. Avem de făcut o treabă, cred că ar trebui să arătăm că ne apucăm imediat de ea.

Urquhart puse repede hârtia înapoi pe birou, speriat ca nu cumva tremuratul mâinii să-i dea de gol sentimentele.

— Dacă asta doriți, domnule prim-ministru.

— Asta îmi doresc. Urmă o pauză scurtă. Și, bineînțeles, presupun că am întregul tău sprijin.

— Desigur, domnule prim-ministru.

Urquhart de-abia își mai recunoștea propria voce, suna ca și cum venea dintr-o cu totul altă parte a camerei. Nu erau cuvintele lui. Oricum, nu avea încotro: ori îl sprijinea, ori comitea un act de sinucidere demisionând imediat. Cert e că tot nu putea să lase lucrurile așa cum erau.

— Trebuie să afirm că… și eu căutam o schimbare. O experiență nouă… o nouă provocare. Cuvintele ieșiră bâlbâit și se trezi brusc că avea gura uscată. Poate vă amintiți, domnule prim-ministru, că am discutat despre posibilitatea…

— Francis, îl întrerupse premierul cu bunăvoință, dacă te mut pe tine, trebuie să-i mut și pe alții. Și tot șirul de piese de domino începe să cadă. Și am nevoie de tine acolo unde ești. Ești un Chief Whip excelent. Te-ai așezat cu devotament chiar în inima și sufletul grupului parlamentar. Îi cunoști atât de bine. Trebuie să recunoaștem faptul că, având o majoritate atât de mică, negreșit vom avea ceva dificultăți în următorii ani. Am nevoie de un Chief Whip care să fie destul de puternic să le rezolve. Am nevoie de tine, Francis. Ești atât de bun în spatele culiselor. Putem să-i lăsăm pe alții să facă munca din față.

Urquhart plecă ochii, nevrând să se vadă furtuna trădării care se ascundea în spatele lor. Collingridge o luă ca pe un semn de acceptare.

— Îți sunt foarte recunoscător pentru înțelegerea și sprijinul tău, Francis.

Urquhart simți că ușa i se trântește cu putere în nas. Le mulțumi amândurora și-și luă la revedere. Williams nu rosti nici măcar o vorbă.

Ieși pe ușa din spate, prin subsolul clădirii. Trecu pe lângă ruinele terenurilor de tenis de pe vremea dinastiei Tudor, unde jucase Regele Henric al VIII-lea, apoi spre biroul Cabinetului, care dădea spre Whitehall, departe de Downing Street și de privirile ziariștilor. Nu putea să dea ochii cu ei. Fusese la premier mai puțin de o

jumătate de oră și nu avea încredere că fața lui putea să susțină minciunile pe care ar fi trebuit să le spună. Puse un gardian de la biroul Cabinetului să sune să i se aducă mașina. Nu se deranjă cu discuții politicoase.

CAPITOLUL OPT

Adevărul e ca un vin bun. Îl găsești deseori ascuns în cel mai întunecat colț al pivniței. Din când în când trebuie să-l întorci. Și să-l ștergi și de praf înainte să-l aduci la lumină și să-l folosești.

BMW-ul vechi stătea de aproape un sfert de oră în fața casei de pe strada Cambridge, în Pimlico. Scaunele goale erau acoperite de haosul ziarelor și al ambalajelor de ciocolată aruncate pe care numai o femeie singură și ocupată îl putea provoca, iar în mijlocul haosului stătea Mattie Storin, mușcându-și buza. Anunțul legat de remaniere din după-amiaza aceea dusese la o dezbatere febrilă dacă prim-ministrul fusese genial sau îndrăzneț sau dacă, pur și simplu, își pierduse curajul. Avea nevoie să știe părerile celor care-l ajutaseră să ia deciziile. Williams fusese convingător și încurajator ca de obicei, dar telefonul lui Urquhart sunase la nesfârșit fără niciun răspuns.

Fără să înțeleagă prea bine de ce, după ce terminase programul la *Chronicle*, Mattie se hotărâse să treacă prin fața casei din Londra a lui Urquhart, aflată la doar zece minute de Camera Comunelor, pe o stradă elegantă cum se găsesc în zonele mai bune din Pimlico. Se aștepta să o găsească întunecată și goală, însă observă că luminile erau aprinse și se vedeau urme de activitate. Mai sună o dată, dar tot nu răspunse nimeni.

Lumea din Westminster e un club cu multe reguli nescrise, păzită cu gelozie de politicieni și presă – mai ales de presă, acest așa-zis „lobby” de corespondenți care monitorizează discret și pe tăcute activitatea mass-media de la Palatul Westminster. Lobby-ul permite, de exemplu, realizarea unor interviuri și discuții numai după ce s-a

înțeles că sursa nu va fi niciodată dezvăluită, că nu se va da nici măcar un indiciu, totul se petrece în umbră. Acest lucru îi încurajează pe politicieni să fie foarte indiscreți și să încalce regulile confidențialității; apoi corespondenților li se permite să își respecte termenele-limită și să creeze cele mai remarcabile titluri de ziare. Codul de tăcere *omertà* e pașaportul corespondenților din lobby; fără acest pașaport, el – sau ea – găsea toate gurile și toate ușile ferm închise. Dezvăluirea surselor era o ofensă îngrozitoare, iar ciocănitul în ușa casei particulare a unui ministru se situa doar ceva mai jos pe lista comportamentelor rușinoase menite să întrerupă orice formă de contact folositor. Corespondenții politici nu-și urmăresc prada până acasă, e nepoliticos, dă o notă proastă și bile negre.

Mattie își mușcă din nou interiorul obrazului. Era neliniștită. Ea nu încălca regulile cu ușurință, și totuși, de ce afurisitul acela nu răspundea la telefon? Ce naiba punea la cale?

O voce nordică groasă îi șopti în ureche, o voce care-i lipsea deseori de când plecase de la *Yorkshire Post,* lăsându-l în urmă pe redactorul bătrân și înțelept care-i oferise lui Mattie prima ei slujbă. Ce-i spunea el? „Regulile, fata mea, nu sunt decât o pătură călduroasă pentru oameni bătrâni, care să-i învelească și să-i apere de frig. Există doar pentru a-i ghida pe înțelepți și a-i jugăni pe proști. Să nu îndrăznești să vii vreodată în biroul meu și să spui că ai ratat un articol bun din cauza nenorocitelor de reguli ale altcuiva.”

— Bine, bine, moșneag nenorocit, lasă-mă-n pace, spuse Maggie cu voce tare.

Se uită în oglindă la cum îi stătea părul, trecându-și degetele prin el ca să-i dea puțină viață, deschise portiera, păși pe caldarâm și își dori în aceeași secundă să fi fost în altă parte. Douăzeci de secunde mai târziu, casa răsună de sunetul ciocănelului de aramă de pe ușa din față.

Urquhart răspunse la ușă. Era singur, îmbrăcat în haine de casă, nu se aștepta la musafiri. Soția lui se întorsese la țară și menajera nu lucra în week-end. Când o văzu pe Mattie, deveni agitat; în întunericul străzii nu o recunoscu imediat pe vizitatoare.

— Domnule Urquhart, am încercat toată după-amiaza să iau

legătura cu dumneavoastră. Sper că nu vă deranjez.

— La ora zece și jumătate noaptea? *Deranj*? întrebă el și agitația lui se transformă în exasperare.

— Iertați-mă, am nevoie de ajutor. Nicio schimbare în Cabinet, nici măcar una. E extraordinar. Încerc să înțeleg ideea din spatele manevrei.

— *Ideea* din spate? repetă sarcastic Urquhart. Îmi pare rău, nu am nimic de spus.

Dădu să închidă ușa, dar văzu că musafirul nepoftit făcu un pas încăpățânat în față. Cu siguranță, fetița aceea prostuță nu avea să pună piciorul în prag, ar fi fost mult prea comic. Totuși, Mattie vorbi calm și încet.

— Domnule Urquhart, e o poveste grozavă. Bănuiesc că nu ați vrea să o public.

Urquhart se opri, intrigat. Ce naiba voia să spună? Mattie observă ezitarea și aruncă încă o mână de momeală.

— Articolul ar arăta așa: „Aseară erau semne de disensiuni în Cabinet în privința ne-remanierii. Chief Whip, despre care se crede demult că are ambiția de a ocupa un post nou, a refuzat să susțină decizia prim-ministrului”. V-ar plăcea așa ceva?

Abia atunci, când ochii i se obișnuiră cu umbrele de dincolo de prag, Urquhart o recunoscu pe noua corespondentă de la *Chronicle*. O cunoștea doar vag, dar o văzuse și citise destul despre acțiunile ei ca să știe că nu era vreo proastă. Îl uimea cu atât mai mult faptul că stătea în pragul casei lui, încercând să-l intimideze.

— Nu vorbești serios, spuse Urquhart încet.

Mattie zâmbi larg.

— Sigur că nu. Dar ce altceva să facă o fată? Nu vreți să răspundeți la telefon sau să discutați față în față.

Sinceritatea ei îl dezarmă. Și așa cum stătea sub lumina lămpii de deasupra ușii, cu șuvițele blonde strălucind în părul scurt, trebuia să recunoască faptul că avusese parte și de priveliști mai puțin atrăgătoare în lobby.

— Mi-aș dori foarte mult să mă ajutați, domnule Urquhart. Am nevoie de ceva concret, ceva în care să-mi înfig dinții, altfel nu am decât aer. Și asta e tot ce-mi acordați în clipa asta. Vă rog… vă rog,

ajutați-mă.

Urquhart pufni pe nas, uitându-se la ea.

— Ar trebui să fiu al naibii de furios. Să sun la redactorul acela și să-l fac să-și ceară scuze pentru o asemenea hărțuire evidentă.

— Însă nu veți suna. Nu-i așa?

O făcea intenționat pe cocheta. Deși primele lor întâlniri fuseseră nesemnificative, își amintea de felul în care o privise într-o zi în care se întâlniseră în holul central, văzuse sclipirea masculină discretă din ochii lui care o examinaseră din cap până în picioare, fără să pară nicio secundă că nu s-ar fi uitat doar în ochii ei.

— Poate ar fi mai bine să intri… domnișoară Storin, nu?

— Vă rog, spuneți-mi Mattie.

— Camera de zi e la etaj, preciză el.

O spuse ca și cum i s-ar fi confesat. O conduse într-o cameră decorată în stil tradițional și cu bun-gust, cu pereți de culoarea muștarului acoperiți de tablouri în ulei cu cai și peisaje rurale, cu mobilă elegantă și incrustată. Erau rafturi mari cu cărți, fotografii de familie înrămate, un șemineu din marmură albă. Draperiile erau de mătase, lumina difuză și atmosfera intensă. El își turnă un pahar mare de whisky, un Glenfiddich vechi și, fără să întrebe, făcu la fel și pentru ea, după care se așeză într-un fotoliu din piele neagră. Pe brațul fotoliului era o carte deschisă și cu cotorul crăpat, pusă cu fața în jos, piesele lui Molière. Mattie se așeză în fața lui, stând neliniștită pe marginea canapelei. Scoase un carnețel din geantă, dar Urquhart îi făcu semn să-l pună la loc.

— Sunt obosit, domnișoară Storin… Mattie. A fost o campanie lungă și nu sunt sigur că m-aș exprima prea bine azi. Așa că, te rog, fără notițe, dacă nu te superi.

— Desigur. Astea sunt regulile din lobby. Pot să folosesc ce-mi spuneți, însă nu pot să vă atribui dumneavoastră informația. Fără amprente.

— Exact.

El puse cartea de Molière deoparte, ea lăsă carnețelul din mână și se așeză mai bine pe canapea. Purta o bluză albă de bumbac; era strâmtă. El observă, dar nu ca și cum ar fi fost un prădător. Părea să aibă niște ochi care absorbeau tot, care pătrundeau mai adânc decât

majoritatea. Amândoi știau că jucau un joc.

Urquhart scoase o țigară dintr-o tabacheră, o aprinse și inhală cu poftă, după care vorbi.

— Ce-ai zice, Mattie, dacă ți-aș dezvălui că premierul vede acest lucru ca pe cea mai bună metodă de a-și face meseria? Să nu lase miniștrii să se zbată cu noi responsabilități? Să-i dea înainte la capacitate maximă?

— Domnule Urquhart, aș spune că nu era nevoie să vorbim neoficial pentru așa ceva!

Urquhart pufni în râs la franchețea ziaristei. Trase adânc din țigară. Combinația părea să-l mulțumească.

— Aș mai spune, continuă Mattie, și că, în ochii multora, alegerile au demonstrat o nevoie de sânge proaspăt și de un nou mod de a gândi. Ați pierdut multe locuri. Sprijinul oferit de alegători nu a fost de-a dreptul copleșitor, nu-i așa?

— Avem o majoritate clară și am câștigat mai multe locuri decât partidul opozant principal. Nu-i prea rău după atâția ani la conducere… Nu crezi?

— Sunt aici să aflu părerea dumneavoastră, nu pe a mea.

— Fă-mi pe plac.

— Dar nu promite prea mult pentru următoarele alegeri, nu? Va fi cam același lucru. Rămânem pe poziție în timp ce se scufundă.

— Cred că te-ai exprimat cam dur, adăugă Urquhart, știind că ar trebui să protesteze mai mult.

— Am venit la una dintre adunările dumneavoastră din campanie.

— Serios, Mattie? Mă simt flatat.

— Ați vorbit despre energie, idei și proiecte noi. Principalul aspect din cele spuse de dumneavoastră era că va surveni o schimbare și în scenă vor intra câțiva jucători noi. Se opri, dar Urquhart nu părea doritor să răspundă. Propriul dumneavoastră discurs de la alegeri – îl am aici… Scoase o broșură lucioasă din teancul de hârtii îndesat în poșetă. Vorbește despre „schimbările interesante care vor urma”. Toată povestea asta e tot atât de interesantă ca ziarele de săptămâna trecută. Iar eu vorbesc mult prea mult.

El zâmbi și sorbi din pahar. Rămase tăcut.

— Dați-mi voie să vă întreb direct, domnule Urquhart. Chiar credeți că e cel mai bun lucru pe care putea să-l facă premierul?

Urquhart nu răspunse direct. Duse din nou paharul la buze, uitându-se la ea peste marginea de cristal.

— Credeți că Henry Collingridge e cea mai bună alegere pentru această țară? insistă ea, cu mai multă blândețe.

— Mattie, cum te aștepți să răspund la așa ceva? Eu sunt Chief Whip, sunt complet loial prim-ministrului… și remanierii lui. Sau lipsei de remaniere.

În vocea lui răsuna iar o notă de sarcasm.

— Da, și cum rămâne cu Francis Urquhart, un om cu ambiții mari pentru partidul lui și foarte neliniștit în privința succesului acestuia. El sprijină această manevră?

Nu primi niciun răspuns.

— Domnule Urquhart, în articolul meu de mâine, voi prezenta întocmai loialitatea dumneavoastră publică față de remaniere și felul în care o justificați. Dar…

— Dar?

— Discutăm în termeni de lobby. Toate instinctele mele îmi sugerează că nu vă pasă de ceea ce se întâmplă. Vreau să aflu. Vreți să vă asigurați că părerile dumneavoastră personale nu ajung la colegii mei sau la ai dumneavoastră, ori să nu devină bârfa printre cei din Westminster. Vă dau cuvântul meu în acest sens. Declarația dumneavoastră e numai pentru mine, pentru că toate acestea pot fi importante în lunile care urmează. Și, apropo, nu mai știe nimeni că am venit aici în seara asta.

— Vrei să ajungi la o înțelegere cu mine? murmură el încet.

— Da. Cred că vă doriți una. Vreți pe cineva ca mine. O portavoce.

— Și de ce crezi că mi-aș dori așa ceva?

— Fiindcă m-ați lăsat să intru.

O privea cu ochi albaștri care păreau să sape adânc în ea, stârnind neliniști.

— Vreți să fiți un jucător, nu un simplu pion, continuă ea.

— Mai bine să fii un om cu orice reputație decât cu una uitată,

nu?

— Cred că da, răspunse ea, uitându-se la el, susținându-i privirea și zâmbind.

— Haide să încercăm asta, Mattie. O poveste simplă. A unui premier înconjurat de ambiție, nu a lui, ci a altora. Acele ambiții au crescut de la alegeri. Trebuie să le țină sub control, să le înăbușe, altfel s-ar putea să scape de sub control și să-l spulbere.

— Vreți să sugerați că e multă rivalitate și neînțelegere în Cabinet?

Urquhart se opri să-și aleagă atent cuvintele înainte de a continua pe o voce calmă, hotărâtă.

— E un ulm mare care așteaptă să putrezească. Și odată ce putreziciunea aceea se instalează, e doar o chestiune de timp. Așa că sunt unii care, după cum ai putea să bănuiești, se întreabă cum ar fi viața peste un an și jumătate sau doi ani, în ce poziție vor să fie dacă va cădea copacul și când se va produce asta. Așa cum se întâmplă mereu în cele din urmă.

— Și de ce nu scapă de cei care-i fac probleme?

— Fiindcă nu poate să riște ca foștii membri nemulțumiți ai Cabinetului să se dezlănțuie pe rândurile din spate când are majoritate de numai douăzeci și patru de locuri, care ar putea să dispară la prima criză parlamentară. Trebuie să mențină totul cât mai liniștit, cât mai restrâns posibil. Nici măcar nu poate să mute Brigada Neîndemânatică pe noi posturi în Cabinet, pentru că de fiecare dată când trimiți un ministru nou într-un departament diferit, îl apucă entuziasmul și vrea să-și pună amprenta pe ceva. Devine interesant pentru oamenii importanți din mass-media, ca tine. Deodată, descoperim că miniștrii nu-și fac, pur și simplu, meseria, ci se și autopromovează pentru o cursă către conducere care apare inevitabil. E un cancer. Guvernul e împins în mijlocul unui haos, toți se uită peste umăr, apar confuzia, lipsa de armonie, acuzațiile legate de lipsa de control – și avem subit o criză în conducere.

— Deci toți trebuie să rămână pe poziții. Credeți că e o strategie sigură?

Urquhart luă o gură mare de whisky.

— Dacă aș fi căpitan pe *Titanic* și aș vedea ditamai aisbergul drept în față, cred că aș vrea să schimb direcția.

— I-ați spus premierului acest lucru în după-amiaza asta?

— Mattie, o certă el, mă duci prea departe. Îmi place foarte mult conversația noastră, dar cred că aș merge prea departe dacă aș începe să divulg detaliile discuțiilor private. E o ofensă gravă.

— Atunci, dați-mi voie să vă întreb despre Lordul Williams. A stat cu premierul foarte mult timp în după-amiaza asta dacă nu au făcut nimic altceva decât să decidă să nu facă nimic.

— Un om care a îmbătrânit în slujba partidului. Ai auzit expresia „Teme-te de bătrânul grăbit”?

— Cu siguranță, nu se gândește că ar putea deveni lider de partid. Nu din partea Lorzilor!

— Nu, sigur că nu. Nici măcar dragul de Teddy nu e atât de egoist. Cert este că e un politician mai în vârstă, i-ar plăcea să se asigure că puterea ajunge în mâinile potrivite.

— În mâinile cui?

— Dacă nu în ale lui, atunci în ale unui acolit mai tânăr.

— De exemplu?

— Nu ai nicio idee proprie?

— Samuel. Vă referiți la Michael Samuel, răspunse ea încântată, strângând buzele.

— Ai putea crede asta, Mattie.

— Cum de știți așa ceva?

— N-aș putea să comentez, zâmbi Urquhart și termină băutura. Cred că ți-am permis să speculezi destul. Ar trebui să punem capăt acestei conversații.

Mattie dădu nemulțumită din cap.

— Vă mulțumesc, domnule Urquhart.

— Pentru ce? Eu nu am spus nimic, zise el, ridicându-se.

Mintea ei era plină de teorii, încercând să adune la un loc piesele din puzzle. Își dădeau deja mâna în fața ușii până să vorbească din nou.

— Doamna Urquhart?

— Nu e aici. E la țară.

Își strângeau încă mâinile.

— Vă rog să-i transmiteți salutările mele.

— Așa voi face, Mattie.

Ea îi dădu drumul mâinii și se întoarse să plece, apoi ezită.

— O ultimă întrebare. Alegeri pentru conduceri. Dacă ar fi să existe, ați candida?

— Noapte bună, Mattie, îi ură Urquhart, închizând ușa de la intrare.

Daily Chronicle, luni, 14 iunie, pagina 1:

Prim-ministrul i-a șocat ieri pe mulți observatori anunțând că nu vor exista schimbări în structura Cabinetului. După ce s-a sfătuit timp de mai multe ore cu președintele de partid, Lordul Williams, și cu Dirigintele Francis Urquhart, Henry Collingridge a transmis partidului său un mesaj de „menținere a cursului stabilit".

Cu toate acestea, surse importante de la Westminster și-au exprimat aseară uimirea cu privire la această decizie. În unele cercuri, a fost văzută ca o revelare a slăbiciunii poziției prim-ministrului după o campanie lipsită de strălucire.

Au existat multe speculații în legătură cu posibilitatea ca Henry Collingridge să nu mai candideze la alte alegeri, iar unii miniștri seniori par să vâneze deja poziții în cazul unei curse pentru câștigarea conducerii. Un ministru din Cabinet a spus despre premier că ar fi „căpitanul *Titanicului* când s-a apropiat de aisberg".

Decizia de a nu face schimbări în cadrul Cabinetului, prima dată de la război încoace când alegerile nu au fost urmate de remaniere, a fost interpretată ca fiind cea mai eficientă modalitate prin care Collingridge să țină sub control rivalitățile mocnite dintre membrii Cabinetului. Chief Whip i-a apărat aseară decizia, spunând că este „cea mai bună cale de a-și face meseria mai departe", dar deja se fac speculații în legătură cu posibili candidați

într-o cursă pentru conducere.

Contactat aseară târziu, Lordul Williams a descris orice sugestie în privința alegerilor iminente pentru conducere ca fiind un „nonsens”. Iată ce a declarat dumnealui: „Prim-ministrul a câștigat pentru partid a patra alegere istorică. Suntem în formă excelentă”. Poziția lui Williams ca președinte de partid ar fi crucială în timpul unei curse pentru conducere și se știe că este apropiat de Michael Samuel, ministrul Mediului, care ar putea fi unul dintre candidați.

Opozanții s-au grăbit să atace ceea ce li s-a părut a fi nehotărârea premierului. Liderul opoziției a declarat: „În guvern strălucesc focurile nemulțumirii. Nu cred că domnul Collingridge are puterea sau sprijinul pentru a le stinge. Aștept cu nerăbdare următoarele alegeri”.

O sursă importantă din guvern a descris situația ca fiind un „ulm mare care așteaptă să putrezească”.

CAPITOLUL NOUĂ

Unii nu reușesc niciodată să trăiască cu principiile lor. În Westminster prinde bine să fii văzut luând prânzul cu ei, dar nu prea des, în cazul că ești luat apoi drept puritan.

Joi, 22 iunie

O’Neill fusese încântat, la început, apoi puțin surprins să primească o invitație din partea lui Urquhart să ia prânzul la clubul de pe strada St. James. Chief Whip nu-i arătase prea multă bunăvoință în trecut responsabilului cu comunicarea în partid, dar după alegeri sugera să „sărbătorească munca extraordinară pe care ai făcut-o pentru noi pe parcursul campaniei”. O’Neill o lua ca pe o recunoaștere a creșterii importanței lui în cadrul partidului.

Fusese și un prânz foarte bun, cu tot tacâmul. O’Neill, încordat ca

întotdeauna, se încurajase cu două pahare de votcă tonică înainte să ajungă, deși nu era nevoie. Două sticle de Château Talbot 78 și două coniacuri mari fură de ajuns, chiar și pentru apetitul lui de irlandez. Știa că vorbise prea mult, mereu făcea așa, pur și simplu, nu se putea abține. În trecut, Urquhart îl făcea să se simtă neliniștit. Era ceva legat atât de reținerea glacială a acestui om, cât și de faptul că Urquhart fusese auzit referindu-se la el ca la „băiatul de la marketing”. Totuși, se dovedise o gazdă atentă în timp ce O’Neill pălăvrăgea întruna. Cei doi stăteau în fotoliile mari din piele care înconjurau mesele de snooker din camera din spate de la White. Când mesele nu erau folosite, locurile acelea ofereau un colț liniștit și privat în care membrii să-și aducă oaspeții.

— Spune-mi, Roger, ce planuri ai acum, când s-au terminat alegerile? Rămâi mai departe cu partidul? Nu ne permitem să pierdem oameni buni ca tine.

O’Neill afișă un zâmbet victorios, stinse țigara pe care o fuma în speranța că va primi o havană decentă în curând și-și asigură gazda că va rămâne cât timp avea nevoie prim-ministrul de el.

— Cum îți permiți să o faci, Roger? Pot să fiu puțin indiscret? Știu cât de puțin își plătește partidul angajații, iar banii sunt mereu puțini după alegeri. Următorii doi ani vor fi, probabil, grei. Salariul tău va fi înghețat, bugetul va fi redus. Așa se întâmplă mereu, noi, politicienii, rămânem aceiași oameni orbi. Nu ești tentat de ofertele mai atrăgătoare pe care le primești din afară?

— Ei bine, Francis, nu e mereu ușor, după cum ai ghicit deja. Nu e vorba neapărat de salariu, înțelegi tu. Lucrez în politică pentru că mă fascinează și îmi place să iau parte la asta. Și dacă se reduce bugetul, ar fi o tragedie. Mai e atâta muncă de făcut.

Zâmbetul lui era larg, ochii strălucitori, dar începură să danseze neliniștiți, în timp ce el se gândea la ce spusese celălalt. Se juca agitat cu paharul.

— Ar trebui să începem acum să lucrăm la campania viitoare, continuă Roger. Mai ales cu zvonurile astea ridicole care circulă despre diviziuni în partid. Avem nevoie de puțină publicitate pozitivă, iar eu am nevoie de buget ca să o creez.

— Interesant aspect. Și președintele e receptiv la așa ceva?

întrebă Urquhart ridicând o sprânceană a curiozitate.

— Sunt vreodată președinții receptivi?

— Poate pot să fac ceva în privința asta, Roger. Mi-ar plăcea să pot să te ajut. Foarte mult. Aș putea să merg și să discut cu președintele despre bugetul tău, dacă vrei.

— Serios? Ar fi extraordinar de frumos din partea ta, Francis.

— Mai întâi trebuie să te întreb ceva, Roger. Și trebuie să fiu franc.

Ochii de gheață ai celui mai în vârstă se fixară pe ai lui O'Neill, cu strălucirea lor obișnuită. Apoi O'Neill își suflă nasul cu zgomot. Alt obicei, după cum știa Urquhart, la fel ca și bătaia constantă a celor două degete din mijloc de la mâna dreaptă. Era ca și cum înăuntrul lui O'Neill mai exista o viață separată de restul lumii și care ieșea la suprafață numai prin manierismele hiperactive și clipitul ochilor directorului de publicitate.

— Am primit o vizită deunăzi, Roger, de la o veche cunoștință de pe vremea când eram director în oraș. E unul dintre angajații pe financiar de la agenția de publicitate a partidului. Și era foarte tulburat. Foarte discret, însă foarte tulburat. A spus că ai obiceiul de a cere agenției sume mari de bani ca să-ți acoperi cheltuielile.

Clipitul se opri o clipă. Urquhart se gândea la cât de rar îl văzuse pe O'Neill nemișcat.

— Roger, dă-mi voie să te asigur că nu încerc să te prind în capcană sau să te păcălesc. E doar între noi doi. Dar dacă e vorba să te ajut, trebuie să am toate datele.

Fața și ochii începură iar să se miște când râsul neliniștit al lui O'Neill își făcu din nou apariția.

— Francis, te asigur că nu e nimic în neregulă, absolut nimic. E o prostie, desigur, totuși sunt recunoscător că ai deschis subiectul cu mine. Pur și simplu, uneori pun cheltuielile pe partea cu publicitatea, care sunt mai ușor de plătit de agenție, în loc să le pun pe seama mașinăriei partidului. Ca atunci când faci cinste cu un pahar unui jurnalist sau scoți la masă un colaborator al partidului.

O'Neill îi dădea înainte cu explicația, ceea ce arăta că discursul era exersat.

— Vezi tu, dacă le plătesc singur, trebuie să cer înapoi de la

partid. Care scrie greu de tot afurisitul de cec, după două luni sau mai mult. Știi cum sunt ei, durează o veșnicie să se usuce cerneala. Sincer, la cum sunt plătit, nu-mi permit. Așa că îi taxez prin agenție. Primesc banii înapoi imediat în timp ce îi trec prin propriile lor conturi. E ca un împrumut fără dobândă pentru partid. Între timp, eu îmi fac meseria mai departe. Sumele sunt foarte mici.

O'Neill întinse mâna după pahar, în vreme ce Urquhart împreună degetele și îl urmări cum și-l golea.

— Sume mici ca, de exemplu, cele 22 300 de lire în ultimele zece luni, Roger?

O'Neill aproape se înecă. Fața i se contorsionă, chinuindu-se în același timp să tragă aer și să vină cu negarea aferentă.

— Nu e nici pe departe vorba de o asemenea sumă, protestă el.

Rămase cu gura căscată, întrebându-se ce să mai spună. Nu exersase și această parte a explicației. Clipitul lui O'Neill semăna în acel moment cu o muscă prinsă în plasa de păianjen. Urquhart învârtea fire noi de mătase.

— Roger, ai trecut cheltuieli regulate prin agenție fără să justifici clar acea sumă totală de 22 300 de lire încă de la începutul lunii septembrie, anul trecut. Ceea ce a început cu sume mici a crescut în ultimele luni până la patru mii pe lună. Nu plătești atâtea mese și atâta băutură, nici măcar în timpul unei campanii.

— Te asigur, Francis, că orice cheltuieli au fost întrutotul legitime!

— Scumpă, nu-i așa? Cocaina.

Ochii sticloși ai lui O'Neill înghețară de groază.

— Roger, din postura mea de Chief Whip am ajuns să cunosc orice problemă pe care o poate avea cineva. Am avut de-a face cu unele cazuri în care era vorba de soții bătute, adulter, fraudă, boli mintale. Am avut chiar și un caz de incest. Nu, e în regulă, nu l-am lăsat să fie reales, desigur, însă nu aveam nimic de câștigat dacă făceam totul public. De asta nu auzi aproape niciodată nimic despre ei. La incest trag linie, Roger, dar, în general, nu facem nimănui morală. În ce mă privește, fiecare om are dreptul la o slăbiciune – numai să fie una privată.

Se opri; ochii lui O'Neill începeau din nou să lucească, de data

asta de disperare.

— Am un Whip Junior care e doctor. L-am ales anume ca să mă ajute să identific semnele de oboseală. La urma urmei, trebuie să avem grijă de peste trei sute de parlamentari, toți aflați sub niște presiuni imense. Ai fi surprins de câte cazuri de abuz de droguri avem parte. Există o fermă frumoasă și complet izolată de recuperare lângă Dover unde îi trimitem, uneori și pentru două luni. Cei mai mulți își revin complet; unul dintre ei e chiar ministru senior. Se aplecă în față, eliminând spațiul dintre ei. Și e bine când îi prindem repejor, Roger. Iar cocaina a devenit recent o problemă adevărată. Mi se spune că e la modă – orice o fi însemnând asta – și mult prea ușor de procurat. Se zice că transformă un om bun într-unul genial. Păcat că dă dependență. Și e și scumpă.

Urquhart nu-și luase ochii de la O'Neill nicio secundă cât vorbise. Găsea ceva desăvârșit și captivant în agonia care făcea să-i cadă lui O'Neill carnea de pe oase. Orice îndoială ar fi avut în legătură cu diagnosticul fu dată la o parte de mâinile tremurânde și de buzele întredeschise care nu puteau vorbi. Când, într-un târziu, O'Neill își găsi cuvintele, sunară mai mult ca un scâncet.

— Ce vrei să spui? Nu sunt dependent de droguri. Eu nu iau droguri!

— Nu, Roger, sigur că nu, îl asigură Urquhart pe cel mai încurajator ton. Sfatul meu e că trebuie să accepți că unii ar putea să tragă cele mai nefericite concluzii în privința ta. Iar prim-ministrul, știi tu, mai ales în starea în care e acum, nu vrea să-și asume riscuri. Te rog să mă crezi, nu e vorba să condamnăm un om fără judecată, ci doar să opteze pentru o viață liniștită, cumpătată.

— Henry nu poate să creadă așa ceva! Cu siguranță, nu i-ai spus…

O'Neill rămase fără aer în piept ca și cum îl lovise un taur în arenă.

— Sigur că nu, Roger. Vreau să mă consideri prieten. Numai că președintele partidului…

— Williams? Ce-a zis?

— Despre droguri? Nimic. Mă tem că dragul nostru Lord nu e unul dintre fanii tăi înfocați. Nu a fost de prea mare ajutor cu prim-

ministrul. Pare să creadă că tu ești de vină pentru rezultatul alegerilor, nu el.

— Poftim? se oțărî Roger, deși cuvântul se auzi ca un chițăit.

— Nu te teme, am vorbit eu pentru tine. Nu trebuie să te temi de nimic. Atât timp cât te sprijin eu.

Urquhart știa ce făcea, înțelegea perfect paranoia care cuprinde mintea unui dependent de cocaină și impactul pe care povestea lui inventată despre nemulțumirea președintelui avea să-l aibă asupra emoțiilor fragile ale lui O'Neill. Omul era însetat de notorietate și setea asta nu putea fi satisfăcută decât sub patronajul permanent al prim-ministrului; era ceva ce nu suporta să piardă. „Atât timp cât te sprijin eu." Cuvintele răsunau în urechile lui O'Neill. Voia să spună că era de ajuns o greșeală și era mort. Plasa de frică să închisese în jurul lui O'Neill. Sosise momentul să-i ofere o cale de scăpare.

— Roger, am văzut mulți oameni distruși din cauza bârfelor. Coridoarele din jurul Westminster-ului pot să devină un câmp sângeros. Ar fi o tragedie pentru care nu m-aș putea ierta niciodată dacă ai fi dat deoparte, fie din cauza ostilității lui Teddy Williams față de tine, fie, pur și simplu, pentru că oamenii au înțeles greșit aranjamentul tău cu cheltuielile și… alergia ta la polen.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă șeful PR cu o voce jalnică.

— Să faci? Ei bine, Roger, ți-aș sugera să ai încredere în mine. Ai nevoie de un om puternic în cercurile interioare ale partidului, mai ales acum. E un val în apă care tot crește, barca premierului ia apă, nu se va gândi de două ori dacă să arunce pe cineva ca tine peste bord ca să se salveze pe el însuși. Oamenii de acest fel cred că ești un fel de balast.

Cuvintele lui aveau efectul dorit. O'Neill se zvârcolea pe scaun, sorbind orbește dintr-un pahar care era deja gol, cu tapițeria din piele scârțâind sub el. Urquhart se opri o clipă ca să cântărească fiecare detaliu.

— Ajută-mă, Francis.

— De asta te-am invitat, Roger.

Celălalt bărbat plângea. Îi curgeau lacrimile pe obraji.

— Nu-i voi lăsa să dea afară un om bun ca tine, Roger, rosti Dirigintele cu tonul unui vicar care citea un psalm. Fiecare penny

din cheltuielile tale e justificat. Asta voi spune la agenție. Îi voi sfătui să continue cu aranjamentul și să-l păstreze confidențial, ca să evite gelozii inutile din partea acelora din partid care vor să taie bugetul pentru publicitate. Dar mai e ceva de făcut. Ne vom asigura că premierul e la curent cu lucrurile bune pe care le faci. Și eu îl voi sfătui să nu lase garda jos, să continue cu campania la nivel înalt dacă vrea să supraviețuiască lunilor grele care urmează. Bugetul tău va supraviețui. La fel și tu, Roger.

— Francis, știi că aș fi foarte recunoscător… murmură O'Neill.

— Însă voi avea nevoie de ceva în schimb, Roger.

— Orice.

— Dacă e să-ți protejez spatele, trebuie să știu tot ce se întâmplă la sediul partidului.

— Desigur.

— Și mai ales ce pune la cale președintele. E un om foarte ambițios și periculos, joacă propriul joc în timp ce declară că îi e loial prim-ministrului. Trebuie să fii ochii și urechile mele, Roger, să-mi dai de știre imediat despre tot ce afli în legătură cu planurile lui. Viitorul tău ar putea să depindă de asta.

O'Neill se ștergea la ochi, suflându-și nasul cu o batistă distrusă.

— Eu și cu tine, Roger, trebuie să lucrăm împreună la asta. Trebuie să mă ajuți să menținem partidul pe direcția bună în vremurile grele care vin. Horațiu e chemat pe punte.

— Francis, nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Vei afla, Roger, vei afla.

•

O ușă se trânti. Mortima revenise acasă. Urcă scările în grabă, căutându-l în fiecare cameră până când îl găsi pe terasa de pe acoperiș. Contempla noaptea londoneză, privind către Turnul Victoria, care se înălța în toată splendoarea lui luminat la capătul de sud al clădirii Parlamentului. Steagul Regatului Unit flutura în curenții blânzi de aer ce se ridicau de pe străzile fierbinți. Clădirea arăta ca și cum ar fi fost sculptată în fagure de miere. Urquhart fuma, ceea ce era o priveliște rară.

— Francis, ești în regulă?

Acesta se întoarse, speriat, ca și cum ar fi fost surprins să o vadă,

apoi își îndreptă privirea peste acoperișurile din Westminster spre Turnul Victoria.

— Când ai sunat și ai zis că s-a întâmplat ceva, m-am gândit că ești bolnav. M-ai speriat și…

— Acolo, în turn, au certificatul de deces al lui Carol I. Și Constituția Statelor Unite. Acte ale Parlamentului cu vechime de peste cinci sute de ani, vorbi el ca și cum nu o auzise și nu observase îngrijorarea ei.

— Ceva *chiar* s-a întâmplat.

Ea se apropie și îl luă de braț. Ochii lui păreau fixați pe o arătare sau pe o imagine pe care doar el o vedea și se afla undeva în noapte.

— Dacă asculți cu atenție, Mortima, poți să auzi strigătele gloatei dincolo de poartă.

— Poți?

— Eu pot.

— Francis? rosti ea cu o voce plină de îngrijorare.

Abia atunci se întoarse către ea. Îi strânse mâna.

— A fost frumos din partea ta să te grăbești să te înapoiezi. Îmi pare foarte rău dacă ți-ai făcut griji din cauza mea. Nu, nu sunt bolnav, sunt bine. De fapt, de mult timp nu m-am mai simțit atât de bine.

— Nu înțeleg. Erai atât de dezamăgit că nu te-au mutat.

— Nimic nu durează. Nici imperiile mari, darămite prim-miniștrii slabi.

Vocea lui era plină de dispreț. Îi întinse țigara lui; ea trase adânc vaporii puternici.

— Vei avea nevoie de ajutoare, șopti ea, dându-i țigara înapoi.

— Cred că am găsit câțiva.

— Ziarista aceea tânără de care mi-ai vorbit?

— Poate.

Ea nu răspunse o vreme. Stăteau în întuneric, împărtășind noaptea, ascultând sunetele vieților care se desfășurau dedesubt, în aerul conspirației.

— Va fi loială?

— Loialitate printre ziariști?

— Trebuie să o agăți bine, Francis.

El îi aruncă o privire scurtă, oferindu-i un zâmbet care dispăru repede. Nu avea nicio urmă de umor.

— E mult prea tânără, Mortima.

— Prea tânără? Prea frumoasă? Prea inteligentă? Prea ambițioasă? Cred că nu, Francis. Nu pentru un bărbat ca tine.

Zâmbetul lui reapăru, ceva mai cald.

— Ca de atâtea ori, Mortima, îți sunt îndatorat.

Era cu doisprezece ani mai tânără ca el, încă plină de viață, purtând cu eleganță cele câteva kilograme în plus adunate de-a lungul anilor. Era cea mai apropiată prietenă a lui, singura căreia îi permitea să vadă înăuntrul lui, singura pe care se putea baza fără nicio îndoială. Aveau vieți diferite, desigur, el în Westminster, ea… Ei bine, ei îi plăcea Wagner. Pe el nu îl entuziasmase niciodată. Ea dispărea zile la rând, călătorea în străinătate cu alții, ca să-și împartă pasiunea pentru trilogia *Stăpânul inelelor*. El nu se îndoia niciodată de loialitatea ei, nici ea de a lui.

— Nu va fi ușor, spuse el.

— Nici eșecul nu e.

— Există vreo limită? zise el, cât de blând îi permitea o asemenea întrebare.

Ea se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, apoi se duse în casă, lăsându-l singur cu noaptea.

CAPITOLUL ZECE

Am cunoscut cândva un bărbat cu o memorie atât de compromisă, încât uitase că așezase un tablou de Howard Hodgkin pe o parte timp de trei ani fără să-și dea seama, dar care își amintea că fusese curator la muzeul Tate Modern, ceea ce nu era adevărat. A devenit ministrul Artelor, desigur. Mă întreb ce s-o mai fi întâmplat cu el după aceea.

Miercuri, 30 iunie

Barul Străinilor din Camera Comunelor este o încăpere micuță, cu placaj negru și colțuri tăcute care dau spre Tamisa, unde parlamentarii pot merge cu „străinul” lor sau cu oaspeții care nu sunt parlamentari. De obicei, e aglomerat și gălăgios din cauza zvonurilor și bârfelor, uneori din pricina violenței morale, alteori și fizice. Unii politicieni nu sunt niciodată treji.

O’Neill stătea sprijinit într-un cot la bar, chinuindu-se să nu dea cu celălalt peste băutura gazdei lui.

— Mai vrei unul, Steve? îl întrebă el pe colegul lui îmbrăcat impecabil.

Stephen Kendrick era un parlamentar nou ales în opoziție, care încă nu-și găsise locul. Trimitea un amestec de mesaje, cu costumul lui Armani gri-deschis, din mohair, cu nasturi albi ca perla care contrastau cu paharul de bitter Federation pe care îl strângea cu mâna foarte îngrijită.

— Știi mai bine ca mine că străinii nu pot să cumpere de băut aici. În orice caz, dat fiind că n-am venit decât de vreo două săptămâni, cred că e cam devreme să-mi distrug cariera și să fiu prins petrecând prea mult timp cu câinele irlandez de vânătoare al premierului. Câțiva dintre colegii mei mai dogmatici ar considera asta drept trădare. Încă unul și gata!

Rânji și făcu un semn cu ochiul barmaniței. În fața lor apărură încă un pahar de bitter negru și o votcă tonică dublă.

— Știi, Roger, încă îmi vine să mă ciupesc. Chiar nu m-am așteptat să ajung aici. Încă nu mă pot decide dacă e doar un vis sau e un adevărat coșmar, rosti el cu o voce în care se distingea accentul de pe aleile dosnice din Blackburn. Ce lucru ciudat e soarta, nu-i așa? Când lucram împreună la biroul acela micuț de relații cu publicul, cine ar fi ghicit că tu vei ajunge soldatul prim-ministrului și că eu voi fi cel mai nou și mai talentat membru al opoziției?

— Nu centralista aia blondă la care mergeam pe rând.

— Draga de Annie.

— Credeam că o chema Jennie.

— Rog, nu-mi amintesc să-ți fi bătut prea mult capul cu numele lor.

Tachinările sparseră într-un târziu gheața. Când O’Neill îl sunase

pe noul parlamentar să-i propună să bea ceva de dragul vremurilor de odinioară, amândurora li se păruse dificil să reaprindă vechea familiaritate pe care o aveau demult. Se tachinară discret la primele pahare, evitând subiectele de politică ce le dominau viața. O'Neill se hotărî pe urmă să facă saltul.

— Steve, în ce mă privește, nu mă deranjează dacă dai tu de băut toată seara. Iisuse, la cum mă chinuie stăpânii în clipa asta, cred că și un sfânt s-ar apuca de băut.

Stephen acceptă deschiderea.

— A devenit foarte urât foarte repede, asta e sigur. Grupul tău pare să-și fi pierdut elasticul de la chiloți. La naiba, nu-mi vine să cred bârfele. Samuel e furios pe Williams că i-a pus capul pe butuc cu prim-ministrul, Williams e ofticat pe Collingridge că a sfeclit-o în alegeri, Charles e supărat pe tot și pe toată lumea. Genial!

— Toți sunt sleiți, abia așteaptă să plece în vacanță. Se gândesc numai la cum să pună bagajele în mașină.

— Sper că nu te superi dacă îți spun, amice, dar moșneagul tău trebuie să pună capăt certurilor destul de repejor, altfel e de rău. Oi fi eu necopt, însă odată ce încep să circule astfel de zvonuri, prind imediat viață. Devin realitate. Totuși, bănuiesc că aici intervii tu cu mașinăria ta măreață de publicitate, Cavaleria a Șaptea de peste deal.

— Mai degrabă ultima luptă a lui Custer, spuse O'Neill cu o oarecare amărăciune.

— Ce s-a întâmplat, Rog, Unchiul Teddy a fugit cu soldățeii tăi de jucărie?

O'Neill goli paharul cu o mișcare sălbatică din încheietură. Lăsând precauția deoparte în favoarea curiozității, Stephen comandă încă un rând.

— Dacă tot întrebi, Steve – între noi fie vorba, ca prieteni vechi –, președintele nostru antic și foarte supraestimat a decis să se retragă în spatele baricadelor. Tocmai când trebuie să ieșim la luptă.

— Detectez strigătele unui director de publicitate frustrat căruia i s-a spus să închidă prăvălia o vreme?

O'Neill trânti exasperat paharul pe bar.

— N-ar trebui să-ți spun chestia asta, cred, oricum, vei afla destul

de curând. Știi programul de dezvoltare a spitalelor pe care l-am promis la alegeri, prin care guvernul acordă fonduri egale cu cele oferite la nivel local? Strălucită idee. Și aveam pregătită o campanie promoțională minunată pentru vară, în timp ce voi, muncitori nenorociți, erați plecați pe Costa del Cuba sau cine știe în care parte.

— Dar?

— Nu se întâmplă, asta-i. Aveam totul pregătit, Steve, gata de start. Și până să vă strângeți voi jucăriile și să vă întoarceți în octombrie, aș fi câștigat mințile și inimile tuturor alegătorilor din fiecare zonă mărginașă din țară. Aveam campania finalizată. Publicitatea, zece milioane de fluturași, plicuri la poștă. „Însănătoșim spitalele." Dar… Nemernicul acela bătrân i-a pus frână. Pur și simplu.

— De ce? întrebă Kendrick mângâietor. Probleme cu banii după alegeri?

— Tocmai asta e partea ridicolă, Steve. Banii sunt la buget și fluturașii sunt deja printați, numai că el nu ne lasă să-i trimitem. Tocmai s-a întors azi-dimineață de pe Downing Street numărul 10 și a zis că a picat tot. Și-au pierdut curajul, asta e. Pe urmă a avut tupeul să întrebe dacă mai sunt valabili fluturașii anul viitor. Ce treabă de amator!

Luă încă o gură mare de votcă și se uită pe fundul paharului. O'Neill se ruga să fi urmat întocmai instrucțiunile lui Urquhart și să nu fi părut prea neloial, ci doar că purta o pică profesională și demonstra nițel exces de zel din cauza alcoolului. Era încă nedumerit. Habar nu avea de ce îi spusese Urquhart să născocească o poveste trasă de păr despre o campanie publicitară inexistentă pe care să o povestească la Barul Străinilor, dar, dacă așa îl băga în rahat pe Williams, era gata de treabă. Învârtind felia de lămâie în pahar, văzu cum Kendrick îl privea lung și intens.

— Ce se întâmplă, Rog?

— Măcar de-aș ști, prietene. E un mister afurisit. Ce mizerie!

Joi, 1 iulie

Încăperea de la Camera Comunelor este o construcție relativ modernă, reconstruită după război după ce una dintre bombele lansate de Luftwaffe ratase docurile și nimerise neintenționat și în plin Mama Parlamentului. Totuși, în ciuda tinereții aparente, Camera are o atmosferă veche de sute de ani. Dacă stai tăcut în colțul Camerei goale, pe o bancă verde și îngustă, prospețimea dispare și fantomele lui Chatham, Walpole, Fox și Disraeli pășesc din nou pe intervale.

Este o incintă cu mai mult caracter decât confort. Sunt locuri pentru doar patru sute dintre cei șase sute cincizeci de membri, care nu pot asculta boxele rudimentare puse în spatele băncilor fără să se lase pe o parte și să dea impresia că dorm buștean. Ceea ce și fac uneori.

Decorul este inspirat din vechea Capelă St. Stephen, unde stăteau primii parlamentari, ca niște băieți de la cor în strane opuse, însă în aranjamentul modern nimic nu mai pare angelic. Membrii stau față în față, ca niște adversari. Sunt separați de două linii roșii pe mochetă, iar distanța dintre părți reprezintă distanța dintre două lungimi de săbii, dar acest lucru este înșelător, pentru că pericolul cel mai grav nu e niciodată la distanță mai mare de un pumnal, pe băncile din spate.

Aproape toți premierii au sfârșit hăcuiți, tăiați bucăți sau forțați în mod sângeros să abandoneze funcția. Mai bine de jumătate din cei din partidul parlamentar al guvernului cred, de obicei, că se pot descurca mai bine. Cei care sunt dați afară, sau cărora nu li se oferă niciodată o slujbă, stau în spatele liderului, măsurând distanța dintre omoplații acestuia. Presiunea e neîndurătoare. În fiecare săptămână, premierii sunt chemați să răspundă la Întrebările adresate Prim-Ministrului, o instituție onorată numai pentru excesul său. În principiu, parlamentarii au ocazia să ceară informații de la liderul Guvernului Maiestății Sale; în practică, e un exercițiu de supraviețuire care seamănă mai mult cu arena romană a lui Nero și a lui Claudiu decât cu idealurile democrației parlamentare. De obicei, întrebările din partea membrilor opoziției nici măcar nu *pretind* că *cer* informații: caută doar să critice și să facă rău. Acest așa-zis prim-ministru jalnic are de gând să se ducă dracului? – sau

alte cuvinte asemănătoare. În mod similar, răspunsurile date dau rareori informații, încercând mai mult să se răzbune și să cauzeze durere și umilire. Iar premierii au mereu ultimul cuvânt. Le oferă un avantaj în luptă, așa cum are gladiatorul dreptul la ultima lovitură. De aceea se așteaptă toți ca prim-ministrul să câștige. Vai și amar de cel care nu o face! Tensiunea și groaza pândesc mereu de după zâmbetul încrezător. Lui Macmillan i se făcea rău de emoție, Wilson nu putea să doarmă, iar Thatcher își pierdea cumpătul. Henry Collingridge nu se ridicase niciodată la înălțimea lor.

A doua zi după incursiunea târzie a lui O'Neill în Barul Străinilor, lucrurile nu mergeau bine pentru premier. Secretarul de presă din strada Downing se îmbolnăvise de varicelă de la copiii lui, așa că obișnuita conferință de presă fu de o calitate inferioară și, cu atât mai rău pentru nerăbdătorul Collingridge, începu târziu. Întârziară și membrii Cabinetului, care se adunaseră, ca de obicei, joi la ora zece, numai că tărăgănaseră nedumeriți în timp ce ministrul de Finanțe încerca să explice, fără vreun atac evident din partea lui Collingridge, cum majoritatea redusă a guvernului slăbise piețele financiare, ceea ce însemna că era imposibil în acel an financiar să implementeze programul de dezvoltare a spitalelor pe care îl promiseseră atât de entuziasmați în campania electorală. Prim-ministrul ar fi trebuit să controleze discuția, dar aceasta continuă fără noimă și se sfârși într-un mod jenant.

— Ce păcat că ministrul de Finanțe nu a fost mai precaut înainte să ne dea voie să ne luăm angajamente pripite! comentă ministrul Educației plin de venin.

Ministrul de Finanțe murmură supărat că nu era vina lui că rezultatele în alegeri erau mai slabe decât s-ar fi așteptat chiar și cinicii de la Bursa de valori, un comentariu pe care îl regretă imediat. Collingridge încercă să-i bată cap în cap și îi spuse ministrului Sănătății să pregătească o explicație potrivită pentru schimbarea de planuri. Se luă și hotărârea ca respectiva schimbare de direcție să fie anunțată în decurs de două săptămâni, în ultima săptămână înainte ca Parlamentul să intre în vacanță.

— Să sperăm, spuse septuagenarul Lord Cancelar, că până atunci toți se vor gândi la nebuniile de peste vară.

Prin urmare, ședința se prelungi cu douăzeci și cinci de minute, ceea ce însemna că ședința de informare a premierului cu oficialii pentru Sesiunea de Întrebări începea tot cu întârziere, iar temperamentul lui îl făcea să nu fie atent la multe dintre cele ce se spuneau. Când intră în Camera Comunelor chiar înainte de intervalul de timp stabilit pentru întrebări, nu era nici atât de pregătit, nici atât de alert ca de obicei.

Asta nu părea să conteze prea mult, pe măsură ce Collingridge respingea întrebările opoziției și accepta aplauze din partea propriului partid cu o ușurință adecvată, deși nu tocmai inspirată. La treabă, ca de obicei. Președintele Camerei, cel care se ocupa cu procedurile parlamentare, se uită la ceas și decise că, în minutul care mai rămăsese din sesiune, mai era timp pentru o singură întrebare pentru a termina. Următoarea întrebare de pe Ordinea de Zi era din partea unuia dintre parlamentarii noi; un moment bun, își spuse el, pentru a iniția sângele proaspăt.

— Stephen Kendrick, se auzi vocea lui în Cameră.

— Numărul Șase, domnule.

Kendrick se ridică în picioare ca să arate întrebarea de pe Ordinea de Zi din dreptul numelui său: „Să îl întreb pe domnul prim-ministru care sunt întâlnirile lui oficiale din această zi.” Era o întrebare goală, aceeași cu întrebările Unu, Doi și Patru, care o precedau.

Collingridge se ridică gânditor și se uită la dosarul roșu deschis deja pe tribuna din fața lui. Citi pe un ton neutru. Auziseră deja toate astea.

— Îi amintesc Distinsului Membru răspunsul pe care l-am dat în urmă cu câteva momente la întrebările Unu, Doi și Patru.

Întrucât răspunsul lui anterior arătase doar că avea să-și petreacă ziua în întâlniri cu colegi din minister și găzduind o cină pentru prim-ministrul din Belgia, nimeni nu aflase încă nimic interesant despre activitățile premierului. Însă nu aceasta era intenția. Saluturile gladiatorilor se terminaseră și lupta era pe cale să înceapă. Kendrick se ridică iar în picioare de pe băncile opoziției.

Steve Kendrick era un jucător, un om care avusese succes într-o industrie care valoriza tupeul și impertinența. Nimeni nu fusese mai

surprins decât el, poate cu excepția fostei lui soții, când se hotărâse să rişte contul din bancă și mașina sport ca să lupte pentru un loc marginal în parlament. Nu că s-ar fi așteptat sau ar fi vrut cu adevărat să câștige – la urma urmei, guvernul avea o majoritate destul de rezonabilă –, dar lupta pentru loc avea să-i stabilească renumele și să-l ajute atât social, cât și profesional. Fusese mai multe săptămâni pe primele pagini ale revistelor comerciale axate pe relații cu publicul. „Omul cu conștiință socială" era întotdeauna un subiect bun pentru un articol într-o industrie atât de agresivă la nivel comercial.

Majoritatea lui de șaptezeci și șase de voturi, după trei numărători, venise ca un șoc neplăcut. Însemna un venit considerabil redus și o viață privată dezmățată pusă sub lupă, iar șansele ca la următoarele alegeri să fie dat afară erau mari. Și atunci, ce rost mai avea să fie precaut? Nu-și putea pierde altceva decât anonimatul.

Kendrick petrecuse o noapte agitată și o dimineață frustrantă, neliniștit din cauza celor spuse de O'Neill. De ce să anulezi o campanie publicitară care să promoveze o politică aducătoare de voturi? Nu avea niciun sens, decât dacă… Decât dacă politica, și nu campania publicitară, era problema. Cu siguranță, asta era. Nu-i așa? Ce altceva putea să fie? Sau era prea necopt să înțeleagă ce se întâmpla? Cu cât se chinuia mai mult cu acest puzzle, cu atât se încâlcea mai tare. Să facă cercetări sau să acuze? Știa că, dacă dădea greș, prima și cea mai durabilă impresie a celor din Cameră avea să fie că era un prost.

Îndoielile încă îi mai dansau prin minte când se ridică în picioare. Nesiguranța lui de moment potoli agitația generală din Cameră, iar parlamentarii îi mirosiră nehotărârea. Oare noul membru înghețase? Kendrick respiră adânc și decise că nu avea sens să încerce să pară demn. Sări la atac.

— Domnul prim-ministru dorește să explice în fața Camerei de ce a anulat programul promis de dezvoltare a spitalelor?

Fără critici. Fără să elaboreze. Nicio expresie adăugată și niciun comentariu dezlânat care să-i dea premierului ocazia să se ferească. Un murmur se stârni în încăpere când parlamentarul de pe rândul

din spate își reluă locul. Programul pentru spitale? Anulat? Jocul luase o întorsătură interesantă, iar cei peste trei sute de spectatori se întoarseră să se uite la Collingridge. Acesta se ridică de pe scaun, simțindu-se în clipa aceea ca și cum circulația sângelui spre creier se oprise. Știa că în dosarul roșu nu era nimic din care să se inspire, nicio recuzită, niciun fir de ață de care să se agațe. Informația se scursese, fusese furată, se stricase tot, era distrus. Zâmbi larg. Asta trebuia să faci. Doar cei care stăteau foarte aproape de el puteau să vadă încheieturile albe ale degetelor în timp ce le apăsa pe tribună.

— Sper ca onorabilul domn să fie atent și să nu se lase dus de atmosfera de vară, cel puțin până în august. Întrucât este un membru nou, e o ocazie bună pentru mine să-i reamintesc că în ultimii patru ani, sub conducerea acestui guvern, sistemul de sănătate s-a bucurat de o creștere reală a cheltuielilor de aproximativ 6-8%.

Collingridge știa că vorbea pe un ton superior nejustificat, dar nu găsea cuvintele potrivite. Ce altceva putea să facă?

— Sistemul de sănătate, continuă el, a beneficiat mai mult decât orice alt sistem guvernamental de pe urma succesului nostru în descreșterea inflației, care se compară…

Kendrick se uita de pe locul lui de sus, pe băncile verzi din spate. Premierul nu îl privea în ochi, ci își plimba ochii în jur. Era pierdut.

— Răspunde naibii la întrebare, mormăi el, cu un accent nordic care scuză o asemenea nepolitețe sau cel puțin să o facă să fie de așteptat.

Alți câțiva membri preluară sugestia ca un ecou.

— Voi răspunde la întrebare în felul meu și în cât timp doresc, se răsti premierul. Este o scamatorie jalnică a opoziției să se tânguiască atunci când știu că alegătorii au tras deja concluziile și chiar de curând au votat cu picioarele pentru acest guvern. Ei ne sprijină și pot să repet hotărârea noastră de a-i proteja pe ei și pe sistemul lor de sănătate.

Strigătele nepoliticoase de dezaprobare din opoziție deveniră și mai gălăgioase. Cele mai multe nu erau înregistrate de raportul oficial de proceduri parlamentare, *Hansard,* ai cărui redactori erau uneori foarte tari de urechi, însă prim-ministrul le auzea perfect,

fiecare silabă. Propriii lui colegi de pe rândurile din spate începeau să se agite, neștiind de ce Collingridge nu reafirma, pur și simplu, politica și nu i-o îndesa pe gât lui Kendrick.

Collingridge continuă să vorbească pe fundalul de întreruperi.

— Camera trebuie să aibă în vedere… că nu stă în obiceiul guvernelor… să discute detaliile planurilor noi de cheltuieli în avans… Vom face un anunț cu privire la intențiile noastre la momentul potrivit.

— Ați făcut. L-ați abandonat, la naiba, nu-i așa? erupse onorabilul și de obicei respectuosul membru din Newcastle West de pe locul lui de sub interval, atât de tare, încât nici măcar redactorii *Hansard* nu se puteau preface că nu-l auziseră.

Fețele de pe Banca din Față a opoziției deveniră zâmbitoare, intrând, în sfârșit, în joc. Liderul lor, aflat la aproape trei metri de locul unde stătea Collingridge, se întoarse spre colegul lui și spuse într-o șoaptă zgomotoasă de galez:

— Cred că a dat-o în bară. O ia la fugă!

Începu să fluture hârtiile cu Ordinea de Zi, la fel ca și colegii lui. Semănau cu pânzele unei corăbii străvechi care pleca la luptă.

Durerea miilor de ședințe în Cameră creștea în sufletul lui Collingridge. Era nepregătit pentru asta. Nu putea să recunoască adevărul, nici să mintă în Cameră și nu găsea cuvintele potrivite care să nu depășească linia fragilă dintre sinceritate și înșelătorie pe față. În timp ce vedea îngâmfarea de pe fețele lor și le asculta înțepăturile, își amintea nenumăratele minciuni pe care le spuseseră despre el de-a lungul anilor, cruzimea pe care o arătaseră și lacrimile pe care le vărsase soția lui din cauza lor. Privind la figurile contorsionate aflate la câțiva metri în fața lui, răbdarea îl părăsi. Trebuia să pună capăt la toate astea, iar în clipa aia nu-i mai păsa. Ridică mâinile în sus.

— Nu trebuie să accept asemenea comentarii de la o haită de câini, mârâi el și se așeză pe scaun, ca un urs care se retrăgea din ring.

Kendrick se ridică din nou, înainte ca strigătul de triumf și de furie să apuce să izbucnească de pe băncile opoziției.

— Asupra chestiunii de procedură, domnule președinte.

Remarcile prim-ministrului sunt absolut rușinoase. Am pus o întrebare cât se poate de directă despre motivul pentru care dumnealui a încălcat promisiunea făcută la alegeri și nu am primit decât eschivări și insulte. Deși înțeleg refuzul premierului de a recunoaște că a comis o fraudă uriașă și rușinoasă față de electorat, nu puteți face nimic pentru a proteja drepturile membrilor acestei Camere în așa fel încât să primim un răspuns direct la o întrebare directă? Știu că sunt nou-venit aici, dar trebuie să existe vreo prevedere în Legea privind Practicile Comerciale Neloiale pentru asemenea situații.

Valuri de aprobare trecură peste băncile opoziției în timp ce președintele se străduia să se facă auzit peste larmă.

— Poate că distinsul membru este nou printre noi, însă pare să aibă deja ochi ageri în privința procedurilor parlamentare, în care caz este la curent cu faptul că nu sunt responsabil de conținutul și tonul răspunsurilor prim-ministrului, cum nu sunt responsabil nici pentru întrebările care i se adresează. Următorul punct!

Pe când președintele încerca să treacă mai departe, Collingridge, roșu la față, se ridică și ieși din Cameră, făcându-i semn lui Chief Whip să îl urmeze. Strigătul nu tocmai parlamentar „Laș!” îl însoți din încăpere. Pe băncile membrilor guvernului nu domnea decât o liniște nesigură.

•

— De unde naiba a știut? De unde a știut nenorocitul acela?

De abia se trântise ușa de la biroul premierului, aflată chiar în spatele Camerei, că tirada și începu. Înfățișarea, de obicei suavă, a Prim-Ministrului Maiestății Sale dispăruse și lăsase la vedere un dihor sălbatic din Warwickshire.

— Francis, pur și simplu, nu e destul de bine. Nu e suficient de bine, îți spun. Ieri am primit raportul ministrului de Finanțe de la Comitetul Cabinetului, Cabinetul îl discută azi în plen pentru prima dată și deja până după-amiază e cunoscut oricărui rahat mucos din opoziție. Știau mai puțin de două duzini de miniștri din Cabinet; doar câțiva funcționari de stat erau la curent. Cine a dat informația, Francis? Tu ești Chief Whip. Vreau să găsești nemernicul și să-l spânzuri de boașe de turnul cu ceas!

Urquhart răsuflă ușurat. Până să izbucnească premierul, nu știa dacă degetul acuzator nu avea cumva să se întoarcă împotriva lui. Zâmbi, dar numai în sinea lui.

— Sunt, pur și simplu, uimit, Henry, că unul dintre colegii noștri din Cabinet ar vrea să lase intenționat să-i scape o asemenea informație, începu el, sugerând în același timp că era imposibil să fi existat o scurgere de informații de la un funcționar de stat, restrângând cercul de suspecți și incluzând toți colegii lui din Cabinet.

— Oricine e responsabil pentru asta m-a umilit. Vreau să-l scoatem afară, Francis. Vreau – insist – să-l găsești pe acest vierme. Și pe urmă vreau să-l arunci să-l mănânce ciorile.

— Henry, pot să-ți vorbesc ca unui prieten?

— Sigur!

— Mă tem că au fost prea multe certuri între colegii noștri de la alegeri. Prea mulți dintre ei vor slujba altuia.

— Toți vor slujba mea, știu asta, însă cine ar fi atât… atât de cretin, de calculat, de fals, încât să dea intenționat asemenea informații?

— Nu pot să spun… cu siguranță, răspunse puțin ezitant Dirigintele.

Collingridge sesiză inflexiunea.

— Dă-ți și tu cu părerea, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu ar fi tocmai corect.

— Corect? Ți se pare că ceea ce s-a întâmplat mai devreme a fost corect, să facă din fundul meu cutie de scrisori?

— Dar…

— Fără „dar”, Francis. Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla din nou și e aproape sigur că așa va fi. Acuză, insinuează, fă orice vrei, la naiba. Aici nu se iau notițe. Vreau doar niște nume! exclamă Collingridge și pumnul lui se izbi de birou atât de tare, încât veioza se zdruncină.

— Dacă insiști, voi face o speculație. Nu știu nimic sigur, înțelegi… Haide să mergem pe deducție. Dat fiind intervalul de timp, pare mai degrabă posibil ca informația să se fi scurs ieri din Comitetul Cabinetului, nu din plenul de azi. De acord?

Collingridge dădu aprobator din cap.

— Și, în afară de noi doi, cine mai e în comitetul acela?

— Ministrul de Finanțe, secretarul de la Finanțe, miniștrii de la Sănătate, Educație, Mediu, Comerț și Industrie.

Premierul înșiră toți miniștrii care participaseră. Urquhart rămase tăcut, forțându-l pe Collingridge să meargă singur pe firul logic.

— Ei bine, continuă el, cei doi miniștri de la Trezorerie nu prea au cum să spună că au dat-o în bară. Dar cel de la Sănătate s-a opus strașnic, așa că Paul McKenzie nu avea de ce să divulge. Harold Earle de la Educație a fost mereu slobod la gură. Și Michael Samuel are obiceiul de a se bucura de compania presei cam mult pentru gustul meu.

Suspiciunile și nesiguranțele care pândesc în colțurile cele mai ascunse ale minții unui premier începeau să iasă la lumină.

— Mai sunt și alte variante, Henry, deși mă îndoiesc că sunt posibile, adăugă Urquhart. După cum știi, Michael e foarte apropiat de Teddy Williams. Discută orice împreună. Ar fi putut să se afle la sediul partidului. Nu de la Teddy, sunt sigur, el nu ar face niciodată… Însă un funcționar de acolo ar fi putut să vorbească. Unii dintre ei își petrec toată viața făcând pipi în oale de hârtie.

Collingridge rămase pe gânduri câteva clipe.

— Oare chiar o fi fost Teddy? se întrebă el. Nu a fost niciodată admiratorul meu numărul unu – suntem din generații diferite –, dar l-am ridicat de pe mormanul de gunoi, l-am adus în echipă. Și el așa mă răsplătește?

— E doar o bănuială, Henry…

Prim-ministrul se trânti pe scaun, epuizat, nemaifiind capabil să se împotrivească ideii.

— Poate că m-am bazat prea mult pe Teddy în ultima vreme. Credeam că nu are niciun dinte împotriva cuiva, nicio ambiție, nu în Camera Lorzilor. Că e din garda veche. Loial. M-am înșelat, Francis?

— Nu știu. Mi-ai zis să speculez.

— Asigură-te, Francis. Fă orice trebuie să faci. Îl vreau, oricine ar fi. Vreau să-i iasă boașele pe urechi și să-l audă tot Westminster-ul urlând.

Urquhart dădu din cap, plecă ochii, cum ar face-o un servitor,

nevrând ca prim-ministrul să vadă încântarea din privirea lui. Collingridge declarase sezonul deschis. Urquhart era din nou în laude, cu picioarele înfipte zdravăn în iarbă neagră, așteptând să zboare păsările.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cristofor Columb a fost o mare dezamăgire. Când a plecat la drum, habar nu avea unde mergea, iar când a ajuns la destinație, nu știa unde se afla. Dacă vrei să le-o tragi băștinașilor, e mai bine să *rămâi acasă.*

Vineri, 16 iulie – Joi, 22 iulie

Viața în Camera Comunelor poate fi încântătoare, uneori istorică, dar nu așa se întâmplă de obicei. În general, e aiurea. Ore lungi, muncă grea, prea multă distracție și prea puțin răgaz, toate acestea fac ca vacanța să le pară membrilor aleși ca o oază în deșert. Și, în timp ce așteaptă, răbdarea se termină și temperamentele se agită. În zilele dinaintea vacanței, Urquhart se plimba pe coridoare și prin barurile din Cameră, încercând să susțină moralul și să calmeze dubiile multora dintre cei din rândurile din spate ale guvernului, care deveneau tot mai nemulțumiți de activitatea supărătoare a lui Collingridge. E mai ușor să distrugi decât să construiești moralul și cei mai bătrâni credeau că Urquhart se străduia, probabil, prea mult, că eforturile lui chinuitoare nu făceau decât să le amintească multora că premierul naviga în ape surprinzător de tulburi; totuși, dacă i se putea reproșa ceva lui Chief Whip, aceea era loialitatea lui, considerată, în general, excepțională, deși uneori poate puțin agresivă. Oricum, ce importanță mai avea? Îi chemau brizele din sudul Franței care aveau în curând să îndepărteze multe dintre grijile parlamentarilor.

Luna august era ca o supapă de siguranță, de aceea parlamentarii se pricepeau să încerce să îngroape anunțurile dificile în ultimele

zile chinuitoare de ședință, omițând deseori detaliile cu ajutorul unui Răspuns Scris publicat în *Hansard,* raportul oficial voluminos al procedurilor parlamentare. Însemna că problema fusese ridicată deschis și clar în documentele oficiale, numai că asta se întâmplase într-un moment în care parlamentarii își strângeau lucrurile din birouri și încercau să-și amintească unde își ascunseseră pașapoartele. Chiar dacă unul sau doi remarcau detaliul, nu mai era nici timp și nici ocazia potrivită pentru atâta tevatură. Era adevărul, întregul adevăr și nimic altceva în loc – atât timp cât citeai ce scria cu litere mici.

De aceea era păcat că o copie după o ciornă de Răspuns Scris de la secretarul de Stat al Apărării fusese găsită cu zece zile înainte de a fi publicată, sub un scaun din barul Annie's, unde parlamentarii și ziariștii se adunau la bârfă. O rușine în plus era și că Răspunsul Scris anunța intenția de a impune reduceri substanțiale la Armata Teritorială pe motiv că ea devenea tot mai irelevantă pentru planurile guvernului în perioada nucleară. Ceea ce făcea problema să fie cu atât mai jenantă era că ciorna fusese găsită de corespondentul politic al ziarului *Independent.* Toți îl plăceau pe acest om, îl respectau, știa cum să verifice o știre. Așa că, atunci când deveni subiectul principal de pe prima pagină a ziarului său după patru zile, la începutul unei săptămâni pline înainte de vacanța de vară, oamenii știau că era de încredere. Starea de confuzie se transformă în curând în haos.

Răzbunarea apăru dintr-o sursă neobișnuită. Cheltuielile Armatei Teritoriale nu erau mari, dar angajații erau mulți și influenți. Era vorba de un prestigiu considerabil. În circumscripțiile din toată țara existau membri seniori care își adăugau cu mândrie la numele lor inițialele DT: Decorație Teritorială, cineva care își făcuse datoria și avea să apere instituția până la ultima picătură de cerneală.

Așadar, când Camera se adună să finalizeze ultimele chestiuni ale sesiunii împreună cu Liderul Camerei, aerul era tensionat nu numai din cauza căldurii din toiul verii, ci și din pricina acuzațiilor de trădare și a apelurilor emoționante de schimbare a direcției, care mai toate veneau de pe băncile opoziției. Membrii acesteia nu trebuiau să se străduiască prea mult, stând liniștiți ca niște lei

mulțumiți de la Roma care se uitau cum creștinii făceau toată treaba în locul lor.

Sir Jasper Grainger, decorat cu Ordinul Imperiului Marii Britanii, un judecător cu Decorația Teritorială, stătea în picioare. Bătrânul purta o cravată de regiment foarte bine călcată, cu un costum de tweed din trei piese, refuzând să-și compromită standardele personale datorită lipsei de aer condiționat. Era unul dintre seniorii de pe rândurile din spate și era înscris la cuvânt. Vorbele lui aveau o anume greutate.

— Aș putea să revin la problema pusă de câțiva dintre distinșii mei prieteni cu privire la aceste reduceri bugetare inutile și foarte dăunătoare? Liderul Camerei se va mai îndoi cumva de sentimentele profunde printre cei care îl susțin în această chestiune?

Pe măsură ce furia lui creștea, i se adunau picături albe de salivă în colțul buzelor.

— Are el idee de răul pe care acest lucru îl va face guvernului în lunile următoare? Oare va acorda măcar acum Camerei timpul necesar dezbaterii și revocării deciziei, pentru că, dacă nu o face, va lăsa guvernul fără apărare în fața acuzațiilor de rea-credință, așa cum va lăsa și țara fără apărare în fața prietenilor răi?

Strigăte de sprijin veneau din toate părțile, cu excepția Băncii din Față a guvernului. Liderul Camerei, Simon Lloyd, își îndreptă spatele și se pregăti încă o dată să meargă la tribună; începea să creadă că ar fi trebuit prevăzută cu saci de nisip. Era un tip de nădejde, destul de puternic, dar fuseseră douăzeci de minute cumplite și devenise țâfnos, descoperind că răspunsul pe care îl pregătise mai devreme îi oferea tot mai puțină protecție împotriva grenadelor aruncate din toate părțile. Se bucura că premierul și ministrul Apărării stăteau lângă el pe Banca din Față. De ce să sufere singur? Țopăia de pe un picior pe altul, la fel ca și argumentarea lui.

— Distinsul meu prieten înțelege greșit. Documentul publicat în ziare a fost furat din proprietatea guvernului. Furat! Și această problemă se ridică deasupra detaliilor legate de documentul în sine. Dacă e să existe o dezbatere, ar trebui să fie legată de încălcările flagrante ale onestității. Este un om onorabil și cu experiență și m-aș

fi așteptat din partea lui să mi se alăture în a condamna din toată inima furtul documentelor guvernamentale importante. Trebuie să-și dea seama că, dacă vorbește mai departe despre detalii, e ca și cum ar accepta furturile obișnuite.

Sună bine, pentru o clipă, până când Sir Jasper se ridică și ceru permisiunea să continue. De obicei, nu l-ar fi primit, însă circumstanțele nu erau normale. Președintele consimți, răsfoind foile cu Ordinea de Zi care fluturau în Cameră. Bătrânul soldat se ridică, stând cu spatele drept, cu mustața țepoasă și cu fața aprinsă de o adevărată furie.

— De fapt, distinsul meu prieten de dreapta este cel care nu înțelege, bubui el. Nu pricepe că aș prefera să trăiesc alături de un hoț britanic de rând decât alături de un soldat rus de rând, adică exact soarta cu care ne amenință politica lui?

Urmă un vuiet pe care președintele îl potoli abia după un minut. Între timp, Liderul Camerei se întoarse și se uită disperat la premier și la ministrul Apărării. Aceștia se aplecară unul spre altul, cu capetele apropiate, până când Collingridge dădu scurt din cap către Liderul Camerei. Acesta se ridică din nou în picioare.

— Domnule președinte… începu el și se opri să-și dreagă glasul, având gâtul uscat. Domnule președinte, eu și distinșii mei prieteni de dreapta am observat cu atenție atmosfera din Cameră. Am permisiunea prim-ministrului și a ministrului Apărării să afirm că, în lumina reprezentațiilor oferite azi de toate părțile, guvernul va studia din nou această chestiune importantă pentru a vedea…

Ceea ce vedea el nu-i interesa prea mult pe ceilalți; cuvintele lui se pierdeau în vacarmul general. Ridicase steagul alb. Colegii îl băteau pe spate pe Sir Jasper, opoziția aclama, corespondenții parlamentari își luau notițe. În larma și confuzia din jur, numai silueta singuratică a lui Henry Collingridge părea mică și rătăcită, privind în jos, la șosete.

•

— Kebab, nu crezi? Ars de-a binelea, anunță agentul de presă Manny Goodchild în timp ce Mattie se străduia să treacă prin mulțimea care se împingea în holul din fața Camerei.

Nu se opri. În toate colțurile exista câte o ceartă: membrii

opoziției se umflau în pene, argumentând că erau victorioși, în timp ce susținătorii guvernului încercau, cu mult mai puțină convingere, să spună că victoria aparținea bunului-simț. Și în mod cert nimeni nu avea vreo îndoială că îl văzuseră pe prim-ministru stând ca pe ace.

Mattie își continuă urmărirea. Deasupra acestui talmeș-balmeș, văzu silueta înaltă a lui Urquhart, cu fața împietrită, mișcându-se, evitând întrebările câtorva parlamentari agitați de pe rândurile din spate. Dispăru apoi pe o ușă aflată în apropiere. Mattie alergă după el. Îl găsi urcând câte două trepte deodată pe scările din marmură care duceau la galeriile de la etaj.

— Domnule Urquhart, strigă ea fără suflu după ministrul care alerga. Vă rog! Am nevoie de părerea dumneavoastră.

— Nu sunt sigur că azi am vreo părere, domnișoară Storin, îi aruncă Urquhart răspunsul peste umăr, fără să se oprească.

— Doar nu ne-am întors la jocul cu „Chief Whip refuză să-l sprijine pe premier”, nu-i așa?

Deodată, Urquhart se opri și se întoarse, stând față în față cu Mattie, care gâfâia deja. Ochii lui străluceau; erau complet lipsiți de umor.

— Da, Mattie, presupun că ai dreptul să te aștepți la ceva. Ei bine, ce părere ai?

— Una strâmbă. Asta e părerea oficială. Dacă Henry Collingridge era deja cu picioarele în foc înainte de asta, acum se pare că i-au ajuns flăcările și la părțile mai sensibile din anatomia lui.

— Da, ai putea să spui și așa. Nu e ceva neobișnuit ca un prim-ministru să fie nevoit să renunțe la haine, desigur. Dar să-i fie smulse într-un mod atât de public…

Mattie așteptă degeaba ca Urquhart să-și termine vorba. Nu avea de gând să-l condamne pe premier, nu atât de deschis pe niște scări. Oricum, dacă nu era nicio condamnare, nu avea de gând nici să-i ofere vreo justificare.

— Din nefericire, asta e a doua scurgere majoră de informații în tot atâtea săptămâni. De unde tot apar?

Se uită la ea ca un uliu, ceea ce păru să o copleșească și să i se facă puțin teamă.

— În calitate de Chief Whip, sunt responsabil doar cu disciplinarea celor de pe băncile din spate ale guvernului. Nu poți să te aștepți de la mine să o fac pe directorul și cu colegii mei din Cabinet.

Buzele ei tremurau și ea răsufla greu.

— Vine de la Cabinet?

El ridică o sprânceană.

— Am menționat eu asta?

— Dar cine? De ce?

Urquhart se apropie de ea.

— Oh, vezi direct prin mine, domnișoară Mattie Storin, râse Dirigintele de ea, atât de aproape, încât îi simțea căldura trupului. Ca răspuns la întrebarea ta, continuă el, pur și simplu, nu știu. Dar fără îndoială că premierul mă va ruga să aflu.

— Formal sau informal?

— Cred că am spus deja destul, zise el și continuă să urce pe scări.

Însă Mattie nu voia să renunțe atât de ușor.

— Fascinant. Mulțumesc. Astea sunt condițiile impuse de lobby, desigur.

— Dar nu ți-am spus nimic.

— Premierul e pe cale să lanseze o anchetă ca să afle care dintre colegii de Cabinet divulgă informații importante.

Urquhart se opri din nou, uimit.

— Oh, Mattie, nu aș putea să comentez la așa ceva. Cert e că ești cu mult mai inteligentă decât colegii tăi nătângi. Mi se pare că logica ta te-a dus la asemenea concluzii, nu cuvintele mele.

— Nu aș vrea să vă fac probleme.

— Dar, Mattie, cred că exact asta ai *vrea* să faci, rosti el, jucându-se cu ea, chiar flirtând puțin.

Mattie se uita la el, vorbind aproape în șoaptă.

— Știți mult mai multe despre probleme decât mine. V-aș fi o elevă silitoare.

Nu era prea sigură de ce spusese așa ceva. Ar fi trebuit să roșească, însă nu o făcu. El ar fi trebuit să respingă aluzia, dar o menținu, savurând-o din ochi.

Deodată, ea îl apucă de mânecă.

— Dacă e să fim răi împreună, trebuie să avem încredere unul în celălalt, așa că dați-mi voie să lămuresc lucrurile. Nu negați că prim-ministrul va ordona să înceapă o investigație cu privire la comportamentul membrilor din Cabinet. Și, fiindcă nu negați, o confirmați.

Era rândul lui să coboare vocea.

— Ai putea spune asta, Mattie. Eu nu aș putea să comentez.

— Acesta e articolul pe care îl voi scrie. Dacă e greșit, vă implor, opriți-mă acum.

Îl strângea și mai tare de braț. El puse mâna peste a ei.

— Să te opresc, Mattie? Păi, de-abia am început.

CAPITOLUL DOISPREZECE

O viață de credite pe termen lung, mâncare indiană și băieți din Anglia nu are cum să asigure prea mult timp confortul unui om. Dar, dintre acestea trei, aș recomanda creditele.

Răutate. Asta punea la cale? Da, probabil că da, se hotărî Urquhart în timp ce urca scările. Se sprijini de perete și începu să râdă, spre uimirea unor colegi care treceau în grabă pe lângă el, clătinând din cap. Se trezi după o vreme la Galeria Străinilor, unde publicul se strecura pe rândurile de bănci înguste ca să vadă ce se întâmpla jos, în Cameră. Surprinse privirea unui domn indian micuț și îmbrăcat impecabil, pentru care obținuse un loc în galerie, și îi făcu semn. Bărbatul se strădui să iasă de pe rândurile aglomerate, strecurându-se pe lângă genunchii altora, cerându-și scuze și ajungând, în sfârșit, în dreptul gazdei lui. Urquhart îi făcu semn să tacă și îl conduse spre holul mic din spatele galeriei.

— Domnule Urquhart, au fost nouăzeci de minute emoționante din care am aflat foarte multe lucruri. Vă sunt îndatorat pentru că m-ați ajutat să obțin un loc atât de confortabil.

Bărbatul avea un accent foarte pronunțat din subcontinent și capul i se balansa într-o parte și în alta, așa cum făceau toți indienii

când vorbeau.

Urquhart știa că vorbele lui erau niște absurdități, că până și indienii mărunți ca Firdaus Jhabwala considerau că locurile erau foarte neconfortabile, dar dădu recunoscător din cap. Discutară politicos, în timp ce Jhabwala își recupera servieta neagră de la biroul funcționarului. Când venise, refuzase ferm să o predea până când i se spusese că nu avea voie să intre în galerie până când nu o înmâna la biroul de securitate.

— Mă bucur că noi, britanicii, putem încă să avem încredere în muncitorii obișnuiți cu lucrurile noastre, rosti el pe un ton foarte serios, mângâind mulțumit servieta.

— Exact, răspunse Urquhart, care nu avea încredere nici în muncitorii obișnuiți, nici în Jhabwala.

Totuși era un alegător care părea să aibă diverse afaceri locale înfloritoare și oferise o donație de cinci sute de lire pentru cheltuielile lui din campanie, fără să ceară nimic în schimb decât o audiență privată în Camera Comunelor. „Nu în circumscripție, îi explicase el secretarei lui Urquhart la telefon. E o chestiune națională, nu locală.”

Părea un chilipir de cinci sute de lire pentru o ceașcă de ceai. În vreme ce discutau, Urquhart își conduse oaspetele într-un tur scurt – pe la glorioasele mozaicuri Pugin din holul principal, frescele Capelei St. Stephen, tavanul boltit din stejar de la Westminster Hall care se înălța atât de sus și era atât de întunecat, încât abia dacă se mai vedea. Grinzile acelea erau străvechi de o mie de ani și reprezentau cea mai veche parte a palatului. Acolo se aflau când Jhabwala ceru să se oprească o clipă.

— Aș fi recunoscător dacă am păstra un moment de reculegere în acest loc unde regele Charles a fost condamnat și unde a fost depus trupul lui Winston Churchill.

Chief Whip ridică sprânceana a mirare.

— Domnule Urquhart, să nu credeți că sunt arogant, insistă indianul. Asocierea familiei mele cu instituțiile britanice sunt vechi de două sute cincizeci de ani, de pe vremea onorabilei Compania Indiilor de Est și a Lordului Clive, pe care strămoșii mei i-au sfătuit și cărora le-au împrumutat fonduri considerabile. Și înainte, și după

acele timpuri, familia mea a ocupat poziții prestigioase în ramurile juridice și administrative ale guvernului indian.

Mândria lui era vizibilă, dar, deși cuvintele răsunau prin vocea tremurată a lui Jhabwala, ochii lui se plecară întristați.

— Cu toate astea, de când ne-am câștigat independența, domnule Urquhart, acel subcontinent măreț de odinioară a decăzut încet într-un nou Ev Mediu. Dinastia Ghandi modernă s-a arătat a fi mult mai coruptă decât orice altă familie care a condus în perioada colonială. Eu fac parte din Parsee, o minoritate culturală care a găsit foarte puțină înțelegere din partea noului Raj. De aceea m-am mutat în Marea Britanie. Dragul meu domn Urquhart, vă rog să mă credeți când vă spun că mă simt mai mult o parte a acestei țări și a acestei culturi decât m-am simțit vreodată acasă în India. Mă trezesc în fiecare dimineață recunoscător că mă pot numi cetățean britanic și copiii mei sunt educați la universități britanice.

— Cât de… emoționant, răspunse Urquhart, care nu fusese niciodată prea încântat de faptul că străinii ocupau locurile englezilor la universitate și o spusese în mai multe împrejurări publice.

Îi arătă în grabă musafirului său camerele de audiență de sub Sala Mare, iar pantofii lor bocăneau pe lespezile uzate, în timp ce soarele pătrundea prin ferestrele străvechi și treptele de lumină coborau până la podea.

— Și cu ce anume vă ocupați, domnule Jhabwala? întrebă Urquhart ezitant, temându-se ca întrebarea lui să nu stârnească un nou monolog.

— Eu, domnule, sunt comerciant, nu sunt un om educat, nu ca fiii mei. Am lăsat în urmă această speranță în timpul furtunii provocate de Independența Indiei. Așa că a trebuit să-mi găsesc drumul în viață nu cu ajutorul creierului, ci prin perseverență și multă muncă. Mă bucur să spun că am avut un oarecare succes.

— Ce fel de comerț?

— Am mai multe afaceri, domnule Urquhart. Imobiliare. Vânzări. Ceva finanțe pe plan local. Oricum, nu sunt un capitalist cu mintea îngustă. Sunt conștient de datoria mea față de comunitate. Despre asta am dorit să discut cu dumneavoastră.

Ajunseseră în Camera de interviuri și, la invitația lui Urquhart, Jhabwala se așeză pe un scaun verde, plimbându-și degetele peste marginea aurită care împodobea spateaza de piele a scaunului.

— Așadar, domnule Jhabwala, cum aș putea să vă ajut? începu Urquhart.

— Nu, dragă domnule Urquhart, eu sunt cel care vrea să vă ajute.

Fruntea lui Urquhart se încreți de nedumerire.

— Domnule Urquhart, nu m-am născut în Anglia. Asta înseamnă că sunt nevoit să lucrez cu atât mai mult ca să câștig respectul comunității. Așa că încerc. La Clubul Rotary local, la diverse organizații de caritate. Și, după cum știți, sunt un admirator entuziast al premierului.

— Mă tem că în după-amiaza asta nu l-ați prins în cea mai avantajoasă postură.

— Atunci, bănuiesc că are nevoie de prietenii și susținătorii lui mai mult ca niciodată, declară Jhabwala, bătând cu palma în masa din fața lui.

Urquhart se încruntă și mai mult, încercând să înțeleagă sensul și direcția remarcilor făcute de musafirul său.

— Domnule Urquhart, știți că vă admir foarte mult.

— Da-a-a-a, rosti Urquhart precaut.

— M-am bucurat să vă ajut într-un fel modest în timpul campaniei și aș fi bucuros să o fac din nou. Pentru dumneavoastră, domnule Urquhart. Și pentru premierul nostru.

— Doriți… să faceți… o donație?

Capul indianului se înclina din nou dintr-o parte în alta. Lui Urquhart i se părea enervant.

— Campaniile electorale trebuie să fie foarte scumpe, dragă domnule Urquhart. Mă întreb, ar fi acceptabil ca eu să fac o mică donație? Ca să umplem cuferele?

Când venea vorba de donații din surse străine, Urquhart nu se simțea deloc în largul lui. Deseori asemenea chestiuni creau probleme politicienilor, uneori îi băgau și la închisoare.

— Ei bine, sunt sigur că… După cum spuneați, asemenea lucruri sunt costisitoare… Cred că am putea… „Ce naiba, Urquhart, adună-te!” Domnule Jhabwala, aș putea să vă întreb la ce sumă v-ați

gândit?

Drept răspuns, Jhabwala formă cifrul de la servietă și deschise cele două clapete din alamă. Capacul se deschise și indianul întoarse servieta cu fața spre Urquhart.

— Credeți că cincizeci de mii de lire sterline ar constitui un gest acceptabil de sprijin?

Urquhart rezistă tentației feroce de a ridica un teanc de bancnote și de a începe să le numere. Observă că toate erau de douăzeci de lire și că erau legate cu elastice, nu cu banderole de la bancă. Nu se îndoia că banii aceștia trecuseră prin conturi formale.

— Este… foarte generos, domnule Jhabwala. Da, sigur, cum spuneam, foarte generos. Dar… e puțin neobișnuit ca o donație atât de mare pentru partid să fie oferită în numerar.

— Dragă domnule Urquhart, înțelegeți că în timpul războiului civil din India familia mea a pierdut tot. Casa și afacerea noastră au fost distruse, abia am scăpat cu viață. O gloată a dat foc băncii locale, unde au ars și banii, și registrele. Șeful băncii s-a scuzat, desigur, însă fără acele registre, nu îi putea oferi tatălui meu decât regretele lor în loc de fondurile pe care le avea depuse la ei. Poate părea de modă veche din partea mea, știu, dar tot prefer să am încredere în bani peșin în loc de cecuri.

Dinții afaceristului sclipeau încurajator. Urquhart era convins că urma să aibă probleme. Respiră adânc.

— Pot să fiu direct, domnule Jhabwala?

— Sigur că da.

— Uneori, cei care donează pentru prima dată cred că partidul poate să facă ceva pentru ei, însă în realitate puterile noastre sunt destul de limitate…

Jhabwala dădu din cap că înțelege, în timp ce îl înclina concomitent într-o parte și în alta.

— Nu doresc să fac nimic altceva decât să fiu un susținător ferm al prim-ministrului. Și al dumneavoastră, domnule Urquhart. Vă dați seama, ca parlamentar local, că interesele mele de afaceri mă aduc uneori într-un contact amical cu autoritățile locale în legătură cu probleme precum aprobarea cadastrului sau licitații pentru contracte. La un moment dat e posibil să vă cer sfatul, totuși vă

asigur că nu caut favoruri. Nu doresc nimic în schimb. Absolut nimic, nu, nu! Poate doar cu excepția rugăminții ca eu și soția mea să avem onoarea să îl cunoaștem pe premier într-un moment potrivit, mai ales dacă vine vreodată în circumscripția noastră. Ar fi acceptabil? Ar însemna foarte mult pentru soția mea.

Cinci sute de lire pentru o ceașcă de ceai, cincizeci de mii pentru o fotografie. Omul făcea afaceri foarte generoase.

— Sunt sigur că putem aranja. Poate dumneavoastră și soția ați dori să participați la o recepție în Downing Street.

— Ar fi o onoare, desigur, poate aș putea avea ocazia să schimb câteva cuvinte cu dumnealui între patru ochi, ca să-mi exprim personal entuziasmul?

Deci ceva mai mult decât o simplă fotografie, ceea ce era de așteptat.

— Înțelegeți că premierul nu poate primi personal această donație. Nu ar fi – cum să spun – delicat din partea lui să fie implicat în astfel de chestiuni.

— Sigur, sigur, domnule Urquhart. De aceea vreau să acceptați banii în numele dumnealui.

— Mă tem că nu vă pot da decât o chitanță rudimentară. Poate ar fi mai bine dacă ați înmâna banii direct trezorierilor de la partid.

Jhabwala ridică mâinile îngrozit.

— Domnule Urquhart, nu doresc nicio chitanță. Nu de la dumneavoastră. Sunteți prietenul meu. Mi-am luat chiar libertatea de a grava inițialele dumneavoastră pe această servietă. Priviți, domnule Urquhart, zise indianul și arătă cu degetul la inițiale: FU se vedea scris cu majuscule aurite. E un mic gest pe care sper că îl veți accepta pentru munca dumneavoastră extraordinară în Surrey.

„Nemernic viclean și lingușitor ce ești”, se gândi Urquhart, zâmbind în același timp la fel de larg ca Jhabwala și întrebându-se cât timp avea să treacă până primea primul telefon cu privire la aprobarea cadastrului. Ar fi trebuit să-l dea afară pe indian, în schimb întinse mâna peste masă și i-o strânse călduros. În minte începea să i se contureze o idee. Acest om și banii lui reprezentau, cu siguranță, o problemă, de asta nu se mai îndoia deloc. Întrebarea era a cui problemă avea să fie?

CAPITOLUL TREISPREZECE

Westminster a fost cândva o mlaștină pe malul unui râu. Apoi au transformat-o, au construit un palat și o mănăstire măreață, i-au trântit deasupra o arhitectură nobilă și o ambiție nesățioasă. Dar în realitate era tot o mlaștină.

Vineri, 23 iulie

Strada Praed, Paddington. Un chioșc mizer de ziare pe o stradă care era modestă ziua și, după părerea poliției locale, mult prea ambițioasă noaptea. O femeie tânără de culoare ezită pe caldarâm, trase în piept aerul din vestul Londrei și intră. Dincolo de grilajul de securitate și de ferestrele murdare, prăvălia era întunecoasă și cu o atmosferă mucedă. Vânzătorul, un italian supraponderal de vârstă mijlocie, cu un tricou strâmt și o țigară între buze, stătea aplecat deasupra unei reviste dintr-acelea fără multe cuvinte. Ridică nemulțumit privirea. Femeia întrebă de prețul spațiilor de închiriat cărora le făcea reclamă pe un cartonaș pus în fereastră, explicându-i că un prieten de-al ei avea nevoie de o adresă pentru corespondență personală. Vânzătorul scutură scrumul țigării, care căzu pe tejghea.

— Prietenul acesta al tău are și un nume?

În loc de răspuns, femeia îi împinse pe tejghea o copie după o factură veche la utilități.

— Fără credit. Nu lucrez decât cu numerar, zise el.

— La fel și eu, răspunse ea.

— Oferi și reduceri? întrebă el, zâmbindu-i cărnos și lacom.

Ea se uită lung la burta lui.

— V-ar costa dublu.

El ridică buza de sus, pufni pe nas și scrise ceva pe un bilet. Femeia plăti pentru perioada minimă de trei luni, puse chitanța de care avea nevoie pentru identificare în poșetă și plecă. Vânzătorul se uită la fundul cu o curbură delicată care se îndepărta înainte să-i distragă atenția o pensionară bătrână căreia nu-i venise ziarul de dimineață. Nu o văzu pe femeia tânără urcând în taxiul care o

aștepta afară.

— Totul în regulă, Pen? întrebă O'Neill, când ea trânti ușa și se așeză pe scaun lângă el.

— Nicio problemă, Rog, răspunse asistenta lui. Dar de ce naiba n-a putut s-o facă singur?

— Ascultă, ți-am mai spus. Se confruntă cu niște probleme personale delicate de rezolvat și are nevoie de intimitate pentru corespondență. Probabil sunt doar niște reviste deocheate. Așa că fără întrebări și fără să sufli o vorbă nimănui, OK?

O'Neill era nervos, se simțea nelalocul lui. Urquhart îl pusese să jure că păstrează secretul și bănuia că șeful ar fi furios dacă ar afla că O'Neill întinsese coarda și o trimisese pe Penny Guy să-i facă treburile murdare. Oricum, știa că putea să aibă încredere în Penny. Și nu-i plăcea că Urquhart îl trata ca pe un câine și-l făcea să se simtă nesemnificativ.

Când taxiul opri, el se așeză pe bancheta din spate, în timp ce degetele atingeau febril punguța din plastic din buzunarul său. Curând, lucrurile se vor aranja pentru el. Făcându-l să se simtă el însuși încă o dată.

•

Ziua devenea tot mai fierbinte, iar bărbatul cu sacou sport și pălărie de fetru intră în filiala din nordul Londrei a Băncii Turcești Union de pe strada Seven Sisters. Se prezentă funcționarului cipriot și se interesă de deschiderea unui cont. Își ascundea ochii după o pereche de ochelari de soare și vorbea cu un accent regional ușor, dar perceptibil, pe care funcționarul nu reușea să-l identifice.

După numai câteva minute veni și managerul și potențialul client fu introdus în birou. Schimbară amabilități înainte ca bărbatul să explice că locuia în Kenya, însă se afla în vizită în Marea Britanie timp de câteva luni ca să dezvolte portofoliul de proprietăți de vacanță. Era interesat să investească într-un hotel care se construia în afara stațiunii turcești Antalya, pe coasta de sud a Mediteranei.

Managerul răspunse că nu cunoștea personal zona, dar auzise că era un loc frumos și că, desigur, banca ar fi fost încântată să-l ajute cu tot ce avea la dispoziție. Îi oferi clientului un formular simplu de înregistrare, cerând date precum numele, adresa și alte referințe

bancare. Clientul se scuză, spunând că nu putea furniza decât datele de la o bancă din Kenya, aceasta fiind prima lui călătorie în Anglia în aproape douăzeci de ani. Managerul îl asigură pe bărbatul mai în vârstă că banca era obișnuită să facă cercetări peste ocean și că o referință bancară din Kenya nu punea nicio problemă serioasă.

Clientul zâmbi. Sistemul opera în ritmul lui lent. Avea să dureze cel puțin patru săptămâni pentru ca referințele să fie verificate și apoi alte patru înainte să se afle că erau false. Destul timp pentru ce avea el în gând.

— Și cum doriți să deschideți contul, domnule? întrebă managerul.

Bărbatul scoase o geantă maronie de catifea și o puse pe birou între ei.

— Aș dori să fac o depunere inițială de cincizeci de mii de lire – numerar.

— Desigur… zise managerul, încercând să-și stăpânească încântarea.

Francis Urquhart se rezemă de scaun și, fără să-și scoată ochelarii, se frecă la ochi. Ochelarii erau vechi de ani buni, era deja în urmă cu cel puțin două rețete la lentilele de contact pe care le purta în acel moment și care făceau să-l doară ochii. O deghizare simplă, dar una care trebuia să fie mai mult decât potrivită ca să evite să fie recunoscut de colegii lui mai apropiați. La urma urmei, existau și niște avantaje când aveai cea mai comună față dintre membrii seniori ai Guvernului Maiestății Sale.

În timp ce Urquhart semna formularele necesare cu o mâzgălitură, managerul termină de numărat banii și începu să completeze o chitanță. „Băncile sunt ca instalatorii, se gândi Urquhart: banii în mână și fără alte întrebări”.

— Încă ceva, zise Urquhart.

— Sigur că da.

— Nu vreau ca banii să stea degeaba în contul curent. Vreau să cumpărați niște acțiuni pentru mine. Se poate aranja?

Managerul dădu din cap încântat. Comision mai mare.

— Aș vrea să cumpărați douăzeci de mii de acțiuni la Compania Renox Chemical PLC. Cred că la ora actuală se vând cu două lire și

patruzeci de penny pe acțiune.

Managerul consultă ecranul calculatorului și își asigură clientul că ordinul avea să fie completat până la ora patru în după-amiaza aceea, cu suma de 49,288,40 £, inclusiv taxele de timbru și comisionul pentru broker. Rămâneau exact 711,60 £ în noul cont. Urquhart semnă alte formulare cu niște înfloriturii și aceeași semnătură ilizibilă.

Managerul zâmbi și întinse peste masă chitanța către noul lui client.

— E o mare plăcere să lucrăm cu dumneavoastră, domnule Collingridge.

Luni, 26 iulie – Miercuri, 28 iulie

Sfârșit de trimestru. Ultima săptămână înainte de începutul vacanței de vară. Și un val de căldură. Mulți parlamentari plecaseră deja din Westminster și cei care rămăseseră la posturile lor erau neatenți și nerăbdători. Pentru a supraviețui temperaturii de douăzeci și șase de grade în interiorul clădirii, se deschidea o singură fereastră și fluturarea Ordinul de Zi era o adevărată corvoadă. Dar în curând avea să se termine. Mai rămâneau doar șaptezeci și două de ore de certuri.

Guvernul nu se arăta deranjat de starea aceea de zăpăceală. Oficial, avea să se vadă că măcar ei rămăseseră pe poziții, dând Răspunsuri Scrise și declarații pentru presă în timp ce alții se topeau. Miniștrii de la Sănătate erau deosebit de recunoscători pentru diversiuni, întrucât unul dintre numeroasele Răspunsuri Scrise date de ei punea problema amânării programului de dezvoltare a spitalelor. Datorită scurgerii de informații, erau deja știri vechi, însă cum totul se aflase, puteau măcar să iasă la lumină și să nu se ascundă în umbră de câte ori erau întrebați ceva.

Ministerul mai avea și alte probleme de rezolvat. Listele de așteptare cu spitale. Un comunicat de presă despre apariția pojarului în Țara Galilor. Și un anunț de rutină despre trei medicamente noi pe care guvernul, urmând sfatul Igienistului Șef și al Comitetului de

Siguranță a Medicamentelor, le aprobau pentru uz general. Unul dintre noile medicamente era Cybernox, produs de Compania Renox Chemical PLC și care se dovedise surprinzător de eficient în inhibarea nevoii de nicotină atunci când fusese administrat în doze mici șobolanilor și câinilor de vânătoare dependenți. Aceleași rezultate excelente se obținuseră în urma testărilor numeroase pe oameni și deci întreaga populație îl putea obține cu rețetă de la medic.

Anunțul provocase o agitație la Renox Chemicals. O conferință de presă fu anunțată pentru a doua zi. Directorul de marketing aprobă trimiterea dinainte plănuită a unor pliante către fiecare medic generalist din țară, iar brokerul companiei informă Bursa despre noua licență.

Reacția veni instantaneu. Acțiunile la Compania Renox Chemical PLC urcară de la 244 penny la 295 penny. Cele douăzeci de mii de acțiuni cumpărate cu două zile înainte de Banca Turcească Union valorau ulterior 59 000 £, cu o marjă de ceva mărunțiș în plus sau în minus.

A doua zi, cu puțin timp înainte de prânz, managerul de la Banca Union fu instruit prin telefon să vândă toate acțiunile și să trimită suma în contul potrivit. Interlocutorul îi explică și că, din păcate, afacerea cu hotelul din Antalya nu avea să se finalizeze și că titularul contului se întorcea în Kenya. Ar putea cei de la bancă să fie drăguți și să închidă contul în așteptarea unei vizite din partea titularului mai târziu în după-amiaza aceea?

Exact înainte de închiderea băncii, la ora trei după-masă, același bărbat cu pălărie, sacou sport și ochelari de soare intră în filiala de pe strada Seven Sisters. Fu invitat în biroul managerului, unde îl aștepta ceaiul, dar acesta refuză. Privi cum managerul și asistentul acestuia puneau teancuri de bancnote de 20 £ pe birou în valoare de 58 250 £, precum și alte 92,16 £ în alte bancnote, pe care clientul le puse pe fundul genții maronii de catifea. Ridică din sprâncene când văzu că banca îl taxase cu 742 £ pentru contul lui simplu și cu viață scurtă, însă, după cum se așteptase managerul, alese să nu facă mofturi. Ceru ca un formular de închidere a contului să i se trimită la adresa din Paddington și mulțumi funcționarului pentru

amabilitate.

În dimineața următoare, la mai puțin de o săptămână de când Firdaus Jhabwala se întâlnise cu Urquhart, Chief Whip depuse 50 000 £ numerar la trezoreria partidului. Plăți substanțiale în numerar nu erau neobișnuite și trezorierul își exprimă încântarea când descoperi o sursă nouă de fonduri. Urquhart sugeră ca trezoreria să facă aranjamentele obișnuite ca să se asigure ca donatorul și soția lui să fie invitați la o recepție de caritate din Downing Street, pe urmă ceru să fie informat când se întâmpla asta ca să poată să facă un aranjament special cu secretarul de partid al prim-ministrului și să se asigure că domnul și doamna Jhabwala au ocazia să discute zece minute în particular cu premierul.

Trezorierul își notă cu atenție adresa donatorului, spuse că va scrie imediat o scrisoare de mulțumire suficient de obscură, apoi încuie banii în seif.

Urquhart plecă în vacanță în seara aceea simțindu-se complet relaxat, singurul dintre colegii lui din Cabinet care putea să se simtă așa.

PARTEA A DOUA

TĂIEREA CĂRȚILOR

CAPITOLUL PAISPREZECE

Odată am câștigat premiul doi la școală. Am primit o Biblie legată în piele. Pe biletul găsit între copertă și primele pagini scria cu litere elegante că fusese un premiu pentru realizare. Realizare? Pentru locul al doilea?
Am citit Biblia aceea din scoarță în scoarță. Am observat că Sfântul Luca spunea că trebuie să ne iertăm dușmanii. Am citit restul cuvintelor lui și cuvintele altor sfinți, chiar le-am citit. Nicăieri nu scria că ar trebui să ne iertăm prietenii.

August

Un timp de repaus, de dat grijile la o parte, al ploilor de vară și al prospețimii, al înghețatei, căpșunelor, acadelelor și râsului, în care îți amintești toate lucrurile importante în viață. Cu excepția ziarelor care în august erau, pur și simplu, îngrozitoare.

În vreme ce politicienii și principalii corespondenți politici erau plecați, corespondenții juniori se luptau să umple golul și să-și dezvolte carierele. Așa că alergau după orice șoaptă auzită în trecere. Ceea ce marți era doar o oarecare speculație pe pagina cinci ajungea până vineri să fie știrea principală din ziar. Gașca din august voia să-și pună amprenta și amprenta pe care se concentrau cel mai des era Henry Collingridge. Cei de pe rândurile din spate, care fuseseră lăsați să adune praf și pe care timpul îi uitase, erau brusc onorați cu articole importante descriindu-i ca pe niște „figuri centrale ale partidului”; cei nou-veniți în joc erau numiți „promițători”; toți primeau atenție atât timp cât părerile lor erau

picante și savuroase. Zvonurile despre neîncrederea premierului în privința colegilor lui din Cabinet înfloreau, la fel ca și știrile despre nemulțumirea generală față de el; și, cum nu era nimeni prin preajmă cu autoritate ca să infirme zvonurile, tăcerea era luată drept confirmare. Speculațiile se hrăneau cu speculații și se dezlănțuiau.

Articolul lui Mattie stârnise zvonuri despre o „anchetă oficială” în legătură cu scurgerile de informații din Cabinet. În curând, deveniseră previziuni că până la urmă tot avea să existe o remaniere în toamnă. La Westminster se spunea că temperamentul lui Henry Collingridge devenea tot mai vulcanic, deși se bucura de o vacanță izolată pe o proprietate privată la mulți kilometri depărtare, lângă Cannes.

În acele zile grele din august, fratele premierului deveni subiectul unui potop de articole de presă, mai ales în rubricile de scandal. Biroul de presă din Downing Street era apelat permanent pentru a comenta sugestiile conform cărora prim-ministrul îl scăpa pe „bătrânul Charlie” de atenția tot mai sporită a creditorilor, inclusiv de Fisc. Desigur, biroul din Downing Street nu voia să comenteze – era o problemă personală, nu oficială –, așadar, formalul „nu comentăm”, oferit ca răspuns celor mai fanteziste acuzații, era relatat în articolele de presă, de obicei cu vreo întorsătură sau o insinuare care îl scăldau în cea mai nefavorabilă lumină.

Luna august îl legă și mai mult pe premier de fratele lui sărac. Nu că Charlie ar fi zis vreo prostie – avea bunul-simț să nu stea în calea nimănui. Numai că un telefon anonim la un ziar de scandal care apărea duminica făcu să fie descoperit într-un hotel ieftin din zona rurală Bordeaux. Un reporter fu trimis ca să îi toarne suficient vin pe gât încât să-l încurajeze să scoată câteva perle „à la Charlie”. Din păcate, nu reuși decât să-l facă pe acesta să verse licoarea peste reporter și carnețelul lui. Apoi leșină. Reporterul scoase repede cincizeci de lire pentru o fată cu bustul mare ca să se aplece peste silueta adormită în timp ce fotograful surprindea momentul pentru posteritate și cei unsprezece milioane de cititori ai ziarului.

„SUNT COMPLET LEFTER, SPUNE CHARLIE”, striga titlul de ziar, în timp ce articolul de jos menționa că fratele premierului era

aproape nevoiaș și ceda sub presiunea unei căsnicii eșuate și a unui frate celebru. În acest caz, „lipsa de comentarii” a biroului din Downing Street părea și mai nepăsătoare decât de obicei.

În week-end-ul următor, aceeași fotografie fu publicată alături de cea în care prim-ministrul apărea în vacanță, în confortul evident din sudul Franței – pentru ochii englezilor, era la o aruncătură de băț de fratele lui suferind. Insinuarea era clară: Henry nu-și bătea capul să plece de lângă piscină ca să-l ajute. Faptul că tot același ziar publicase cu o săptămână înainte un articol despre cât de mult îl ajuta Henry pe fratele lui cu probleme financiare părea să fi fost dat uitării – până când Biroul de Presă din Downing Street îl sună pe redactor să se plângă.

— La ce naiba vă așteptați? veni răspunsul. Întotdeauna dăm ambele versiuni ale poveștii. L-am sprijinit cu toate calitățile și defectele în campania electorală. Acum a venit momentul să mai îndreptăm puțin balanța.

Da, ziarele din august erau îngrozitoare. Cu adevărat îngrozitoare.

Septembrie – octombrie

Lucrurile se înrăutățiră. La începutul lunii septembrie, liderul opoziției anunță că demisionează ca să facă loc „unui braț mai puternic care să țină steagul ridicat”. Întotdeauna fusese puțin prea vorbăreț pentru binele lui, unul dintre motivele înlăturării lui – acesta și pierderea alegerilor, desigur. Dat la o parte de cei mai tineri din jurul lui care aveau mai multă energie și mai multă ambiție, care se mișcau tăcuți, aproape fără ca el să știe, până când era deja prea târziu. Își anunță intenția de a demisiona într-un interviu emoționant dat seara târziu din circumscripția lui din inima Țării Galilor, dar până la sfârșitul de săptămână părea să-și fi schimbat părerea, presat de soția lui încă foarte ambițioasă, apoi descoperi că nu se mai putea baza nici măcar pe un singur vot în cabinetul lui subsidiar. Însă, odată plecat, toți începură să-l laude pe liderul lor căzut. Dispariția lui unifică partidul mai mult decât orice

altceva făcuse de la instalarea în funcție.

Apariția unui nou lider politic electriză mass-media, dându-le carne crudă din care să se înfrupte. Nu era de ajuns să-i satisfacă, firește. Nu făcu decât să le stârnească și mai mult apetitul. Unul căzuse, mai urmau și alții?

Când Mattie fu chemată să se întoarcă repede la birou, era cu mama ei în bucătăria unei căsuțe vechi din cărămidă de lângă Catterick.

— Dar abia ai ajuns, dragă, protestă mama ei, rămasă văduvă.

— Nu se descurcă fără mine, răspunse Mattie.

Mama ei se îmbună puțin.

— Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine, spuse ea în timp ce Mattie răzuia arsura de pe felia de pâine ținută prea mult la prăjit. Ești sigură că nu-ți lipsește un băiat tânăr? adăugă ea veselă, tachinând-o.

— E vorba de muncă, mamă.

— Oricum… Nu ai găsit pe nimeni în Londra, nu ți-a atras nimeni privirea? insistă doamna Storin, uitându-se curioasă la fiica ei, așezând un platou cu șuncă și ouă tocmai scoase din tigaie.

Mattie fusese ciudat de tăcută de când venise în urmă cu două zile. Se întâmpla ceva.

— Am fost atât de îngrijorată când te-ai despărțit de Cum-îl-cheamă, adăugă ea.

— Tony, mamă. Are un nume. Tony.

— Nu și de când a fost suficient de prost să renunțe la tine.

— *Eu* am renunțat la *el,* mamă, știi asta.

Nu era băiat rău Tony, dimpotrivă, însă nu avea nicio ambiție să meargă în Sud, nici măcar împreună cu Mattie.

— Deci, murmură mama ei, ștergându-și mâinile cu un prosop, ai pe cineva? La Londra?

Mattie nu răspunse. Se uita pe fereastră, fără să observe micul dejun. Era un răspuns clar pentru mama ei.

— E de-abia la început, drăguță? Păi, e bine. Știi, am fost atât de îngrijorată când ai plecat la Londra. Ce loc singuratic și neprietenos. Dar dacă ai găsit un strop de fericire, atunci pentru mine e în regulă, zise ea și învârti o lingură de zahăr în cana de ceai. Poate nu e

corect din partea mea să spun asta, însă știi ce credea taică-tău despre tine. Nimic nu l-ar fi bucurat mai mult decât să fie în viață să te vadă la casa ta.

— Știu, mamă.

— Are un nume?

Mattie dădu din cap.

— Nu e așa, mamă.

Cert e că mama ei știa mai bine, se vedea pe fața ei, în felul în care fiica ei fusese cu mintea împrăștiată, gândindu-se la Londra încă de când venise. Puse mâna pe umărul lui Mattie.

— Toate la timpul lor. Taică-tău ar fi tare mândru de tine, drăguță.

Chiar ar fi? Mattie se îndoia de asta. Nu făcuse decât să pună mâna pe mâneca acelui om, dar rămăsese săptămâni întregi cu gândul la el, neputând să adoarmă, sărind la țârâitul telefonului, sperând că era el. Având gânduri pe care n-ar fi trebuit să le aibă despre un bărbat cu trei ani mai mare decât ar fi fost tatăl ei. Nu, tatăl ei nu ar fi înțeles niciodată, darămite să-și fi dat acordul. Nici Mattie nu înțelegea. Așa că nu spuse nimic și se întoarse la farfuria pe care se răcea micul dejun.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Congresele de partid pot fi foarte distractive. Seamănă cu un cuib de cuci. Te relaxezi și te uiți la ceilalți cum încearcă să-i dea pe alții afară.

Opoziția își alese noul lider la puțin timp după congresul anual al partidului, la începutul lunii octombrie. Procedura de selectare a unei noi figuri de prim-plan părea să-i galvanizeze, să le dea speranță, mântuire și înviere în același pachet prins cu fundă roșie. Partidul adunat pentru congres era de nerecunoscut, nu mai semăna cu pleava care pierduse alegerile cu doar câteva luni înainte. Sărbătoreau sub o pancartă nouă, pe cât de mare, pe atât de simplă: VICTORIE.

Ceea ce s-a întâmplat în săptămâna următoare, când turma lui Collingridge se adună pentru propriul congres, fu complet pe dos. Centrul de congrese din Bournemouth putea fi foarte încurajator când era plin cu patru mii de susținători entuziasmați, totuși lipsea ceva. Spiritul. Ambiția. Curajul. Pereții goi din cărămidă și finisajele placate cu crom nu făceau decât să evidențieze aerul posac al celor prezenți.

Ceea ce era o adevărată provocare pentru O'Neill. Ca director de publicitate, avea datoria de a ambala frumos congresul și de a înviora atmosfera; în schimb, putea fi văzut vorbind tot mai agitat cu diverse gunoaie din mass-media, scuzându-se, justificându-se, explicând – și acuzând. Când mai și bea ceva alcoolic, îl acuza mai ales pe Lordul Williams. Președintele tăiase bugetul, întârziase deciziile, nu știa să stăpânească lucrurile. Circulau zvonuri că voia ca dezbaterile congresului să nu fie prea promovate, deoarece se aștepta ca prim-ministrul să aibă parte de un tratament nefavorabil. PARTIDUL SE ÎNDOIEȘTE DE CONDUCEREA LUI COLLINGRIDGE era prima știre apărută în *Guardian* de la Bournemouth.

În sala de congres, dezbaterile avansau după un program rigid prestabilit. O pancartă uriașă era agățată de platformă – SĂ GĂSIM CALEA CEA BUNĂ. Cuvintele păreau ambivalențe pentru multe perechi de ochi. Discursurile se chinuiau să asculte ordinul și un zumzet deranjant cuprinse marginile sălii, un zumzet pe care stewarzii nu reușeau să-l potolească. Ziariștii și politicienii se adunau în grupuri mici la cafenele și în spațiile de odihnă, amestecând nemulțumiți în ceaiuri. Oriunde ascultau, cei din presă auzeau numai critici. Foștii parlamentari care își pierduseră de curând locurile își exprimau frustrarea, deși cei mai mulți cereau să nu fie citați, de teamă să nu-și anuleze șansele de a mai fi numiți pe locuri mai sigure la următoarele alegeri. Cu toate astea, președinții din circumscripții nu se arătau la fel de precauți. Nu numai că-și pierduseră parlamentarii, dar aveau de înfruntat și câțiva ani în care opoziția urma să controleze consiliile locale, nominalizând primarul și președinții de consiliu și renunțând la roadele birourilor locale.

Și, după cum recunoscuse un fost premier, erau „evenimente, dragă, evenimente" care făceau cei mai rezistenți oameni să aibă

crize de disperare. Unul dintre cele mai importante evenimente ale săptămânii avea să fie runda de alegeri suplimentare, programate pentru joi. Parlamentarul din Dorset East, Sir Anthony Jenkins, suferise un atac cerebral cu doar patru zile înainte de alegerile generale. Fusese ales în timp ce se afla la terapie intensivă și îngropat în ziua în care ar fi trebuit să depună Jurământul de Credință. Dorset East trebuia să treacă printr-o nouă luptă. Locul lui, aflat aproape de cei ce se adunau la Bournemouth, avea o majoritate parlamentară de aproape douăzeci de mii de voturi, așa că premierul hotărî ca alegerile suplimentare să se desfășoare în săptămâna congresului. Unii îl sfătuiră împotrivă, însă el spuse că, una peste alta, merita riscul. Publicitatea congresului avea să creeze un fundal bun pentru campanie și să fie un vot puternic de simpatie pentru Sir Anthony (nu din partea celor care îl cunoșteau pe nemernicul acela bătrân, murmură agentul lui). Staff-ul partidului de la congres putea să-și ia câteva ore libere și să se adâncească în statisticile de care era mare nevoie și, după ce își îndeplineau sarcina și obțineau succesul, premierul avea să se bucure de satisfacția uriașă (și publicitatea ieftină) de a putea primi candidatul victorios în timpul propriului discurs la congres. Era un plan. Să-i zicem așa.

Numai că numeroșii participanți la congres care se întorceau cu statisticile de dimineață vorbeau despre răceală și reclamații. Locul va fi păstrat, desigur, nimeni nu avea vreo îndoială – aparținuse partidului încă din timpul războiului –, dar victoria răsunătoare cerută de Collingridge începea să pară tot mai îndepărtată cu fiecare zi.

La naiba. Avea să fie o săptămână grea, nicidecum sărbătorirea victoriei plănuite de managerii partidului.

Vineri, 13 octombrie

Mattie se trezi cu o durere cumplită de cap. Se uită pe fereastră la norii cenușii de pe cer. Un vânt rece sufla dinspre mare, chinuind pescărușii și zăngănind geamurile.

— O nouă zi în paradis, murmură ea, dând cuvertura la o parte.

Nu avea niciun motiv să fie nerecunoscătoare. Ca reprezentant al unui ziar național important, era unul dintre puținii ziariști destul de norocoși să li se ofere cazare la hotel. Alții se descurcau singuri în locuri mai îndepărtate și ajungeau la centrul de congrese uzi până la piele. Dar Mattie era printre puținii privilegiați, cazată la un hotel unde putea să se amestece în voie printre politicieni și membri de partid. Asta era și explicația pentru durerea ei de cap: amestecase băuturile cu nițel cam multă libertate cu o seară înainte. I se făcuseră avansuri de două ori, o dată din partea unui coleg și, mult mai târziu în aceeași seară, din partea unui ministru din Cabinet, care se consolase după refuzul lui Mattie îndreptându-și atenția către o tânără angajată la firma de relații cu publicul. Ultima oară fuseseră văzuți mergând către parcare.

Mattie nu era prea afectată de asemenea chestii. Ea și colegii ei îi îmbuibau intenționat pe politicieni cu alcool și aveau de plătit un preț când se încingea furnalul prea tare. Un politician într-un bar avea, de obicei, unul din două scopuri – sex sau defăimare – și astfel de întâlniri ofereau o ocazie minunată ca Mattie să se mai pună la curent cu bârfele. Cea mai mare problemă era cum să-și adune frânturile minții ei începătoșate a doua zi dimineață. Își întinse picioarele, încercând să-și pună sângele în circulație, apoi avu o tentativă de a face gimnastică ritmică. Fiecare membru începu să urle că nu era cel mai plăcut mod de a vindeca mahmureala, așa că alese să deschidă fereastra – o mișcare care se dovedi imediat a fi a doua decizie neinspirată a zilei. Hotelul micuț era situat pe vârful dealurilor, un loc ideal de bronzat în soarele de vară, însă complet expus în diminețile de toamnă cu nori grei și furtuni pe mare. Camera ei supraîncălzită deveni un congelator în doar câteva secunde, așa că Mattie se hotărî să nu mai ia nicio decizie decât după un mic dejun frugal.

Când ieși de la duș, auzi un foșnet pe coridor. O livrare. Se înfășură într-un prosop și merse la ușă. Serviciul, sub forma teancului de ziare de dimineață, apăruse pe covorul din hol. Le adună și le aruncă neglijent pe pat. În zborul lor haotic spre cuvertura mototolită, o foaie de hârtie se desprinse din teanc și căzu

pe podea. Se frecă la ochi când o luă de jos, apoi se frecă din nou. Cețurile dimineții se ridicau cu greu. Când dispărură, citi cuvintele din partea de sus a hârtiei: SONDAJ DE OPINIE NR. 40, 6 OCTOMBRIE. Cu litere de tipar îngroșate și mai proeminente era scris cuvântul SECRET.

Se așeză pe pat, se frecă din nou la ochi să se asigure. „Doar n-au început să le distribuie odată cu ziarul *Mirror*", își spuse ea. Știa că partidul comanda sondaje de opinie săptămânale, adevărul fiind că ele aveau o distribuție foarte limitată: erau pentru miniștrii din Cabinet și câțiva membri foarte importanți de partid. I se arătaseră rareori câteva copii, numai când conțineau vești bune pe care partidul voia să le răspândească; altfel, erau păzite cu strictețe. Două întrebări îi apărură imediat în gând lui Mattie, care începea să-și revină cu repeziciune. Ce vești bune puteau să apară în ultimul sondaj? Și de ce fusese livrat ca o porție la pachet de pește și cartofi?

În timp ce citea, mâna începu să-i tremure de uimire. Partidul câștigase cu săptămâni în urmă alegerile cu patruzeci și trei la sută din voturi. Ulterior popularitatea lui scăzuse la treizeci și unu la sută, situându-se cu paisprezece la sută în spatele opoziției. Avalanșă și cutremur. Dar erau și vești mai proaste. Cifrele despre popularitatea prim-ministrului erau îngrozitoare. Se afla cu mult în spatele liderului opoziției. La fel de popular ca un vierme intestinal. Collingridge era mai antipatizat decât oricare alt premier de la Anthony Eden în perioada lui de nebunie.

Mattie își prinse din nou prosopul și se ghemui pe pat. Nu mai avea de ce să se întrebe cum de îi parvenise informația. Era dinamită pură și nu trebuia decât să aprindă fitilul. Paguba provocată dacă exploda în mijlocul congresului partidului avea să fie catastrofală. Era un act de sabotaj și un articol genial – articolul ei, dacă îl trimitea prima.

Apucă receptorul și formă numărul.

— Ce e? se auzi vocea somnoroasă a unei femei care căsca.

— Bună ziua, doamnă Preston. Sunt Mattie Storin. Îmi pare foarte, foarte rău că v-am trezit. Grev e acolo, vă rog?

Se auziră niște vorbe în șoaptă, după care redactorul răspunse la

telefon.

— Cine a murit? se răsti el.

— Poftim?

— Cine naiba a murit? Din care altă cauză ai putea să mă suni la ora asta tâmpită?

— Nu a murit nimeni. Adică… scuză-mă. Am uitat ce oră e.

— La dracu'.

— Nu contează ce oră e, adăugă ea. Am o știre extraordinară.

— Ce știre?

— Am găsit-o odată cu ziarele de dimineață.

— Ce ușurare! Acum suntem doar cu o zi în urma celorlalți.

— Nu, Grev. Ascultă-mă, da? Am găsit ultimele cifre din sondaje ale partidului. Sunt senzaționale!

— Cum le-ai găsit?

— Mi le-a lăsat cineva în fața ușii.

— Împachetate ca un cadou, așa-i?

Redactorul nu se străduia niciodată prea mult să-și ascundă sarcasmul, iar la ora aceea matinală nici atât.

— Dar sunt de necrezut, Grev.

— Sunt sigur că așa e. Și cine ți-a lăsat cadoul ăsta la ușă, Moș Crăciun?

— Ăăă, nu știu.

Pentru prima dată, se strecură îndoiala în vocea ei. Prosopul îi căzuse și stătea goală pe pat. Se simțea ca și cum șeful se uita la ea. Începea să se trezească foarte repede.

— Păi, nu cred că le-a lăsat tocmai Henry Collingridge. Atunci, cine crezi că a divulgat informația?

Tăcerea lui Mattie îi dezvăluia nedumerirea.

— Presupun că ai ieșit aseară în oraș cu niscaiva colegi, mă înșel cumva?

— La naiba, Grev, ce legătură are asta?

— E o înscenare, fetițo. Probabil că în clipa asta sunt undeva la bar și se dreg după băutură, murind de râs pe socoteala ta. N-aș putea să spun la fel și despre mine.

— Și de unde știi?

— Nu știu, la naiba. Ideea e, Femeia Minune, că nici tu nu știi!

Urmă încă un moment de tăcere stânjenită din partea lui Mattie, care încerca degeaba să își recupereze prosopul căzut, după care făcu o ultimă încercare disperată de a-l convinge pe redactor.

— Nu vrei nici măcar să știi despre ce e vorba?

— Nu. Nu, dacă nu știi de unde au venit. Și ține minte, cu cât arată mai senzațional, cu atât e mai sigur că ți se înscenează ceva. E o glumă proastă!

Sunetul telefonului trântit în furcă îi explodă în ureche. Ar fi durut-o și dacă n-ar fi fost mahmură. Titlurile de pe pagina întâi pe care și le imaginase dispărură în cețurile cenușii ale dimineții. Mahmureala ei era de un milion de ori mai rea. Avea nevoie de o cafea neagră. Nevoie mare. Se făcuse de râs. Și nu era prima dată. Dar, de obicei, nu făcea asta goală pușcă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Ce rost are să trasezi o linie pe nisip? Suflă vântul și, până să-ți dai seama, ai ajuns de unde ai plecat.

Mattie îl înjura pe redactor printre dinți, coborând scările mari de la hotel și îndreptându-se spre sala unde se servea micul dejun. Era încă devreme, nu erau acolo decât câțiva entuziaști. Se așeză singură la o masă, rugându-se să nu fie deranjată. Avea nevoie de timp să-și revină. Se ascunse într-un separeu în spatele unui număr din *Express* și speră ca lumea să creadă că muncea, nu că-și revenea din mahmureală.

Prima ceașcă de cafea trecu peste ea ca o pietricică pe deasupra apei, dar a doua ceașcă o ajută – puțin. Încet-încet, depresia începu să-și slăbească strânsoarea și Mattie să manifeste interes pentru lumea din jur. Aruncă o privire prin micuța încăpere în stil victorian. Într-un colț îndepărtat observă alt corespondent politic adâncit în conversație cu un ministru. La alte mese stăteau un membru important de partid cu soția, un prezentator de știri de televiziune, redactorul unui ziar de duminică, alte două persoane care i se păreau cunoscute, însă pe care nu știa de unde să le ia. Pe

tânărul de la masa alăturată, cu siguranță, nu-l cunoștea. La fel ca Mattie, aproape că se ascundea de cei din sală. Avea un aer înțepat ca de profesor, iar pe un scaun de lângă el trona un teanc de hârtii și dosare. Un analist de la partid, concluzionă ea, nu pentru că intelectul ei era funcțional deja, ci pentru că pe masă, între ceai și pâinea prăjită, se afla un dosar cu logoul partidului scris cu litere mari și un nume: K.J. Spence.

Instinctele ei de ziarist începură treptat să se trezească la viață sub bombardamentul de cafeină. Căută în geanta ei omniprezentă o copie după lista de telefoane interne de la partid, pe care la un moment dat o obținuse implorând sau o furase – nu-și mai amintea exact.

— Spence. Kevin. Extensie 371. Sondaje de opinie.

Verifică din nou numele de pe dosar, luând lucrurile pas cu pas. Căutase deja prin destul rahat. Nu voia să se facă iar de râs, cel puțin nu înainte de prânz. Sarcasmul redactorului ei îi slăbise încrederea în sondajul divulgat, dar o lăsase și cu o dorință de a salva ceva din acest fiasco. Poate putea să afle care erau cifrele autentice. Atrase privirea bărbatului.

— Kevin Spence, nu-i așa? De la sediul partidului? Sunt Mattie Storin de la *Chronicle*.

— Ah, știu cine ești, răspunse el emoționat, însă și încântat că fusese recunoscut.

— Putem să bem o cafea împreună, Kevin? întrebă ea și se așeză la masa lui fără să aștepte răspuns.

Kevin Spence avea treizeci și doi de ani, dar părea mai în vârstă, era necăsătorit și devenise un produs al mașinăriei de partid, cu un salariu de 10 200 £ (fără bonusuri). Era timid, purta ochelari, era neîndemânatic și se bâțâia în sus și în jos, neștiind dacă trebuia sau nu să se ridice când o femeie se așeza la micul dejun lângă el. Mattie îi strânse mâna și zâmbi; în curând, el îi explica bucuros și în detaliu despre rapoartele regulate pe care în timpul alegerilor le dăduse premierului și comitetului de război al partidului.

— În toată perioada de campanie au susținut că nici n-au băgat de seamă sondajele de opinie, îl îmboldi ea, că singurul sondaj care contează…

— … era cel din ziua alegerilor, o întrerupse el, încântat că erau pe aceeași lungime de undă. Da, e un fel de ficțiune a noastră. Slujba mea depinde de ei, dacă iau lucrurile în serios sau nu, deși, între noi fie vorba, domnișoară Storin…

— Mattie.

— S-ar putea spune despre unii dintre ei că iau sondajele prea în serios.

— Cum așa, Kevin?

— Întotdeauna există o marjă de eroare. Și câte un sondaj imprevizibil exact atunci când nu ai nevoie! Creaturile acelea mici și rele încă se mai strecoară câteodată.

— Precum cel pe care tocmai l-am văzut, observă Mattie cu o strângere de inimă, încă supărată pe rușinea pățită mai înainte.

— La ce te referi? întrebă Spence, foarte prudent deodată, punând ceașca pe farfurie.

Uitându-se la el, Mattie văzu că funcționarul amabil devenise formal, cu mâinile împreunate pe fața de masă. Începea să se înroșească de la guler spre ochii care își pierduseră volubilitatea. Spence nu era un politician versat și nu știa să-și ascundă sentimentele. Nedumerirea i se citea pe față, totuși de ce era atât de neliniștit? Brusc, Mattie se învinui în gând. Doar nu era posibil să fie corecte cifrele acelea? Și de ce să nu le ridice în vârful pavilionului și să vadă dacă le saluta cineva? Efectuase deja câteva tumbe în dimineața aceea și se făcuse și de râs; încă un salt nu avea să îi dăuneze și mai mult mândriei profesionale.

— Kevin, am auzit că ultimele cifre sunt dezamăgitoare. Mai ales cele referitoare la premier.

— Nu știu despre ce vorbești.

Avea mâinile tot împreunate; ca la rugăciune sau le ținea așa ca să nu tremure? Apoi, din neatenție, întinse mâna după ceașcă, și reuși doar să o verse. Disperat, încercă să șteargă mizeria cu șervețelul.

Între timp, Mattie băgase iar mâna în geantă și scosese foaia de hârtie misterioasă, pe care o întinse pe masă. După ce o netezi bine, observă pentru prima oară inițialele KJS în josul paginii. Ultimele urme de mahmureală dispărură instantaneu.

— Nu sunt astea ultimele tale cifre, Kevin?

Spence încercă să împingă hârtia ca și cum era infestată.

— De unde naiba o ai? întrebă el uitându-se disperat în jur să vadă dacă remarcase cineva discuția.

Mattie ridică foaia și începu să citească rar și cu glas tare:

— Sondajul de opinie numărul patruzeci…

— Te rog, domnișoară Storin!

Nu era obișnuit să disimuleze, era mult prea sincer ca să fie în siguranță și știa lucrul acesta. Nu vedea nicio cale de scăpare din dilema lui și se hotărî că singurul mod de a supraviețui era să se lase la mila comesenei lui de la micul dejun.

— Nu ar trebui să vorbesc cu tine. E strict confidențial, o imploră el cu vocea șoptită.

— Kevin, e doar o foaie de hârtie, un simplu sondaj.

Kevin se uită din nou în jur.

— Tu nu știi cum e. Dacă află oamenii ăștia și au impresia că eu ți l-am dat, sunt distrus. Mazilit. Absolut terminat. Toată lumea caută țapi ispășitori. Circulă tot felul de zvonuri. Prim-ministrul nu are încredere în președinte, președintele nu are încredere în noi, nimeni nu o să aibă milă de unul ca mine. Îmi place meseria mea, domnișoară Storin. Nu îmi permit să fiu învinovățit că ți-am divulgat cifre confidențiale.

— Nu știam că moralul e așa de scăzut.

Spence părea de-a dreptul nenorocit.

— Nici nu-ți imaginezi. Niciodată nu a fost așa de rău. Sincer, cei mai mulți dintre noi nu încearcă decât să țină capul la cutie, ca să nu o pățim prea rău când se strică treaba, adăugă el și o privi direct în ochi pentru prima dată. Te rog, Mattie, nu mă târî și pe mine în chestia asta.

Uneori își ura meseria și pe ea însăși. Acesta era un asemenea moment. Trebuia să-l preseze până începea să guițe.

— Kevin, nu ai divulgat tu raportul. Tu știi asta, o știu și eu și o să confirm oricui ar fi interesat. Dar dacă te ajut, o să am și eu nevoie de puțin ajutor. E cel mai recent sondaj, nu?

Îi împinse iar hârtia pe masă. Spence o privi din nou neliniștit și încuviință.

— Sunt pregătite de tine și distribuite în mod restricționat.

Kevin încuviință din nou.

— Tot ce trebuie să știu de la tine, Kevin, e cine le primește. Nu poate să fie secret de stat, nu-i așa?

Kevin nu mai putea să lupte. Păru să-și țină răsuflarea mult timp înainte să răspundă.

— Cópii numerotate circulă în plicuri cu dublu sigiliu doar printre miniștrii din Cabinet și personalul din cele cinci sedii principale: vicepreședintele și patru directori majori, răspunse el și încercă să-și umezească buzele cu o gură de ceai, însă văzu că îl vărsase aproape pe tot. Cum naiba ai pus mâna pe așa ceva? o iscodi el necăjit.

— Haide să admitem că cineva a fost cam neatent, da?

— Nu de la biroul meu? Spune-mi că nu a fost de la biroul meu!

— Nu, Kevin. Fă calculele. Tocmai mi-ai dat numele a peste două duzini de persoane care văd cifrele astea. Pune la socoteală secretarele și asistenții și ajungem deja la aproape cincizeci de oameni, îi zâmbi ea în cel mai cald și mai încurajator mod posibil. Nu te îngrijora, nu o să te implic.

Ușurarea apăru pe fața lui.

— Aș propune să ținem legătura, adăugă ea.

Mattie ieși din sala pentru micul dejun împreună cu recunoștința lui Spence, ceea ce o făcea să se simtă mai bine, și cu numărul lui de telefon, ceea ce o făcea să se simtă și mai bine. O parte din ea era încântată de articolul de pe prima pagină pe care putea să-l scrie și de senzația de satisfacție pe care urma să o aibă când îl va vedea pe redactor înghițindu-și cuvintele. Biroul de presă va cina în oraș o săptămână din cauza asta. Dar peste toate acestea plana o ipoteză mult mai verosimilă. Oricare dintre cei cincizeci și ceva de oameni putea să fie un turnător, pus de Collingridge să trimită foaia aceea de hârtie. Atunci, cine naiba era?

•

Camera 561 de la hotel nu putea fi considerată una de cinci stele. Era una dintre camerele cele mai mici, departe de intrarea principală de la capătul coridorului de la ultimul etaj și înghesuită sub streașină. Acolo nu stăteau cei din ierarhia partidului, era o

cameră pentru muncitori.

Penny Guy fu luată prin surprindere. Nu auzise pași apropiindu-se înainte ca ușa să se dea de perete. Se ridică în capul oaselor în pat, speriată, dezvelindu-și sânii perfecți.

— La dracu', Roger, chiar nu bați niciodată la ușă? exclamă ea și aruncă o pernă în intrus, mai mult exasperată decât furioasă. Și de ce naiba ești treaz la ora asta? De obicei, nu apari până la prânz.

Nu se obosi să se acopere când O'Neill se așeză pe marginea patului. Era o relaxare între ei care denota lipsa oricărei amenințări de natură sexuală și care i-ar fi speriat pe cei mai mulți. O'Neill flirta mereu cu ea, mai ales în public, o făcea pe stăpânul când apăreau alți bărbați în zonă; totuși, în cele două ocazii în care Penny se înșelase și-i oferise mai mult decât serviciile de secretariat, O'Neill fusese foarte afectuos și cald, spunând că era prea obosit. Bănuia că nu era vina ei, așa era el cu femeile, avea o siguranță adânc înrădăcinată în privința lor, ascunsă sub lingușeli și insinuări. Fusese căsătorit cândva, cu mult timp înainte, era o durere care încă îl mai urmărea odată cu trecerea timpului, o altă parte a vieții lui private pe care dorea să o țină ascunsă. Penny lucra de aproape trei ani pentru O'Neill și îi era devotată, dorind să-i înlăture nesiguranțele, numai că el nu părea niciodată dispus să coboare garda. Pentru cei care nu-l cunoșteau bine, era un extravertit, amuzant, plin de farmec, de idei și de energie, dar Penny vedea că devenea tot mai ciudat. Precauția lui, chiar paranoia în privința relațiilor se înrăutățise în ultimele luni, văzând că stresul vieții politice îl amețea tot mai mult, mai ales că-i venea din ce în ce mai greu să-i facă față. Și rareori apărea la birou înainte de prânz; începuse să dea multe telefoane secrete, să devină agitat și să dispară brusc. Penny nu era nicidecum naivă, însă îl iubea și devotamentul ei o orbea. Știa că se baza pe ea și, dacă nu avea nevoie de ea în patul lui, avea nevoie de ea în aproape orice alt moment. Legătura dintre ei era puternică și, deși nu era așa cum își dorea Penny, era dispusă să aștepte.

— Te-ai trezit atât de devreme ca să vii să-mi faci curte, nu? îl tachină ea, bosumflându-se în pat.

— Acoperă-te, stricată mică. Nu este cinstit. *Acesta* nu e cinstit!

exclamă el, arătând spre trupul ei.

Ca într-un joc provocator, ea dădu cearșafurile deoparte. Era goală pușcă și uimitoare.

— Oh, Pen, draga mea, aș vrea să păstrez momentul ăsta pentru totdeauna, în uleiuri pe perete.

— Dar nu în patul tău.

— Pen, te rog! Știi că nu sunt bun de nimic la ora asta matinală.

Îmbufnată, își căută cămașa de noapte.

— Da, e destul de devreme pentru tine, Rog. N-ai stat treaz toată noaptea, nu?

— Păi, a fost o gimnastă din Brazilia incredibil de frumoasă care m-a învățat o serie întreagă de exerciții noi. Nu am avut inele de gimnastică, așa că am folosit candelabrul. OK?

— Taci, Rog, rosti ea ferm, cu o dispoziție la fel de cenușie precum cerul dimineții. Ce se întâmplă?

— Atât de tânără și de cinică?

— Nu m-a dezamăgit niciodată.

— Ce anume? Tinerețea sau cinismul?

— Amândouă. Mai ales în privința ta. Așa că spune-mi adevăratul motiv pentru care ești aici.

— Bine, bine. A trebuit să livrez ceva. Prin apropiere. Așa că… m-am gândit să vin să-ți spun bună dimineața.

Era aproape adevărat, atât cât putea să fie de sincer în ultima vreme, numai că nu era adevărul complet. Nu îi dezvăluise că Mattie Storin aproape îl descoperise punând documentul cu sondajul printre ziare și că avea nevoie de un loc unde să se ascundă o vreme. Alergase pe coridor ca și cum evita toată apărarea engleză în drum către linia de trei sferturi la rugby. Ce distractiv! Așa avea să-i facă necazuri președintelui de partid. Minunat. Bătrânul acela scorțos fusese foarte aspru cu el în ultimele săptămâni, după cum îi precizase și Urquhart. Paranoia care îi acaparase mintea lui O'Neill îl făcea să nu reușească să observe că Williams fusese aspru cu toată lumea.

— Să zicem că te cred, spuse Penny. Dar pentru numele lui Dumnezeu, Rog, data viitoare când vii să-mi spui bună dimineața încearcă să bați întâi la ușă. Și să fie după opt și jumătate.

— Nu mă bate la cap. Știi că nu pot să trăiesc fără tine.

— Destul cu atâta pasiune, Rog. Ce vrei? Sigur vrei ceva, nu, chiar dacă nu e vorba de trupul meu?

Ochii lui se plecară, ca și când îi aflase secretul rușinos.

— De fapt, am venit să te rog ceva. E puțin cam delicat… se fâstâci el, apoi adună tot farmecul de vânzător și începu povestea pe care i-o repetase Urquhart cu o seară înainte. Pen, îl știi pe Patrick Woolton, ministrul de la Externe. I-ai scris vreo două discursuri în timpul alegerilor și, cu siguranță, te ține și el minte. M-a… întrebat de tine când l-am văzut aseară. Cred că l-ai cucerit de-a binelea. În orice caz, se întreba dacă ai vrea să iei cina cu el. Nu voia să te supere invitându-te direct, așa că m-am oferit eu, știi tu, să pun o vorbă bună, pentru că ți-ar fi mai ușor să mă refuzi pe mine decât pe el, personal. Înțelegi, Pen, nu-i așa?

— Oh, Rog, vorbi ea ca și cum era cât pe ce să plângă.

— Ce s-a întâmplat, Pen?

— O faci pe peștele pentru el, conchise ea cu glasul întristat, ca o acuzație.

— Nu, Pen, absolut deloc, e vorba doar de cină.

— Nu a fost niciodată vorba doar de cină. Încă de când aveam paisprezece ani, nu a fost niciodată vorba doar de cină.

Făcea parte din a doua generație de imigranți, fusese crescută într-o casă închiriată și aglomerată în Ladbroke Grove și știa toate compromisurile pe care trebuia să le facă o negresă tânără în lumea bărbaților albi. Nu-și bătea capul prea mult; îi oferea anumite oportunități, totuși nu avea să renunțe la demnitate, nu în felul acela.

— Este ministrul de Externe, Pen, protestă O'Neill.

— Cu o reputație lungă cât Tunelul Canalului Mânecii.

— Ce ai de pierdut?

— Stima mea de sine.

— Of, haide, Pen. E important. Știi că nu te-aș ruga dacă nu ar fi.

— Ce fel de impresie ai despre mine?

— Cred că ești frumoasă, serios. Te văd în fiecare zi și ești singura care mă face să râd. Problema e că sunt disperat. Te rog, Pen, nu întreba… trebuie să mă ajuți. E doar o cină, jur.

Amândoi erau înlăcrimați și îndrăgostiți unul de altul. Ea știa că-l durea să-i ceară una ca asta, că dintr-un motiv anume nu avea de ales. Și, pentru că îl iubea, nu voia să știe de ce.

— Bine. Doar cina, șopti ea, mințindu-se singură.

El se aruncă asupra ei și o sărută bucuros, după care ieși în fugă la fel cum intrase.

Cinci minute mai târziu era în camera lui, vorbind la telefon cu Urquhart.

— Am făcut livrarea și am aranjat cina, Francis.

— Minunat, Roger. Mi-ai fost de mare ajutor. Sper ca și ministrul de Externe să fie recunoscător.

— Tot nu văd cum îl vei convinge să o invite pe Penny la cină. Ce rost au toate astea?

— Ideea, dragă Roger, e că nu va trebui să o invite la cină deloc. El vine la recepția mea în seara asta. Tu vii cu Penny, eu le voi face cunoștință la un pahar sau două de șampanie și vedem ce se întâmplă. Dacă îl cunosc pe Patrick Woolton – și îl cunosc, în calitate de Chief Whip –, nu va dura mai mult de douăzeci de minute până să o invite să-și îmbunătățească eticheta franțuzească.

— Tot nu înțeleg cu ce ne ajută.

— Orice s-ar întâmpla, Roger – iar acest lucru rămâne la consimțământul celor doi adulți –, noi doi vom ști absolut tot.

— Tot nu văd ce sens are, protestă O'Neill, sperând în continuare că Dirigintele se va răzgândi.

— Ai încredere în mine, Roger. Trebuie să ai încredere în mine.

— Am. Trebuie să am. Nu prea am de ales, nu?

— Exact, Roger. Acum începi să înțelegi. Cunoașterea înseamnă putere.

Convorbirea se întrerupse. O'Neill credea că înțelegea, deși tot nu era absolut sigur. Încă se chinuia să-și dea seama dacă era partenerul sau prizonierul lui Urquhart. Neputând să se decidă, căută în noptieră și scoase o cutie mică din carton. Înghiți câteva somnifere și se prăbuși în pat complet îmbrăcat.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Funcția politică e ca viața. Atitudinea pe care o ai față de funcție depinde, de obicei, de ce anume faci: vii sau pleci.

— Patrick, mulțumesc că m-ai primit, îl salută Urquhart pe ministrul de Externe când acesta îi deschise ușa.

— Aveai un ton foarte serios la telefon. Când Chief Whip spune că vrea să discute de urgență între patru ochi cu tine, de obicei înseamnă că are fotografii sub cheie, dar că, din păcate, *News of the World* are negativele!

Urquhart zâmbi și se strecură pe lângă ușă în camera lui Woolton. Era după-amiaza târziu, vijelia se potolise, dar umbrela din care se scurgea apa în hol făcea dovada unei zile chinuite. Urquhart nu venea de departe, doar de la câțiva metri distanță, din camera lui, aflată într-o serie de bungalow-uri de lux de pe proprietatea hotelului. Erau rezervate pentru miniștrii din Cabinet, care erau păziți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de polițiști, ceea ce creștea costurile în ritm amețitor. Poliția locală o botezase „Aleea orelor suplimentare”.

— Bei ceva? se oferi cu amabilitate musafirul din comitatul Lancashire.

— Mersi, Patrick. Scotch.

Distinsul Patrick Woolton, Principalul Secretar al Maiestății Sale din Ministerul de Afaceri Externe și din Commonwealth, precum și unul dintre numeroșii emigranți de succes din Merseyside, își făcu de lucru în jurul dulăpiorului cu băuturi, care părea că fusese deja utilizat în după-amiaza aceea, în timp ce Urquhart puse valijoara ministerială pe care o avea în mână lângă celelalte patru care-i aparțineau gazdei lui foarte ocupate, aproape de băltoaca făcută de apa de ploaie. Valijoarele astea în culori aprinse și îmbrăcate în piele reprezentau simbolul oricărui ministru, îi însoțeau peste tot și conțineau documente oficiale, discursuri și alte hârtii confidențiale. Un secretar de la Externe are nevoie de mai multe valijoare; Chief Whip, care nu avea de ținut discursuri la congres și nu trebuia să se

ocupe de nicio criză din străinătate, ajunsese la Bournemouth cu valijoara lui plină cu trei sticle de whisky vechi de doisprezece ani. Prețul băuturilor de la hoteluri era mai mereu uluitor, îi spusese el soției, chiar și atunci când găsești marca pe care o dorești.

Se așeză față în față cu Woolton, în partea opusă a mesei acoperite cu hârtii, și puse capăt politeților.

— Patrick, trebuie să-ți cer părerea. În deplină confidențialitate. În ceea ce mă privește, trebuie să fie o întâlnire care nu a existat niciodată.

— Doamne, chiar ai niște afurisite de fotografii! exclamă Woolton, glumind doar pe jumătate.

Înclinația lui pentru femei tinere și frumoase îl dusese de multe ori pe căi periculoase. Cu zece ani mai înainte, la începutul carierei în minister, stătuse câteva ore cumplite ca să răspundă la întrebări la poliția din Louisiana în legătură cu un week-end pe care îl petrecuse într-un motel din New Orleans cu o americană tânără care arăta de vreo douăzeci de ani, se purta ca la treizeci și de-abia împlinise șaisprezece ani. Incidentul fusese mușamalizat, însă Woolton nu uitase niciodată diferența minusculă între un viitor politic strălucit și acuzația de corupere de minori.

— E ceva ce ar putea fi mai grav de atât, murmură Urquhart. Am perceput niște vibrații cam nesănătoase în ultimele săptămâni. În legătură cu Henry. Probabil că ai simțit și tu starea de nervozitate din jurul lui în Cabinet și ai observat că presa pare să nu-l mai iubească prea mult.

— Nu avea niciun motiv să se aștepte la o lună de miere prelungită după alegeri, zic eu, dar norii de furtună s-au adunat surprinzător de repede.

— Patrick, îți mărturisesc cu titlu confidențial, m-au abordat doi dintre cei mai influenți membri de partid. Spun că atmosfera la nivel local e tot mai neplăcută. Am mai pierdut două consilii locale importante la alegerile suplimentare de săptămâna trecută, deși ar fi trebuit să fie asigurate, și vom mai pierde destule în săptămânile care urmează.

— Mâine sunt afurisitele de alegeri suplimentare pentru East Dorset. O să ne dea la gioale și acolo, să vezi dacă nu. În clipa asta

ne-ar fi greu să câștigăm alegerile pentru hingheri.

— Patrick, continuă Urquhart pe un ton de disconfort considerabil, se zvonește că lipsa de popularitate a lui Henry trage tot partidul în jos.

— Sincer, sunt de acord, zise Woolton, sorbind din paharul cu whisky.

— Întrebarea e cât timp are la dispoziție să clarifice lucrurile?

— Cu o majoritate de doar douăzeci și patru, nu prea mult timp, răspunse Woolton strângând paharul în mâini ca și când căuta alinare. Dacă mai pierdem câteva alegeri suplimentare, ne confruntăm cu alegeri anticipate, adăugă el și se uită la lichidul cu miros înțepător, apoi la colegul lui. Tu ce părere ai, Francis?

— Eu sunt Chief Whip, nu am nicio părere.

— Întotdeauna ai fost un nemernic grijuliu, Francis.

— Dar în postura de Chief Whip, doi colegi seniori mi-au cerut să sondez puțin terenul și să văd cât de gravă e problema. Pe scurt, Patrick, și mă înțelegi că nu mi-e ușor…

— Nici nu te-ai atins de paharul ăsta nenorocit.

— Lasă-mă o clipă. Mi s-a cerut să aflu ce părere au colegii despre situația în care ne aflăm. Cu cărțile pe masă. Mai este Henry liderul potrivit pentru noi?

Ridică paharul, se uită atent la Woolton, pe urmă luă o înghițitură mare și se sprijini de spătarul scaunului. Se lăsă liniștea în jurul ministrului, înfigându-l cu vârful ascuțit al întrebării.

— Fir-ar să fie, s-a ajuns deja la asta, nu-i așa?

Scoase o pipă din buzunar, urmată de o pungă de tutun și o cutie de Swan Vestas. Umplu ceremonios pipa, apăsând tutunul proaspăt cu degetul mare, apoi scoase o cutie de chibrituri.

Aprinderea unui chibrit făcu un zgomot amplificat din pricina liniștii. Fumul începu să-l împresoare pe Woolton, care trase din pipă până când tutunul cu miros dulce se aprinse bine, încât aproape nu i se mai vedea fața de după ceața albăstruie. Dădu din mână ca să împrăștie fumul, ieșind din pâcla acestuia.

— Trebuie să mă ierți, Francis. Patru ani la Ministerul de Externe nu m-au pregătit suficient să fac față la asemenea întrebări directe. Poate că nu mai sunt obișnuit ca oamenii să treacă direct la subiect.

M-ai dat pe spate.

Erau tâmpenii, bineînțeles. Woolton era renumit pentru stilul lui direct de a face politică, uneori de-a dreptul combativ, care își găsise locul la Ministerul de Externe. Pur și simplu, încerca să câștige timp ca să-și adune gândurile.

— Haide să lăsăm deoparte părerile subiective, continuă el, scoțând un nor uriaș de fum ca să ascundă lipsa evidentă de sinceritate a vorbelor, și să analizăm problema din punctul de vedere al unui funcționar.

Urquhart încuviință și zâmbi în sinea lui. Cunoștea părerile personale ale lui Woolton; știa deja la ce concluzie avea să ajungă ipoteticul funcționar.

— În primul rând, chiar avem o problemă? Da, și încă una serioasă. Băieții mei din Lancashire parcă sunt apucați. Cred că e bine să testezi terenul. În al doilea rând, există o soluție simplă pentru problema asta? Să nu uităm că am câștigat afurisitele de alegeri. Doar că n-am câștigat cum ar fi trebuit. Și asta din vina lui Henry. Dar, adăugă el făcând un gest cu pipa ca să sublinieze ce spunea, dacă s-ar face o manevră ca să-l îndepărtăm, într-un fel, chiar despre asta discutăm – Urquhart se strădui să se arate întristat de francheța lui Woolton –, s-ar dezlănțui iadul în interiorul partidului și nemernicii ăia din opoziție s-ar distra de minune. S-ar putea să iasă foarte urât, Francis. Nu ai nicio garanție că Henry s-ar retrage în liniște. Și ar arăta ca un gest de disperare. I-ar trebui unui lider nou un an de zile ca să adune cioburile. Așa că nu trebuie să ne amăgim singuri că e o opțiune facilă să scăpăm de Henry. Nu, domnule. Și, în al treilea rând, dacă stai și te gândești, oare Henry nu poate să găsească singur o soluție pentru problema asta? Știi care e părerea mea. Eu i-am fost contracandidat când a plecat Margaret și nu mi-am schimbat părerea că alegerea lui a fost o greșeală.

Urquhart lăsă capul în jos, cu fața împietrită, ca și cum ar fi fost recunoscător pentru candoarea celuilalt, deși în sinea lui se bucura. Îl citise bine.

Woolton umplu din nou paharele, continuându-și analiza.

— Margaret a reușit să păstreze un echilibru remarcabil între duritatea personală și simțul direcției. A fost nemiloasă când trebuia

să fie, uneori chiar și atunci când *nu* trebuia. Întotdeauna părea să se grăbească atât de mult să ajungă unde își propunea, încât nu avea timp să ia prizonieri și nu o deranja să calce în picioare și câțiva prieteni dragi. Nu conta prea mult, pentru că ea conducea din prima linie. Trebuie să recunoști asta despre draga de ea. Numai că Henry nu are simțul direcției, iubește doar funcția. Și fără simțul direcției suntem pierduți. El încearcă să o imite pe Margaret, însă nu are destul curaj, zise el punând un pahar mare în fața colegului său. Așa stau lucrurile. O să avem probleme dacă încercăm să scăpăm de el. Dar dacă îl păstrăm, intrăm în rahat. Ridică paharul. Fie ca dușmanii să rămână confuzi, Francis. Apoi luă o înghițitură.

Urquhart nu vorbea de aproape zece minute. Făcea rotocoale cu vârful degetului mijlociu pe marginea paharului, scoțând un sunet discordant. Ridică ochii albaștri și pătrunzători.

— Dar cine e dușmanul, Patrick?

Woolton se uită la el.

— Oricine e capabil să ne învingă la următoarele alegeri. Liderul nenorocitei de opoziții? Sau Henry?

— Și părerea ta? Ce *anume* încerci să spui, Patrick?

Woolton hohoti de râs.

— Îmi pare rău, Francis. Prea multă vorbărie diplomatică. Știi că nici nu pot să-mi sărut soția de bună dimineața fără să se întrebe ce intenții am. Vrei un răspuns direct? Bine. Majoritatea noastră e prea mică. În ritmul în care ne mișcăm, o să ne spulbere data viitoare. Nu putem continua așa.

— Și care e soluția? Trebuie să găsim una.

— Să câștigăm timp, asta trebuie să facem. Câteva luni. Să pregătim opinia publică, să-l forțăm pe Henry să se retragă, așa încât atunci când demisionează, să pară că face ceea ce vrea publicul, nu că se pretează neînțelegerilor private. Percepția e crucială, Francis, și avem nevoie de timp să aranjăm lucrurile.

„Și tu ai nevoie de timp să-ți pregătești propunerea, se gândi Urquhart. Potlogar bătrân. Îți dorești funcția la fel de mult.”

Îl știa pe Woolton. Omul nu era prost, nu în toate privințele. Probabil plănuia deja să fie prezent cât mai multe seri pe coridoarele și în barurile de la Camera Comunelor, ca să-și

consolideze relațiile existente, să-și facă noi prieteni, să mănânce pui de cauciuc în circuitul circumscripțiilor, discutând cu redactori și editorialiști, sporindu-și recomandările. Agenda lui oficială urma să devină liberă, avea să petreacă mult mai puțin timp călătorind în străinătate și mult, mult mai mult timp plimbându-se prin Marea Britanie, plus că va ține discursuri despre greutățile pe care le va întâmpina țara în următorul deceniu.

— Asta e treaba ta, Francis, și e una foarte grea. Să ne ajuți să hotărâm când e momentul potrivit. Dacă vom acționa prea devreme, o să arătăm ca niște asasini. Dacă o facem prea târziu, partidul se duce naibii. Trebuie să stai cu antenele ridicate. Bănuiesc că mai sondezi terenul și prin alte părți, nu?

Urquhart dădu grijuliu din cap, în semn de încuviințare tacită. „M-a pus pe mine să joc rolul lui Cassius, se gândi el, mi-a pus pumnalul în mână." Urquhart era încântat că nu îl deranja senzația, nici măcar un pic.

— Patrick, sunt onorat că ai fost atât de sincer cu mine. Și foarte recunoscător pentru încrederea pe care mi-ai arătat-o. Următoarele luni vor fi foarte grele pentru noi toți și voi avea nevoie de sfatul tău necontenit. Întotdeauna vei găsi în mine un prieten bun.

— Știu, Francis.

Urquhart se ridică.

— Și, evident, nicio vorbă nu trece dincolo de ușa asta.

— Echipa mea specială îmi spune mereu că pereții au urechi. Mă bucur că ești cazat alături! exclamă Woolton, bătându-l în joacă și puțin cam de sus pe Urquhart cu palma între omoplați când oaspetele lui se duse să-și recupereze valijoara roșie.

— În seara asta găzduiesc recepția de la congres, Patrick. Va fi toată lumea acolo, o întrunire foarte utilă. Nu uiți, nu-i așa?

— Sigur că nu. Întotdeauna îmi plac petrecerile date de tine. Aș fi nepoliticos să refuz șampania ta!

— Atunci, ne vedem în câteva ore, replică Urquhart, luând valijoara roșie.

După ce închise ușa în urma lui, Woolton își turnă încă un pahar. Avea să sară peste dezbaterile de după-amiază din sala de congres. În schimb, voia să facă o baie și să doarmă puțin ca să se

pregătească pentru programul încărcat al serii. În timp ce reflecta la discuția pe care tocmai o purtase, începu să se întrebe dacă nu cumva băutura îi amorțise simțurile. Încercă să-și amintească în ce fel își declarase Urquhart propria opoziție față de Collingridge, dar nu reuși.

— Nemernic viclean. M-a lăsat numai pe mine să vorbesc.

Totuși, asta era de așteptat de la un Chief Whip și putea să aibă încredere în Francis Urquhart, nu? Stând acolo și întrebându-se dacă nu cumva fusese prea sincer, nu observă că Urquhart plecase cu altă valijoară roșie decât cea cu care venise.

•

Mattie era într-o stare foarte bună de când trimisese materialul puțin după prânz. Șoc în urma sondajului de opinie. O știre exclusivă pe prima pagină într-un moment în care era înconjurată de toți adversarii ei. Câștigase dreptul să se laude la congresul acesta, atâta lucru era sigur. Petrecuse o bună parte a după-amiezii visând la ușile noi care începeau încet să se deschidă în fața ei. Tocmai sărbătorise prima sa aniversare la *Chronicle* și abilitățile ei începeau să fie recunoscute. Poate că după încă un an avea să fie pregătită să facă pasul următor, poate ca redactor adjunct sau chiar ca editorialist, având un birou adecvat ca să scrie analize politice serioase, nu doar prostii zilnice. Și cu prieteni ca Francis Urquhart, nu va duce niciodată lipsă de știri din culise.

Evident, trebuia să plătească un preț. Mama ei avea în continuare impresia că își găsise pe cineva la Londra, un partener cu care să-și împartă viața, dar era o viață grea și singuratică, mai ales când se întorcea în apartamentul ei seara târziu și răscolea iar prin coșul de rufe a doua zi dimineață. Avea nevoi, nu numai vanitate profesională, și deveneau din ce în ce mai greu de ignorat.

Nu mai putea să ignore nici mesajul urgent primit de la birou puțin după ora cinci. Tocmai terminase de băut un ceai pe terasă cu secretarul de Stat – care voia să-i convingă pe cei de la *Chronicle* să-i laude discursul de a doua zi și care, în orice caz, prefera oricând să petreacă o oră sporovăind cu o blondă tânără decât să suporte încă o după-amiază interminabilă ascultând discursurile colegilor lui – când o recepționeră îi pusese mesajul în palmă. Holul hotelului era

aglomerat, însă unul dintre telefoanele publice era liber, așa că se hotărî să îndure gălăgia. Când se făcu legătura, secretara îi spuse că Preston vorbea la telefon și că-i va face legătura cu redactorul adjunct, John Krajewski, un uriaș blând care începuse să petreacă mai mult timp în lunile lungi de vară, stimulat de plăcerea comună de a bea un vin bun și de faptul că tatăl lui, la fel ca bunicul ei, fusese refugiat de război din Europa. Nu era nimic sexual, nimic încă, deși el îi sugerase că ar vrea să facă schimb de ceva mai mult decât bârfe de la birou. Apoi tonul lui devenea brusc stânjenit.

— Bună, Mattie. Uite ce e, ăăă… Of, la dracu', nu pot să acopăr treaba asta nici cu trei metri de rahat. Noi… el nu vrea să publice articolul. Îmi pare foarte rău.

Urmă o clipă de tăcere la telefon, în timp ce Mattie rumega uimită cuvintele ca să se asigure că înțelegea bine. Dar, pe oricare parte la întorcea, tot la fel sunau.

— Ce naiba vrei să spui că nu-l publică?

— Exact ce am spus, Mattie. Nu ți-l publică, repetă el și ei îi fu limpede că lui John nu-i pica deloc bine discuția. Îmi pare rău că nu pot să-ți dau toate detaliile, pentru că s-a ocupat Grev personal, eu nu m-am atins de material, te rog să mă crezi. Totuși se pare că e o știre atât de fierbinte, încât stimatul nostru redactor crede că nu poate să-l publice până nu e absolut sigur că se verifică. Spune că întotdeauna a sprijinit guvernul și că nu are de gând să arunce politica editorială a ziarului pe geam în baza unei hârtii anonime. Trebuie să fim absolut siguri înainte să facem o mișcare și nu putem fi siguri dacă nu știm de unde a venit informația.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu contează de unde a venit nenorocita de hârtie. Cel care mi-a trimis-o nu mi-ar fi dat-o dacă ar fi știut că identitatea lui va fi expusă prin toată redacția. Nu contează decât că e autentică și asta am confirmat-o eu.

Krajewski oftă.

— Crede-mă, știu cum te simți din cauza asta, Mattie. Aș vrea să fiu departe de tot de povestea asta. Nu pot decât să-ți spun că Grev e hotărât. Nu-l publică.

Mattie voia să țipe îndelung, tare și răgușit. Deodată regretă faptul că sunase dintr-un hol aglomerat.

— Vreau să discut cu Grev.

— Îmi pare rău. Cred că vorbește la telefon.

— Aștept!

— De fapt, adăugă redactorul adjunct cu o voce copleșită de jenă, știu că o să fie ocupat o perioadă mai lungă și a insistat să-ți explic eu cum stau lucrurile. Știu că vrea să discute cu tine, Mattie, dar mâine. Nu are sens să încerci să-l convingi în seara asta.

— Mâine nu e bine deloc! De când riscăm să pierdem o exclusivitate pentru că lui Grev i s-a înfipt telefonul în fund? își vărsă Mattie disprețul. Ce fel de ziar conducem, Johnnie?

Îl auzi pe redactorul adjunct dregându-și glasul, incapabil să-și găsească vorbele.

— Îmi pare rău, Mattie, reuși el să îngaime.

— Du-te dracului, Johnnie! atât putu ea să spună înainte să trântească receptorul în furcă.

Nici el, nici ea nu meritau asta. Mattie ridică receptorul din nou ca să vadă dacă mai era pe fir, să-i spună că fusese doar o glumă proastă, dar nu auzi decât bâzâitul neinteresant al tonului.

— La dracu'! izbucni ea, trântind telefonul din nou.

Un steward de la congres aflat în cabina alăturată îi aruncă o privire aspră. Mattie se uită urât la el.

— La dracu'! zise ea din nou, intenționat, ca să se asigure că o auzise, după care traversă holul și se îndreptă spre bar.

Barmanul tocmai ridicase apărătoarea de pe tejghea când Mattie își trânti poșeta și o bancnotă de cinci lire pe bar.

— Am nevoie de ceva de băut! declară ea, atât de furioasă, încât dădu peste brațul altui client deja așezat la barul lăcuit și care era hotărât să fie servit primul în seara aceea.

— Îmi pare rău, se scuză ea țâfnoasă, fără să pară că vorbește serios.

Clientul se întoarse cu fața spre ea.

— Domnișoară, spui că ai nevoie de ceva de băut. Așa și arăți. Doctorul îmi zice că nu există nevoia de a bea ceva, dar ce știe el? Te superi dacă ți se alătură un bărbat destul de bătrân ca să-ți fie tată? Apropo, mă numesc Collingridge, domnul Charles Collingridge. Însă te rog să-mi spui Charlie. Toți îmi spun Charlie.

— Ei bine, Charlie, atâta vreme cât nu vorbim despre politică, e plăcerea mea. Dă-i voie redactorului meu să facă primul gest frumos pe ziua de azi și să-ți facă cinste cu un pahar mare!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lumea din Westminster e condusă de ambiție, epuizare și alcool. Și de dorință. Mai ales de dorință.

Încăperea avea tavanul jos și era plină ochi de lume. Ferestrele erau deschise către „Aleea orelor suplimentare”, care ajunsese să semene cu terminalul unui aeroport din Lumea a Treia. În consecință, șampania pusă la rece și împărțită de secretarul din circumscripția lui Urquhart era la și mai mare căutare. Căldura și alcoolul eliminaseră formalitățile și evenimentul era deja pe cale să devină una dintre recepțiile mai relaxate ale lui Chief Whip.

Cu toate astea, Urquhart nu putea să circule și să accepte mulțumirile oaspeților. Era, efectiv, încolțit de silueta enormă a lui Benjamin Landless. Magnatul ziarelor din East End transpira abundent și își desfăcuse haina și gulerul, arătându-și bretelele late și verzi, ca o rețea de parașută, care îi ridicau pantalonii largi. Landless refuza să observe disconfortul celuilalt. Toată atenția lui era îndreptată spre prada lui încolțită.

— Astea sunt numai tâmpenii, Frankie, și știi asta. Am pus toate ziarele să vă sprijine la ultimele alegeri. Mi-am mutat sediile principale din toată lumea la Londra. Am investit milioane în țara voastră. După cum văd eu lucrurile, îmi sunteți datori. Dar dacă Henry nu-și scoate degetele din circul ăsta, se duce pe apa sâmbetei la următoarele alegeri. Și pentru că am fost așa de bun cu voi, nemernicii ăia din opoziție o să mă crucifice dacă ajung la putere. Așa că nu vă mai jucați, fir-ar să fie!

Se opri ca să scoată o batistă mare din buzunarul pantalonilor și se șterse pe frunte, în timp ce Urquhart îl încuraja.

— Cu siguranță nu e atât de rău, Ben. Toate guvernele trec prin perioade grele. Am mai trecut prin așa ceva. Vom trece și peste asta.

— Pe naiba! Astea sunt prostii serviabile și o știi și tu, Frankie. N-ai văzut ultimul sondaj? Am aflat prin telefon ceva mai devreme, în după-amiaza asta. Al dracului de catastrofic! Dacă ar fi alegeri azi, v-ar spulbera. V-ar anihila, pur și simplu!

Urquhart avu o senzație de liniște, imaginându-și titlul de ziar din *Chronicle* de a doua zi, dar nu-și permitea să o arate.

— La naiba! Cum naiba ai pus mâna pe așa ceva? Ne dăunează la alegerile suplimentare de mâine.

— Nu te scăpa în pantaloni, Frankie. I-am spus lui Preston să-l retragă. O să se afle, desigur, până la urmă, dar asta o să fie după alegerile suplimentare. Își înfipse un deget în piept. Eu v-am salvat congresul ca să nu se transforme într-o cușcă de lei. Oftă din greu. E mai mult decât meritați, la naiba!

— Știu că Henry va fi recunoscător, Ben, spuse Urquhart, cumplit de dezamăgit.

— Sigur că da, mormăi Landless, împungându-l pe Urquhart cu degetul în piept, însă nu poți să te bazezi pe recunoștința celui mai disprețuit premier de la răstignirea lui Iisus încoace.

— Ce vrei să spui?

— Fii serios, Frankie. Popularitatea politică înseamnă bani. Cât sunteți voi la putere, ar trebui să pot să-mi continui afacerile și să fac ce fac eu cel mai bine – bani. De asta v-am sprijinit. Dar cum începe barca voastră să ia apă, cum se panichează toată lumea. Bursa de valori se prăbușește. Oamenii nu vor să investească. Sindicatele capătă tendințe bolșevice. Nu pot să prevăd viitorul. Și asta se întâmplă încă din iunie. Prim-ministrul n-ar putea să organizeze niciun concurs de tras pârțuri acum. Dacă ar săruta un copil, ar fi arestat pentru ultraj. Trage tot partidul în jos și afacerile mele totodată. Dacă nu faci ceva în sensul ăsta, o să dispărem toți în gaura neagră.

— Chiar crezi asta?

Landless se opri ca să-l facă pe Urquhart să înțeleagă faptul că nu vorbea șampania în locul lui.

— Categoric, bombăni el.

— Atunci, se pare că avem o problemă.

— Chiar așa.

— Ce-ai vrea să facem, Ben?

— Frankie, dacă văd acționarii mei că fac prostii din astea, n-aș rezista nici până la prânz. Aș fi terminat.

— Vrei să spui…?

— Exact. Scapă de el. Marele Adio!

Urquhart ridică din sprâncene, dar Landless era genul de om care, odată urcat pe cal și pornit să atace, strunea animalul cu greu.

— Viața e prea scurtă să susții niște ratați, Frankie. Nu mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani muncind pe brânci doar ca să-l văd pe șeful tău cum aruncă tot la gunoi.

Urquhart se trezi că degetele uriașe ale oaspetelui îl strângeau dureros de braț. Bărbatul acela enorm avea destulă forță și Urquhart începea să înțeleagă cum reușea Landless mereu să obțină ce voia. Pe cei pe care nu-i putea domina cu bogăția și abilitățile lui comerciale îi prindea în capcană cu forța fizică și cu ascuțișul limbii. Lui Urquhart nu-i plăcea niciodată să i se spună Frankie, iar acesta era singurul om din lume care insista să folosească apelativul respectiv. Și culmea era că tocmai în seara aceea nu putea să obiecteze. Era singura discuție contradictorie pe care avea să o piardă cu plăcere.

Landless se apropie mai tare, cu un aer conspirativ, împingându-l și mai mult în colț pe Urquhart.

— Haide să-ți dau un exemplu confidențial. Bine, Frankie? întrebă magnatul uitându-se în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. O păsărică mi-a șoptit că în scurt timp se va scoate la vânzare compania United Newspapers. Dacă e adevărat, vreau s-o cumpăr. Deja am purtat câteva discuții serioase cu ei. Numai că avocații ăia poponari spun că dețin deja un consorțiu de ziare și că n-o să-mi dea voie guvernul să mai cumpăr unul. Și le-am zis: Îmi spuneți că nu pot să devin cel mai mare proprietar de ziare din țară, chiar dacă promit ca toate titlurile să fie în sprijinul guvernului?! Transpirația i se scurgea în voie pe față, dar se făcea că nu vede. Știi ce-au spus, Frankie? Știi ce mi-au zis cretinii ăia? Că am probleme tocmai pentru că *sprijin* guvernul. Dacă mă uit măcar pieziș la United, opoziția o s-o ia razna. O să stârnesc o putoare groaznică. Și n-ar avea nimeni curaj să sară în apărarea mea, așa mi-

au zis. Preluarea ar fi trimisă la Comisia de Fuziuni și Monopol, m-ar călări luni întregi o cohortă de avocați scumpi, blocați într-o afurisită de sală de congres, iar eu ar trebui să ascult o gașcă de homosexuali nedeclarați dându-mi lecții despre cum să-mi conduc afacerea. Și știi ce mă enervează al dracului de tare, Frankie?

Urquhart clipi. De aproape, bărbatul arăta de-a dreptul înspăimântător.

— Habar nu am, Ben. Te rog, spune-mi.

— Ce mă enervează al dracului de mult – începu să împungă iar cu degetul – e că orice argument aș oferi, orice aș spune, până la urmă guvernul o să refuze să lase afacerea să curgă. De ce? Fiindcă nu-i țin boașele să lupte. Îi suflă fumul de țigară în față lui Urquhart. Și pentru că guvernul vostru nu are boașe, o să-mi intre mie scula la înghesuială. Nu ajunge că vă stricați voi ploile, acum o să le stricați și pe ale mele!

Abia atunci își luă Landless degetul din pieptul gazdei lui. Îl înfipsese destul de dureros; Urquhart era sigur că avea să descopere o vânătaie a doua zi. Își găsi cu greu cuvintele.

— Ben, ai fost un prieten bun al partidului. Eu, unul, apreciez foarte mult ce-ai făcut. Ar fi de neiertat dacă n-am reuși să-ți răsplătim prietenia. Nu pot vorbi în numele premierului – de fapt, în ultima vreme mi se întâmplă tot mai des să nu pot vorbi în numele lui –, dar aș face orice voi putea să te sprijin la nevoie.

Landless dădea din cap aprobator.

— E bine de știut, Frankie. Îmi place foarte mult ce spui. Măcar de-ar fi și Henry la fel de hotărât.

— Mă tem că nu-i stă în fire. Oricum, știu că va fi extraordinar de recunoscător.

— În ce sens?

— În sensul că ai îngropat sondajul acela de opinie. Nici nu-mi pot imagina ce păgubos ar fi pentru el să se publice. Tot congresul ăsta s-ar transforma într-o groapă cu lei.

— Da. Chiar așa ar fi, nu?

— Fii atent, unii cred că progresul nu se poate realiza fără câteva neplăceri.

Fruntea încrețită în semn de frustrare a lui Landless se lăți într-un

zâmbet. Avea pielea remarcabil de rozalie și de moale, iar rânjetul lui era enorm.

— Cred că înțeleg ce spui, Frankie.

— Ce anume, Ben?

— Ha! Cred că ne înțelegem noi doi.

— Da, Ben, cred că așa e.

Landless îl strânse încă o dată de braț pe Chief Whip, dar mai ușor, drept recunoștință. Pe urmă se uită la ceas.

— Fir-aș să fiu, atâta e ora? Am de lucru, Frankie. Prima ediție se închide în mai puțin de o jumătate de oră. Trebuie să dau un telefon, zise el, apucă sacoul și îl puse pe braț. Mersi pentru petrecere. M-am distrat. N-o să uit, Frankie.

Urquhart se uită cum industriașul, cu cămașa umedă lipită de spatele lat, se luptă să traverseze încăperea aglomerată, după care ieși pe ușă.

•

În cealaltă parte a sălii, ascuns după un grup de oameni, Roger O'Neill stătea înghesuit pe o canapea micuță cu o participantă la congres, tânără și atrăgătoare. Era într-o stare de încântare extraordinară. Degetele i se mișcau întruna, ochii îi dansau de parcă erau opăriți, cuvintele se înlănțuiau într-un ritm alarmant. Tânăra femeie din Rotherham era deja copleșită de numele cunoscute pomenite de O'Neill și de secretele pe care i le împărtășise, o spectatoare nevinovată luată prizonieră într-un monolog.

— Prim-ministrul e supravegheat permanent de oamenii noștri, desigur. Întotdeauna apare o amenințare. Irlandezii. Arabii. Militanții Negri. Încearcă să ajungă și la mine. De luni de zile. Băieții din Echipa Specială au insistat să mă supravegheze pe perioada alegerilor. Au găsit numele noastre pe o listă cu ținte posibile, al meu și al lui Henry. Așa că mi-au oferit protecție de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Fără să știe lumea, evident, dar știu toți ziariștii.

Trase adânc din țigară și începu să tușească. Scoase o batistă soioasă și își suflă nasul zgomotos, inspectând rezultatul înainte să o pună la loc în buzunar.

— Dar de ce tu, Roger? îndrăzni să întrebe tânăra.

— Sunt o țintă ușoară. Ușor de atins. O lovitură care ar aduce multă publicitate, continuă el. Dacă nu pot să ajungă la premier, îl atacă pe unul ca mine, precizează el și se uită neliniștit în jur, cu ochii jucându-i în cap. Poți să păstrezi un secret? Unul adevărat? o întrebă el trăgând din nou cu sete din țigară. În dimineața asta am descoperit că mi-a umblat cineva la mașină. Geniștii au verificat cu atenție. Au văzut că o piuliță de la una dintre roțile din față era desfăcută. Ești pe autostradă, pe drum spre casă, ai aproape o sută treizeci la oră și… le dai de lucru măturătorilor de stradă! Au zis că a fost intenționat. Echipa de la Omucideri e în clipa asta pe drum ca să stăm de vorbă.

— Roger, e îngrozitor, zise ea uimită.

— Să nu spui nimănui. Băieții nu vor să-i speriem dacă avem vreo șansă să-i luăm prin surprindere.

— Nu știam că ești atât de apropiat de prim-ministru, adăugă ea, din ce în ce mai impresionată. Ce vremuri îngrozitoare pentru… Deodată tresări. Te simți bine, Roger? Pari foarte supărat. Ochii, ochii tăi… se bâlbâi ea.

Ochii lui O'Neill se învârteau nebunește, provocându-i halucinații cumplite în creier. Părea să fie atent în altă parte; nu mai era alături de tânără, ci în altă lume, prins într-o altă conversație. Ochii i se îndreptară o clipă spre ea, apoi rătăciră din nou fără să se concentreze într-un punct, nasul îi curgea precum cel al unui bătrân în miezul iernii; încercă fără prea mare succes să se șteargă cu dosul palmei. În timp ce ea îl privea, se făcu pământiu la față, corpul îi intră în convulsii și se ridică brusc în picioare. Părea îngrozit, ca și cum pereții stăteau să se prăbușească peste el.

Fata îl privea neajutorată, neștiind de ce avea nevoie, prea jenată să facă o scenă în public. Încercă să-l apuce de braț și să-l sprijine, dar el se întoarse spre ea și își pierdu echilibrul. Se agăță de ea ca să și-l recapete, îi prinse bluza și câțiva nasturi căzură.

— Dă-te la o parte, dă-te la o parte, strigă el.

O împinse violent în spate, iar fata căzu peste o masă plină de pahare, după care ateriză pe canapea. Zgomotul de sticlă spartă puse capăt tuturor discuțiilor și toți cei din încăpere se întoarseră să vadă ce se întâmpla. Mai căzuseră niște nasturi, iar sânul ei stâng

rămăsese descoperit.

Într-o liniște desăvârșită, O'Neill se îndreptă împleticindu-se spre ușă, împingându-i pe alții la o parte, apoi dispăru în noapte, lăsând în urmă o sală plină de fețe șocate și o tânără care își aduna hainele rupte și se străduia să nu plângă de rușine. O doamnă mai în vârstă o ajută să-și aranjeze ținuta și o conduse afară. Când ușa de la toaletă se închise în urma lor, camera se umplu brusc de speculații ce se transformară repede într-un ocean de bârfe care avea să-i distreze și să-i țină ocupați toată seara.

Penny Guy nu se alătură bârfelor. Cu o clipă înainte, râdea bucuroasă, delectându-se cu glumele interesante și șarmul de Merseyside al lui Patrick Woolton. Urquhart le făcuse cunoștință cu doar o oră în urmă și se asigurase că șampania curgea în ritm cu discuția lor. Dar momentul magic dispăruse în rumoarea creată și zâmbetul vesel al lui Penny se preschimbă într-o expresie de nefericire cumplită. Ducea o luptă chinuitoare să-și stăpânească lacrimile, care i se scurgeau pe obraji și păreau de neoprit, în ciuda încurajărilor și a batistei oferite de Woolton. Durerea ei era prea acută.

— Chiar e un om bun, e genial în meseria lui, explică ea. Însă uneori se pare că totul îl copleșește și o ia puțin razna. Nu-i stă deloc în fire, peroră ea și lacrimile îi curgeau și mai repede în timp ce vorbea în apărarea lui.

— Penny dragă, îmi pare foarte rău. Trebuie să ieși din locul ăsta afurisit. Camera mea e chiar alături. Ce zici să mergem și să-ți revii puțin acolo, ei?

Ea știa ce urma. Dar în clipa aia nu mai părea să conteze prea mult. Încuviință recunoscătoare și cei doi se strecurară afară din mulțime. Nimeni nu-i observă în timp ce părăseau încăperea, cu excepția lui Urquhart. Îi urmări cu privirea către ușa pe care ieșiseră și Landless, și O'Neill. Era extrem de mulțumit. Devenea o petrecere de neuitat.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Aproape toți candidații la alegerile suplimentare sunt puțin mai mult decât niște necesități legale, care îl fac pe câștigător să simtă că a făcut ceva important. Ceea ce nu se întâmplă decât rareori.

Joi, 14 octombrie

— Doar n-o să-ți faci de-acum un obicei să mă dai jos din pat în fiecare dimineață, nu?

Chiar și la telefon, vocea lui Preston arăta limpede că era mai mult o comandă decât o întrebare.

Mattie se simțea și mai rău decât în dimineața trecută, după câteva ore de flagelare alcoolică în compania lui Charles Collingridge. Îi era foarte greu să înțeleagă aspectele mai subtile din ceea ce se întâmpla.

— Bună, Grev. Mă duc la culcare vrând să te omor pentru că nu vrei să publici articolul cu sondajul de opinie. Pe urmă mă trezesc dis-de-dimineață și descopăr o versiune complet schimbată pe prima pagină, semnată de cineva cu numele „Personalul nostru politic". Acum nu mă mai *gândesc* să te omor: *știu* că vreau să te omor. Dar mai întâi vreau să știu de ce îți bați joc de articolul meu. De ce te-ai răzgândit? Cine mi-a rescris materialul? Și cine naiba e „Personalul politic" dacă nu eu?

— Stai puțin, Mattie. Răsuflă un pic până nu-ți plesnește corsetul.

— Nu port corset, Grev!

— Nici aseară nu făceai prea multe, nu-i așa? Ce naiba crezi că făceai, fluturai din gene la vreun coleg bun de însurătoare sau îți dădeai foc la sutien la vreo întrunire feministă? Și *nada.* Am încercat să te sun. Niciun răspuns. Dacă ai fi stat prin preajmă, ai fi aflat tot.

Mattie începu să-și amintească evenimentele din seara precedentă. Era un efort considerabil, totul era în ceață. Neatenția ei îi dădu lui Preston ocazia să continue.

— După cum ți-a spus și Krajewski, o parte din echipa de redacție

nu credea că materialul tău are un temei suficient de bun ca să fie publicat azi.

O auzi pe Mattie pufnind indignată.

— Sincer, mi-a plăcut materialul de la bun început, adăugă el, încercând să pară că vorbea serios. Am vrut să-l public, însă aveam nevoie de mai multe confirmări înainte să-l facem bucăți pe premier în ziua în care aveau loc alegeri suplimentare importante. Nu e de ajuns să ai o bucată de hârtie anonimă.

„Nu *eu* l-am făcut bucăți pe prim-ministru: *tu* ai făcut-o”, vru să intervină Mattie, dar Preston i-o luă înainte.

— Așa că am discutat cu niște seniori din partid și aseară am primit sprijinul de care aveam nevoie. Chiar înainte de termenul-limită.

— Și materialul meu…

— Materialul trebuia adaptat, știrea mergea mai departe. Am încercat să dau de tine, n-am putut, deci l-am rescris singur. N-am vrut să se atingă altcineva de articol, știrea e prea bună. Așa că de data asta „Personalul politic” sunt eu.

— Eu am scris un articol despre un sondaj de opinie. Tu l-ai transformat în crucificarea lui Collingridge. Citatele astea din „surse importante din partid”, criticile și condamnările astea. Pe cine mai ai la Bournemouth în afară de mine?

— Sursele mele sunt treaba mea, Mattie, ar trebui să știi asta.

— Prostii, Grev. Trebuia să fiu corespondentul politic la afurisitul ăsta de congres. Nu poți să mă ții așa în întuneric. Ziarul a sărit, pur și simplu, peste articolul meu și a sărit și peste Collingridge. În urmă cu câteva săptămâni credeai că-i ieșeau raze de soare din fund și acum e – cum scrie aici? – „o catastrofă care amenință să învăluie guvernul în orice clipă”. În dimineața asta o să fiu la fel de populară ca sudoarea de vrăjitoare. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă!

Preston încercase. Îi oferise o explicație. Nu era adevărul, dar ce importanță avea? În acel moment se hotărî să o facă puțin pe șeful.

— Îți spun imediat ce se întâmplă. E o exclusivitate extraordinară, asta e. Și poate n-ai băgat de seamă, Mattie, însă eu sunt redactorul ziarului, adică nu trebuie să stau o zi întreagă să dau explicații unui pui de reporter blocat în provincie. Tu faci ce ți se

spune, eu fac ce mi se spune și amândoi ne facem mai departe treaba. Bine?

— Și cine naiba îți spune ție ce să faci, Grev? insistă Mattie.

Nu primi drept răspuns decât sunetul tonului. Convorbirea se terminase. Izbi cu mâna în scaun de furie. Nu putea – nu voia – să mai suporte treburile astea. Credea că i se deschideau uși noi; în schimb, redactorul i le trântea întruna peste degete. Nu avea niciun sens.

Nu se edificase nici după vreo jumătate de oră, când încerca să-și limpezească gândurile cu încă o ceașcă de cafea în sala pentru micul dejun. Se simțea ușurată că nu-l vedea pe Kevin Spence. Pe podea, la picioarele ei, se afla un teanc de ziare din dimineața aceea și trebui să recunoască faptul că Preston avea dreptate: era o exclusivitate bună, cea mai bună pagină întâi dintre toate. Cifre grozave, citate asemenea. Prea bune ca să le fi obținut Greville Preston printr-un telefon la Londra. Încercând să adune piesele din puzzle, simți o umbră în încăpere și, ridicând ochii, văzu silueta uriașă a lui Benjamin Landless care se îndrepta greoaie spre o masă de lângă fereastră ca să discute cu Lord Peterson, trezorierul partidului. Patronul își așeză trupul rotund pe un scaun complet nepotrivit și se aplecă în față atât cât îi permitea burta. Îi zâmbi lui Peterson și îi strânse mâna, ignorând-o complet pe Mattie. Deodată, începu să vadă lucrurile mult mai clar.

Secretarul de partid al prim-ministrului tresări. Pentru a treia oară în ziua aceea, secretarul de presă îi trântea ziarul de dimineață pe masă și încercă pentru a treia oară să i-l trântească înapoi. Știa cum trebuia să se fi simțit Sfântul Petru.

— Fir-ar să fie, Grahame, se răsti secretarul de presă, ridicând tonul, nu putem ascunde toate copiile din *Chronicle* din Bournemouth. Trebuie să afle și tu trebuie să-i arăți. Acum!

— De ce a trebuit să fie azi? mormăi secretarul de partid. Urmează alegerile suplimentare și noi am stat toată noaptea ca să-i pregătim discursul pentru mâine. Acum o să vrea să rescriem tot și de unde naiba să avem timp? O să explodeze de furie.

Închise furios servieta, simțindu-se neobișnuit de frustrat. Tot stresul din ultimele săptămâni, apoi chestia asta. Parcă nu se mai

termină, nu-i așa?

Însoțitorul lui alese să nu răspundă, preferând să studieze priveliștea de la fereastra hotelului, dincolo de golf. Începuse iar să plouă.

Secretarul de partid luă ziarul, îl făcu sul și-l aruncă în partea cealaltă a camerei. Acesta ateriză în coșul de gunoi, răsturnându-l și revărsându-i conținutul pe covor. Foile aruncate din ciorna discursului se amestecară cu scrum de țigară și câteva cutii de bere și suc de roșii.

— Merită să ia măcar micul dejun, la naiba. Îi spun după aceea, zise el.

Se dovedi mai târziu că nu fusese cea mai bună decizie.

•

Henry Collingridge mânca ouăle cu plăcere. Își terminase discursul pentru congres târziu în noapte și își lăsase angajații să-l finalizeze și să-l tehnoredacteze după ce plecase la culcare. Dormise dus, deși nu pentru mult timp; părea că nu mai dormise bine de săptămâni întregi.

Discursul de la sfârșitul congresului îi stătea mereu ca un nor negru deasupra capului. Nu-i plăceau congresele și pălăvrăgeala, săptămâna petrecută departe de casă, lăcomia de la cină – și discursul. Mai ales discursul. Ore lungi de discuții chinuitoare într-o încăpere plină de fum, întrerupte exact când se părea că făceau progrese ca să participe la vreo tâmpenie de eveniment sau recepție, reunindu-se mult mai târziu și încercând să continue de unde se opriseră, numai că toți erau mai obosiți și mai lipsiți de inspirație. Dacă discursul mergea bine, nu era decât ceea ce voiau și la care se așteptau. Dacă mergea prost, tot l-ar fi aplaudat, dar ar fi plecat șușotind despre felul în care stresul funcției începea să se vadă. A dracului lege.

Cu toate astea, nu mai era mult, doar citirea discursului. Premierul se simțea destul de relaxat să propună o plimbare pe promenadă cu soția înainte de micul dejun, să înlăture pânzele de păianjen, chiar dacă ploua răzleț. Detectivii din Brigada Specială mergeau la câțiva pași în spate. Între timp, Collingridge vorbea despre avantajele unei vacanțe de iarnă în Sri Lanka sau Antigua.

— Cred că anul acesta ar trebui să mergem în Sri Lanka, zise el. Dacă vrei, Sarah, poți să stai pe plajă, însă mie mi-ar plăcea să fac vreo două excursii pe munte. Au acolo niște mănăstiri budiste foarte vechi și se spune că rezervațiile naturale sunt spectaculoase. Președintele din Sri Lanka îmi povestea anul trecut și mi s-a părut foarte… Dragă, nici măcar nu mă asculți!

— Iartă-mă, Henry. Mă… uitam la ziarul domnului acela.

Făcu un semn spre un domn care participa și el la congres și care se chinuia să țină ziarul în ciuda brizei.

— E mai interesant ca mine, nu?

Veselia lui păli brusc și se simți stingherit, dându-și seama că nimeni nu-i arătase ziarele în dimineața aceea. Cu siguranță, cineva i-ar fi spus dacă era ceva important, dar… Făcuse o greșeală în urmă cu câteva luni, când personalul îl convinsese că nu trebuia să-și petreacă timpul citind ziarele și că ar fi mai eficient să primească un rezumat editat. Numai că funcționarii aveau păreri proprii și subiective cu privire la ce era important pentru un prim-ministru și descoperise că rezumatele lor aveau goluri serioase, mai ales când era vorba de chestiuni politice, și tocmai de aceea se temuse mereu că bula în care trăia avea să se întoarcă la un moment dat împotriva lui.

Își amintea prima dată când venise în Downing Street, la numărul 10, în calitate de prim-ministru după întrunirea de la Palat. Lăsase afară mulțimea și echipele de televiziune și, după ce ușa neagră se închisese în urma lui, descoperise o priveliște extraordinară. Pe o parte a holului mare, care pornea de lângă ușă, se adunaseră vreo două sute de funcționari și toți îl aplaudau frenetic – la fel cum făcuseră cu Thatcher, Callaghan, Wilson și Heath, și la fel cum aveau să facă și cu succesorul lui. De cealaltă parte a holului, față în față cu funcționarii, erau cei din personalul lui politic, susținători credincioși pe care îi adunase în grabă în jurul său pe măsură ce campania lui de a-i succeda lui Margaret Thatcher lua avânt și pe care îi invitase în Downing Street ca să împartă cu ei momentul istoric. Erau numai șapte persoane, pierdute în noua ambianță. O luptă cumplit de inegală. În următoarele șase luni, abia dacă-i mai văzuse pe consilierii lui de la partid, împinși cu eficiență afară de

mașinăria oficială, și nu mai rămăsese niciunul din echipa originală. Nu, nu era o idee bună să se bazeze numai pe funcționari, a conchis el. Se hotărâse și să renunțe la rezumatele din presă și să citească din nou știrile adevărate, dar încă nu reușise să o facă. Săptămâna viitoare, cu siguranță.

Își îndreptă din nou atenția spre ziarul care tremura în mâna stăpânului. Era la câțiva metri distanță și nu reușea să vadă prea bine. Treptat, reuși să distingă puțin cuvintele.

CRIZA SONDAJELOR LOVEȘTE GUVERNUL, urla titlul de ziar.

Făcu cinci pași și smulse ziarul din mâna omului speriat.

VIITORUL PRIM-MINISTRULUI ESTE ÎNDOIELNIC, CATASTROFĂ PERSONALĂ ZGUDUIE PARTIDUL, citi el. TEMERI CU PRIVIRE LA ALEGERILE SUPLIMENTARE.

— Henry! strigă soția lui alarmată.

— Ce dracu'… se răsti bărbatul cu ziarul înainte să-și înghită cuvintele la vederea atacatorului.

— Vă simțiți bine, domnule prim-ministru? întrebă un detectiv, așezându-se protector între ei.

Collingridge lăsă capul în jos.

— Iertați-mă, n-am vrut… Îmi pare foarte rău, se scuză el.

— Nu, domnule prim-ministru, mie îmi pare rău, spuse celălalt, venindu-și în fire. Nu meritați așa ceva.

— Așa e, nu? murmură Collingridge, întorcându-se și luând-o spre hotel.

•

Nervii premierului nu se potoliră, deoarece fu nevoit să pescuiască ziarul din scrumul de țigară din coș.

— De la un necunoscut afurisit, Grahame. Se poate ca, măcar din când în când, să nu fiu ultimul care află?

— Îmi pare rău, domnule prim-ministru. Voiam să vi-l arătăm după ce terminați micul dejun, se auzi răspunsul smerit.

— Crezi că mai am poftă de mâncare acum? Uită-te la porcăria asta! Nu-i de ajuns, Grahame, pur și simplu nu-i…

Se opri. Ajunsese la pasajul din articolul din *Chronicle* în care faptele concrete fuseseră înlocuite de gogomănii și speculații:

Cea mai recentă scădere în sondajele private ale partidului va pune o presiune imensă pe prim-ministru. Mâine urmează să țină discursul de la congresul din Bournemouth, care va avea o importanță sporită, poate chiar decisivă. Discuțiile legate de stilul și eficiența conducerii lui Collingridge s-au întețit după alegeri, când rezultatul obținut de el i-a dezamăgit pe mulți dintre colegi. Aceste îndoieli vor fi, cu siguranță, alimentate de ultimul sondaj, care îi acordă cel mai mic procent pe care l-a obținut vreodată un prim-ministru de când au început aceste sondaje în urmă cu aproximativ patruzeci de ani.

— Fir-ar să fie, șopti Collingridge, citind mai departe.

Aseară, unul dintre cei mai importanți miniștri a comentat: „Se simte lipsa unei mâini forte la masa Cabinetului și în Camera Comunelor. Partidul este neliniștit. Poziția noastră, practic, excelentă este subminată de lipsa de popularitate a liderului". La câteva dintre birourile guvernului circulau păreri și mai dure. Surse importante din partid speculau că partidul va ajunge în curând la o răscruce de drumuri. „Trebuie să decidem dacă facem un nou început sau ne îndreptăm încet către declin și înfrângere, a spus unul dintre seniorii partidului. Ne-am lovit de prea multe impedimente inutile de la alegeri încoace. Nu ne mai permitem prea multe." O părere mai puțin optimistă era că premierul Collingridge este „ca o catastrofă care amenință să învăluie guvernul în orice moment".

— La naiba! exclamă Collingridge cu glas tare, fără să mai șoptească.

Alegerile suplimentare de azi din Dorset East, considerat un loc sigur pentru guvern, au devenit acum cruciale pentru prim-ministru,

se încheia articolul.

Un om poate să petreacă o viață în vârful piramidei politice, învățând cum să-și învingă teama de înălțime, dar uneori amețește și totul devine prea mult pentru el.

— Găsește-l pe șobolanul care a făcut chestia asta, Grahame! mârâi Collingridge, învârtind ziarul în mâini ca pe puiul de Crăciun. Vreau să știu cine a scris-o. Cine a vorbit cu el. Cine a divulgat sondajul. Iar mâine, la micul dejun, vreau să-i văd boașele pe felia de pâine prăjită!

— Să-l sun pe Lordul Williams? se oferi secretarul de partid.

— Pe Williams! explodă Collingridge. E vorba tocmai despre nenorocitul lui de sondaj! Nu vreau să aud scuze: vreau răspunsuri. Caută-l pe Chief Whip. Găsește-l și, orice ar face, adu-l încoace. Chiar acum.

Secretarul își adună curajul pentru următorul obstacol.

— Înainte să vină, domnule prim-ministru, v-aș sugera să ne uităm din nou la discurs. S-ar putea să vreți să schimbați câteva lucruri – după articolele de azi – și nu avem prea mult timp…

— Discursul rămâne exact așa. Fiecare cuvânt. Nu fac bucăți un discurs foarte bun pentru că tâmpiții ăia din presă s-au apucat să împrăștie porcării. Găsește-l pe Urquhart. Și găsește-l acum!

•

Când sună telefonul la Urquhart, care stătea în bungalow-ul lui, nu era prim-ministrul pe fir, ci ministrul de Externe. Spre ușurarea lui Urquhart, Woolton râdea.

— Francis, ești un mare prost!

— Dragul meu Patrick, nu pot…

— Data viitoare trebuie să-ți pun mai multă apă în whisky. Ai plecat ieri cu una dintre valijoarele mele și ai lăsat-o pe a ta. Eu am rămas cu sandviciurile tale, iar tu ai o copie după cele mai recente planuri secrete de a invada Papua Noua Guinee sau cine știe ce tâmpenie vor ăștia să mă pună să semnez săptămâna asta. Propun să facem schimbul înainte să mă aresteze că am pierdut documente confidențiale ale guvernului. Vin la tine în douăzeci de secunde.

În scurt timp, Urquhart îi cerea scuze zâmbind colegului lui

ministerial. Woolton nu le luă în seamă.

— Nu contează, Francis. Adevărul e că nici n-aș fi apucat să citesc porcăriile alea, nu aseară. De fapt, trebuie să-ți mulțumesc. Până la urmă, a fost o seară extraordinar de antrenantă.

— Mă bucur foarte mult, Patrick. Congresele acestea sunt foarte distractive.

Dispoziția lui Urquhart se schimbă după ce Woolton plecă râzând. Deveni serios, cu fruntea încrețită de îngrijorare, încuie ușa pe dinăuntru și încercă mânerul metalic, ca să fie sigur că era încuiată. Trase repede jaluzelele de la ferestre și, abia când fu sigur că nu putea fi observat, puse cu grijă valijoara roșie pe birou. O examină cu atenție să vadă dacă umblase cineva la ea, după care scoase o cheie din inelul mare pe care-l purta în buzunar și o introduse în încuietoare. Când capacul fu ridicat, nu se văzură nici hârtii, nici sandviciuri, ci o bucată de ambalaj din polistiren care umplea complet spațiul valijoarei. Scoase polistirenul și îl puse pe o parte, după care întoarse valijoara invers. Ridică încet capătul stratului de piele roșie, dezlipindu-l, până găsi o gaură micuță făcută în peretele valijoarei. Cavitatea nu era mai mare de cinci centimetri pătrați. Înăuntru se vedea un radio transmițător cu tot cu un bloc în miniatură de alimentare la rețea, oferit de producătorul din Japonia.

Managerul magazinului de echipamente de securitate de lângă Tottenham Court Road, pe care îl vizitase cu doar două săptămâni mai devreme, afișase o indiferență totală în timp ce Urquhart îi explica nevoia lui de a verifica un angajat necinstit. „Se mai întâmplă”, zisese el. Se arătase însă mult mai entuziasmat pe când îi descria toate funcțiile echipamentului pe care-l vindea. Era unul dintre cele mai simple, dar cele mai sensibile transmițătoare de pe piață, îi explicase el, garantând că repera aproape orice sunet neobstrucționat pe o rază de cincizeci de metri și că-l transmitea receptorului special dotat cu casetofon cu comandă vocală. „Asigurați-vă că microfonul este îndreptat către sursa sunetului și vă garantez că se va auzi ca o simfonie de Mahler.”

Urquhart se duse la șifonier și scoase încă o valijoară roșie ministerială. În interior, cuibărit tot în ambalaj de protecție din polistiren, se afla un radio portabil FM cu un casetofon încorporat și

acordat la lungimea de undă a transmițătorului. Urquhart observă satisfăcut că se terminase caseta de lungă durată pe care o instalase. Însemna că fusese destul zgomot ca să activeze casetofonul.

— Presupun că n-a fost numai de la sforăitul tău, Patrick, glumi Urquhart.

În timp ce făcea asta, echipamentul porni din nou cu un clic, funcționă zece secunde și se opri.

Urquhart apăsă butonul de derulare și se uita cum se învârteau rotițele gemene, când sună telefonul din nou, convocându-l la prim-ministru. De urgență. Încă o lecție despre instalații sanitare.

— Nu-i nimic, zise el, mângâind amândouă valijoarele de piele roșie, puteți să mai așteptați.

Ieși pe ușă râzând.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Unii politicieni văd funcțiile importante așa cum vede un marinar marea, ca pe o aventură grozavă, plină de emoții și de neprevăzut. Ei o văd ca pe calea spre îndeplinirea destinului. Eu o văd ca pe ceva în care, probabil, se vor îneca.

Sâmbătă, 16 octombrie

Chronicle nu fu singurul ziar care, în ziua în care prim-ministrul ținea discursul, să declare că era un dezastru. Aproape toate celelalte ziare se alăturară, după cum făcură și parlamentarii de pe rândurile din spate, și liderul opoziției.

Când vestea se află la congres vineri dimineața, la primele ore, pierderea alegerilor suplimentare din Dorset East îi amorți inițial pe cei din partid, dar starea de spirit se schimbă până la micul dejun. Fie că serveau o porție de cereale, fie un mic dejun englezesc tradițional, începură să-și exprime frustrările și nu aveau decât o singură țintă. Henry Collingridge.

Spre prânz, corespondenții la Bournemouth păreau inundați de diverși membri seniori de partid și toți susțineau că l-ar fi avertizat pe premier să nu țină alegerile suplimentare în săptămâna congresului, scutindu-se astfel de responsabilitatea înfrângerii. Din disperare, biroul premierului ripostă la rândul lui – neoficial, desigur. Spuneau că sediul central al partidului era de vină și că Lordul Williams era responsabil, evident. Însă nimeni nu asculta asemenea explicații. Instinctul de turmă preluase conducerea.

După cum scria într-un ziar cu tradiție pro-guvern:

> Prim-ministrul a dat greș ieri încă o dată. Ar fi trebuit să se folosească de discurs ca să destrame îndoielile cu privire la conducerea lui, în schimb unul dintre colegii lui din Cabinet l-a descris drept „stupid și nepotrivit". În urma sondajului de opinie dezastruos și a înfrângerii umilitoare în alegerile suplimentare pentru unul dintre locurile lor sigure, partidul caută acum asigurări și o analiză realistă. În loc de asta, conform spuselor unui parlamentar, „am primit o variantă mucegăită a vechiului discurs din campania electorală".
>
> Criticile la adresa lui Collingridge au devenit mai fățișe. Peter Bearstead, parlamentarul de pe locul mărginaș din Leicester North, a declarat aseară: „Electoratul ne-a lovit peste mâini la alegeri. Nu se va mulțumi cu clișee și complezențe sufocante. Poate a venit momentul ca prim-ministrul să se gândească să se retragă".

Într-o clădire înaltă de birouri de pe Malul Sudic al Tamisei, redactorul de la „Weekend Watch", principala emisiune de actualități, studie ziarele și convocă o conferință cu personalul. După douăzeci de minute, programul stabilit pentru ziua următoare despre proprietarii escroci era dat deoparte și tot spațiul de șaizeci de minute fusese regândit. Bearstead fu invitat să participe, împreună cu alți câțiva învățați și statisticieni. Noua emisiune se numea „A venit momentul despărțirii?"

Din casa lui din suburbiile înverzite de lângă Epsom, managerul principal de piață de la Barclays de Zoete Wedd își sună doi colegi. Stabiliră să se întâlnească la birou foarte devreme luni dimineață.

— Toate porcăriile astea politice o să dea piața peste cap. Trebuie să mutăm câteva acțiuni până nu încep ceilalți nemernici să vândă.

Candidatul înfrânt la alegerile suplimentare din East Dorset fu contactat de *Mail on Sunday*. Reporterul așteptase intenționat să termine prânzul la care-și înecase tristețea. Ostilitatea candidatului față de liderul partidului era intensă. DIN CAUZA LUI AM PIERDUT LOCUL. EL SE SIMTE SIGUR PE AL LUI? Grozav titlu.

În casa lui de la țară în stil Palladio din New Forest, Hampshire, Urquhart fu sunat de câțiva colegi din Cabinet și seniori de pe rândurile din spate care își exprimară îngrijorarea. Îl sună din Yorkshire și președintele vechiul comitet executiv al partidului, comunicându-i griji asemănătoare.

— Știi că, de obicei, i-aș spune toate astea președintelui de partid, Francis, explică nativul din Yorkshire cu sinceritate, dar se pare că e război deschis între sediul central și Downing Street. Nici în ruptul capului nu vreau să fiu prins la mijloc.

Între timp, la Chequers, reședința oficială de la țară a premierului, așezată între pajiști frumoase, împânzite de paznici, în zona rurală din Buckinghamshire, Collingridge stătea, pur și simplu, ignorând hârtiile oficiale și lipsit de orice inspirație. Bolovanul începuse să o ia la vale și el habar nu avea cum să-l oprească.

•

Când următoarea lovitură veni ceva mai târziu în după-amiaza aceea, îi luă aproape pe toți prin surprindere. Chiar și pe Urquhart. Se așteptase ca *Observer* să mai stea vreo două săptămâni ca să verifice documentele și stop-cadrele trimise de el anonim. Credea că vor face măcar o verificare prealabilă cu avocații, însă se părea că *Observer* se temea să nu mai fie și vreun alt competitor pe fir. „Dați naibii dacă publicăm, dați naibii dacă nu publicăm. Să-i dăm drumul!”, strigase redactorul în toată redacția.

Urquhart era în garaj, unde își ținea Roverul Speed Pilot din 1933, când îi sună telefonul. Roverul era o mașină pe care o chinuia fără milă pe aleile din New Forest, „ca o versiune roz a Broscuței”,

cum spunea soția lui, știind că niciun polițist nu avea să fie atât de răutăcios încât să amendeze o frumusețe britanică clasică și că, la urma urmei, șeful poliției era membru la același club de golf ca el. Urquhart ajusta carburatorul triplu când îl strigă Mortima din casă.

— Francis! Te sună de la Chequers!

El răspunse la telefonul de pe peretele garajului, ștergându-se cu grijă de unsoarea de pe mâini.

— Francis Urquhart la telefon.

— Chief Whip, vă rog să așteptați. Vă fac legătura cu prim-ministrul, îi spuse o voce de femeie.

Vocea care se auzi apoi pe fir era aproape de nerecunoscut. Era șterșă, nesigură, vlăguită.

— Francis, mă tem că am niște vești proaste. M-au sunat de la *Observer*. Nenorociții. Au spus că mâine publică o știre. N-au putut să-mi explice, dar au zis că fratele meu, Charles, a cumpărat acțiuni la companiile despre care avea informații private – informații de la guvern. Că ar fi câștigat o groază de bani pe seama lor. Spun că au și documente ca probă – extrase de cont, chitanțe de la brokeri, tot tacâmul. Au mai zis că a cumpărat acțiuni de la Renox de aproape cincizeci de mii de lire cu vreo două zile înainte să aprobăm medicamentul acela nou al lor. Le-a vândut a doua zi cu un profit mare. A făcut toate astea de la o adresă falsă din Paddington. O să fie știrea principală.

Urmă o pauză de epuizare, ca și cum nu mai avea energia să continue.

— Francis, toată lumea o să creadă că eu i-am dat informațiile. Ce naiba mă fac?

Urquhart se așeză confortabil pe bancheta veche, cu tapițerie de piele, înainte să răspundă. Era un loc de pe care era obișnuit să-și asume riscuri.

— Henry, le-ai declarat ceva celor de la *Observer*?

— Nu. Cred că nici nu se așteptau la vreun comentariu de la mine. Încercau, de fapt, să dea de Charlie.

— El unde e?

— Sper că s-a ascuns sub pământ. Am reușit să-l găsesc. Era… beat. I-am spus doar să scoată telefonul din priză și să nu răspundă

la ușă.

Urquhart apucă volanul și se uită drept în față. Se simțea ciudat de detașat. Pornise un mecanism care era mult prea puternic ca să-l mai poată controla. Nu mai putea să fie sigur ce urma după curbă, doar că mergea cu o viteză mult prea mare ca să mai fie considerată sigură. Nu se putea opri și nici nu voia s-o facă. Era prea târziu ca să se răzgândească.

— Unde e Charlie?

— Acasă, la Londra.

— Trebuie să trimiți pe cineva acolo să aibă grijă de el. Nu poți să ai încredere în el când e singur, Henry. Știu că trebuie să fie dureros, dar există o clinică de dezintoxicare lângă Dover pe care au folosit-o predecesorii mei pentru câte un parlamentar neînsemnat. Foarte confidențial, sunt foarte buni. Doctorul Christian, șeful clinicii, este excelent. Îi dau un telefon și-l rog să meargă la Charlie. Mă tem că trebuie să te asiguri că mai este cineva din familie acolo, în cazul în care Charlie devine de nestăpânit. Ce părere ai? Poate soția ta? Trebuie să ne mișcăm repede, Henry, deoarece în câteva ore *Observer* ajunge pe străzi și casa lui va fi sub asediu. Trebuie să le-o luăm înainte nemernicilor. În starea lui actuală, cine știe ce-ar putea să facă.

— Și pe urmă ce facem? Nu pot să-l ascund pe Charlie la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să dea socoteală, nu?

— Iartă-mă că te întreb, Henry, a făcut-o? Treaba cu acțiunile?

Oftatul care se auzi în telefon era ca aerul putrezit ieșind dintr-un sicriu îngropat demult.

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu. Dar… Ezitarea lui duhnea a panică și a teamă. Se pare că am acordat licența pentru medicamentul nou de la Renox. Oricine ar fi avut acțiuni la ei ar fi făcut un profit frumos. Problema este că bietul Charlie nu are bani nici să-și plătească facturile, darămite să cheltuiască pe acțiuni. Și de unde să știe despre Renox?

— Ne facem griji în legătură cu asta după ce ne ocupăm de el, răspunse Urquhart pe un ton care nu lăsa loc de discuții. Are nevoie de ajutor, fie că-l vrea sau nu, și trebuie să-i dăm puțin spațiu să

respire. Eu și cu tine, Henry, trebuie să avem grijă de el. Mai ales tu, Henry, trebuie să ai mare grijă, accentuă Dirigintele, apoi făcu o pauză, astfel încât celălalt să înțeleagă bine cuvintele lui. Nu-ți poți permite să dai greș aici.

Pe fir se auzi murmuratul aprobator al lui Collingridge. Nu mai avea nici voință, nici putere să se certe și se bucura de autoritatea lui Chief Whip, deși asta îl lăsa și fără mândria familiei, și fără demnitatea funcției.

— Ce altceva să fac, Francis?

— Nimic. Nu după ce-l luăm pe Charlie de-acolo. Ne asigurăm toate măsurile de precauție. Haide să vedem ce anume scrie în *Observer,* pe urmă putem să ieșim la luptă. Între timp, nu spunem nimic.

— Mulțumesc, Francis. Te rog, sună-l pe doctorul Christian, vezi dacă vrea să ne ajute. Sarah poate să ajungă acasă la fratele meu în mai puțin de două ore, dacă pleacă în clipa asta. Să se ocupe de treburi. Of… la naiba.

Urquhart auzea emoția strecurată în vocea premierului.

— Nu-ți face griji, Henry. Totul se va rezolva, îl încurajă el. Ai încredere în mine.

•

La început, Charles Collingridge nu obiectă când cumnata lui intră în apartamentul său cu cheia de rezervă. Îl găsi sforăind într-un fotoliu, înconjurat de dezordinea provocată de o după-amiază de dezmăț. Încercă timp de cinci minute să-l trezească, fără niciun rezultat, după care se folosi de cuburi de gheață înfășurate într-un prosop. Abia atunci începu să cârtească. Protestele lui deveniră și mai pronunțate când începu să înțeleagă ce spunea Sarah, care îl convingea să „meargă undeva câteva zile”, numai că dialogul părea total incoerent când începu să-l întrebe despre acțiuni. Nu reușea să scoată nimic de la el, așa cum nu reușea nici să-l facă să se miște.

Abia după sosirea doctorului Christian și a unui Whip junior, peste aproape o oră, situația progresă un pic. Îi pregătiră o geantă și toți trei îl puseră pe fratele încă nemulțumit pe bancheta din spate a mașinii doctorului Christian, care parcase în spatele casei, unde nu putea fi văzută.

Din fericire pentru ei, Charlie își pierduse coordonarea fizică pentru a mai opune rezistență. Și, din nefericire, toată povestea luase timp, prea mult timp, așa că, atunci când Fordul Granada negru al doctorului ieși din spatele clădirii pe strada principală, cu Sarah și Charles în spate, toată scena fu surprinsă de o echipă de filmare de la ITN, care tocmai ajunsese acolo.

La știrile nopții, subiectul principal fu chiar filmarea cu fuga lui Charlie, ascuns pe bancheta din spate a mașinii, însoțit de soția supărată a premierului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Loialitatea poate fi un lucru bun, dar rareori îți dă sfaturi bune.

Duminică, 17 octombrie

Scenele cu fuga lui Charles Collingridge erau încă subiectul principal când începu „Weekend Watch”. Emisiunea fusese încropită în mare viteză și realizatorii lăsaseră multe cadre dezordonate. Camera de comandă puțea a transpirație și a tutun stătut, nu fusese vreme pentru o repetiție generală, iar scenariul pentru prompter, pentru ultimele părți ale emisiunii, era încă redactat în timp ce prezentatorul își primea invitații.

Nu reușiseră să convingă nici măcar un ministru să apară; cu cât încercau mai mult, cu atât mai aprig erau refuzați. Unul dintre analiștii mai cuminți nu ajunsese încă în studio. Sunetistul căuta disperat baterii, pe când regizorul de platou număra pe degete și începea transmisiunea în direct. Un sondaj de opinie fusese comandat cu o noapte în urmă prin Gallup și directorul agenției care realiza sondajele, Gordon Heald, prezenta el însuși rezultatele. Lovise toată dimineața computerul și arăta nițel cam aprins. Nu era numai din cauza reflectoarelor: era vorba de ce găsiseră agenții lui. Încă o cădere în popularitatea prim-ministrului. Da, și încă una mare, recunoscu Heald. Nu, nu se mai întâmplase niciodată ca un

fost premier să mai câștige alegerile după ce devenise atât de disprețuit.

Pronosticurile sumbre erau sprijinite de doi analiști seniori din presă și prezentate într-o lumină și mai jalnică de un economist care anunța neliniște pe piețele financiare în următoarele zile. La jumătatea perorației, prezentatorul îl întrerupse și-și îndreptă atenția spre Peter Bearstead. În mod normal, parlamentarul din East Midlands ar fi fost filmat înainte, dar nu mai avuseseră timp pentru asta, așa că el intră în direct. Pe fișa regizorului, era programat pentru doar două minute și cincizeci de secunde, însă nu luase în calcul faptul că odată pornit, onorabilul, guralivul și micuțul membru din Leicester North era mai dificil de oprit ca un bursuc temperamental.

— Da, domnule Bearstead, dar cât de grave sunt problemele la partid?

— Depinde.

— De ce?

— De cât timp trebuie să ne mai chinuim cu prim-ministrul actual.

— Așadar, vă mențineți comentariul făcut ceva mai devreme săptămâna asta, cum că premierul ar trebui să-și revizuiască poziția?

— Nu, nu chiar. Eu spun că ar trebui să demisioneze. Ne distruge partidul și s-a mai încurcat și într-un fel de scandal în familie. Pur și simplu, nu se poate!

— Credeți că își va da demisia? La urma urmei, abia s-au ținut alegerile. Poate vor trece încă cinci ani până la următoarele. Ar trebui să rămână destul timp ca să recupereze terenul pierdut.

— Noi – fiți atenți la ce vă spun – nu mai supraviețuim încă cinci ani cu acest premier! comentă parlamentarul agitat, înflăcărat, legănându-se înainte și înapoi pe scaun. E momentul pentru minte limpede, nu pentru inimi slabe, iar eu sunt convins că partidul trebuie să ia o decizie în această chestiune. Dacă nu demisionează, atunci va trebui să-l forțăm.

— Cum?

— Să se facă o cursă pentru conducere.

— Și cine să candideze?

— Păi, la naiba, candidez eu, dacă nu o face altcineva.

— Aveți de gând să fiți contracandidatul lui Henry Collingridge la șefia partidului? întrebă prezentatorul uimit. Cu siguranță, nu puteți câștiga.

— Sigur că nu pot să câștig, răspunse Bearstead, aproape disprețuitor. Dar va face animalele mari din junglă să se concentreze. Toți discută despre premier, însă niciunul nu are curaj să facă ceva. Așa că, dacă ei nu vor, o voi face eu. Voi scoate totul la lumină.

Prezentatorului îi tremura buza de jos, încercând să se hotărască în ce moment să intervină.

— Nu vreau să vă întrerup, ci doar să mă lămuresc, domnule Bearstead. Afirmați că prim-ministrul trebuie să demisioneze, altfel veți candida împotriva lui pentru conducerea partidului?

— Trebuie să fie alegeri pentru conducere până de Crăciun: astea sunt regulile partidului după alegeri. Știu că, de obicei, e doar o formalitate, dar de data asta va fi o întrecere adevărată. Colegii mei trebuie să se hotărască.

O expresie chinuită apăru pe figura prezentatorului. Își ținea casca, ascultând o ceartă cu strigături în galerie. Regizorul cerea ca interviul dramatic să continue și naiba să-l ia de program; redactorul țipa că trebuiau să iasă din situația asta înainte ca nebunul acela să se răzgândească și să distrugă o știre de senzație. O scrumieră căzu pe jos și cineva trase o înjurătură.

— Vom lua o scurtă pauză de publicitate, anunță prezentatorul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Politică. Termenul vine din greaca veche. „Poly” înseamnă „multe”.
Iar căpușele sunt niște insecte mici care sug sânge.

Luni, 18 octombrie – Vineri, 22 octombrie

Acțiunile de la Sterling începură să scadă vertiginos de îndată ce piața financiară din Tokio se deschise. În Londra abia trecuse de miezul nopții. Până la ora nouă dimineața, în timp ce ziarele de luni strigau în gura mare despre contestarea conducerii lui Collingridge, toate acțiunile de la FTSE All Share Index scăzură cu șaizeci și trei de puncte. Mai scăzură cu alte patruzeci și patru de puncte până la prânz. Oamenilor cu bani nu le plac surprizele.

Nici prim-ministrul nu se simțea în cea mai bună formă. Nu dormise și abia dacă vorbise de sâmbătă seara, cuprins de o depresie groaznică. În loc să-i dea voie să se întoarcă în Downing Street în dimineața aceea, Sarah îl reținu la Chequers și chemă medicul. Doctorul Wynne-Jones, medicul loial și foarte experimentat al lui Collingridge, îi prescrise un sedativ și odihnă. Sedativul îl liniști imediat: Collingridge dormi, în sfârșit, ceva mai mult, prima dată de la începerea congresului din săptămâna anterioară, deși soția lui încă mai vedea tensiunea care se zbătea în spatele pleoapelor lui închise. Chiar și în timp ce dormea, strângea cu degetele cearșafurile de pe pat.

Luni după-masă, târziu, după ce se trezi din somnul dat de medicamente, trimise instrucțiuni la biroul de presă din Downing Street, aflat sub asediu, să anunțe că, bineînțeles, va participa la alegerile pentru conducerea partidului și că era încrezător că va câștiga, că era prea ocupat cu treburile guvernului ca să dea vreun interviu, dar că va face niște declarații mai târziu în cursul săptămânii. Nici Charlie nu dădea interviuri. Încă nu reușea să vorbească deslușit despre acțiuni, iar oficialul „Nu comentez” nu avea cum să fie de ajuns pentru a stabiliza situația familiei.

La sediul central, Lordul Williams ceru să se comande niște sondaje noi cât mai repede. Voia să știe exact ce gândea țara cu adevărat. Regulile în privința contestării conducerii fură șterse de praf și considerate nu prea clare. Procedura era sub controlul președintelui Comitetului Partidului Parlamentar, Sir Humphrey Newlands, în timp ce liderul partidului se ocupa de programare. Zăpăceala crescu atunci când aflară că Sir Humphrey, care nu reușea deloc să se organizeze, plecase în week-end-ul trecut în vacanță pe o insulă privată din Indiile de Vest și era foarte dificil de contactat.

Toate acestea stârniră un val de speculații printre scribi, că stătea retras în mod intenționat, încercând să întârzie lucrurile în timp ce puterile grozave din ierarhia partidului se mobilizau să-l convingă pe „Leul din Leicester”, cum fusese poreclit Bearstead, să se retragă. Până miercuri însă, *Sun* îl găsise pe Sir Humphrey pe o fâșie de plajă argintie undeva în apropiere de St. Lucia, împreună cu mai mulți prieteni și cel puțin trei femei sumar îmbrăcate, cu aproape jumătate de secol mai tinere ca el. Se făcu anunțul că avea să se întoarcă la Londra de îndată ce rezolvau cu zborurile. Asemenea lui Charlie Collingridge, nici soția lui nu făcea vreun comentariu.

Pe o mare atât de agitată, Henry Collingridge începu să se simtă rătăcit, rămas fără sfatul înțeleptului și vicleanului președinte de partid. Nu avea niciun motiv concret să nu aibă încredere în Williams, desigur, însă zvonurile constante din presă despre prăpastia care creștea între ei începuse să transforme ceea ce la început era doar o bârfă iresponsabilă în realitate. Neîncrederea nu era o stare de fapt, ci de gândire. Mândrul și bătrânul șef de partid simțea că nu putea să dea sfaturi dacă nu i se cereau, în timp ce Collingridge lua tăcerea lui drept o dovadă de lipsă de loialitate.

Sarah merse să-l viziteze pe Charlie și se întoarse târziu și foarte deprimată.

— Arată îngrozitor, Henry. Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult rău își făcea singur. Atâta alcool. Doctorii spun că aproape s-a omorât singur.

— Numai eu sunt de vină, murmură Henry. Aș fi putut să-l opresc. Dacă n-aș fi fost atât de preocupat… A mai zis ceva de acțiuni?

— Nu e tocmai coerent; zice întruna: „Cincizeci de mii de lire? Care cincizeci de mii de lire?” Jură că nici nu s-a apropiat măcar de o bancă turcească.

— La naiba!

— Dragă… Sarah își mușca buza, căutându-și cu greu cuvintele. Oare e posibil…?

— Să fie vinovat? Pur și simplu, nu știu. Oricum, ce opțiune am? Trebuie să fie nevinovat, pentru că, dacă a cumpărat acțiunile acelea, atunci cine, dacă nu un om nebun, o să creadă că nu i-am

spus eu s-o facă? Dacă e vinovat, mă trage și pe mine după el în jos.

Ea îl apucă alarmată de braț.

— N-ai putea să spui că era bolnav, că nu știa ce făcea, că într-un fel… a aflat informația fără să știi tu…?

Scuza ei se stinse. Nici măcar ea nu o credea. Henry o luă în brațe, încurajând-o cu trupul lui, dacă nu putea prin cuvinte. O sărută pe frunte și simți căldura lacrimilor ei pe piept. Știa că și lui era cât pe ce să-i dea lacrimile și nu se simțea deloc rușinat de asta.

— Sarah, nu voi fi eu cel care să-i pun cruce lui Charlie. Dumnezeu știe că s-a străduit din greu să facă asta și singur, totuși sunt fratele lui. Întotdeauna voi fi. De data asta, fie supraviețuim, fie ne ducem la fund, dacă așa trebuie. Dar, orice s-ar întâmpla, o facem ca o familie. Împreună.

•

Sezonul congreselor de partid însemnase șase săptămâni de nesomn și sudoare, iar intenția lui Mattie era să-și ia puțin timp liber pentru a-și reveni. Un week-end prelungit fusese de-ajuns. Oricât vin exotic din Chile bea și oricâte filme vechi vedea, era mereu cu gândul la serviciu. La Collingridge. La Urquhart. La Preston. Mai ales la Preston. Luă câteva foi de glaspapir și începu să frece suprafețele din lemn din apartamentul ei în stil victorian, dar nu se simțea mai bine, oricât de strașnic ataca vopseaua veche. Era încă foarte supărată pe redactor.

A doua zi dimineață, la nouă și jumătate, era din nou la redacție, înfiptă în scaunul din fața biroului lui Preston, ca și cum îl asediase. De data asta nu mai putea să-i închidă telefonul în nas. Însă nu rezolvă nimic.

Era acolo de aproape o oră când secretara lui băgă jenată capul pe ușă.

— Îmi pare rău, Matts, șeful tocmai a sunat să spună că are o întâlnire în oraș și nu vine decât după prânz.

Lumea întreagă complota împotriva lui Mattie și îi stropea bluza cu sos. Voia să strige și era cât pe ce s-o facă. Nu era momentul cel mai potrivit, pentru că în clipa aceea John Krajewski veni să-l caute pe redactor.

— Nu știam că ai venit, Mattie.

— Nu am venit. Cel puțin, nu pentru mult timp, precizează ea și se ridică să plece.

Krajewski arăta stânjenit; i se întâmpla des în prezența ei, o plăcea un pic prea mult ca să fie în largul lui.

— Uite ce e, Mattie, am vrut să te sun de nu știu câte ori săptămâna trecută, dar…

— Dar ce? se răsti ea.

— Probabil că nu aveam chef să-mi rupi capul.

— Atunci ai fost… ezită ea, vrând să strige și să-i spună că avea dreptate, însă își mușcă limba: nu era vina lui. Ai fost înțelept, zise ea, pe un ton mai blând.

De când soția lui murise într-un accident de mașină cu doi ani înainte, Krajewski își pierduse mult din încrederea în sine, atât în privința femeilor, cât și a abilităților lui profesionale. Era capabil, supraviețuise, dar carcasa protectoare pe care și-o construise se destrăma foarte încet. Câteva femei încercaseră, atrase de statura lui înaltă și puțin greoaie și de ochii lui triști, numai că el voia mai mult decât simpatia lor și o partidă de sex din milă. Voia ceva – pe cineva – care să-l zdruncine și să-i pună din nou viața în mișcare. O voia pe Mattie.

— Vrei să vorbim despre asta, Mattie? Poate la cină? Departe de toate astea? gesticulă el nervos către biroul redactorului.

— Mă strângi cu ușa? întrebă ea și în colțul buzelor îi apăru o urmă de zâmbet abia perceptibilă.

— Poate doar să te gâdil ușor.

Ea își luă geanta și o puse pe umăr.

— La ora opt. La Ganges, îl instrui ea, încercând în van să pară severă când trecu pe lângă el și ieși din birou.

— O să fiu acolo, strigă el în urma ei. Cred că sunt masochist, însă o să fiu acolo.

Așa se și întâmplă. De fapt, ajunse acolo cu zece minute mai devreme ca să apuce să bea o bere înainte să vină ea cu o întârziere de cinci minute. Știa că avea nevoie de puțin curaj artificial. Ganges, aflat în colțul străzii pe care stătea Mattie în Notting Hill, era un restaurant micuț cu mâncare din Bangladesh, cu un cuptor mare de lut și un patron care conducea o bucătărie excelentă, atunci când se

putea opri din încercările de a răsturna guvernul din țara lui natală. Când sosi Mattie, își comandă o bere și ținu pasul cu Krajewski până când terminară și ultima înghițitură de tikka{7} de pe farfurie. Apoi împinse farfuria deoparte, ca și cum și-ar fi făcut loc.

— Johnnie, cred că am făcut o greșeală îngrozitoare.

— Prea mult usturoi în naan{8}?

— Vreau să fiu ziaristă. O ziaristă bună. În adâncul sufletului, cred că am stofă pentru asta. Dar nu o să se întâmple dacă am un nenorocit de redactor, nu?

— Presupun că Grev are și o latură mai puțin atrăgătoare.

— Am renunțat la multe ca să cobor spre Londra.

— Interesant, noi, băieții din Essex, zicem mereu că *urcăm* spre Londra.

— Am decis. M-am hotărât. Nu mai suport rahaturile lui Grev. Îmi dau demisia.

Se uită fix în ochii ei și văzu tulburarea din spatele lor. Se întinse și o luă de mână.

— Nu te grăbi, Mattie. Lumea politică se prăbușește, ai nevoie de o slujbă, de un loc în față, să iei parte la acțiune. Nu zi hop înainte să fii gata.

— Johnnie, mă uimești. Nu e tocmai pledoaria înflăcărată de a rămâne în echipa la care mă așteptam de la redactorul adjunct.

— Nu vorbesc în calitate de redactor adjunct, Mattie. Îi strânse mâna. În orice caz, ai dreptate. Grev e un tâmpit. Singura calitate care-l salvează este că nu e deloc complicat să fii tâmpit. Niciodată nu te dezamăgește. Știi, aseară…

— Spune-mi, până nu te-apuc de boașe.

Chelnerul sosi cu încă un rând de bere. El scoase capacul de la sticla lui înainte să răspundă.

— OK, eram în redacție cu puțin înainte de termenul-limită pentru prima ediție. Era o seară liniștită, nu prea erau știri importante la ora aia târzie. Grev vorbea întruna, povestindu-ne cum stătuse el la băut cu Denis Thatcher în noaptea când cu bomba de la Brighton. Nimeni nu-l credea: DT nu s-ar fi lăsat văzut nici în ruptul capului cu Grev Preston, darămite să meargă la băut cu el, iar Lorraine de la Actualități se jură că și-o trăgea cu el pe atunci în

Hove. În fine, era pe la jumătatea poveștii, când l-a strigat secretara. Îl chema la telefon. Așa că a dispărut în birou să vorbească. După zece minute, s-a întors în redacție foarte tulburat. Parcă-l ardea ceva la tălpi. „Opriți-vă, a strigat el. Schimbăm prima pagină.” Toți ne gândeam: „Doamne, probabil l-au împușcat pe președinte”, pentru că era foarte, foarte nervos. Pe urmă a cerut să punem articolul tău pe ecran și a spus că aia era știrea principală. Dar că trebuia să-l facem un pic mai dur.

— N-are niciun sens. Motivul pentru care a zis că l-a schimbat de la început e că era prea tăios! protestă ea.

— Taci și ascultă. Devine și mai interesant. Așa că stătea acolo, se uita peste umărul unuia dintre reporteri care era la monitor și-i dicta toate modificările. Le sucea, le înflorea, transformându-le într-un atac la persoană împotriva lui Collingridge. „Trebuie să-l facem pe nemernic să se frământe”, zicea el. Și-ți amintești de citatele din sursele importante din Cabinet pe care se baza tot articolul? Cred că el le-a inventat în clipa aceea. Pe absolut toate. Nu avea notițe, le dicta direct spre monitor. Ficțiune, de la început până la sfârșit. Mattie, crede-mă, ar trebui să fii încântată că nu ți-a apărut numele acolo.

— Dar de ce? De ce să inventezi asemenea poveste? De ce s-a răzgândit așa de repede? *Cine* l-a făcut să se răzgândească? Cu cine vorbea la telefon? Cine a fost așa-zisa sursă din Bournemouth?

— Nu știu.

— Oh, eu cred că știi, șopti ea. Trebuie să știi. Nu avea cine altcineva să fie. Afurisitul de Benjamin Landless.

— Acum nu mai lucrăm pentru un ziar: e mai mult o brigadă de linșaj pentru amuzamentul patronului.

Se întoarseră fiecare la berea lui pentru o clipă, încercând să-și înece amarul.

— Dar nu e numai Landless, nu? întrebă Mattie, ca și cum berea îi împrospăta mintea.

— Nu e?

Krajewski profitase de ocazie și, înfigându-se în sticlă, o măsurase din cap până în picioare pe Mattie. Nu mai era atent, iar ea devenea din ce în ce mai concentrată.

— Ascultă, Grev n-ar fi putut născoci articolul acela fără versiunea mea și eu nu l-aș fi putut scrie dacă nu mi se divulga sondajul de opinie. N-ai decât să crezi în coincidențe, însă mai e cineva, cineva din partid, care scurge informații și trage de sfori.

— Poftim? Adică același care a divulgat toate materialele de la alegeri încoace?

— Bineînțeles!

Mattie termină berea cu un aer triumfător. Adrenalina îi curgea prin vene. Se contura cel mai bun articol dintre toate. Pentru asta venise în Sud.

— Johnnie, ai dreptate!

— Serios? spuse el, uimit.

Rămăsese în urmă de la ultimele două beri.

— Acum chiar că nu e momentul să abandonez și să-mi dau demisia. O să aflu adevărul chiar de-ar fi să omor pe cineva. Mă ajuți?

— Dacă asta vrei – sigur că da.

— Nu mai fi așa de abătut.

— Doar că… Oh, la naiba cu ezitările. Știi minte că ai zis că mă apuci de boașe dacă nu-ți spun tot?

— Dar mi-ai zis.

— Ai putea s-o faci totuși?

— Vrei să spui…

Da, asta voia, i se citea în ochi.

— Johnnie, nu vreau povești de amor la birou.

— Amor? Cine vorbește de amor? Amândoi am băut prea multă bere pentru asta. M-aș mulțumi și cu o partidă clasică de sex deocamdată.

Ea începu să râdă.

— Cred că o meritățm amândoi, insistă el.

Ea încă râdea când ieșiră din restaurant ținându-se de mână.

•

Declarația din Downing Street – sau informarea, de fapt, pentru că nu avea forma unui comunicat de presă, ci veni prin cuvintele secretarului de presă, Freddie Redfern – era simplă.

— Prim-ministrul nu i-a oferit niciodată fratelui său niciun fel de

informații guvernamentale de natură comercială. Nu a discutat niciodată despre Renox Chemicals cu el. Fratele premierului este foarte grav bolnav și se află sub supraveghere medicală intensă. Doctorii au spus că nu este în stare să acorde interviuri sau să răspundă la întrebări. Cu toate acestea, vă asigur de faptul că a negat că ar fi cumpărat acțiuni Renox, că ar avea o adresă falsă în Paddington sau că ar fi implicat în vreun fel în acest scandal. Doar atât vă pot spune pentru moment. E tot ce puteți lua drept declarație oficială.

— Haide, Freddie, strigă unul dintre corespondenții prezenți, nu scapi numai cu atât. Cum naiba îți explici articolul din *Observer* dacă frații Collingridge sunt nevinovați?

— Nu pot. Eroare de identitate, poate l-au confundat cu alt Charles Collingridge, de unde să știu eu? Îl cunosc pe Henry Collingridge de mulți ani, așa cum mă cunoașteți voi, și știu că e incapabil să se coboare la un nivel atât de josnic. Omul meu e nevinovat. Vă dau cuvântul meu!

Vorbea cu vehemența unui profesionist care își punea reputația gaj împreună cu a șefului său, iar respectul lobby-ului pentru fostul lor coleg înclină balanța în favoarea lui Collingridge – abia, abia.

SUNTEM NEVINOVAȚI! scria pe prima pagină din *Daily Mail* a doua zi. Cum nimeni nu mai descoperise nicio dovadă compromițătoare, aproape toate celelalte ziare le urmară exemplul. Pentru moment.

•

— Francis, ești singura față zâmbitoare pe care o văd în clipa asta.

— Henry, va fi și mai bine. Promit. Dulăii se vor împrăștia când vor pierde urma.

Stăteau împreună în sala Cabinetului, cu ziare împrăștiate pe tapițeria maronie a mesei.

— Îți mulțumesc pentru loialitate, Francis. Înseamnă foarte mult pentru mine acum.

— Vor trece norii de furtună.

Dar prim-ministrul clătina din cap.

— Mi-aș dori să fie așa, însă noi doi știm că e doar o liniște de

moment. Oftă. Nu știu cât sprijin ferm mai am din partea colegilor.

Urquhart nu încercă să-l contrazică.

— Nu-mi permit să fug. Trebuie să le dau ceva de care să se agațe, să le arăt că nu am nimic de ascuns. E vremea să preluăm inițiativa.

— Ce ai de gând să faci?

Premierul se așeză tăcut pe scaun, rozând capătul pixului. Se uită la tabloul impunător al lui Robert Walpole, predecesorul lui cu cel mai lung mandat, care se afla deasupra șemineului de marmură.

— Câtor scandaluri și crize a supraviețuit el, Francis?

— Mai multora decât vei fi nevoit tu să o faci.

— Sau decât sunt capabil să o fac, șopti Collingridge, căutând inspirație în ochii întunecați și debordând de inteligență ai lui Walpole.

Deodată, îi distrase atenția soarele care străpunse norii cenușii de toamnă, inundând camera în lumină. Acest lucru părea să-i dea speranță. Viața avea să meargă mai departe.

— Am primit o invitație de la nemernicii aceia de la emisiunea „Weekend Watch". Vor să apar duminica asta și să-mi exprim părerea – ca să echilibrez balanța.

— Am încredere în ei ca într-un cuib de vipere.

— Cu toate astea, cred că trebuie să merg – și să mă descurc al naibii de bine! Au promis să nu vorbim mai mult de zece minute despre prostiile din *Observer,* în rest numai despre politică în general și despre ambițiile noastre pentru trimestrul patru. Să ridicăm standardele, să discutăm și despre altceva decât mizerii. Ce părere ai?

— Ce cred eu, domnule prim-ministru? Sunt Chief Whip, nu mă plătești ca să gândesc.

— Știu că te-am dezamăgit, Francis, dar acum n-aș putea să cer un om mai bun ca tine care să-mi stea alături. După ce se termină toate astea, promit – o să capeți ce vrei.

Urquhart dădu recunoscător din cap.

— Tu te-ai duce? Dacă ai fi în locul meu? insistă Collingridge. Freddie Redfern zice că e prea periculos.

— Sunt pericole și dacă nu faci nimic.

— Și?

— În asemenea vremuri, când riscăm atât de mult, cred că omul trebuie să asculte ce-i spune inima.

— Excelent! exclamă Collingridge, bătând din palme. Mă bucur că gândești așa. Deoarece am acceptat deja.

Urquhart încuviință cu o mișcare din cap, însă premierul înjură deodată. Se uita la mâinile lui. Cursese pasta din pix. Era murdar pe mâini, acoperit de cerneală.

•

Penny Guy se aștepta la un telefon de la Patrick Woolton. Aflase cumva numărul de la linia principală și îl tot folosea, încercând să o invite în oraș din nou. El insistase, dar ea era hotărâtă. Fusese doar o întâlnire la un congres, nimic mai mult, deși trebuia să recunoască faptul că fusese distractiv și remarcabil de atletic pentru vârsta lui. O greșeală, însă o amintire care nu putea să facă rău nimănui. Dar când telefonul sună, în sfârșit, fu din partea lui Urquhart, care voia să-i vorbească șefului ei. Îi făcu legătura și câteva secunde mai târziu ușa de la biroul lui se închise încetișor.

După câteva minute, Penny auzi tonul ridicat al lui O'Neill, deși nu înțelegea din ce motiv striga. Când beculețul de la linia secundară se stinse, arătând că se terminase convorbirea, nu se mai auzi niciun fel de sunet din biroul lui O'Neill. Penny ezită câteva minute, dar, mânată de un amestec de curiozitate și îngrijorare, ciocăni ușor la ușă și o deschise încet.

O'Neill stătea pe podea, într-un colț, sprijinit de pereți. Își ținea capul în mâini.

— Rog…?

Acesta ridică privirea, cu ochii plini de durere și haos. Vocea îi era răgușită și vorbele dezlânate.

— M-a… amenințat, Pen. Al dracului… m-a amenințat. A zis că, dacă nu vreau, o să… trebuie să modific fișierul…

Penny îngenunche lângă el, sprijinindu-i capul pe pieptul ei. Nu-l văzuse niciodată în starea aceea.

— Ce fișier, Rog? Ce trebuie să faci?

El încercă să dea din cap, pentru că nu voia să răspundă.

— Te rog, Rog, lasă-mă să te ajut.

O’Neill ridică brusc capul, cu o expresie înnebunită pe față.

— Nimeni nu poate să mă ajute!

— Cred că ar fi mai bine să te duc acasă, zise ea, încercând să-l ridice.

O împinse deoparte.

— Lasă-mă în pace! mârâi el. Nu mă atinge!

Apoi văzu privirea ei nefericită și păru să se liniștească puțin. Se prăbuși în colț, ca un băiețel, plecând capul rușinat.

— Sunt distrus, să știi. Complet distrus. Nu mai pot face nimic. Nimeni nu poate. Pleacă.

— Nu, Rog…

Dar el o împinse din nou, atât de tare, încât Penny căzu pe spate.

— Du-te dracului, târfă mică ce ești! Doar… pleacă.

Penny se ridică, plângând de uimire. El se ascundea de ea, nu voia să vorbească. Plecă. Auzi ușa trântindu-se în urma ei și încuiată pe dinăuntru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Praful exploziei de ambiție creează un răsărit superb. Iar mie îmi place să mă plimb seara.

Duminică, 25 octombrie

„Weekend Watch”. O țară întreagă se uita la televizor. Leii și creștinii – sau măcar un creștin{9}. Collingridge începea să se relaxeze pe măsură ce emisiunea continua. Repetase mult în ultimele două zile, iar întrebările erau previzibile, dându-i ocazia să vorbească limpede și cu o vigoare autentică despre următorii ani. Insistase ca întrebările legate de Charlie și de acuzațiile din *Observer* să fie lăsate spre sfârșitul emisiunii – nu voia ca târfele acelea din galeria de producție să uite de promisiunea de a nu depăși zece minute. În orice caz, voia să-și între întâi în ritm. După patruzeci și cinci de minute în care discutară despre interesele naționale și

viitorul strălucit al țării, cu siguranță, orice om destupat la minte ar fi considerat asemenea întrebări răutăcioase și irelevante.

Sarah zâmbea încurajator de pe scaunul din marginea studioului când intrară în ultima pauză de publicitate. El îi trimise un sărut, în timp ce regizorul de platou dădea din mâini, arătându-le că urmau să intre iar în direct.

— Domnule prim-ministru, în ultimele minute ale emisiunii aș dori să vorbim despre acuzațiile apărute în *Observer* săptămâna trecută cu privire la Charles, fratele dumneavoastră, și la insinuările legate de tranzacții necinstite cu acțiuni.

Collingridge dădu din cap, cu o figură serioasă, fără să tresară.

— Am înțeles că ceva mai devreme în această săptămână, Downing Street a dat o declarație în care se spunea că familia dumneavoastră nu a avut nicio legătură cu această problemă, sugerând că ar putea fi vorba de un caz de eroare de identitate. Este adevărat?

— Nicio legătură, nu. Absolut niciuna. E posibil să fi fost confundat cu un alt Charles Collingridge, dar chiar nu pot să explic povestea extraordinară din *Observer*. Nu pot să vă spun decât că nimeni din familia mea nu a avut vreo legătură cu acțiunile de la Renox. Vă dau cuvântul meu de onoare, pronunță el cuvintele încet, aplecându-se în față și uitându-se direct la prezentator.

— Înțeleg că fratele dumneavoastră neagă faptul că ar fi creat o adresă suplimentară în spațiul unui vânzător de tutun din Paddington.

— Absolut, confirmă Collingridge. Este bine-cunoscut faptul că momentan nu se află în cea mai bună formă, dar…

— Iertați-mă că vă întrerup, domnule prim-ministru, timpul este foarte scurt. Mai devreme săptămâna aceasta, unul dintre reporterii noștri și-a adresat lui însuși un plic, pe adresa lui Charles Collingridge, aceeași adresă din Paddington folosită pentru deschiderea contului din bancă. Era un plic de culoare roșu aprins, ca să se asigure că ieșea în evidență. Ieri s-a dus să-l ridice. L-am filmat. Aș dori să vă uitați la monitor. Iertați-ne pentru calitatea slabă a filmării, mă tem că a trebuit să folosim o cameră ascunsă, pentru că patronul magazinului nu a dorit să coopereze cu noi.

Prezentatorul se răsuci pe scaun pentru ca el, alături de public, să vadă imaginea neclară, însă inteligibilă, proiectată pe un ecran mare din spatele lui. Collingridge se uită îngrijorat la Sarah, pe urmă se întoarse și el spre monitor. Privi cum reporterul se apropie de tejghea, scoase câteva legitimații din plastic să se identifice și îi explică vânzătorului că îl aștepta o scrisoare pe adresa lui Charles Collingridge, care utiliza aceeași adresă pentru corespondență. Vânzătorul, același bărbat corpolent și mojic din fire care o servise pe Penny cu câteva luni înainte, îi spuse că nu voia să elibereze nicio scrisoare dacă nu venea cineva cu o chitanță de primire.

— Primim multe scrisori importante aici, pufni el. Nu pot să le dau așa, oricui.

— Dar priviți, e acolo. Plicul roșu. Îl văd de aici.

Scărpinându-se pe burtă și încruntându-se a nesiguranță, vânzătorul se întoarse și scoase cele trei plicuri de pe rafturile numerotate din spatele lui. Îl puse pe cel roșu pe tejghea în fața reporterului, pe celelalte două le dădu deoparte. Încerca să se asigure că numele de pe plic, cu adresa lui Charles Collingridge, se potrivea cu legitimațiile reporterului, când camera făcu zoom pe celelalte plicuri. După câteva secunde în care se stabiliză imaginea, scrisul de pe plicuri apăru clar. Amândouă erau adresate lui Charles Collingridge. Pe unul se vedea ștanța Băncii Turcești Union. Celălalt era trimis de Biroul de Vânzări și Materiale Informative al Partidului din Piața Smith.

Prezentatorul se întoarse din nou spre invitat. Creștinul era încolțit.

— Primul plic, trimis de Banca Turcească Union, pare să confirme că adresa asta a fost folosită pentru cumpărarea și vânzarea de acțiuni ale Companiei Renox Chemical. Numai că am rămas nedumeriți din pricina scrisorii venite de la sediul central al partidului dumneavoastră. Așa că am sunat la Biroul de Vânzări și Materiale Informative, pretinzând că eram furnizori care aveau o comandă pentru Charles Collingridge, dar că adresa lui era indescifrabilă.

Collingridge știa ce trebuia să facă: să oprească atacul asupra reputației fratelui său și să denunțe metodele întrebuințate de

emisiunea respectivă drept imorale și clandestine. Însă avea gura uscată și, în timp ce se lupta să-și găsească mai repede cuvintele potrivite, în studio se auzi înregistrarea unei convorbiri telefonice.

— … dacă ați putea să confirmați ce adresă ar trebui să avem pentru domnul Collingridge ca să-i putem trimite coletul imediat.

— O secundă, vă rog, se auzi o voce energică și tânără. Îl caut acum pe monitor.

Se auzi sunetul tastelor.

— A, iat-o. Charles Collingridge, strada Praed, numărul 216, Paddington, Londra W2.

— Vă mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Mi-ați fost de mare ajutor.

Prezentatorul se întoarse iar spre Collingridge.

— Doriți să comentați, domnule prim-ministru?

Prim-ministrul privea în gol, tăcut, întrebându-se dacă nu ar fi mai bine să iasă din studio.

— Desigur, am luat în serios explicația dumneavoastră legată de un caz de eroare de identitate, că ar fi putut fi vorba de alt Charles Collingridge.

Premierul voia să strige că nu era explicația *lui,* că nu era decât o remarcă improvizată și negândită în prealabil a secretarului de presă, însă prezentatorul continua deja, tăindu-i orice cale de scăpare.

— Știți câte alte persoane cu numele Charles Collingridge mai sunt în cartea de telefon din Londra, domnule prim-ministru?

Collingridge nu răspunse, rămase abătut și cenușiu la față.

— Mă întreb dacă v-ar plăcea să știți că nu mai există niciun alt Charles Collingridge în cartea de telefon. De fapt, surse de la British Telecom ne-au informat că există un singur Charles Collingridge pe teritoriul Marii Britanii. Și acela este fratele dumneavoastră, domnule prim-ministru.

Încă o pauză care necesita un răspuns, dar nu veni niciunul.

— Dat fiind că pare a fi un abuz de informații din culise, am întrebat la Compania Renox Chemical și la Ministerul Sănătății dacă au un angajat pe nume Charles Collingridge. Cei de la Renox ne-a anunțat că nici ei, nici filialele lor nu au un angajat cu acest nume.

Biroul de Presă de la Ministerul Sănătății a fost mai precaut, promițând să ne sune, însă nu ne-au mai contactat. Cu toate acestea, biroul sindicatului a fost mult mai cooperant. Și ei au confirmat că niciun Collingridge nu se află în cele cinci sute opt sucursale ministeriale din țară, adăugă prezentatorul răsfoind notițele. Din cât se pare, au avut o angajată pe nume Minnie Collingridge, care a lucrat la filiala din Coventry până în urmă cu doi ani, dar care s-a întors în Jamaica.

Leul zâmbi când își închise fălcile. Collingridge o văzu pe Sarah la marginea scenei. Îi curgeau lacrimi pe obraji.

— Domnule prim-ministru, am ajuns aproape de finalul emisiunii. Doriți să ne spuneți ceva?

Collingridge se uita la Sarah, vrând să alerge spre ea, să o îmbrățișeze și să o mintă că nu era nevoie să plângă, că totul avea să fie bine. Stătea încă nemișcat pe scaun, când liniștea sumbră din studio fu întreruptă de genericul emisiunii.

Se sfârșise.

•

După întoarcerea în Downing Street, Collingridge merse direct în sala Cabinetului. Intră țeapăn, privind încet și epuizat prin cameră. Se plimba agale în jurul mesei cu forma elegantă a unui sicriu, dând cu degetele peste pânza cafenie, oprindu-se în capăt, acolo unde se așezase prima dată în postura celui mai tânăr membru al Cabinetului. Părea să fi trecut mult mai mult de zece ani, aproape o viață de om.

Când ajunse la scaunul lui, aflat în mijlocul camerei, sub privirea marelui supraviețuitor Walpole, întinse mâna după singurul telefon de lângă sugativă. Centrala telefonică din Downing Street era o instituție legendară, cunoscută sub numele *Switch*[{10}], iar operatoarele păreau dăruite cu abilități vrăjitorești care le permiteau să găsească oricând pe oricine.

— Vreau să vorbesc cu ministrul de Finanțe. Vă rog.

În mai puțin de un minut, ministrul era pe fir.

— Colin, ai văzut emisiunea? Cât de afectată va fi piața?

Ministrul își exprimă părerea jenată, însă sinceră.

— Destul de urât. Vom vedea. Ținem legătura.

Collingridge vorbi apoi cu secretarul de la Externe.

— Cât de rău este, Patrick?

— Ce anume *nu* e rău, Henry? Încercăm să-i întrecem pe frații noștri de la Bruxelles de ani de zile. Acum râd de noi.

— Putem repara ceva?

Collingridge nu primi drept răspuns decât un moment prelungit de liniște.

— E atât de rău?

— Îmi pare rău, Henry.

Preț de o clipă, Collingridge se gândi că celălalt vorbea sincer.

Pe urmă îi veni rândul președintelui de partid. Williams era bătrân, versat și mai trecuse prin momente grele. Știa că în asemenea momente se potrivea mai mult formalismul decât prietenia.

— Domnule prim-ministru, începu el, deoarece se adresa funcției, nu omului, în ultima oră am fost sunat de șapte dintre cei unsprezece președinți regionali. Îmi pare rău să o spun, dar toți, fără excepție, consideră că situația este absolut dezastruoasă pentru partid. Sunt de părere că nu mai există cale de întoarcere.

— Nu, Teddy, îl contrazise Collingridge obosit, părerea lor este că *eu* nu mai am cale de întoarcere. Există o diferență.

Mai dădu un telefon. Îl sună pe secretarul lui particular, cerându-i să programeze o întâlnire la Palat pentru a doua zi, în jurul prânzului. Secretarul îl sună după patru minute și-i spuse că Maiestatea Sa îl putea primi la ora unu.

Și așa se termină tot.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat, ca și cum i se luase o mare greutate de pe umeri, în schimb, îl dureau toți mușchii, de parcă l-ar fi bătut niște huligani ore în șir. Ridică ochii spre trăsăturile aspre ale lui Walpole.

— Oh, da, te-ai fi luptat cu nemernicii până la sfârșit. Probabil ai fi câștigat. Dar funcția asta deja mi-a distrus fratele și acum mă distruge pe mine. Nu o las s-o distrugă și pe Sarah, șopti el. Ar fi bine să-i spun și ei.

Ceva mai târziu, ieși din cameră să o caute pe soția lui, după ce se ștersese la ochi.

PARTEA A TREIA

DATUL CĂRȚILOR

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Vremea schimbării vine atunci când schimbarea nu mai poate fi oprită. Altfel spus, când îl apuci pe unul de boașe și îl tragi tare, nu poate decât să vină după tine.

Luni, 25 octombrie

A doua zi după ieșirea dezastruoasă de la „Weekend World”, puțin după ora zece, membrii Cabinetului se adunară în jurul mesei acoperite cu pânză. Fiecare fusese chemat în Downing Street, nu ca la o întrunire oficială a Cabinetului, care se petrecea, de obicei, joia, astfel că aproape toți rămaseră surprinși să afle că erau invitați și ceilalți miniștri. Atmosfera era tensionată. Duceau cu ei conținutul ziarelor și editorialele explozive, iar conversația din jurul mesei era neobișnuit de potolită în timp ce-l așteptau pe prim-ministru.

Când gongul orei fixe străbătu dinspre Big Ben, ușa se deschise și Collingridge intră în cameră.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor, se adresă el pe un ton nefiresc de cald. Mă bucur că sunteți aici. Nu vă reține prea mult.

Se așeză pe scaun, singurul prevăzut cu cotiere, apoi scoase o singură foaie de hârtie din dosarul cu coperte din piele pe care-l ținea în mână. O așeză cu grijă pe masă, în fața lui, pe urmă se uită la colegii lui. Avea ochii obosiți, semn că nu dormise. În cameră nu se auzea niciun sunet.

— Îmi pare rău că nu v-am putut da de știre că pentru ședința din dimineața asta se va întruni tot Cabinetul. Am vrut să mă asigur că ne adunăm cu toții fără să se creeze griji și speculații inutile.

Privi în jurul mesei, încercând să vadă dacă se citea ceva pe fețele lor, căutându-l pe Barabas.

— Vă voi citi o scurtă declarație pe care o voi face publică mai târziu în cursul zilei de azi. La ora unu merg la Palat ca să îi fac cunoscut conținutul acesteia în mod formal și Maiestății Sale. Vă rog pe toți, în baza jurământului depus, să nu divulgați nimănui conținutul acestui mesaj înainte de a fi făcut public oficial. Trebuie să mă asigur că Maiestatea Sa primește vestea de la mine, nu din presă. Este o problemă de etichetă față de Suverană. Și vă cer fiecăruia acest lucru ca o favoare personală.

Luă foaia de hârtie și începu să citească încet și pe un ton grav.

— De curând au apărut în presă o serie de acuzații cu privire la problemele mele și ale familiei. Se pare că respectivele acuzații nu vor dispărea prea ușor. Am susținut permanent, și o susțin și astăzi, că nu am făcut nimic de care să mă rușinez. Am respectat cu strictețe regulile și convențiile cuvenite pentru funcția de prim-ministru.

Își trecu limba peste buzele uscate. Hârtia din mâna lui tremura.

— Acuzația care mi-a fost adusă este una dintre cele mai grave pentru orice deținător al unei funcții publice: și anume că m-aș fi folosit de poziția mea pentru a-mi îmbogăți familia. Nu pot să explic circumstanțele extraordinare apărute în presă și care au dat naștere acestor acuzați, așa că l-am solicitat pe secretarul Cabinetului să conducă o anchetă oficială independentă în privința lor. Sunt încrezător că ancheta va clarifica toate datele acestei probleme și va duce la exonerarea mea deplină.

Clipi și se frecă la ochii obosiți.

— Invitabil, această anchetă va dura o vreme. Între timp, dubiile și insinuările au un efect profund negativ asupra activității obișnuite a guvernului și a partidului meu, precum și asupra celor pe care îi iubesc. Timpul și atenția guvernului ar trebui să se concentreze pe implementarea programului pentru care am fost realeși cu puțin timp în urmă, dar se pare că lucrul ăsta nu este posibil. Integritatea funcției de prim-ministru a fost pusă sub semnul întrebării și este de datoria mea să o protejez.

Își drese glasul, scoțând un sunet ca de tunet înăbușit.

— Prin urmare, pentru a restabili și menține această integritate necontestată, i-am cerut astăzi permisiunea Maiestății Sale Regina de a renunța la funcția de prim-ministru de îndată ce va fi ales un succesor.

Liniștea era deplină. Inimile încetaseră să mai bată pentru o clipă.

— Mi-am dedicat întreaga viață adultă căutării idealurilor mele politice, continuă el, iar părăsirea funcției în acest fel este complet neconcordantă cu firea mea. Nu mă ascund de acuzații, ci mă asigur că pot fi înlăturate cât mai repede cu putință. De asemenea, doresc să readuc puțină pace în familia mea. Consider că în timp se va dovedi că am făcut alegerea corectă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Tuturor membrilor Cabinetului li te adresezi cu formula Stimate și Distinse Domn. Nu sunt decât trei lucruri greșite la acest titlu…

Urquhart stătea nemișcat în capătul mesei Cabinetului. În timp ce în jurul lui se stârniră murmure și exclamări de uimire, el nu voia și nu putea să se alăture. Se uită îndelung la scaunul gol al prim-ministrului.

El făcuse asta. El singur. Îl nimicise pe cel mai puternic om din țară. Pe când alții de la masă izbucniră în bolboroseli nedumerite, îi veni în minte o amintire veche de patruzeci de ani: pe atunci era doar un recrut în armată și se pregătea să facă prima săritură cu parașuta de la șapte sute șaizeci de metri, deasupra câmpurilor din Lincolnshire. Stătea în ușa deschisă de la bireactorul Islander, cu picioarele atârnate în afară, privind la peisajul aflat parcă la milioane de kilometri sub el. Oricum, priveliștea aceea făcuse să merite riscul. Săritura era un gest de credință, de încredere în propriul destin, de a arăta dispreț față de faptele care pe alții îi îngrozeau. Când săriseră toți, vântul se întețise, izbindu-i într-o parte; unul avea piciorul rupt, altul umărul, dar Urquhart își dorise să urce din nou și să o ia de la capăt.

Revenind la realitate, înțelese că se simțea la fel ca atunci, privind la scaunul gol. Strigă de bucurie în sinea lui, străduindu-se în același timp să pară la fel de șocat ca și ceilalți.

•

În timp ce restul miniștrilor întârziau, mișunând nedumeriți, Urquhart o luă pe jos până la biroul lui, la numărul 12 pe Downing Street. Se încuie înăuntru și dădu două telefoane până la ora 10:20.

După zece minute, Roger O'Neill anunță o ședință a întregului birou de presă la sediul central al partidului.

— Trebuie să vă anulați orice plan ați avut pentru prânz azi. Am aflat că după ora unu ne putem aștepta la un comunicat important din Downing Street. E absolut confidențial, nu pot să vă spun despre ce e vorba, însă trebuie să fim pregătiți să ne ocupăm de asta. Lăsați orice altceva deoparte.

În decursul aceleiași ore, cinci corespondenți din lobby fuseseră contactați, cu scuze pentru anularea prânzului. Doi dintre ei fuseseră puși să jure că vor păstra secretul și li se spusese că „se întâmpla ceva important în Downing Street" Nu trebuie să câștigi concursul „Creierul Marii Britanii" ca să îți dai seama că avea legătură cu „scandalul Collingridge".

Manny Goodchild era unul dintre cei care urmau să rateze masa de prânz. În loc să dea degeaba din degete, își folosi lista impresionantă de contacte și favoruri, alcătuită de-a lungul anilor, ca să afle că toți membrii de Cabinet își anulaseră planurile ca să meargă în Downing Street în dimineața aceea, deși biroul de presă de la numărul 10 refuza să confirme. Manny era copoi bătrân și înțelept, așa că, bazându-se pe o bănuială, sună la biroul de presă de la Palatul Buckingham. Nici cei de acolo nu făcură nicio declarație – cel puțin, nu una oficială. Dar secretarul de presă adjunct lucrase cu Goodman în urmă cu mulți ani la *Manchester Evening News* și îi confirmă, neoficial și fără să poată fi citat, că prim-ministrul ceruse să vină în audiență la ora unu.

La 11:25, la Asociația de Presă circula un zvon despre întâlnirea secretă a Cabinetului și audiența neprogramată care avea să aibă loc la Palat. Era un raport absolut real. Până la prânz, Independent Radio News (IRN) transmitea postului local de radio știrea

senzațională că premierul „merge în curând la o întâlnire secretă cu Maiestatea Sa Regina. În ultima oră, Westminster explodase de speculații care susțineau că premierul voia ori să dea afară câțiva dintre miniștrii importanți și să o informeze pe Regină despre o remaniere a Cabinetului, ori să-și recunoască vina pentru acuzațiile despre tranzacțiile necinstite făcute de fratele lui. Existau și zvonuri cum că Regina avea să-și exercite dreptul constituțional de „a-l da afară”.

Ziariștii se adunară în Downing Street, împingându-se nerăbdători. Capătul opus al străzii cu celebra ușă neagră era obturat de o pădure de camere de filmat și de reflectoare instalate în grabă. La 12:45, Collingridge deschise ușa de la numărul 10. Știa că prezența mulțimii se datora trădării. Cineva îl trădase din nou. Avea senzația că cineva îi înfigea cuie în talpă. Ignoră strigătele ziariștilor și nu ridică privirea, nevrând să le dea satisfacție. Plecă spre Whitehall cu mașina, urmat de carele de televiziune. Deasupra se auzea un elicopter care îi urmărea. Altă mulțime de ziariști îl aștepta în fața Palatului Buckingham. Încercarea lui de a demisiona în chip demn se transformase într-o crucificare publică.

•

Prim-ministrul ceruse să nu fie deranjat decât dacă era absolut necesar. După întoarcerea de la Palat, mersese în apartamentul privat aflat la etaj în Downing Street, vrând să fie singur cu soția pentru câteva ore, dar încă o dată dorințele lui nu aveau nicio importanță.

— Îmi pare extrem de rău, domnule prim-ministru, se scuză secretarul lui particular, vă caută doctorul Christian. Spune că este foarte important.

Telefonul bâzâi ușor când i se făcu legătura.

— Domnule doctor, cu ce vă pot ajuta? Și ce face Charlie?

— Mă tem că avem o problemă, începu doctorul, încercând să se apere. Știți că ne străduim să-l ținem izolat, departe de ziare, ca să nu fie deranjat de toate acuzațiile acestea care circulă acum. De obicei, închidem televizorul și găsim ceva care să-i distragă atenția în timpul programelor de știri… Adevărul este că nu ne așteptam la știrile neprogramate despre demisia dumneavoastră. Îmi pare foarte

rău că a trebuit să demisionați, domnule prim-ministru, însă Charles este prioritatea mea. Înțelegeți că trebuie să mă gândesc întâi la interesul lui.

— Înțeleg, domnule doctor Christian, vă stabiliți foarte bine prioritățile.

— A aflat tot în dimineața asta. Toate acuzațiile despre acțiunile acelea. Despre demisia dumneavoastră. E foarte supărat, a fost un adevărat șoc pentru el. Crede că poartă întreaga vină pentru tot ce s-a întâmplat și îmi pare rău să vă spun așa ceva, dar spune că vrea să-și ia viața. La internarea lui am sperat că vor face progrese cu el, însă în actualele circumstanțe ne temem că suntem în pragul unei crize. Nu vreau să vă alarmez nejustificat, totuși are nevoie de ajutorul dumneavoastră. Foarte tare.

Sarah observă expresia neliniștită care se întipărise pe fața soțului ei. Stătea lângă el, ținându-l de mână. Lui Henry îi tremura mâna.

— Domnule doctor, ce pot să fac? Fac orice, orice doriți.

— Trebuie să găsim o cale de a-l încuraja. E cumplit de confuz.

— Pot să vorbesc cu el, domnule doctor? Acum? Înainte să se agraveze situația.

Trecură câteva minute până să ajungă fratele lui la telefon. Collingridge auzi protestele și nedumerirea de la capătul firului.

— Charlie, ce mai faci, bătrâne? întrebă Henry cu blândețe.

— Hal, ce-am făcut?

— Nimic, Charlie, absolut nimic.

— Te-am distrus, am distrus totul! zise el cu o voce sunând ciudat de îmbătrânită, răgușită și panicată.

— Charlie, nu tu ești cel care mi-a făcut rău.

— Dar am văzut la televizor. Te-ai dus la Regină să-ți dai demisia. Au spus că e din cauza mea și a unor acțiuni. Nu înțeleg, Hal, am stricat tot. Nu merit să fiu fratele tău. Nimic nu mai are rost.

Se auzi un suspin grozav la celălalt capăt al firului.

— Charlie, vreau să mă asculți foarte atent. Mă asculți?

Încă un suspin plin de mucozități, lacrimi și jale.

— Nu ai de ce să-mi ceri iertare. Eu sunt cel care trebuie să cadă în genunchi și să ceară iertare. De la tine, Charlie.

— Nu fi prost…

— Nu, ascultă-mă, Charlie! Întotdeauna am trecut prin toate împreună, ca o familie. Îți amintești când conduceam afacerea – în anul în care am fost aproape de faliment? Ne duceam la fund, Charlie, și era numai vina mea. Eram prea preocupat de politică. Și cine ne-a adus clientul acela nou, cel care a făcut comanda care ne-a salvat? Da, poate n-a fost cea mai mare comandă pe care am avut-o vreodată, însă n-ar fi putut să vină într-un moment mai important ca ăla. Tu ai salvat firma, Charlie, și m-ai salvat și pe mine. Așa cum ai făcut și când am fost prost și m-au prins conducând beat de Crăciun.

— N-am făcut mare lucru…

— Pe sergentul de la poliția locală, cel care era tovarășul tău de golf, tu l-ai convins să se ocupe de testul de alcoolemie la secție. Dacă îmi pierdeam permisul, n-aș mai fi fost ales în circumscripție. N-aș fi ajuns să pun piciorul în Downing Street. Nu vezi, ticălos mic ce ești, în loc să mă distrugi, tu ai făcut totul posibil. Noi doi am înfruntat mereu totul împreună. Și așa va fi și de acum încolo.

— Nu merit…

— Nu, tu nu meriți, Charlie, nu meriți să ai un frate ca mine. Tu ai fost mereu alături de mine când am avut nevoie, iar eu cum te-am răsplătit? Am fost prea ocupat pentru tine. Când a plecat Mary, știam cât de mult sufereai. Ar fi trebuit să fiu lângă tine, evident. Aveai nevoie de mine, dar mereu părea să fie altceva de făcut. Mereu voiam să vin să te văd a doua zi. Mereu a doua zi, Charlie, mereu a doua zi, continuă Henry, simțindu-se emoția în vocea lui. Eu am avut momentul meu de glorie. Am făcut lucrurile pe care voiam să le fac. În timp ce te priveam cum deveneai alcoolic și te distrugeai singur.

Era prima dată când vorbeau amândoi sincer. Charles era mereu într-o stare proastă, prea obosit sau cu nervii la pământ – niciodată nu era rupt de beat. În acele momente nu mai erau secrete, nu mai puteau da înapoi.

— Știi ceva, Charlie? O să plec din Downing Street și o să le pot spune tuturor bine c-am scăpat, la naiba cu toți – numai să știu că încă îl am lângă mine pe fratele meu. Dar mă tem să nu fie prea târziu, că te-am neglijat prea mult ca să-ți mai pot cere iertare – că

ai fost singur atât de multă vreme, încât nu mai conștientizezi ce rost are să te faci bine.

Amândoi vărsau lacrimi de tristețe chinuitoare la telefon. Sarah îl strângea în brațe pe soțul ei ca și cum erau cât pe ce să fie aruncați peste bord din pricina furtunii.

— Charlie, dacă nu poți să mă ierți, atunci ce sens mai au toate? înseamnă că toate au fost în van.

Tăcere.

— Spune ceva, Charlie! insistă Henry, disperat.

— Mare prost mai ești, izbucni Charlie. Ești cel mai bun frate din lume.

— Vin mâine să te văd. Promit. Acum o să avem mult mai mult timp unul pentru altul, nu?

— Îmi pare rău de toată agitația asta.

— Ca să fiu sincer, nu m-am mai simțit atât de bine de ani de zile.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Umbrele infidelității ar trebui să pândească mereu la ușă, altfel căsătoria lâncezește.

— Mattie, sunt uimit, spuse Urquhart, deschizând ușa și văzând-o sub lampă. M-ai evitat în ultima vreme.

— Știți că nu e adevărat, domnule Urquhart. Dumneavoastră m-ați evitat pe mine. Practic, ați fugit de mine de fiecare dată când voiam să mă apropii la congres.

— Ei bine, au fost câteva zile haotice la Bournemouth. Iar tu lucrezi pentru *Chronicle.* Trebuie să recunosc că nu s-ar fi… – căută un cuvânt potrivit – *cuvenit* din partea mea să fiu văzut discutând cu o ziaristă, mai ales cu una – cum să spun? – atât de blondă ca tine.

Ochii lui dansau amuzați, iar ea ezită din nou, la fel cum făcuse de fiecare dată când pusese mâna pe telefon să-l sune și se răzgândise. Nu era absolut sigură de ce. Omul acesta era periculos, știa asta bine, o făcea să simtă lucruri pe care nu trebuia să le simtă,

dar când era lângă el o trecea un fior de încântare din cap până în picioare.

— Oamenii ar fi putut să înțeleagă greșit, să ne vadă pe amândoi într-un colț întunecos, Mattie, continuă el, ceva mai serios. Iar prima pagină făcută de tine i-a fost fatală premierului meu.

— Cel care a divulgat sondajul de opinie a făcut rău, nu eu.

— Ei bine, totul e să-ți alegi bine momentul. Și iată-te iar aici. Ca să-mi pui întrebări.

— Cu asta mă ocup, domnule Urquhart.

— Și cred că s-a făcut răcoare cam devreme pentru perioada asta a anului, zise el și se uită în lungul străzii ca și cum voia să vadă și cum era vremea, și dacă îi vedea cineva. Vrei să intri?

Îi luă haina, o așeză într-un fotoliu mare îmbrăcat în piele din biroul lui și turnă whisky pentru amândoi.

— Sper că întâlnirea asta nu e tot *necuvenită,* îndrăzni ea.

— Spre deosebire de Bournemouth, aici nu sunt priviri curioase.

— Doamna Urquhart…

— E la operă cu o prietenă. Nu se întoarce prea devreme. Dacă se mai întoarce.

Cu doar câteva vorbe, așeza o pelerină conspirativă asupra lor, iar Mattie simțea că îi venea numai bine în jurul umerilor.

— A fost o zi importantă, spuse ea, sorbind din pahar.

— Nu apare în fiecare zi o cometă pe cer care să ardă cu atâta intensitate.

— Pot vorbi sincer, domnule Urquhart, fără condițiile impuse de lobby?

— Atunci, ai face mai bine să-mi spui Francis.

— O să încerc – Francis. Numai că… Tatăl meu a avut un caracter puternic. Avea ochi albaștri și limpezi, dar și mintea limpede. Uneori îmi amintești de el.

— De tatăl tău? întrebă el, tresărind ușor.

— Am nevoie de sfatul tău. Ca să înțeleg anumite lucruri.

— În calitate de tată?

— Nu. Nici măcar în calitate de Chief Whip. Ci ca… prieten?

El zâmbi.

— Totul e numai o coincidență? continuă Mattie.

— Ce anume mai exact?

— Scurgerile astea de informații. Sondajul de opinie. Știi, mi-a fost lăsat la ușă.

— Extraordinar.

— Apoi acțiunile de la Renox. Am senzația că e cineva implicat în toate astea.

— Un complot de a scăpa de Henry Collingridge? Mattie, cum ar fi posibil?

— Poate că sună ridicol, însă…

— Scurgerile de informații fac parte din meseria asta, Mattie. Unii politicieni nu pot să treacă prin fața ușii de la *Guardian* fără să intre și să dea drumul la robinete.

— Nu poți să distrugi un prim-ministru fără să vrei.

— Mattie, pe Henry Collingridge nu l-au distrus opozanții lui, ci manevrele fratelui său cu acțiunile de la Renox. E vorba de o stare de confuzie, nu de conspirație.

— Francis, eu l-am întâlnit pe Charlie Collingridge. Am stat câteva ore cu el la congresul partidului. Mi s-a părut un bețiv simpatic și direct, care nu părea capabil să adune nici două sute de lire la un loc, nicidecum să strângă zecii de mii de lire speculând la Bursă.

— E un alcoolic.

— I-ar fi pus cariera fratelui său în pericol pentru un profit de câteva mii de lire?

— Alcoolicii sunt rareori responsabili.

— Numai că Henry Collingridge nu e alcoolic. Crezi că s-ar fi coborât la nivelul ăsta, să-i dea fratelui său informații secrete ca să-i sprijine viciul?

— Înțeleg ce spui. Dar, oare, e mai credibil că există un complot la nivel înalt printre personajele importante din partid care vor să provoace haos?

Mattie încreți buzele și se încruntă.

— Nu știu, cedă ea. E posibil, adăugă cu încăpățânare.

— E posibil să ai dreptate. Mă voi gândi la asta.

Își termină băutura; momentul trecuse. Îi aduse haina și o conduse la ușă. Puse mâna pe clanța ușii, fără să o deschidă. Stăteau

aproape unul de altul.

— Ascultă, Mattie, e posibil ca temerile tale să fie îndreptățite.

— Dar nu mă tem, Francis, îl corectă ea.

— În orice caz, următoarele săptămâni vor fi tumultoase. Putem să facem din nou așa, să discutăm despre ideile și detaliile pe care le descoperim – doar tu și cu mine? Într-un cadru absolut intim?

— Știi, și eu voiam să te întreb același lucru, zâmbi ea.

— Doamna Urquhart nu petrece toată săptămâna la Londra. E plecată de multe ori sau implicată în activitățile ei. De obicei, în serile de marți și de miercuri sunt singur aici. Poți să treci oricând dorești.

Privirea lui era directă, pătrunzătoare, dându-i o senzație de neliniște și de pericol.

— Mulțumesc, zise ea încet, așa o să fac.

El deschise ușa. Mattie ajunse pe ultima treaptă și se întoarse.

— O să candidezi, Francis?

— Eu? Eu sunt Chief Whip, nici măcar nu sunt un membru cu drepturi depline în Cabinet.

— Ești puternic și înțelegi puterea. Și ești și un pic periculos.

— E frumos din partea ta – cred. Dar nu, nu voi candida.

— Cred că ar trebui.

Mai făcu un pas, și el o strigă.

— Te-ai înțeles bine cu tatăl tău, Mattie?

— L-am iubit, răspunse ea și se îndepărtă în noapte.

•

Urquhart se așeză în fotoliu cu încă un pahar de whisky, gândindu-se la evenimentele din cursul zilei și din ultima oră. Mattie Storin era incredibil de deșteaptă și de frumoasă și tocmai îi dăduse de înțeles că era disponibilă. Dar pentru ce anume? Posibilitățile păreau pe cât de nelimitate, pe atât de atrăgătoare. Medita mulțumit la toate astea, când sună telefonul.

— Frankie?

— Ben, mă bucur să te aud, chiar și la ora asta târzie.

Landless ignoră sarcasmul.

— Interesante vremuri, Frankie, interesante vremuri. Nu așa se spune în China?

— Am impresia că e un blestem.

— Cred că bătrânul Henry Collingridge ar fi de acord!

— Tocmai mă gândeam la același lucru.

— Frankie, n-ai timp să te culci pe o ureche. Începe jocul. Ești gata?

— Gata de ce, Ben?

— Haide, nu fi așa de… cum se cheamă?

— Mărginit?

— Da, fir-ai să fii. Am nevoie să fii complet sincer cu mine, Frankie.

— În ce privință?

— Vrei să candidezi? insistă Landless nerăbdător.

— La conducere? Eu sunt doar Chief Whip. Nu apar pe scenă, stau în culise și încurajez jucătorii.

— Da, sigur, dar vrei? Fiindcă dacă vrei, bătrâne, pot să-ți fiu de mare ajutor.

— Eu? Să fiu prim-ministru?

— Frankie, acum jucăm un joc nou, trebuie să ai boașele mai mari. Iar boașele tale sunt aproape la fel de mari ca ale mele. Îmi place ce faci și cum faci. Tu înțelegi cum se folosește puterea. Așadar, vrei să joci?

Urquhart nu răspunse imediat. Își îndreptă privirea spre o pictură în ulei, agățată pe perete într-o ramă aurită și împodobită, care înfățișa un cerb înconjurat de câini de vânătoare. Oare avea tupeu să intre în joc? Vorbi cu dificultate. Cuvintele îl luară prin surprindere.

— Mi-ar plăcea foarte, foarte mult să joc.

Era prima dată când mărturisea altcuiva ambiția asta, însă în fața unuia ca Landless, care își trâmbița cu lejeritate orice dorință, nu se simțea stânjenit.

— Foarte bine, Frankie. Minunat! Haide să începem așa. O să-ți spun ce apare mâine în *Chronicle*. E o analiză făcută de corespondentul nostru politic, Mattie Storin. O blondă frumoasă cu picioare lungi și țâțe grozave – știi de cine vorbesc?

— Cred că da.

— O să menționeze că e o întrecere deschisă, că toți sunt murdari

pe mâini de sângele lui Collingridge, că mai urmează o perioadă de haos.

— Cred că are dreptate.

— Haos. Îmi place haosul. Crește vânzările. Deci, pe cine vrei să pariezi?

— Păi, ia să vedem… De obicei nu durează mai mult de două săptămâni. Așa că șmecherașii, cei care dau bine pe sticlă, vor lua startul cum trebuie. Totul e să prinzi curentul potrivit; dacă l-ai prins, te va duce până unde vrei să ajungi.

— La care șmecheraș te referi?

— La Michael Samuel.

— Hm, tânăr, impresionant, cu principii, pare inteligent – nu-mi place deloc. Vrea mereu să se amestece, să reconstruiască lumea. Prea multă conștiință și insuficientă experiență.

— Atunci, care ar fi sugestia ta, Ben?

— Frankie, curenții se mai schimbă. În clipa asta înoți spre mal și în următoarea ai ajuns la gura de deversare după ce am tras apa la toaletă.

Urquhart îl auzi pe celălalt prin telefon agitând băutura din pahar și luând o dușcă zdravănă înainte să continue.

— Frankie, haide să-ți zic ceva. În după-amiaza asta, am instruit o echipă mică și absolut confidențială de la *Chronicle* să înceapă să contacteze cât mai mulți dintre parlamentarii din partid și să întrebe cum o să voteze. Miercuri publicăm rezultatul – sunt încrezător că Mickey Samuel va fi în fața tuturor, dar că nu va conduce detașat.

— Poftim? De unde știi treaba asta? Sondajul nici măcar nu s-a terminat, apoi oftă deodată, înțelegând ideea. Oh, Ben, sunt naiv, nu-i așa?

— Clic-clic-clic, Frankie. Ești perspicace. De asta-mi place de tine. Știu ce o să arate sondajul pentru că eu îl public, ce naiba.

— Vrei să spui că l-ai aranjat. Oricum, de ce împingi în față numele lui Samuel?

— E primul care o ia la vale pe conductă. Ei, o să fii și tu pe acolo, Frankie, mai în spate, însă nu pe o poziție rea pentru un Chief Whip. Numai că tânărul Mickey o să iasă în față, ca să aibă toată lumea o țintă, cel pe care vor toți să-l învingă. Cred că în vreo două

săptămâni o să fie uimit de câți dușmani are.

— Și eu unde mă încadrez în planul tău?

— Tu vii din spate, cum i-a spus actrița arhiepiscopului. Candidatul de compromis. În timp ce restul ticăloșilor se omoară unii pe alții, tu te strecori liniștit ca omul pe care toți îl urăsc cel mai puțin.

— După ce au căzut toți copacii falnici, chiar și o tufă se înalță cu mândrie.

— Poftim?

— Nimic. Pot să am încredere în tine?

— În mine? întrebă Ben îngrozit. Eu sunt ziarist, Francis.

Urquhart pufni într-un râs macabru. Era prima dată când patronul îi spunea pe numele lui adevărat. Landless vorbea serios.

— Și nu mă întrebi ce-mi iese la afacerea asta? întrebă patronul.

— Cred că știu deja, Ben.

— Ce anume?

— Un prieten. Vrei un prieten în Downing Street. Un prieten foarte bun. Unul așa, ca mine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Un politician nu trebuie să stea niciodată prea mult pe gânduri. Îi distrage atenția de la a-și păzi spatele.

Marți, 26 octombrie

Biroul privat al prim-ministrului, sanctuarul lui. Urquhart îl găsi la locul său, semnând un teanc mare de scrisori. Purta ochelarii de vedere, ceea ce făcea rareori când erau și alții în preajmă. Ceea ce era și mai neobișnuit era că nu se vedea niciun ziar.

— Henry, n-am mai reușit să discut cu tine de ieri. Nu pot să-ți spun cât de șocat… cât de întristat am fost.

— Fără compătimire, Francis, să nu ne punem cenușă în cap. Mă simt ciudat de mulțumit în situația dată. Parcă s-a ridicat o povară

de pe umerii mei. Și toate celelalte clișee aferente.

— Când te ascultam, mă simțeam… de parcă aș fi căzut din cer, serios.

— Aterizare plăcută, zise premierul, apoi puse ochelarii deoparte și se ridică de la birou, conducându-l pe Urquhart spre cele două fotolii comode întoarse spre parc. În orice caz, nu am timp să-mi plâng de milă. Humphrey Newlands e pe drum încoace, trebuie să organizăm alegerile pentru conducere. Pe urmă mă duc să-mi petrec ziua cu Charlie. E minunat să ai timp pentru asemenea lucruri.

Urquhart observa cu uimire că celălalt vorbea cât se poate de serios.

— Voiai să discutăm între patru ochi, Francis?

— Da, Henry. Uite ce e, știu că nu vei sprijini un candidat anume la alegeri, cel puțin nu în mod public…

— Nu s-ar cuveni deloc.

— Da, dar asta nu înseamnă că nu te poate interesa subiectul. Amândoi știm că unii dintre colegii tăi te-au dezamăgit crunt în ultima vreme.

— Îmi vine involuntar în gând expresia „ticăloși nerecunoscători”.

— Ai dreptul – ba chiar i-aș spune datoria – de a te asigura că lași partidul pe mâini bune. În calitate de Chief Whip, nu voi candida, desigur. Sunt complet neutru. Însă asta nu m-ar opri să te informez în legătură cu ce se întâmplă.

Știau amândoi că în ultimele zile de mandat, prim-ministrul încă avea influență – adepți politici și prieteni, precum și chestiunea oarecum importantă a nominalizărilor făcute pentru Lista cu Onoruri, pentru acordarea titlurilor de onoare și a gradelor de cavaler pe care avea voie să le facă orice premier care se retrăgea. Pentru mulți membri seniori din partid, aceasta era ultima șansă de a se ridica deasupra celorlalți și de a ajunge la statutul la care visau de mult soțiile lor.

Collingridge se scărpină în barbă.

— Ai dreptate, Francis. Doar n-am muncit atâția ani ca să mă uit cum distruge altcineva tot. Așadar, spune-mi, cum stau lucrurile?

— E încă devreme, greu de spus. Cred că cei din presă au

dreptate când afirmă că întrecerea e deschisă. Oricum, mă aștept ca lucrurile să se precipite după ce se pun în mișcare.

— Deci nu se întrevede niciunul cu sorți de izbândă?

— Păi… ezită Urquhart și dădu din cap într-o parte și în alta, așa cum făcea Jhabwala.

— Haide, Francis. Îmi e de ajuns ce-ți spune instinctul.

— Am impresia că Michael Samuel va prelua conducerea.

— Michael? Cum așa?

— Într-o cursă scurtă și intensă, nu ai timp să dezvolți argumente solide. Nu contează decât imaginea. Michael dă bine pe sticlă.

— E un om de mass-media.

— Bineînțeles că îl vor sprijini Teddy și cei de la sediul central.

Collingridge se întunecă la față.

— Da, înțeleg ce spui, zise el și începu să bată zgomotos darabana pe cotieră, cântărindu-și cu grijă cuvintele. Francis, nu intenționez să intervin, dar nici nu pot s-o fac pe nevinovatul. Dacă e să fie o competiție liberă și cinstită, nu se poate să se amestece cei de la sediul central. Nu după ultima lor prestație: nenorocitele alea de alegeri, scurgerile de informații, ca să nu mai spun de afurisitul ăla de sondaj.

Spuse ultimele cuvinte aproape răstit. Deși susținea că era mulțumit, temperamentul lui încă se zbătea în interior.

— Mai presus de orice, continuă premierul, există un lucru pe care n-o să-l iert. Cineva a divulgat informația despre vizita mea la Palat de ieri. Mi s-a spus că a ieșit pe ușa din spate de la sediul din Piața Smith. Cum îndrăznesc? Cum am ajuns, oare, un clovn în circul mass-mediei? exclamă el bătând cu pumnul în cotieră.

— Ai fi meritat puțină demnitate, Henry.

— Nu e vorba numai de mine, ci și de Sarah. Ea nu merită așa ceva, spuse el răsuflând cu dificultate, cuprins de furie. Nu, la naiba, nu o să accept una ca asta. Nu o să-i las pe bandiții lui Teddy să se amestece în alegerile astea! Se aplecă spre Urquhart. Presupun că nici tu nu-l iubești prea mult pe Teddy, nu după ce a călcat în picioare propunerile tale de remaniere. Sunt sigur că ți-ai dat seama încă de atunci.

Urquhart încuviință, bucuros că i se confirmaseră suspiciunile.

— Ce pot să fac, Francis? Cum pot să mă asigur că alegerile se desfășoară corect?

— Eu am aceleași interese ca tine: vreau să mă asigur că există fair-play. Oamenii au nevoie de timp de gândire, nu să se lase furați de moment.

— Deci?

— Dă-le ceva mai mult timp să se hotărască. Încetinește puțin ritmul. Bucură-te de ultimele săptămâni de mandat. Nu am nimic cu Michael, însă trebuie să mă asigur că succesorul e ales de partid, nu de presă.

— Și cu atât mai puțin de țapul acela bătrân, Teddy.

— Tu poți să spui asta ca prim-ministru, dar eu, ca Diriginte Parlamentar, nu pot să comentez.

Collingridge izbucni în râs.

— Nu vreau să prelungesc perioada de nesiguranță mai mult decât e necesar, totuși bănuiesc că o săptămână în plus nu poate să dăuneze.

— Conform regulilor, depinde numai de tine când să fie alegerile, Henry.

Collingridge se uită la ceas.

— Ascultă, Humphrey e afară. Mai bine să nu-l facem să aștepte. O să-mi dea sfaturi și o să-l ascult foarte atent, deși bănuiesc că se pricepe mai mult la stațiunile de pe plajă decât la alegerile pentru conducerea partidului. Mă mai gândesc în seara asta și îți spun mâine-dimineață ce am hotărât. Tu o să fii primul care află, Francis, îl asigură el și îl conduse pe Chief Whip spre ușă. Îți sunt foarte recunoscător. Nu pot să-ți spun cât de plăcut e să ai pe cineva ca tine în preajmă, cineva care nu are un dinte împotriva ta.

•

Ajunseseră înapoi la apartamentul ei, închiseseră ușa cu piciorul și hohotiseră de râs în timp ce-și smulgeau hainele, prăbușindu-se pe podea, nereușind nici măcar să ajungă în dormitor. După partida de sex dezlănțuit, Mattie și Krajewski stăteau cu mâinile și picioarele încâlcite. El se gândea că nu fusese niciodată mai fericit, stând așa cu ea pe canapea; Mattie, în schimb, era cu gândurile aiurea.

— Collingridge? mormăi el, luând mâna de pe sânul ei imaculat.

Mattie nu păru să observe dezamăgirea din vocea lui.

— M-am tot gândit, Johnnie. La Charlie Collingridge.

— Stau întins și ud leoarcă între picioarele tale și tu te gândești la alt bărbat, protestă el, glumind numai pe jumătate.

— Știu că e alcoolic și toate celelalte, continuă ea, nepăsătoare, și că alcoolicii nu sunt responsabili de ce fac.

— Nu sunt sigur că *eu* sunt responsabil când sunt cu tine.

— Dar pare mult prea simplu.

— Oare viața trebuie să fie complicată? insistă el, lipindu-se de spatele ei.

— Pur și simplu, nu pot să cred că a fost capabil de așa ceva Charlie Collingridge, darămite că ar fi avut și mijloacele.

— Nu există decât un om care știe, murmură Krajewski, și acela e încuiat în vreo clinică.

— Unde? întrebă Mattie întorcându-se cu fața la el.

— Cred că ar trebui să fie un secret de familie bine păzit, oftă bărbatul simțind că-i trece cheful.

— Vreau să-l găsesc.

— Și cum are de gând să facă asta Reporterul Anului?

Ea se ridică de lângă el, se înfășură într-o pătură și dispăru în bucătărie. Krajewski începu să-și caute boxerii, îi găsi în spatele televizorului și îi îmbrăcă fără tragere de inimă în timp ce ea se întorcea cu două pahare cu vin. Se așezară pe covor, în fața șemineului gol.

— Când a fost Charlie Collingridge văzut ultima oară? întrebă ea.

— Păi, ăăă… când l-au luat cu mașina de acasă în urmă cu o săptămână.

— Cu cine era?

— Cu Sarah Collingridge.

— Și…?

— Și un șofer.

— Exact. Cine era șoferul, Johnnie?

— Să mor dacă știu.

— Dar e un punct de plecare, zise ea, se ridică din nou de lângă el și se duse lângă televizorul înconjurat de casete video. E pe aici, pe undeva, adăugă ea, făcând dezordinea și mai mare.

Găsi caseta pe care o căuta și pe ecranul televizorului apărură imagini întretăiate, în timp ce Mattie derula printr-o serie de reportaje. Era atât de preocupată, încât nu remarcă faptul că îi căzuse pătura de pe umeri. Krajewski se uita la ea, uimit de apariția sfârcurilor și a mușchilor întinși. Tocmai când se gândea să ia televizorul și să-l arunce pe fereastră, apăru pe ecran Charles Collingridge, înghesuit pe bancheta din spate a mașinii, iar Mattie își puse pătura înapoi pe umeri.

— Uite, Johnnie!

El mormăi, iar ea apăsă alt buton ca să dea înregistrarea de la început. Pentru mai puțin de o secundă, când mașina intră pe drumul principal, văzură fața șoferului prin parbriz. Mattie apăsă butonul de pauză și Krajewski se uită la personajul chel și cu ochelari din imagine.

— Și el cine naiba mai e? mormăi Krajewski.

— Haide să vedem cine nu e, spuse Mattie. Nu e șofer de la guvern – nu e mașină de-a lor și gașca șoferilor e foarte bârfitoare, așa că am fi auzit ceva. Nu e politician, altfel l-am fi recunoscut.

Se întoarse cu spatele la ecran și cu fața la el, fără să observe nemulțumirea lui.

— Johnnie, unde se duceau?

Krajewski se simți pus la mijloc între curiozitatea lui de jurnalist și dorința de a sări pe ea. „La naiba, maturizează-te, Krajewski”, se admonestă el în gând.

— OK, nu mergeau în Downing Street. Și nu la vreun hotel sau în alt loc public, își cântări el opțiunile. Presupun că la clinică.

— Exact! Bărbatul acela e de la clinică. Dacă aflăm cine e, știm și unde l-au dus pe Charlie!

— Cred că pot să printez de pe casetă figura lui și s-o arăt la oameni. Am putea să încercăm la Freddie, vechiul nostru fotograf. Are o excelentă memorie a fețelor și mai e și alcoolic, dar s-a lăsat de băut în urmă cu câțiva ani. Se mai duce și acum în fiecare săptămână la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi. Poate ne îndreaptă în direcția potrivită. Nu sunt așa de multe centre de tratament. Ar trebui să facem ceva progrese.

— Ești grozav, Johnnie.

Pentru prima dată în seara aceea, părea că vorbea serios.

— Sunt un mercenar ticălos. Cer să fiu plătit, îndrăzni el. Mattie, pot să stau peste noapte?

Ochii ei se umplură de regret; clătină din cap.

— Johnnie, adu-ți aminte de regulile de bază.

— Fără romantism. Da. Păi, dacă tot ai primit ce voiai de la mine, ar trebui să merg acasă, se răsti el, ros pe dinăuntru de ceea ce el numea „furia sfârcurilor”.

Sări în picioare și se îmbrăcă în grabă, însă, în drum spre ușă, umerii îi căzură în semn de înfrângere.

— Îmi pare rău, Mattie, zise el. Doar că… ești o persoană specială pentru mine. Am și eu speranțe.

Ajunsese la ușă. Se întoarse.

— Ai pe altcineva, Mattie?

— Nu, Johnnie, sigur că nu, răspunse ea. Nu despre asta e vorba.

Totuși, după ce închise ușa în urma lui, se întrebă dacă fusese sinceră cu el. Cum putea să fie? Nu era sigură dacă era măcar sinceră cu ea însăși. Nu era genul acela de conversație purtat de fetele cuminți.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Unele campanii politice demarează repede. Altele se opresc pe loc.

Miercuri, 27 octombrie

Daily Chronicle, Pagina 1:

SAMUEL ÎN FRUNTE, PREIA SPECTACULOS CONDUCEREA

Michael Samuel, tânărul ministru al Mediului, se afla aseară pe locul întâi în cursa pentru postul de prim-ministru.

Într-un sondaj de opinie realizat în ultimele două săptămâni de *Chronicle* printre aproape două treimi dintre parlamentari, un procent de douăzeci și patru la sută dintre aceștia l-au nominalizat ca fiind prima lor alegere, cu mult înaintea altor posibili candidați.

Toți se așteaptă ca Samuel să-și anunțe candidatura în următoarele zile. Ca o lovitură grea pentru rivalii lui, se presupune că va primi sprijinul figurilor importante din partid, precum Lordul Williams, președintele partidului. Sursele noastre declară că sprijinul lor va fi crucial.

Niciun alt nume nu s-a ridicat la un procent mai mare de 16 la sută. Cinci potențiali candidați au obținut între 10 și 16 la sută. Aceștia au fost Patrick Woolton (ministrul Afacerilor Externe), Arnold Dollis (secretarul de Stat), Harold Earle (Educație), Paul McKenzie (Sănătate) și Francis Urquhart, Chief Whip.

Apariția lui Urquhart pe listă, cu un procent de 12 la sută, a venit ca o mare surpriză la Westminster. Acesta nu este membru deplin în Cabinet, dar, în calitate de Chief Whip, are o bază solidă în partidul parlamentar. Analiștii sunt de părere că s-ar putea dovedi un candidat puternic din afară. Cu toate acestea, surse din apropierea lui Urquhart ne-au informat aseară că el nu a luat decizia de a intra în competiție și se presupune că va face unele clarificări asupra poziției lui în cursul zile de azi…

Prim-ministrul se răzgândise. În dimineața aceea, citi toate ziarele. Comentariile care spuneau că în ultima săptămână își smulsese părul din cap lăudau ulterior, în stilul lor nestatornic și capricios, autosacrificiul lui, care avea să permită guvernului să aibă un nou început – „deși mai are încă de rezolvat multe probleme personale și chestiuni de familie importante pentru a satisface opinia publica”, potrivit publicației *The Times*. Ca de obicei, presa nu se rușina să doarmă pe ambele părți ale patului, ca o târfă.

Citi articolul din *Chronicle* cu deosebită atenție, așa cum făcuseră și alții. Părea să se fi ajuns la un consens: era o întrecere deschisă,

dar Samuel se afla la conducere. Collingridge aruncă ziarul într-un colț, unde căzu ca o lebădă moartă, pe urmă îl chemă pe secretarul de partid.

— Grahame. Trimite un mesaj Lordului Williams și fă o copie și pentru Humphrey Newlands. Trebuie să dea un comunicat de presă la ora 12:30 pentru știrile prânzului. Nominalizările pentru alegeri se vor încheia peste trei săptămâni, joi, în 18 noiembrie, iar primul tur de scrutin va avea loc marțea următoare, 23 noiembrie. Dacă se impune un al doilea tur, acesta va avea loc conform regulilor partidului, marți, 30 noiembrie, cu eventuale alegeri pentru primii doi candidați două zile mai târziu. Ai reținut?

— Da, domnule prim-ministru.

Secretarul dădu din cap, însă își feri privirea. Era prima dată de la anunțarea demisiei când erau singuri și puteau vorbi.

— Știi ce înseamnă asta, Grahame? Peste exact șase săptămâni și o zi, eu și cu tine vom rămâne fără slujbe. Nu mi-am găsit întotdeauna timp să-ți mulțumesc așa cum trebuie pentru ultimii ani, totuși vreau să știi că-ți sunt al naibii de recunoscător.

Funcționarul începu să se foiască rușinat.

— Trebuie să începi să te gândești la viitorul tău. Voi preda lista cu demisiile de onoare. Vei fi și tu pe ea. La fel și câțiva domni înnobilați din oraș, care se vor bucura să-ți facă o ofertă generoasă. Mă voi asigura de asta. Gândește-te la ce vrei și anunță-mă. Încă mai am de colectat câteva favoruri.

Secretarul ridică ochii plini de regret și recunoștință.

— Apropo, Grahame, e posibil ca Teddy Williams să încerce să mă contacteze ca să mă încurajeze să scurtez procedura de alegeri. Nu voi fi disponibil. Trebuie să-i explici că astea sunt instrucțiunile mele, nu pot fi negociate și trebuie comunicate obligatoriu până la 12:30.

Urmă o pauză scurtă.

— Dacă nu, să-i spui că voi fi forțat să le divulg chiar eu.

•

Mareea nu așteaptă pe nimeni și deja părea să se retragă în cazul lui Michael Samuel. Aproape în aceeași clipă în care Collingridge își anunțase demisia, discutase cu mentorul lui, Teddy Williams.

— Răbdare, Michael, îl sfătuise politicianul în vârstă. Probabil că vei fi cel mai tânăr candidat. Vor încerca să spună că ești prea crud, prea neexperimentat și prea ambițios. Așa că nu trebuie să arăți prea mult că-ți dorești funcția. Afișează puțină rezervă și lasă-i pe ei să vină la tine.

Sfatul acesta avea să se dovedească foarte prețios, dar complet irelevant față de împrejurări. De îndată ce *Chronicle* ajunse pe străzi, promovând numele lui Samuel, Urquhart apăru în fața camerelor de filmat ca să confirme că nu intenționa să candideze.

— Sunt flatat, desigur, că numele meu a fost menționat, însă consider că ar fi în interesul partidului ca eu, Chief Whip, să rămân complet imparțial în privința acestei curse, zise el, adăugând o notă autodepreciativă înainte să dispară, urmat de întrebările rămase fără răspuns, strigate de ziariști.

Începu cercetarea în cazul lui Samuel, iar comunicatul privind programul detaliat al alegerilor adăugă paie pe foc. Până să-l găsească inchizitorii neobosiți la hotelul Intercontinental din Hyde Park, chiar înainte de o întâlnire la prânz, nu mai aveau răbdare pentru răspunsuri condiționate. Samuel nu putea să refuze și ei nu voiau să accepte un *poate,* nu după *ce* aflară că numise deja un nucleu al echipei de campanie. Așadar, după destul de multă hărțuire, fu obligat să anunțe pe treptele hotelului, înconjurat de un haos de bagaje și umbrele desfăcute, că avea, într-adevăr, să candideze.

Știrile de la ora unu prezentau un contrast clar între Urquhart, politicianul mai în vârstă și mai demn, care refuza să candideze, și aparent înflăcăratul Samuel, care ținea o conferință de presă neprevăzută pe stradă, anunțându-se ca primul candidat oficial cu aproape o lună înaintea primului tur de scrutin.

Urquhart urmărea desfășurarea evenimentelor cu o satisfacție deplină când sună telefonul. Auzi sunetul apei trase la toaletă, acoperit de râsul lui Ben Landless înainte ca magnatul să închidă telefonul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Unele cariere politice sunt ca o carte așezată în locul greșit la British Library. E o greșeală minoră, în ce privește greșelile, dar rezultatul este o uitare definitivă.

Vineri, 29 octombrie – Sâmbătă, 30 octombrie

— Asta voiai?

În vocea lui Krajewski încă se mai auzea suferința provocată de ultima lor întâlnire. O evitase de atunci pe Mattie prin redacție, dar în acel moment se apleca peste umărul ei, atent să nu se apropie prea mult, strângând un plic mare în mână. Îl lăsă să cadă în fața ei și scoase de acolo o fotografie color de 25 x 30 cm. În ea apărea figura șoferului, neclară și distorsionată, totuși se distingea cu ușurință.

— Freddie s-a descurcat foarte bine, continuă Krajewski. A dus fotografia la întâlnirea lui de la Alcoolicii Anonimi aseară și grupul l-a recunoscut imediat. Este doctorul Robert Christian, o autoritate bine-cunoscută în tratamentul dependenței de droguri și alcool. Conduce un centru de reabilitare într-o vilă mare și particulară, pe coasta de sud, în apropiere de Kent. Dacă îl găsești pe doctorul Christian, cred că o să-l găsești și pe Charlie al tău.

— Johnnie, nu știu cum să-ți mulțumesc, zise ea încântată.

Însă el plecase deja.

•

A doua zi, sâmbătă, nu era una prea bună pentru Mattie. Imediat după prânzul luat devreme, se urcă în BMW-ul ei vechi, îi făcu plinul și plecă spre Dover. Traficul era aglomerat și se strecură cu greu printre cei veniți la cumpărături în Greenwich înainte de a intra pe A2, vechiul drum roman care se îndepărta de Londra spre inima regiunii Kent. O duse dincolo de orașul catedralei Canterbury, iar după câțiva kilometri, coti către satul pitoresc Barham. Harta rutieră nu o ajută prea mult să găsească satul și mai micuț, Norbington, dar, cu ajutorul câtorva localnici de treabă, după o

vreme ajunse în fața unei case mari, în stil victorian, cu o pancartă abia vizibilă printre tufe pe care scria că în acea clădire își avea sediul Centrul de Tratament Fellowship.

Pe aleea umbroasă se aflau câteva mașini și ușa de la intrare era deschisă. Rămase uimită să vadă pacienți care, aparent, se plimbau liberi, fără asistentele de temut în halate albe pe care se așteptase să le găsească patrulând în căutare de posibili evadați. Parcă mașina pe stradă și, luând o bomboană mentolată pentru curaj, înaintă cu grijă pe alee.

Un domn masiv, în costum de stofă, cu o mustață căruntă, în stil militar, se apropie și Mattie se descurajă. Cu siguranță, făcea parte dintre gardienii care se asigurau să nu apară intruși.

— Scuză-mă, draga mea, zise el brusc, ajungând-o în dreptul ușii de la intrare. Ai văzut vreun angajat de pe aici? Le place să stea deoparte în ziua în care vin familiile în vizită, totuși ar trebui să poți să găsești pe careva când ai nevoie de ei.

Mattie se scuză și zâmbi ușurată. Avea noroc, venise în cea mai bună zi ca să evite întrebările jenante. Era acolo o atmosferă de stațiune rurală modernă, nu de stabiliment: fără cămăși de forță, fără restricții, fără lacăte la uși, fără miros de spital. Pe peretele din hol găsi o hartă cu instrucțiuni în caz de incendiu în care se vedea planul detaliat al casei și pe care Mattie îl folosi ca să se orienteze în căutarea animalului hăituit. Îl găsi afară, stând pe o bancă în grădină, privind dincolo de vale în ultimele raze de soare de octombrie. Descoperirea nu o bucură deloc. Venise ca să-l înșele.

— Charlie, tu ești! exclamă ea, așezându-se lângă el. Ce surpriză să te găsesc aici!

El o privi fără să pară că ar recunoaște-o. Părea obosit, cu reacții întârziate, ca și cum era cu gândurile în altă parte.

— Îmi… îmi pare rău, bolborosi el. Nu-mi dau seama…

— Sunt Mattie Storin. Ții minte, sigur că da. Am petrecut o seară foarte plăcută împreună în Bournemouth în urmă cu câteva săptămâni.

— A, îmi pare rău, domnișoară Storin. Nu-mi amintesc. Știi, sunt alcoolic, de asta mă aflu aici și mă tem că în perioada respectivă nu eram capabil să-mi amintesc prea multe.

Mattie se miră de sinceritatea cu care vorbea în timp ce-i zâmbea senin.

— Te rog, draga mea, nu trebuie să te simți prost, adăugă el, bătându-i ușor mâna ca un unchi mai vârstnic. Sunt dependent. Încerc să mă vindec. Am găsit un milion de feluri în care să mă ascund de toată lumea, dar n-am reușit să mă păcălesc decât pe mine. Acum nu vreau decât să mă fac bine. De asta am venit în centrul ăsta.

Mattie se îmbujoră. Intrase nepoftită în intimitatea unui om bolnav și-i era rușine.

— Charlie, dacă nu-ți amintești cine sunt, nu mai știi nici că sunt ziaristă.

El își trase mâna, zâmbetul îi dispăru, înlocuit fiind de o privire resemnată.

— La naiba! Și pari o fată de treabă. Presupun că trebuia să se întâmple la un moment dat, deși Henry spera că aici o să fiu lăsat în pace…

— Charlie, te rog, crede-mă, n-am venit aici să-ți îngreunez situația. Vreau să te ajut.

— Așa spun toți, nu?

— Deocamdată nu spune nimic, lasă-mă să vorbesc eu un pic.

— Oh, bine. Doar nu am unde să mă duc.

— Fratele tău, prim-ministrul, a fost forțat să demisioneze din cauza acuzațiilor că te-ar fi ajutat să cumperi și să vinzi acțiuni pentru un profit rapid.

El începu să dea din mână ca să o oprească, dar ea îi ignoră protestele.

— Charlie, nimic din toate astea nu are sens pentru mine. Pur și simplu, nu are noimă. Cred că cineva încearcă să-i submineze poziția fratelui tău acuzându-te pe tine.

— Serios? se miră el și ochii lui încercănați începură să arate puțin interes. Cine ar face așa ceva?

— Nu știu. Am doar câteva bănuieli. Am venit să văd dacă poți să mă îndrepți într-o direcție concretă.

— Domnișoară Storin… Mattie, poți să-ți spun așa? Ai zis că suntem prieteni vechi… Eu sunt un bețiv. Nici măcar nu-mi

amintesc când te-am cunoscut. Cum aș putea să te ajut? Cuvântul meu nu are nicio însemnătate.

— Nu sunt nici judecător, nici procuror, Charlie. Încerc, pur și simplu, să pun cap la cap un puzzle dintr-o mie de piese împrăștiate.

Ochii lui epuizați priveau dincolo de dealuri, către Dover și Canalul Mânecii, ca și cum acolo se afla o altă lume.

— Mattie, crede-mă, am încercat din greu să-mi amintesc. Gândul că l-am făcut de rușine pe Henry și că l-am obligat să-și dea demisia e aproape insuportabil. Doar că nu știu care-i adevărul. Nu pot să te ajut. Nu pot nici măcar pe mine să mă ajut.

— N-ar fi normal să-ți amintești dacă ai cumpărat așa de multe acțiuni?

— Am fost foarte bolnav. Și foarte beat. Sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc absolut deloc.

— Nu ți-ai fi amintit de unde ai luat banii sau ce ai făcut cu profitul?

— Pare puțin probabil să fi avut o mică avere la dispoziție de care să nu-mi amintesc sau, mai degrabă, să o fi cheltuit pe alcool. Și n-am idee unde ar fi putut dispărea banii. Nici măcar *eu* nu pot să beau de cincizeci de mii de lire în doar câteva săptămâni.

— Și adresa falsă din Paddington?

— Da, au adus vorba de asta. Un mister absolut. Nu știu unde e strada Praed din Paddington nici când sunt treaz, așa că e absurd să presupui că aș fi găsit drumul până acolo când eram beat. E în partea opusă a Londrei față de unde stau eu.

— Dar ai folosit-o – așa se spune – pentru bancă și abonamentul la Biroul de Vânzări și Materiale Informative al partidului.

Charles Collingridge izbucni brusc în râs, atât de tare, încât începu să lăcrimeze în colțul ochilor.

— Mattie, draga mea, începi să-mi redai încrederea în mine. Oricât de beat aș fi fost, n-aș fi putut niciodată să manifest vreun interes față de propaganda politică. Nu-mi place când apar materialele acelea în cutia mea poștală de câte ori sunt alegeri; ar fi o insultă să mai și plătesc pentru chestia asta!

— Deci niciun material informativ?

— Niciodată.

Frunzele îngălbenite cădeau pe peluză. Soarele asfințea și o strălucire caldă și roșiatică umplea cerul, luminând fața bărbatului. Se vedea că începea să revină la viață și arăta mulțumit.

— Nu pot să dovedesc nimic. Dar, pe cuvântul meu de gentleman, nu cred că sunt vinovat de ce spun ei că aș fi făcut, zise el, îi apucă iar mâna și i-o strânse. Mattie, ar însemna mult pentru mine dacă și tu ai crede același lucru.

— Cred, Charlie, chiar cred. Și o să-ți dovedesc, replică ea și se ridică să plece.

— Mă bucur că m-ai vizitat, Mattie. Acum că suntem prieteni vechi, mai vino pe aici, te rog.

— O să vin. Însă, până atunci, trebuie să fac câteva săpături.

•

Era târziu când ajunse înapoi la Londra în seara aceea. Pe străzi apăruseră deja primele ediții ale ziarelor de duminică. Mattie cumpără un teanc și, cu ziarele și suplimentele alunecându-i din brațe, le aruncă pe toate pe bancheta din spate a mașinii. Abia atunci observă titlul din *Sunday Times*.

Ministrul Educației, Harold Earle, despre care se știa că nu era un susținător al Greenpeace, își anunțase intenția de a candida și își lansase campania cu un discurs intitulat „Să facem curat în țară”.

„Am vorbit la nesfârșit despre problemele orașelor noastre de provincie, dar acestea își continuă declinul, iar sărăcia din orașele de provincie a fost egalată doar de degenerarea din zona rurală, îl cita *Sunday Times*. Am neglijat aceste chestiuni prea mult timp. Exprimarea reciclată a îngrijorării noastre nu reprezintă un substitut pentru o acțiune pozitivă. A venit vremea să sprijinim cuvintele mari cu fapte mari. Sondajele arată că mediul înconjurător este un aspect în privința căruia alegătorii cred că am dat greș. După mai bine de doisprezece ani la putere, au dreptate să afirme că lucrul ăsta este inacceptabil, iar noi trebuie să deschidem ochii în cazul acestor îngrijorări.”

— De ce se agită ministrul Educației în legătură cu problemele de mediu? se întrebă ea, ajungând la finalul discursului furtunos. Ce proastă sunt! Nu mă mai ajută creierul la bătrânețe. Nu pot să descifrez codul. Care ministru din Cabinet trebuie să fie responsabil

de problemele de mediu și, prin urmare, responsabil și de porcăria asta?

Începuse lupta publică de a-l elimina pe Michael Samuel.

CAPITOLUL TREIZECI

Nu există nicio formă de răutate de care să nu se bucure un politician sau pe care un ziarist să n-o amplifice. Exagerarea isterică este specifică ambelor categorii.

Miercuri, 3 noiembrie

În următoarea săptămână, Mattie încercă de multe ori să-l contacteze pe Kevin Spence. În ciuda asigurărilor date de mult prea politicoasa lui secretară, Spence nu o sună înapoi, așa că așteptă mult timp după ce secretarele plecau, de obicei, acasă, pe urmă sună din nou. Paznicul de noapte îi făcu legătura imediat.

— Domnișoară Storin, nu, sigur că nu te-am evitat, minți Spence. Am fost foarte ocupat. Trăim vremuri smintite.

— Kevin, am nevoie din nou de ajutorul tău.

Urmă o pauză. Era mai curajos și se concentra mai bine când nu se uita în ochii ei.

— Îmi amintesc ultima dată când te-am ajutat. Ai spus că o să scrii un articol despre sondajele de opinie. În schimb, ai scris unul în care l-ai calomniat pe prim-ministru. Acum e terminat, zise el și în voce i se simțea o tristețe tăcută. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine, foarte frumos. Cred că tu și restul ziariștilor ați fost nespus de cruzi.

— Kevin, acela nu a fost articolul meu. Te rog! E ceva ciudat în legătură cu demisia domnului Collingridge.

El era încă pe fir.

— Eu, una, nu cred ce se spune despre el și fratele lui. Aș vrea să pot să dovedesc că nu e vinovat.

— Nu văd cum te-aș putea ajuta, spuse Spence pe un ton

neîncrezător. În orice caz, nimeni din afara biroului de presă nu are voie să contacteze mass-media în timpul campaniei. Sunt ordinele stricte ale președintelui.

— Kevin, sunt multe lucruri în joc aici. Nu numai conducerea partidului și posibilitatea de a câștiga alegerile viitoare. Aici e vorba de ceva mult mai personal, dacă Henry Collingridge va rămâne în istorie ca un escroc sau dacă va avea șansa să clarifice lucrurile. Nu-i datorăm măcar atât?

— Dacă te-aș putea ajuta, ce anume ai vrea? întrebă Spence după o pauză precaută.

— Ceva foarte simplu. Știi să lucrezi pe sistemul computerizat de la sediul central?

— Da, normal. Îl folosesc tot timpul.

— Cred că cineva vi l-a spart.

— Spart? Imposibil. Avem cel mai bun sistem de securitate. Nimeni din exterior nu poate să-l acceseze.

— Nu din exterior, Kevin. Din interior.

Tăcerea de la capătul firului ținu mai mult de această dată.

— Gândește-te puțin, Kevin. Sondajul vostru de opinie a fost divulgat de cineva din interior. E singura explicație. Și te-a băgat și pe tine la mijloc.

Îl auzi pe Spence murmurând o înjurătură, chinuit de îndoieli.

— Ascultă, sunt la Camera Comunelor. Pot să ajung la tine în mai puțin de zece minute și presupun că nu mai e nimeni în clădire la ora asta târzie. Nu o să observe nimeni, Kevin. Vin spre tine.

— Vino prin parcare, mormăi el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu intra pe la recepție.

Mattie ajunse la el după nici șapte minute.

Se aflau în biroul de la mansardă, înconjurați de un munte de dosare care se răsturnau de pe orice suprafață plată și ajungeau pe podea. Un ecran verde strălucitor domina biroul, iar cei doi stăteau aproape unul de altul în fața acestuia. Ea își descheiase un nasture de la bluză; el observase. Mattie hotărî să-și facă mustrări de conștiință mai târziu.

— Kevin, Charles Collingridge a făcut o comandă la Biroul de Vânzări și de Materiale Informative al partidului și a cerut să-i fie

livrate la adresa din Paddington. Așa e?

— Corect. Am verificat de îndată ce am auzit, totul era în ordine. Uite.

Apăsă câteva taste și pe ecran apăru dovada.

— Chas Collingridge Esq.[{11}], Strada Praed nr. 216, Paddington, London W2 – 001A/01.0091.

— Ce înseamnă hieroglifele astea?

— Prima serie arată că s-a abonat pentru setul complet de materiale informative. A doua ne spune când expiră abonamentul. Așa aflăm ce anume vrea – adică tot sau numai publicațiile principale, dacă a fost membru în clubul specializat de carte, cam așa ceva. Fiecare program de marketing are un set diferit de numere de referință. Ne arată și cum plătește, dacă e la zi sau a rămas în urmă.

— Și Charles cum stă?

— Abonamentul a fost plătit în întregime de la începutul anului.

— Chiar dacă e un alcoolic fără o lețcaie, care nu știe să citească nici ora de închidere la bar?

Spence se foi neliniștit pe scaun.

— Informația asta poate să apară pe toate monitoarele din clădire?

— Da. Nu o considerăm absolut confidențială.

— Atunci, ia spune-mi, Kevin.

Se aplecă puțin în față și respiră adânc; bărbații erau jalnici, treaba funcționa de fiecare dată.

— Dacă ai vrea să încalci puțin regulile, să mă abonezi la setul complet de materiale informative, ai putea s-o faci? Să introduci datele mele în sistem de la calculatorul ăsta?

— Păi… da, răspunse Spence începând să înțeleagă încotro bătea Mattie. Crezi că cineva a luat de aici datele lui Charles Collingridge sau le-a inventat. S-ar putea face. Uite.

Degetele lui începură să se miște precum cele ale unui pianist și în câteva secunde apăru pe ecran abonamentul la setul complet de materiale informative cu numele „M Mouse Esq., Disneyland nr. 99. Miami”.

— Dar asta nu ajunge, Mattie. N-ai putea să-i treci, pur și simplu,

o dată anterioară de la începutul anului pentru că… Ce prost sunt! Evident! izbucni el și începu din nou să chinuie tastatura. Dacă te pricepi cu adevărat la ce faci, ceea ce nu e valabil pentru mulți din clădirea asta, poți să accesezi serverul principal…

Cuvintele erau aproape acoperite de țăcănitul tastelor.

— Vezi tu, așa ai acces la datele financiare. Prin urmare, pot să verific data exactă când a fost achitat avansul, dacă a fost plătit cu cec sau cu card de credit, când a fost făcut abonamentul inițial…

Monitorul începu să strălucească.

— Nu poți s-o faci decât dacă ai parola potrivită și… Oh, fir-aș să fiu!

Se trase înapoi din fața ecranului de parcă acesta l-ar fi înjurat. Apoi începu iar.

— Mattie, n-o să-ți vină să crezi…

— Orice ar fi, cred că pot să cred.

— Conform dosarului de la contabilitate, Charles Collingridge nu a plătit niciodată serviciul ăsta, nici luna asta, nici în alte luni. Datele lui apar doar pe fișa de distribuție, nu și pe factură.

— Kevin, poți să-mi spui când a apărut prima dată numele lui pe fișa de distribuție? întrebă ea foarte calm.

După alte câteva taste, de data asta apăsate ceva mai ușor, mai domol:

— Iisuse! În urmă cu exact două săptămâni.

— Stai să mă asigur că înțeleg, Kevin. Vreau să-mi fie clar. Cineva din clădirea asta, nu de la contabilitate și nici cineva care să se priceapă prea bine la calculatoare, a modificat un fișier ca să apară numele lui Charles Collingridge acolo pentru prima dată în urmă cu două săptămâni.

El încuviință. Se albise tot la față.

— Poți să-mi spui cine a modificat fișierul sau de la ce calculator s-a întâmplat?

— Nu. Ar fi putut fi de la oricare din clădire. Programul de calculator are încredere în noi… precizează el clătinând din cap ca și cum ar fi picat la cel mai important examen din viața lui.

— Nu-ți face griji, Kevin, ai fost genial, îl lăudă ea, apoi se întoarse cu fața spre el și se aplecă puțin. Suntem pe calea cea bună.

Însă e foarte important să nu sufli o vorbă nimănui. Vreau să-l prind pe cel care a făcut-o și dacă știe că-l căutăm, o să-și acopere urmele. Te rog, vrei să mă ajuți, să păstrezi secretul până când aflăm mai multe?

El se uită în ochii ei.

— Oricum nu m-ar crede nimeni, murmură el.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Nu-i frumos ce-i frumos, e frumos ce-mi place mie. Adevărul îl spun numai redactorii.

Luni, 8 noiembrie – Vineri, 12 noiembrie

Ziarele de week-end nici măcar nu încercaseră să-și ascundă iritarea. Samuel și Earle, precum și miniștrii din Cabinet la care s-ar fi așteptat toți să candideze fuseseră cuminți, fără să lanseze atacuri la persoana celorlalți candidați, așa că o făcu presa în locul lor.

Observer declara că fusese „o campanie dezamăgitoare și neinspirată până acum, încă așteptăm ca unul dintre candidați să readucă partidul la viață”. *Sunday Mirror* o considera „irelevantă și agasantă”, în timp ce *News of the World*, ca să nu rămână mai prejos, o descria în stilul caracteristic ca fiind „pompoasă, ca o adiere trecătoare în noapte”. „Samuel și Earle? nota *People.* Dacă ăsta este răspunsul, înseamnă că întrebarea a fost stupidă.”

Aceste critici dădură un suflu nou campaniei începând de luni. Încurajați de impresia generală din presă că încă nu apăruse candidatul potrivit, încă doi miniștri din Cabinet își aruncară mănușa – Patrick Woolton și Paul McKenzie, ministrul Sănătății. Despre amândoi se credea că aveau o șansă rezonabilă să câștige. McKenzie devenise cunoscut vânzând celebrul program pentru spitale și reușise să evite responsabilitatea pentru amânarea lui arătând cu degetul la Trezoreria din Downing Street. „Am intrat în cursă!”, anunță el.

De la discuția avută cu Urquhart la congres, Woolton muncise din greu în culise. Luase prânzul cu aproape toți redactorii de pe Fleet Street, servise câte un pahar cu principalii parlamentari de pe rândurile din spate și nu se culcase cu nimeni în afară de soția lui. Credea că avea un avantaj sau cel puțin o calitate unică, venită din rădăcinile lui nordice, care spera să-l ajute să devină candidatul „Națiunii”, spre deosebire de trecutul cosmetizat al celor mai mulți dintre candidați. Nu că ar fi avut vreo șansă să-i impresioneze pe scoțieni, desigur, care aveau impresia că toată povestea era o chestiune complet străină. Woolton sperase să-și amâne intrarea oficială în cursă, vrând să vadă cum mergeau campaniile rivalilor, dar ziarele de week-end fuseseră ca o chemare la oaste și se hotărâse să nu mai întârzie. Anunță o conferință de presă la Aeroportul Manchester ca să facă anunțul în locul pe care el îl numea „terenul propriu”, convins fiind că nu va observa nimeni că zburase de la Londra ca să ajungă acolo.

Criticile din presă îi incitară pe toți candidații să-și ascută armele. Earle repetă mustrările ecologiste, însă de data asta alese să-l atace oficial pe Michael Samuel; renunță la mesaje încifrate. Samuel califică purtarea lui Earle ca reprobabilă și incompatibilă cu statutul lui de coleg în Cabinet, dar și ca pe un exemplu nefericit dat de un secretar de la Educație. Între timp, limbajul slobod al lui Woolton în discursul de la Manchester în privința nevoii de a „revigora valorile engleze printr-un candidat englez” fu atacat virulent de McKenzie, care încerca din răsputeri să-și redescopere rădăcinile galice, luându-l drept o insultă la adresa a cinci milioane de scoțieni.

Sun merse și mai departe, interpretând cuvintele lui Woolton drept un atac antisemit grav la adresa lui Samuel; activiștii evrei ieșiră la rampă pe toate undele radio și în editoriale cu lamentări, iar un rabin din orașul natal al lui Samuel sună la Corpul pentru Egalitate Rasială ca să ancheteze ceea ce el numea „cea mai atroce izbucnire din partea unui politician senior de la Mosley încoace”. Pe Woolton nu-l deranja prea tare această exagerare, declarând în particular că, „în următoarele două săptămâni, toată lumea o să se uite la forma urechilor lui Samuel în loc să asculte ce spune”.

Până miercuri după-amiază, Urquhart credea deja că situația

evoluase suficient ca să facă un apel public pentru „revenirea bunelor maniere și a standardelor de comportare profesională pentru care partidul era cunoscut”. Afirmația lui provocă un ecou puternic în editoriale, deși pe prima pagină încă mai apărea ultimul caz de comportament neadecvat.

Prin urmare, vineri după-amiază, când Mattie intră în biroul lui Preston ca să-i spună că avea ceva în plus, acesta clătină obosit din cap.

— Ar fi bine să fie ceva diferit, zise el, aruncând într-un colț ultimul comunicat de presă al lui Earle.

— Ce am eu e diferit, îl avertiză ea.

El nu părea prea interesat.

— Atât de diferit, că merită prima pagină, spuse ea.

— Atunci, fă-mi genunchii să tremure.

Mattie închise ușa în urma ei, asigurându-se că nu îi auzea nimeni.

— Collingridge a demisionat din cauza acuzațiilor că el și fratele lui ar fi manevrat niște acțiuni printr-o tutungerie din Paddington și o bancă turcească oarecare. Cred că putem dovedi că i s-a întins o capcană încă de la început.

— Despre ce vorbești?

— A fost o înscenare.

— Poți s-o dovedești?

— Cred că da.

Secretara lui băgă capul pe ușă, dar fu alungată rapid.

— Uite ce avem, Grev.

Îi explică răbdătoare că verificase dosarele computerizate de la sediul central și că descoperise că fișa de distribuție fusese modificată.

— De ce-ar face cineva chestia asta?

— Pentru ca adresa falsă din Paddington să fie legată de Charles Collingridge.

— De ce crezi că e falsă?

— Oricine ar fi putut deschide adresa aceea de livrare. Nu cred că, de fapt, Charles Collingridge s-a apropiat măcar de Paddington. Altcineva a făcut-o în numele lui.

Ușa se deschise din nou; altă întrerupere.

— Du-te naibii! mormăi Preston și intrusul ieși în grabă.

— De ce ar crea cineva o adresă falsă cu numele lui Charles Collingridge?

— Fiindcă încercau să-i însceneze ceva. Și fratelui său, de asemenea.

— E prea complicat, spuse Preston, dar încă o asculta.

— Am fost chiar eu în Paddington azi-dimineață. Am creat o adresă de livrare la aceeași tutungerie cu un nume fictiv. Pe urmă m-am urcat într-un taxi către Banca Union pe strada Seven Sisters și am deschis un cont cu același nume fictiv – nu de 50 000 £, ci doar 100 £. Toată povestea a durat mai puțin de trei ore, de la început până la sfârșit.

— Iisuse…

— Așadar, acum pot să încep să comand reviste porno plătite din contul nou, care să fie livrate la adresa din Paddington, ceea ce ar putea face mult rău reputației unui politician absolut nevinovat.

— Cui?

Drept răspuns, îi puse pe birou un carnet de cecuri și o chitanță de la tutungerie. Redactorul aruncă o privire și explodă.

— Liderul opoziției! strigă el alarmat. Ce mama dracului ai făcut?

— Nimic, răspunse ea, zâmbind triumfătoare. Pur și simplu, am demonstrat că lui Charles Collingridge i s-a înscenat mai mult ca sigur toată povestea; că, probabil, n-a fost niciodată la tutungerie sau la Banca Union și, prin urmare, nu avea cum să cumpere acțiunile acelea.

Preston ținea documentele la distanță de parcă ar fi putut să ia foc.

— Ceea ce înseamnă că Henry Collingridge nu i-a spus fratelui său despre Renox Chemicals… adăugă Mattie și vocea ei sugera că mai era ceva de zis.

— Și? Și? insistă Preston.

— E nevinovat. Nu trebuia să demisioneze.

Preston se prăbuși în scaun. O picătură de transpirație începuse să se formeze pe fruntea lui. Se simțea tras din două părți. Vedea cu un ochi un potențial articol extraordinar, dar tocmai asta era problema,

deoarece cu celălalt ochi nu putea să nu zărească impactul enorm al unei asemenea știri asupra lumii din Westminster. Avea să răstoarne totul cu fundul în sus, poate chiar să-l salveze pe Collingridge. Asta își doreau? Landless tocmai îi spusese că avea treburi mai importante de făcut și că toate articolele care afectau cursa pentru conducere trebuiau să treacă întâi de el pentru a fi publicate. Știrile adevărate nu erau pentru Landless decât o marfă. El tânjea după influență, putere. Preston nu știa ce părere urma să aibă șeful lui, așa că trebuia să tragă de timp.

— Ai fost foarte ocupată, domnișoară.

— E o știre uriașă, Grev.

— Nu-mi amintesc să fi discutat cu mine despre asta sau să-mi ceri voie să-mi cheltuiești banii ca să deschizi adrese de livrare.

Reticența lui o luă prin surprindere.

— Se numește inițiativă, Grev.

— Nu neg că te-ai descurcat foarte bine…

Îi trecea tot dicționarul prin minte, încercând să nu spună nimic definitiv. Era un volum destul de gros. Apoi își dădu seama ce trebuia să facă și închise cartea cu zgomot.

— Dar ce avem aici, Mattie? Ai demonstrat că e posibil să te plimbi prin Londra și să deschizi conturi pe numele lui Collingridge, însă nu-i de ajuns. N-ai dovedit că n-a fost chiar Charlie Collingridge. Asta e în continuare explicația cel mai ușor de acceptat.

— Și fișierul, Grev. Acolo a umblat cineva.

— Nu ți-a trecut prin cap că fișierul nu a fost modificat ca să-l compromită pe Collingridge, ci că a fost chiar *el* sau unul dintre prietenii lui, ca să-i ofere un alibi. Un cârlig pentru un pește mic ca tine.

— Glumești…

— Din câte știm, nu fișele de distribuție, ci dosarul contului a fost modificat. Poate s-a întâmplat cu doar câteva minute înainte să-l vezi tu.

— La dosarele acelea nu au acces decât câteva persoane, protestă Mattie. Și cum ar fi putut Charlie Collingridge să facă așa ceva când el e la reabilitare într-un centru de tratament?

— Prin fratele lui.

Mattie nu se lăsa convinsă.

— Doar nu crezi că premierul și-a asumat riscul uriaș de a ordona ca fișierul de la sediul central să fie modificat ca să falsifice dovezile – după ce și-a anunțat deja demisia.

— Mattie, privește puțin în urmă. Sau ești prea necoaptă să-ți amintești? Watergate. Dosarele au fost arse și înregistrările șterse – de președintele țării. În timpul scandalului Irangate, o secretară a scos clandestin materiale compromițătoare din Casa Albă în chiloți.

— Aici nu suntem în Vestul Sălbatic…

— OK, atunci Jeremy Thorpe. Liderul Partidului Liberal. A fost acuzat la Old Bailey{12} pentru tentativă de omor. John Stonehouse a intrat la pușcărie după ce și-a înscenat sinuciderea. Lloyd George vindea titluri nobiliare pe ușa din spate din Downing Street în timp ce i-o trăgea secretarei pe masa din biroul Cabinetului. Asta se întâmplă în politică, Mattie, tot timpul, precizează Preston, care începea să-și ia avânt. Puterea e un drog, ca o lumânare care atrage molia. Sunt atrași de putere și nu iau în seamă pericolele. Preferă să riște totul, căsătoriile, carierele, reputațiile, chiar și viețile lor. Așa că e mai ușor să crezi că frații Collingridge au fost prinși cu ocaua mică și că încercau să mușamalizeze toată povestea.

— Nu poți să-mi spui că nu vrei să-l publici! acuză ea brutal.

— Calmează-te, fir-ar să fie. Îți spun doar că nu ai destul ca să susțină povestea. Aici e o groază de rahat și-ți trebuie o lopată mai mare. Trebuie să mai muncești la asta.

Dacă intenția lui era să o respingă și să-și vadă în liniște de viața lui, avea să fie dezamăgit. Mattie bătu cu palmele în masă și se aplecă peste el, privindu-l direct în ochii vicleni.

— Grev, știu că sunt doar o femeie proastă, totuși explică-mi în așa fel încât să înțeleg și eu. Ori le-a înscenat cineva treaba asta fraților Collingridge, ori prim-ministrul e vinovat de falsificare a dovezilor. Oricum ar fi, e o poveste uriașă și avem destul ca să ocupăm ziarul o săptămână.

— Întrebarea este: care e varianta corectă? Trebuie să fim siguri. Mai ales în timpul unei curse pentru conducere.

— Tocmai din cauza asta trebuie s-o facem! Ce rost are să

așteptăm până în ultima clipă, când răul e deja făcut?

Preston se străduise din greu, dar logica îl părăsise. Nu-i convenea să-l mustruluiască unul dintre angajații mărunți, mai ales o femeie. Se săturase.

— Uite ce e, ia-ți țâțele de pe masă și tancurile din curtea mea. Ai dat buzna în biroul meu cu o poveste incredibilă, însă fără nicio urmă de dovezi concrete. N-ai scris niciun strop de material. Cum naiba să-mi dau seama dacă ai o poveste grozavă sau un prânz bun?

Spre surprinderea ei, nu țipă la el, ci coborî tonul a amenințare.

— Bine, Grev. Dacă asta vrei, îți aduc materialul într-o jumătate de oră.

Se întoarse și ieși, abia rezistând tentației de a trânti ușa de s-o scoată din balamale.

•

După aproape patruzeci de minute intră din nou în biroul lui fără să bată la ușă, strângând în mână șase pagini scrise la două rânduri. Fără să scoată o vorbă, i le puse pe birou, stând direct în fața lui Preston ca să-i arate că nu avea să se miște de acolo până nu primea un răspuns.

Preston o lăsă să stea în picioare cât citi încet paginile, încercând să arate ca și cum se chinuia să ia o decizie importantă. Numai că era o păcăleală. Decizia fusese deja luată în urma telefonului pe care-l dăduse de îndată ce Mattie ieșise din birou.

— E hotărâtă, Ben. Știe că are în mână o poveste grozavă și nu vrea să accepte un refuz.

— Cui îi pasă? Nu publicăm nimic, îi spusese Landless. Nu asta mă interesează acum.

— Ce naiba vrei să fac?

— Poartă-te ca un redactor, Grev. Convinge-o că greșește. Trece-o la Secțiunea culinară. Trimite-o în vacanță. Promoveaz-o. Dar fă-o să tacă!

— Nu-i atât de simplu. Nu numai că e a naibii de încăpățânată, însă e și cea mai deșteaptă în materie de politică dintre toți angajații.

— Mă mir că trebuie să-ți amintesc că există deja cineva despre care poți să spui asta. Adică eu!

— N-am vrut să spun…

— Ascultă, mai sunt doar vreo două săptămâni până se termină cursa asta. Aici sunt în joc nume grele, nu numai viitorul țării, ci și al afacerii mele – și al slujbei tale. M-ai înțeles?

Era cât pe ce să spună că înțelegea, evident, dar telefonul i se închisese deja în nas. Și pe urmă ea era din nou în birou, cauza tuturor necazurilor. Continuă să frunzărească paginile, fără să le mai parcurgă, concentrându-se pe ce urma să spună, nesigur de cum să pună problema. Într-un târziu, dădu materialul deoparte și se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu putem să-l publicăm. E prea riscant. Nu sunt dispus să arunc în aer cursa pentru conducere în baza unor speculații.

La asta se așteptase și ea. Îi răspunse cu o șoaptă care îl lovi pe Preston ca o mănușă de box.

— Nu accept un refuz.

La naiba. De ce nu voia, pur și simplu, să accepte, să treacă mai departe, să lase experiența asta în urmă sau să înceapă să plângă, așa cum luceau alții? Insolența tăcută din cuvintele ei îl făcu să se încăpățâneze și mai mult.

— Nu îți public articolul. Eu sunt redactorul și asta e decizia mea. Accepți sau…

— Sau ce, Grev?

— Sau înțelegi că nu poți să rămâi printre ziariștii noștri de la Secțiunea politică.

— Mă concediezi? întrebă ea uimită și întrebându-se în același timp în gând cum își permitea să o dea afară, mai ales în mijlocul cursei pentru conducere?

— Nu. Te mut la Secțiunea pentru femei, începând din clipa asta. Sincer, nu cred că ai judecata necesară pentru editorialul nostru politic, nu încă, poate în câteva…

Mattie sări la el.

— Cine te-a împins de la spate, Grev?

— Ce naiba vrei să insinuezi?

— De obicei, nu te poți hotărî dacă să porți chiloți sau boxeri. Decizia de a mă da afară nu vine de la tine, nu-i așa?

— Nu te dau afară! Te-am transferat…

Începea să-și piardă controlul obținut cu greu. Arăta de parcă își ținea respirația.

— Nu mă concediezi?

— Nu!

— Atunci, demisionez.

Obrajii lui erau roșii precum cireșele. Trebuia să o păstreze la *Chronicle,* cel puțin o vreme. Era singurul mod de a o controla. Dar ce naiba putea să facă? Se forță să zâmbească și desfăcu brațele larg, încercând să imite un gest de generozitate.

— Haide, Mattie, să nu ne pripim. Aici ești printre prieteni.

Nările ei fremătau de dispreț.

— Vreau să capeți mai multă experiență la ziar. Ai talent, nu neg așa ceva, până și eu sunt de părere că nu prea te potriveai la Secțiunea politică. Noi vrem să rămâi aici, așa că gândește-te în week-end la care Secțiune ai vrea să lucrezi.

Se uită în ochii ei și știu că nu funcționa.

— Și dacă simți, într-adevăr, că trebuie să pleci, nu te grăbi. Hotărăște-te ce vrei să faci, dă-mi de știre, noi o să încercăm să te sprijinim și să-ți plătim salariul pe șase luni ca să te ajutăm. Nu vreau să păstrăm ranchiună. Mai gândește-te.

— M-am gândit. Și dacă nu-mi publici articolul, îmi dau demisia. Aici și acum.

Cuvintele blânde se oțeliră brusc.

— În acest caz, îți reamintesc că ai un contract semnat cu noi, care stipulează că trebuie să mă anunți cu trei luni înainte să pleci. Mai scrie acolo și că până la data respectivă avem drept de exclusivitate asupra oricărui material jurnalistic. Dacă insiști, vom pune în aplicare prevederea asta, chiar și la tribunal dacă e nevoie, ceea ce o să-ți distrugă cariera o dată pentru totdeauna. Asta e, Mattie, materialul tău nu o să apară nici la noi, nici în altă parte. Fii deșteaptă și acceptă oferta. E cea mai bună pe care o primești.

Deodată, îi apăru în fața ochilor figura bunicului ei, care îi zâmbea când se ghemuia la picioarele lui, lângă focul din șemineu.

„Ești o pacoste, micuța mea Mattie, întotdeauna pui întrebări, întrebări, întrebări.”

„Dar vreau să știu, Farfar.”

Așa că bunicul ei îi povestise despre cum pornise spre satul de pescari din fiordul norvegian, în căutarea libertății, lăsând totul în urmă și știind că, odată plecat, nu se mai putea întoarce.

— Știam ce mă aștepta acolo, spunea el. Lucruri îngrozitoare. Erau bărci nemțești care patrulau, câmpuri minate și aproape trei mii de kilometri de mări furtunoase.

— Și de ce ai făcut-o?

— Fiindcă mă aștepta cel mai îngrozitor și mai minunat lucru dintre toate. Viitorul.

Apoi începuse să râdă și îi sărutase buclele.

Mattie adună hârtiile de pe biroul lui Preston, la aranjă frumos, pe urmă le rupse în bucăți și le lăsă să-i cadă redactorului în poală.

— Poți să păstrezi cuvintele, Grev. Dar nu ești stăpânul viitorului. Nici măcar nu-s sigură că l-ai recunoaște.

De data asta trânti ușa la ieșire.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Politicienii seamănă cu scriitorii bătrâni și femeile vârstnice. Etapa periculoasă din viața lor vine atunci când nu-i mai mulțumește respectul prietenilor și cer adulația publicului.

Duminică, 14 noiembrie – Luni, 15 noiembrie

Imediat după sondajul de opinie devastator publicat în *Chronicle* și demisia lui Collingridge, Urquhart le scrisese un mesaj tuturor colegilor din parlament în calitate de Chief Whip:

> Pe parcursul alegerilor pentru conducerea partidului, fără îndoială că veți fi abordați de ziariști și realizatori de sondaje de opinie care vă vor întreba ce candidat veți susține. Vă sugerez să nu răspundeți. În cel mai bun caz, aceste sondaje nu fac decât să perturbe desfășurarea adecvată a ceea ce ar trebui să fie un scrutin confidențial.

> În cel mai rău caz, se vor folosi de acestea pentru a crea confuzie. Ar fi bine să nu le oferim ocazia pentru titluri sinistre și comentarii bizare. Interesele partidului sunt cel mai bine servite refuzând să cooperăm cu asemenea activități.

Cei mai mulți acceptară sfatul bucuroși, dar cel puțin o treime dintre parlamentari sunt considerați, în general, incapabili din punct de vedere constituțional să păstreze un secret, nici măcar secretele de stat. Prin urmare, mai puțin de 40 la sută din cei trei sute treizeci și șapte de parlamentari cu drept de vot în turul de scrutin răspunseră telefoanelor agasante ale realizatorilor de sondaje din partea a două publicații de duminică. Impresia generală era că partidul parlamentar era departe de a lua o decizie comună. Mai mult decât atât, părerile celor care dăduseră un răspuns nu erau nici acelea de prea mare ajutor. Samuel era în frunte, însă avea un avans mic, pe care realizatorii de sondaje îl considerau „insuficient de semnificativ". Woolton, McKenzie și Earle veneau din urmă, la distanță mică, iar alți patru candidați care intraseră în cursă se aflau mult mai în spate.

Concluziile trase din astfel de dovezi, cu doar patru zile înainte de ultimele nominalizări, erau neclare, dar asta nu părea să-i deranjeze pe cei care scriau titlurile de ziar.

SAMUEL ALUNECĂ – PIERDE AVANTAJUL INIȚIAL, zbierau cei de la *Mail on Sunday,* în timp ce *Observer* arăta mai puțină cumpătare și declara: PARTIDUL SE CUTREMURĂ, SONDAJELE ARATĂ NESIGURANȚĂ.

Consecința inevitabilă fu o explozie de editoriale care criticau atât calitatea candidaților, cât și a campaniilor acestora. „Această țară are dreptul să se aștepte la mai mult din partea partidului aflat la guvernare decât prea mulți dihori în același sac, anunța *Sunday Express.* E posibil să fim martorii lipsei de idei și de capacitate de conducere din partea unui partid aflat prea mult timp la putere."

Ediția din dimineața următoare a ziarului *Chronicle* intenționa să rezolve situația. Cu doar trei zile înainte de termenul limită pentru nominalizări, lăsă deoparte cutuma și pentru prima dată în istoria

lui, puse editorialul pe prima pagină. Crescură tirajul și trimiseră personal câte un număr la toate adresele din Londra ale parlamentarilor. Își arătaseră fără milă părerea care răsuna pe coridoarele din Westminster:

> Publicația noastră a sprijinit permanent guvernul, nu dintr-o prejudecată oarbă, ci deoarece am considerat că servea interesele țării mai bine decât celelalte alternative. În epoca Thatcher, convingerile noastre au fost susținute de progresul făcut, dar în ultimele luni ne-am schimbat părerea, considerând că Henry Collingridge nu mai era liderul potrivit pentru a scrie următorul capitol. De aceea i-am sprijinit decizia de a demisiona.
>
> Însă lipsa de judecată demonstrată de actualii candidați pentru funcția lui semnalează întoarcerea la obiceiurile vechi și dăunătoare ale slăbiciunii și nehotărârii, pe care am sperat să le lăsăm în urmă definitiv.
>
> În locul mâinii sigure de care avem nevoie pentru a consolida progresul economic și social din ultimii ani, ni s-a oferit posibilitatea de a alege între lipsa tinerească de experiență, revoluția ecologistă și izbucnirile nesăbuite periculos de apropiate de intoleranță rasială. Această alegere nu este suficient de bună. Avem nevoie de un lider care să demonstreze maturitate, orientare și o capacitate dovedită de a lucra alături de colegii lui.
>
> Există cel puțin un personaj marcant în partid care se bucură de aceste calități și care în ultimele săptămâni a fost aproape singurul care a menținut demnitatea guvernului, arătându-se capabil de a lăsa deoparte ambițiile personale în favoarea interesului general al partidului.
>
> Acesta a anunțat că nu intenționează să candideze pentru funcția de lider al partidului, totuși are încă timp să se răzgândească înainte de termenul-limită de joi. Considerăm că este în interesul partidului ca Francis

> Urquhart, Chief Whip, să candideze. Suntem de părere că ar fi în interesul întregii țări ca el să fie cel ales.

Un asemenea gir veni ca o barcă de salvare trecând printre apele învolburate. Până să iasă Urquhart din casa de pe strada Cambridge la 8:10 în dimineața aceea, un puhoi de ziariști se adunase deja să-l întâmpine. Așteptase înăuntru ca să se asigure că ieșea tocmai la timp pentru ca emisiunea „Today" de la Radio BBC și toate celelalte posturi TV să poată transmite în direct. Atrași de grupul ziariștilor, câțiva trecători și navetiști din apropierea Gării Victoria se adunaseră să afle cauza agitației, iar imaginile de la televizor sugerau că o mulțime de oameni obișnuiți – „oameni adevărați", după cum îi descria un comentator – demonstra un interes considerabil față de cel care tocmai apărea în prag.

Jurnaliștii strigară; Urquhart ridică mâna, îndemnându-i să facă liniște. Avea în mână numărul din *Chronicle* apărut în dimineața aceea. Le zâmbi, iar în expresia lui se citea atât intriga, cât și siguranța.

— Doamnelor și domnilor, în calitate de Chief Whip, mi-ar plăcea să cred că v-ați adunat aici pentru că vă interesează detaliile viitorului program legislativ al guvernului. Dar bănuiesc că altceva vă frământă.

Era o mică înțepătură, urmată de un chicotit prietenos din partea ziariștilor; Urquhart deținea controlul în totalitate.

— Am citit cu mare mirare și vădit interes ediția de azi din *Chronicle,* continuă el și îl ridică din nou ca să se vadă bine la cameră. Sunt onorat că au o părere atât de bună despre abilitățile mele – una cu mult mai bună decât cea pe care o am eu în această privință, vă asigur. După cum știți, am spus clar că nu intenționez să candidez, considerând că este în interesul partidului ca Dirigintele Parlamentar să nu intre în această competiție.

Își drese glasul; ceilalți așteptau în tăcere, cu pixurile pe poziție și microfoanele împinse în față, trăgând de fire.

— În mare parte, rămân la această părere. Cu toate acestea, *Chronicle* surprinde câteva chestiuni importate care trebuie privite cu multă atenție. Știu că mă veți ierta dacă nu vin cu o decizie

pripită și instantanee chiar aici pe trotuar, nici măcar pentru dumneavoastră, doamnelor și domnilor. Vreau să discut puțin cu o parte din colegi și să le cer părerea. Intenționez să am o discuție lungă și serioasă și cu soția mea, a cărei părere va fi cea mai importantă dintre toate. După care voi cântări toate acestea și vă voi anunța în cursul zilei de mâine ce decizie am luat. Mă tem că până atunci nu mai am nimic de adăugat. Mâine!

Dând pentru ultima oară din mâna în care încă mai ținea ziarul, ridicându-l destul cât să satisfacă fotografii care strigau, Urquhart se retrase în casă și închise hotărât ușa în urma lui.

•

Mattie începea să se întrebe dacă nu cumva se pripise când ieșise valvârtej din biroul lui Preston. Petrecuse un week-end singuratic, încercând să găsească ziare la care ar fi putut să lucreze, dar, făcând asta, își dădu seama că niciunul nu avea goluri în echipa care se ocupa de știrile politice. Dăduse multe telefoane, însă acestea nu îi aduseseră prea multe întâlniri. Află și că începuse să circule un zvon că ar fi plecat plângând după ce Preston i-ar fi pus judecata la îndoială, iar izbucnirile emoționale ale femeilor nu sunt, în general, prea bine văzute de masculii alfa din publicistică. Nu o bucura prea mult nici faptul că Banca Angliei crescuse dobânzile ca să apere moneda națională de speculanți în perioada aceea de nesiguranță. În următoarele ore se majorară și ratele ipotecare. Erau greu de plătit și când încasai un salariu. Fără salariu, hienele aveau să-i apară curând la ușă.

În după-amiază aceea merse la Camera Comunelor să-l caute pe Urquhart. Numele lui circula peste tot, era subiectul zilei, dar acesta se dovedi greu de găsit și nu-i răspundea la telefon. Din întâmplare, fu cât pe ce să dea peste el când cobora una dintre scările frumos sculptate din holul central. Urquhart urca treptele din marmură cu vigoarea unui bărbat mult mai tânăr și ea rămase atât de uimită, încât aproape alunecă. El întinse mâna, o prinse de braț, o ajută să-și recapete echilibrul și o trase deoparte.

— Mattie, ce încântare să te văd!

— Am tot încercat să te găsesc.

— Știu. Iar eu te-am evitat, pufni el în râs din cauza sincerității

brutale cu care vorbise. Nu te supăra, mă ascund de toată lumea. Încerc să țin capul la cutie. Cel puțin deocamdată.

— Dar candidezi? Eu cred c-ar trebui.

— Chiar nu pot să comentez, Mattie, știi doar, nici măcar față de tine.

— Diseară? Pot să vin?

Se priviră în ochi. Știau amândoi că rugămintea nu era întrutotul profesională. Abia atunci îi dădu drumul brațului.

— Doamna Urquhart va fi acolo. Trebuie să petrec puțin timp cu ea.

— Bineînțeles.

— Și presupun că vei găsi zeci de fotografi care așteaptă să surprindă pe oricine vine sau pleacă.

— Îmi pare rău, ce prostie din partea mea!

— Ar fi mai bine să plec, Mattie.

— Sper… zise Mattie și își mușcă limba.

— Da, ce anume speri, Mattie?

— Sper să câștigi.

— Dar nici măcar nu candidez încă.

— O să candidezi, Francis.

— Cum poți să-ți dai seama?

— Să-i zicem intuiție feminină.

Urmă aceeași privire lungă, pătrunzătoare, care nu era întrutotul profesională.

— Sunt un mare admirator al acestor calități, Mattie.

Ea îi susținu privirea.

— Trebuie să mă grăbesc. Aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Apoi Dirigintele dispăru.

•

Fluxul creștea în grabă și platforma din lemn care forma digul Charing Cross se legăna purtată de curent. Nu era foarte târziu, dar se făcuse deja întuneric beznă, iar briza rece provenind de undeva din Marea Nordului, dincolo de estuar, străbătea apa și se înfășură în jurul gleznelor ei. Mattie își strânse haina mai tare și băgă mâinile în buzunare. Se bucura să vadă taxiul nautic particular de la

Chronicle apărând. Transporta angajații de la sediul din Docklands din aval către filialele centrale din oraș. Era naveta pe care Mattie o folosise ca să meargă de la redacție la Westminster. În seara aceea Krajewski o rugase să se vadă, deoarece avea un mesaj pentru ea.

— Grev spune că trebuie să te întorci, zise Krajewski, traversând gangul scurt de la feribot.

— Mi-am dat demisia.

— Știe și el asta. Te-a auzit toată afurisita de redacție. Nu știam că poți să trântești ușa atât de tare fără să se prăbușească peretele, vorbi el pe un ton degajat, încercând să o îmbuneze. În fine, zice că vrea să te întorci, chiar dacă vii doar ca să acoperi cele trei luni de preaviz.

— Prefer să îngheț aici de frig, replică ea și se întoarse cu spatele.

— Chiar o să îngheți dacă nu lucrezi, Mattie, adăugă el și o apucă de mânecă să-i încetinească pasul. Mai stai pentru preaviz.

— La Secțiunea pentru femei! pufni ea disprețuitoare.

— Folosește-te de ziar ca să găsești altceva. Grev zice că nu-l deranjează.

— Vrea să mă controleze.

— Eu vreau să te văd.

Cuvintele lui se așezară fix între ei.

— Oricum vrei tu, Mattie. Haide s-o luăm încet, să vedem ce se întâmplă. Asta dacă nu cumva nu poți să mă suporți.

— Nu, Johnnie, nu e vorba de asta.

— Atunci, ce e…?

Ea porni din nou, mergând mai încet. Se plimbau pe dig, de-a lungul unduirilor sinuoase și derutante ale fluviului Tamisa, dincolo de care se vedeau siluetele iluminate de la Festival Hall și Palatul Parlamentului.

— Tu ce părere ai despre povestea asta cu Urquhart? o întrebă el într-un târziu, încercând să găsească un subiect comun de discuție.

— E extraordinar. Și interesant.

— Ca un Mesia pe calul alb, venind în galop să ne salveze.

— Mesia nu merge pe cal, prostule, ci pe măgari.

Începură amândoi să râdă, simțindu-se mai în largul lor. El se apropie mai mult, ea îl luă de braț și continuară să meargă prin

mormanele de frunze bătute de vânt, adunate sub copaci.

— De ce a făcut ziarul chestia asta? întrebă ea.

— Nu știu. Grev a venit ieri la birou, nu a suflat o vorbă nimănui, a întors tot ziarul pe dos și a scos tam-nisam editorialul acela și l-a pus pe prima pagină. Fără niciun avertisment; nicio explicație. Totuși, a iscat destul de multă agitație. Poate că, până la urmă, a făcut ceva bun.

Mattie clătină din cap.

— Nu cred că a fost Grev. Îți trebuie curaj ca să îndrepți ziarul în direcția aia, iar el e un pămpălău. Nu, nu poate să fi venit decât dintr-un singur loc: de pe biroul iubitului nostru – al tău! – patron. Ultima dată când a intervenit l-a detronat pe Collingridge; acum încearcă să dea coroana altcuiva.

— Dar de ce? De ce lui Urquhart? Mi se pare un fel de singuratic, un aristocrat, un patrician de modă veche, nu crezi?

— E genul puternic și tăcut.

— Nu face parte din gașcă și nu are prea mulți admiratori.

— Poate tocmai asta e, Johnnie. Stă în umbră. Nimeni nu-l urăște de-ajuns ca să ducă o campanie împotriva lui, cum fac cu Samuel, îi explică ea și se întoarse cu fața spre el, iar respirația îi ieșea în fuioare de abur în aerul nopții. Știi, e foarte posibil să se strecoare printre ei în timp ce toți ceilalți se omoară între ei. Poate că Landless a ales câștigătorul.

— Deci crezi că o să candideze?

— Sunt sigură.

— Cum așa?

— Sunt corespondent pe politică. Sunt cea mai bună. Dar…

— E frig în afara cortului, nu?

— Mi-am pierdut locul de muncă, Johnnie, nu și curiozitatea. Cred că aici se întâmplă ceva mai grav decât își imaginează careva. E mai mare decât Landless și mult mai mare decât Pămpălăul. Prea mare chiar și pentru *Chronicle*.

— Ce vrei să spui?

— Woodward și Bernstein?

— Aveau un ziar în care-și publicau materialele, Mattie.

— Însă au scris și o carte.

— Ai de gând să scrii o carte?
— Poate.
— Vrei să-i spun lui Grev chestia asta?
— Numai dacă o să se supere foarte tare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Cu cât se urcă pisica mai sus în copac, cu atât cade de la o înălțime mai mare. La fel se întâmplă și cu politicienii, numai că ei nu cad în picioare.

Marți, 16 noiembrie

Va candida? Nu va candida? Știrile din cursul zilei fură dominate de speculații despre posibila candidatură a lui Urquhart. Presa era atât de surescitată, încât ajunsese într-un punct în care s-ar fi simțit dezamăgită dacă nu ar fi candidat, dar era deja după-amiază și el încă își urma propriul sfat.

La fel făcea și Roger O'Neill. Cu o zi înainte, Mattie sunase la sediul central, vrând să obțină o părere oficială despre calculatoare, despre vânzările de materiale informative și despre procedurile de contabilizare, însă descoperi că Spence avea dreptate în legătură cu interdicția impusă personalului de a discuta cu presa pe perioada campaniei. Nu putea să vorbească decât cu biroul de presă, numai că nimeni nu părea capabil sau amator să discute cu ea.

— Se pare că ne anchetezi cheltuielile, sugerase o voce la telefon. Vânzările de materiale informative? Suntem cam ocupați acum, Mattie. Revino peste câteva săptămâni.

Așa că ceruse să i se facă legătura cu biroul lui O'Neill, unde îi răspunse Penny Guy.

— Bună, sunt Mattie Storin, de la *Chronicle,* zise ea, simțind împunsătura lipsei de sinceritate. Ne-am întâlnit de vreo două ori la congres, mai știi?

— Da, Mattie. Cu ce pot să te ajut?

— Mă întrebam – știu că e cam din scurt – dacă aș putea trece mâine-dimineață pe acolo ca să vorbesc puțin cu Roger.

— Oh, îmi pare rău, Mattie, șefului îi place să aibă diminețile libere ca să se ocupe de hârtii și ședințe interne.

Era o minciună, una pe care o spunea tot mai des de când programul lui O'Neill devenise incredibil de haotic. În ultima vreme ajungea rareori la birou înainte de ora unu.

— La naiba, chiar speram…

— Despre ce e vorba?

— Am câteva idei pe care voiam să le discut cu el. Despre dragostea subită a lui Charles Collingridge pentru literatura politică. Și adresa din strada Praed.

Urmă o pauză, un moment de neatenție, ca și cum Penny ar fi scăpat telefonul din mână.

— Te sun înapoi, spuse ea și întrerupse convorbirea.

•

Penny se așteptase ca tulburarea pricinuită de telefonul lui Mattie să se transforme într-un vulcan de panică atunci când îl sună pe O'Neill. În schimb, acesta părea surprinzător de încrezător.

— Nu are nicio dovadă, Pen, o asigură el. Aud că are necazuri la ziar, oricum. Nu e nicio problemă.

— Totuși, ce anume știe, Rog?

— De unde dracu' să știu eu? Haide s-o chemăm și să aflăm.

— Rog?

— Crezi că nu mai sunt în stare să driblez, Pen? Nu-i decât o amărâtă de fată!

Ea încercase să spună că era o nesăbuință, că ar trebui să fie mai precaut, însă O'Neill nu voia să fie precaut. Așa cum nu mai voia nici să vină la birou dimineața, prin urmare, Mattie fu invitată să-l vadă a doua zi după-amiază.

Penny îl iubea pe O'Neill, dar sentimentele ei o apropiau prea mult de el. Credea că era stresat, că muncea prea mult, că suferea; nu pricepea efectele devastatoare ale cocainei. Îl făcea pe O'Neill hiperactiv până târziu în noapte, nelăsându-l să doarmă, pe urmă o cascadă de antidepresive anula treptat efectul cocainei și îl făcea să zacă în neștire, după care se trezea rareori înainte de prânz sau

chiar mai târziu. Așadar, Penny devenea tot mai nedumerită și stânjenită în timp ce Mattie îl aștepta pe O'Neill. El promisese să vină la timp, însă, pe măsură ce ceasul de perete ticăia nemilos, capacitatea lui Penny de a inventa scuze noi începea să dispară în spatele uimirii provocate de bravada lui publică și remușcările tainice, de comportamentul lui inexplicabil și de izbucnirile nerezonabile. Îi aduse lui Mattie încă o ceașcă de cafea.

— O să-l sun acasă, sugeră ea. Poate a trebuit să revină acolo. O fi uitat ceva sau nu s-o fi simțind bine…

Intră în biroul lui ca să dea telefon, departe de privirea lui Mattie. Se așeză pe colțul biroului, ridică receptorul și apăsă tastele. Îl salută jenată pe Roger, explicându-i în șoaptă că Mattie îl aștepta de peste o jumătate de oră… Ferită de ochii lui Mattie, pe fața ei începu să se vadă îngrijorarea în timp ce asculta. Încercă să-l întrerupă, dar fără folos. Începu să-i tremure buza; o mușcă tare, până când simți că nu mai rezistă. Lăsă receptorul și ieși în fugă din birou, trecând înlăcrimată pe lângă Mattie.

Primul instinct al lui Mattie fu să alerge după nefericita Penny; al doilea instinct, mai puternic, fu să afle ce anume o supărase. Receptorul rămăsese atârnând pe lângă birou, acolo unde fusese abandonat. Îl duse la urechi.

Vocea de pe fir abia putea fi recunoscută drept vocea lui Roger O'Neill. Cuvintele erau incoerente, neinteligibile, lente și bălmăjite, semăna cu o jucărie rămasă fără baterii. Se auzeau inspirații și gemete, pauze lungi, plânsete, muzica nebună a unui om cuprins de o agonie emoțională, aflat în cădere liberă. Puse receptorul înapoi în furcă.

•

Mattie o găsi pe Penny la toaletă, cu nasul înfundat într-un prosop de hârtie. Mattie o mângâie compătimitor pe umăr. Penny se întoarse speriată, ca și cum ar fi plesnit-o, cu ochii roșii și umflați.

— De câtă vreme e așa, Penny?

— Nu pot să spun nimic! izbucni ea, într-un amestec de nedumerire și durere cumplită.

— Penny, e limpede că e într-o stare proastă. Nu o să public nimic din toate astea, la naiba! Cred că are nevoie de ajutor. Și cred

că poate ai nevoie de o îmbrățișare.

Mattie întinse mâinile și Penny îi căzu în brațe de parcă era cea mai singură femeie de pe pământ. Rămase acolo, cuprinsă de brațele lui Mattie, până când nu mai avu lacrimi. După ce își reveni destul cât să se desprindă, ea și Mattie făcură o plimbare în apropiere de Victoria Gardens ca să respire aerul proaspăt și răcoros venind dinspre Tamisa, unde putură vorbi fără întreruperi. Penny nu mai era în stare să lupte. O rugă pe Mattie să-i promită că nu avea să publice nimic din ce-i spunea și, după ce Mattie își dădu acordul, începu să se descarce. Îi povesti cum demisia prim-ministrului îl zdruncinase pe O'Neill, că fusese mereu puțin „extravagant din punct de vedere emoțional" și că situația se înrăutățise.

— Cred că demisia aceea chiar l-a adus în pragul crizei.

— Dar de ce, Penny? Doar nu erau atât de apropiați.

— Îi plăcea să creadă că era apropiat de toată familia Collingridge. Tot timpul aranja să trimită flori și fotografii deosebite pentru doamna Collingridge, îi făcea mici favoruri când putea. Îi plăcea să facă toate astea.

Mattie oftă, inspiră aerul rece, același vânt care îl purtase pe bunicul ei în călătoria lui pe mare. Ce-ar fi spus el despre ce făcea ea? Se simțea vinovată; știa că nu era o prietenă adevărată pentru Penny, dar, oare, bunicul ei nu-și lăsase toți prietenii în urmă, chiar și familia, pentru ceea ce credea el că era bine? Asemenea lui, și ea trebuia să insiste.

— Roger are necazuri, nu-i așa? L-am auzit amândouă mai devreme, Penny. Ceva i s-a întâmplat, ceva care-l roade pe dinăuntru.

— Cred că s-a învinovățit foarte mult pentru acțiunile acelea.

— Acțiunile? Cele de la Renox? insistă Mattie, încercând să nu arate că era tulburată.

— Charlie Collingridge l-a rugat să-i deschidă o adresă de livrare pentru corespondența lui privată. Eu și Roger am mers în Paddington cu taxiul și el m-a trimis pe mine să fac hârtiile. Știam că nu se simțea în largul lui. Cred că-și dădea seama că ceva nu era în regulă. Și când a înțeles pentru ce a fost folosită și câte probleme a făcut, a început să se piardă cu firea.

— Dar de ce l-a rugat Charlie Collingridge pe Roger să-i deschidă adresa și nu făcut-o singur?

— N-am idee. A fost doar o favoare oarecare pe care Roger s-a învoit să i-o facă. Probabil, Charlie se simțea vinovat pentru că știa pentru ce voia s-o folosească. Să manevreze acțiunile acelea.

Se sprijineau de parapet, privind spre fluviul cenușiu și leneș. Un pescăruș ateriză lângă ele și le privi cu ochii galbeni amenințători, sperând să capete ceva de mâncare. Mattie se uită spre el și pasărea bătu din aripi și dispăru, strigându-și dezamăgirea.

— Sunt sigură că așa a fost, continuă Penny, ceva de care Charlie se rușina. A profitat de noi. Roger a intrat într-o zi în birou și a zis că avea o treabă de făcut, că era strict secret și că trebuia să-mi țin gura. Să nu scot un sunet, ca și cum i-aș suge-o unui episcop, așa a zis. Știi cum e Rog. Încearcă s-o facă pe poetul irlandez. Are impresia că se pricepe la vorbe.

— Deci nu l-ai văzut, de fapt, pe Charlie?

— Nu. Nu l-am cunoscut niciodată. Lui Roger îi place să se ocupe singur de persoanele importante.

— Ești sigură că era vorba de Charlie Collingridge?

— Sigur că da, așa a zis Rog. Și cine altcineva putea să fie?

O pală de vânt rece de noiembrie făcu frunzele din jurul gleznelor lor să se agite ca niște șobolani și Penny se cutremură.

— Oh, Doamne, câtă bătaie de cap, adăugă ea.

— Penny, liniștește-te! O să fie bine. Lucrurile astea se rezolvă de la sine, o liniști Mattie, apoi o luă de braț și începură să se plimbe. De ce nu-ți iei câteva zile libere? Roger poate să supraviețuiască și fără tine o vreme.

— Oare? Mă îndoiesc.

— Doar nu e atât de incapabil. Știe să-și facă ceai și să folosească un computer, nu?

— Bea doar cafea și tastează cu un singur deget.

— Lent, dar sigur.

— Nu, doar lent.

Pentru Mattie, totul avea sens. Cel care umblase la fișierul acela nu era vreun expert. O'Neill nu era nici el vreun expert. Nu însemna că era una și aceeași persoană, însă avea sens. Tot mai multe degete

se îndreptau spre O'Neill.

Ajunseseră înapoi în Piața Smith, în umbra bisericii.

— Știi, încă mai întrebuințează lămpi cu gaz în piața asta, zise Mattie, arătând cu degetul la felinarul frumos împodobit de deasupra capului lor.

— Serios? se miră Penny uitându-se în sus și clătinând capul a uimire. Am trecut în fiecare zi prin piața asta și n-am remarcat niciodată. Ai spirit de observație.

— Mă străduiesc și eu.

Erau în fața clădirii în care se afla sediul central. Penny oftă adânc, gândindu-se că trebuia să se întoarcă la birou și la tot ce o aștepta acolo. Îi strânse mâna lui Mattie.

— Știi, îl iubesc. Asta e problema.

— Iubirea n-ar trebui să fie niciodată o problemă.

— Și eu care credeam că ești atât de înțeleaptă! râse Penny, cu forțe proaspete. Mulțumesc că m-ai ascultat. M-am simțit foarte bine să vorbesc despre asta.

— Sună-mă. Oricând. Și ai grijă de tine.

— Și tu la fel.

Mattie parcurse încet cele câteva sute de metri până la Camera Comunelor, fără să ia răcoarea în seamă, încălzindu-se cu gânduri aprinse de nerăbdare și cu unul mai strălucitor decât toate. De ce naiba îi înscenase Roger O'Neill așa ceva lui Charles Collingridge?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Orice politician are principii. Numai că unele se află pe niște lungimi de undă atât de rare, încât ai nevoie de un telescop la Jodrell Bank ca să le găsești.

Marți, 16 noiembrie – Miercuri, 17 noiembrie

Urquhart își anunță intenția de a candida pentru postul de conducere în cadrul unei conferințe de presă ținute la Camera

Comunelor, programată în așa fel încât să prindă știrile serii și primele ediții de a doua zi. În acest caz nu mai era vorba de declarații pripite pe trotuar, ci de un anunț făcut în atmosfera istorică a Palatului Westminster, printre șemineurile nobile din piatră, lambriurile din stejar negru și aerul de autoritate veșnică. Fu un anunț demn, reținut și aproape umil. Nimeni nu-i acuzase pe Samuel, Woolton și ceilalți de asemenea lucruri. Mortima era alături de el și Urquhart insistă pe faptul că fusese o decizie luată în familie. Lăsa impresia unui om împins cu forța către funcție, care își punea datoria față de colegi și de țară deasupra propriilor interese. Era teatrul politic, desigur, jucat după un scenariu exersat cu grijă, doar el îl juca extrem de bine.

A doua zi, miercuri dimineața, Landless ținu și el o conferință de presă, alt spectacol de teatru, de data asta cu o atmosferă complet diferită. Se afla într-o sală de recepție maiestuoasă de la hotelul Ritz, așezat la o masă acoperită de microfoane, cu fața spre camerele de luat vederi și întrebările presei financiare. Alături de el și aproape eclipsat de statura uriașă a lui Landless stătea Marcus Frobisher, președintele de la United Newspapers Group, care, deși era și el un adevărat magnat în industrie, primise în mod clar rolul secundar de această dată. În lateral, un ecran mare proiecta câteva dintre cele mai bune reclame ale ziarului *Chronicle,* cu imagini în care Landless era primit de muncitori, trăgea de manete ca să pornească tiparnițele și, în general, își conducea imperiul într-o manieră călduroasă și personală. Și iată că era acolo și omul în carne și oase, zâmbind pentru camere.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor, chemă Landless pe toată lumea la ordine cu un accent care era mult mai puțin muncitoresc decât cel pe care îl folosea în particular. Vă mulțumesc că ați venit într-un timp atât de scurt. V-am invitat aici pentru a vă aduce la cunoștință unul dintre cei mai importanți pași făcuți în industria britanică de comunicații de când Julius Reuter a înființat serviciul de telegraf în Londra în urmă cu mai bine de o sută de ani.

Trase unul dintre microfoane mai aproape ca să lase timp emoțiilor să crească.

— Dorim să facem azi un anunț istoric. Am decis să constituim

cel mai mare consorțiu de presă din Marea Britanie, creând astfel o bază pe care țara aceasta o poate folosi pentru a redeveni lider mondial în serviciile de comunicații.

Zâmbi către toți cei din sală, apoi și lui Frobisher.

— Trustul Chronicle Newspapers a făcut o ofertă de a cumpăra întregul capital de acțiuni de la United Newspapers Group la prețul de 1,4 miliarde de lire. Asta înseamnă cu 40 la sută peste prețul actual al pieței. Și sunt încântat să afirm că membrii consiliului director de la United Newspapers Group au acceptat în unanimitate oferta.

Alte zâmbete. Zâmbea și Frobisher, numai că Landless avea un magnetism și o prezență care atrăgeau toată atenția, lăsându-i pe ceilalți să se zbată în umbră.

— Am căzut de acord și în privința conducerii viitoare a consorțiului. Eu voi deveni președinte consiliului și director executiv al noii companii, iar bunul meu prieten și fost competitor, actualmente coleg… – întinse o labă enormă ca să-l apuce de umăr pe Frobisher, oprindu-se chiar în dreptul gâtului – urmează să fie președintele nostru.

Câțiva mai înțelepți din sală dădură din cap a înțelegere. Îl știau pe Landless, nu se îndoiau de faptul că avea să conducă singur toată operațiunea. Frobisher fusese aruncat la o înălțime atât de mare, încât nu i se mai putea vedea decât fundul. Stătea, pur și simplu, pe scaun, încercând din răsputeri să se arate mulțumit.

— Acesta este un pas uriaș atât pentru industria presei britanice, cât și pentru țara noastră. Operațiunea astfel combinată va controla mai multe titluri naționale și regionale decât orice alt consorțiu. Împreună cu subsidiarele noastre internaționale, suntem acum al treilea consorțiu ca mărime din lume. Acesta va reprezenta o trambulină pentru ambiția noastră, aceea de a deveni cel mai mare grup de presă pe planetă. Cu sediul chiar aici, în Marea Britanie, radie el de bucurie, cu fața lățită într-un zâmbet de prădător. Așa-i că-i emoționant! declară el, întorcându-se la accentul lui din estul Londrei, iar blițurile porniră ca la comandă.

Le lăsă să savureze momentul înainte de a lua iar frâiele în mână.

— Știu că veți începe toți cu întrebările – așadar, să-i dăm

drumul!

Un zumzet de încântare trecu prin sală și o pădure de mâini răsări, încercând să-i atragă privirea.

— Presupun că, în spiritul de fair-play, ar trebui ca prima întrebare să vină de la cineva care nu lucrează pentru noi, glumi Landless. Putem găsi pe cineva destul de ghinionist să i se potrivească o asemenea descriere?

Cu o exagerare teatrală, își apără ochii de lumina blițurilor și căută prin sală o potențială victimă, glumă la care începură toți să râdă.

— Domnule Landless, strigă redactorul Secțiunii business de la *Sunday Times*. Membrii guvernului au spus foarte clar în ultimii ani că, după părerea lor, dreptul de proprietate al ziarelor englezești se află deja în prea puține mâini. Au declarat că se gândesc să se folosească de statutul lor în privința monopolurilor și fuziunilor pentru a împiedica asemenea compactări. Cum, oare, e posibil să credeți că veți primi aprobare din partea guvernului?

Mai multe capete din sală încuviințară întrebarea ziaristului. Bună întrebare. Landless părea să fie de acord.

— Excelentă observație, răspunse el, desfăcând larg brațele ca și cum ar fi prins întrebarea la piept și o sufoca încet. Aveți dreptate, desigur, guvernul va trebui să ia o decizie. Ziarele fac parte din industria mondială a informației. Aceasta crește și se schimbă în fiecare zi. Știți și voi asta. În urmă cu cinci ani munceați pe Fleet Street cu mașini de scris vechi și tiparnițe care ar fi trebuit aruncate de când s-a predat kaizerul. Azi industria s-a modernizat, e descentralizată, computerizată.

— Păcat! strigă o voce, iar mulțimea izbucni într-un râs nostalgic după zilele cu prânzuri lenețe la barul El Vino unde beau vin, când grevele prelungite ale tipografiilor le permiteau să-și ia săptămâni sau chiar luni libere, folosind timpul să scrie sau să construiască bărci și să viseze, fiind în continuare plătiți ca de obicei.

— Știți că toate astea trebuiau schimbate. Și încă mai trebuie să ne schimbăm, nu putem sta pe loc. Avem de-a face cu competitori nu numai din presa scrisă, ci și de la televiziunea prin satelit, de la posturile locale de radio, matinalele TV și tot restul. Tot mai mulți

oameni au nevoie de informații douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, din toate colțurile lumii. Nu vor cumpăra ziare care ajung la ei la ore bune după ce s-au petrecut faptele și care le vor îngropa apoi în cerneală mizerabilă. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să trecem de la ziarele provinciale la a fi furnizori de informații la scară mondială. Pentru asta, avem nevoie de influență.

Ridică din umeri într-un gest exagerat, prăbușindu-se apoi cu repeziciunea unei avalanșe.

— Așadar, guvernul trebuie să decidă. Va face pe struțul, îngropându-și capul în nisip în timp ce industria ziarelor britanice o ia la vale după industria mașinilor, lăsând-o să moară în decurs de zece ani și permițându-le americanilor, japonezilor și australienilor să ne ia locul? Sau va fi vizionar și va sprijini ce au englezii mai bun? Este o propunere simplă. Ne ascundem și refuzăm? Sau ne luăm de piept cu tot restul lumii și o învingem?

Un potop de blițuri îl salută în timp ce se așeza la loc pe scaun și ziariștii încă stenografiau disperați ca să țină pasul cu el. Cel care pusese întrebarea se întoarse spre vecinul lui Landless.

— Dumneavoastră ce părere aveți? Va scăpa bătrânul ticălos cu așa ceva?

— Logica industrială este covârșitoare, asta e sigur, și un puști din clasa muncitoare pe cale să reușească are un farmec aparte, nu-i așa? Și cum îl cunosc bine pe Ben, nu se va baza numai pe logică și pasiune. Este acel gen de om care și-a pregătit deja terenul, fiecare centimetru chiar, până și crăpăturile. Cred că vom vedea exact câți politicieni îi sunt datori.

•

Răspunsul părea să sugereze că nenumărați politicieni îi erau datori lui Landless. Cum a doua zi era termenul-limită pentru nominalizări și primul tur de scrutin urma după doar o săptămână, nimeni nu părea doritor să riște să-l supere pe cel care deținea puterea combinată a grupurilor Chronicle și United. În câteva ore, graba de a susține ideea devenise o goană printre competitori, încercând să nu rămână niciunul în urmă. Cu siguranță, omul nu era, pur și simplu, încântat de filonul patriotic. Încă o dată, se părea că Landless descoperise o modalitate de a gâdila imaginația

politicienilor. Până la ora ceaiului, reuși să se liniștească alături de cana de Bovril[13] și să pocnească mulțumit din bretelele roșii.

Desigur, nu toată lumea era la fel de încântată. Ziarul *Independent* nu rezistă tentației de a-l înțepa:

> Anunțul lui Landless a explodat ca o grenadă în mijlocul cursei pentru conducere – ceea ce, probabil, a fost și intenția dumnealui. De la scandalul Profumo[14] nu s-au mai văzut atâția politicieni prinși cu pantalonii în vine. Este o postură nu doar lipsită de demnitate pentru un politician, ci și una periculoasă.

Nu toți aspiranții se lăsară cuprinși de panică. Samuel era precaut, fără să-și ia niciun angajament – avea prea multe răni de la cuțitele înfipte în spate ca să mai ridice capul prea mult. Spuse că voia să se consulte cu mâna de lucru din cele două grupuri înainte să ia o decizie și, înainte chiar de a se răci extractul lui Landless, reprezentanții sindicatelor denunțau planul lui. Spuseră că nu existau garanții pentru siguranța locului de muncă și nu uitaseră și nici nu iertaseră scăparea lipsită de tact a lui Landless, că trebuise să concedieze zece mii de oameni pentru fiecare milion câștigat. Confruntat cu opoziția sindicatelor, Samuel își dădu seama că ar fi fost absurd din partea lui să sprijine înțelegerea, așa că se refugie în tăcere.

Urquhart luă și el o poziție diferită. La o oră de la anunț era în fața camerelor, oferind o analiză frumos șlefuită a pieței internaționale de informații și direcțiile în care era posibil să se îndrepte acestea. Expertiza lui tehnică o eclipsa cu mult pe cea a rivalilor săi, însă era foarte precaută.

— Deși am tot respectul pentru Benjamin Landless, consider că ar fi o greșeală din partea mea să trag concluzii pripite înainte să am ocazia să analizez toate detaliile. Cred că politicienii trebuie să fie precauți; politica este pusă într-o lumină proastă dacă alergăm care încotro, încercând să cumpărăm sprijinul editorialiștilor. Prin urmare, pentru a evita orice posibilă neînțelegere, nu-mi voi face publică părerea până la finalul cursei pentru conducere. Desigur că

până atunci, adăugă el cu modestie, e posibil să nici nu mai conteze.

„Măcar dacă și colegii lui ar fi adoptat o atitudine atât de demnă și de principială ca a lui Chief Whip, comentă *Independent,* copleșindu-l cu laude. Urquhart pune bazele direcției în care se va îndrepta campania sa, ceea ce îl face să iasă în evidență față de ceilalți. Lucru care nu are cum să-i dăuneze."

Alte editoriale preluară tonul articolului, după cum făcu și *Chronicle*:

> L-am încurajat pe Francis Urquhart să candideze din pricina respectului pe care îl avem pentru independența și integritatea de care dă dovadă. Am fost încântați când a acceptat provocarea și suntem în continuare convinși că recomandarea noastră a fost corectă. Refuzul lui de a lua o decizie pripită în privința fuziunii dintre trusturile Chronicle și United nu ne surprinde nici în cea mai mică măsură.
>
> Sperăm în continuare că, după o analiză serioasă, va sprijini din toată inima planurile de fuziune, dar părerea noastră despre Urquhart se bazează pe mai mult decât un interes comercial. Este singurul candidat care până acum a demonstrat că are o calitate esențială ce le lipsește celorlalți – calitatea de lider.

Pe coridoarele de la Westminster puteai să auzi sunetul de uși trântite în semn de frustrare, pe măsură ce politicienii conștientizau că, încă o dată, Urquhart le-o luase înainte. Din apartamentul luxos de unde se vedea Hyde Park, lucrurile arătau altfel. Landless se uita la acoperișurile caselor și la lumea care spera să fie în curând numai a lui.

— În cinstea ta, Frankie băiete, murmură el în pahar. În cinstea noastră!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Pentru unii, este momentul în care a ajuns funia la par.
Pentru alții, este doar începutul.

Joi, 18 noiembrie

Joi, după expirarea termenului pentru nominalizări, singura surpriză fu retragerea lui Peter Bearstead. Fusese primul care își anunțase intenția de a candida, dar cursa se sfârșise deja pentru el.

— Am făcut ceea ce mi-am propus, adică să pornesc rotițele unor alegeri adecvate, anunță el în glumă. Știu că nu am nicio șansă să câștig, așa că-i las pe alții să continue. Eu voi fi acolo ca să car cadavrele din arenă.

Intenționase să spună că avea să „îi ajute pe ceilalți să-și panseze rănile", însă nu era prima dată când preferința pentru o expresie mai dură îi întunecase judecata. Se înțelese imediat cu cei de la *Daily Express* să scrie profiluri personale și indiscrete despre ceilalți candidați rămași în cursă.

Așa că în cursă mai erau nouă, un număr neobișnuit de mare, totuși părerea generală era că doar cinci dintre ei aveau o șansă reală – Samuel, Woolton, Earle, McKenzie și Urquhart. Cu lista de combatanți completă, realizatorii de sondaje își dublară eforturile ca să-i contacteze pe parlamentari și să afle în ce direcție bătea vântul.

Paul McKenzie era hotărât să-și întrebuințeze partea cea mai ascuțită a sabiei. Ministrul Sănătății era un om frustrat. Fusese la conducerea ministerului mai bine de cinci ani și sperase la fel de mult ca Urquhart la o nouă provocare în urma remanierii de după alegeri. Anii lungi în care se ocupase de o birocrație apatică îl făcuseră să se simtă mărunt. Cu câțiva ani în urmă, era considerat una dintre stelele aflate în ascensiune din cadrul partidului, un om care combina un intelect dur cu un sentiment profund de grijă pentru alții. Mulți prevesteau pe atunci că avea să ajungă în frunte. Numai că sistemul de sănătate se dovedise a fi o bestie birocratică pe care era incapabil să o strunească, darămite să o dreseze, iar

confruntările cu greviștii și cu protestele asistentelor și ale șoferilor de pe ambulanțe îi terfeliseră imaginea cumplit. Amânarea programului de dezvoltare a spitalelor fusese ultima picătură. Se descurajase, discutase cu soția lui despre renunțarea definitivă la politică la următoarele alegeri, așadar, demisia lui Collingridge fusese pentru el ca uscatul pentru cel ce se înecă.

Intră în ultimele cinci zile dinaintea primul tur de scrutin plin de entuziasm și energie, nerăbdător să aibă un impact imediat, hotărât să se ridice deasupra mulțimii. Le ceruse celor din staff să-i găsească o ocazie bună de a face câteva fotografii, o scuză menită să-i repare imaginea pătată – însă fără vreun afurisit de spital, îi atenționase el. Își rosese unghiile mult prea des. Își petrecuse primii trei ani din mandat vizitând cu conștiinciozitate spitalele și încercând să învețe câte ceva despre îngrijirea pacienților, doar pentru a fi întâmpinat în zilele proaste de rândurile de asistente care protestau împotriva „salariilor de sclav”, iar în zilele și mai rele de demonstrații violente ale personalului auxiliar care protesta împotriva „disponibilizărilor sălbatice”. Fusese poreclit „doctorul Tăiere”, deși sindicatele puneau deseori și nume mai porcoase pe pancarte. Până și sindicatele medicilor considerau, aparent, că bugetele de la Sănătate ar fi trebuit stabilite în funcție de cine striga mai tare, nu de cine avea mai multă nevoie. Uneori, dar numai în particular, McKenzie ajunsese să verse lacrimi de frustrare.

Nu mai reușea aproape deloc să discute cu bolnavii. Chiar și când încerca să se furișeze într-un spital printr-o intrare prin spate, demonstranții știau întotdeauna dinainte exact unde avea să fie, pregătiți să-l insulte exact când ajungeau și camerele de filmat. Să ia bătaie în public de la îngerii milei nu îi făcea prea bine la stima de sine. Așa că McKenzie încetase, pur și simplu, să mai viziteze spitalele. În loc să se supună abuzurilor, decise să stea deoparte și să-și aleagă locații mai sigure. Era vorba de instinctul de autoconservare.

Așadar, planul lui era pe cât de simplu, pe atât de sigur. În loc de un spital – „ar fi necinstit să mă folosesc de pacienții bolnavi pentru propriile interese politice” – biroul lui aranjase să viziteze Laboratoarele Humanifit, la sediul lor de pe autostrada M4.

Humanifit producea o gamă largă de echipamente pentru persoane cu handicap și tocmai crease un scaun cu rotile revoluționar, acționat prin comandă vocală. Chiar și cei paralizați, care nu reușeau să-și miște membrele, puteau să-l utilizeze. Combinația dintre noua tehnologie britanică și grija sporită pentru cei cu dizabilități era exact ceea ce căuta McKenzie, așa că, la doar două ore după expirarea termenului pentru nominalizări, mașina ministrului gonea pe autostradă în căutarea mântuirii.

McKenzie fusese precaut. Nu estimase succesul vizitei drept garantat. Deplasările la fabrici erau numai bune, dar o demonstrație aprigă era de o mie de ori mai atrăgătoare pentru camerele de filmat. Fusese luat pe sus de prea multe ori, deci avu grijă ca biroul lui să informeze mass-media cu doar trei ore înainte de vizita programată, suficient de devreme ca să ajungă echipele TV, și destul de târziu ca să se mai adune gloatele agitate. Apropiindu-se de fabrica Humanifit, se cufundă în scaunul de piele, exersându-și zâmbetul și felicitându-se pentru acțiune. Totul avea să meargă strună.

Din nefericire pentru el, staff-ul lui fusese prea eficient. Guvernele trebuie să știe permanent unde sunt miniștrii lor; întocmai celorlalți parlamentari, și ei trebuie să fie ușor de găsit în cazul apariției vreunei urgențe sau a unui vot subit în Camera Comunelor. Prin urmare, în vinerea precedentă, urmând întocmai instrucțiunile, secretara care se ocupa de agenda lui McKenzie trimisese o listă completă cu programul lui viitor la biroul autorității coordonatoare a guvernului – numit și Chief Whip.

În timp ce parcurgeau ultimele sute de metri pe drumul de țară până pe terenul înverzit al fabricii, McKenzie se pieptăna și se pregătea. Mașina de la minister trecu pe lângă zidul din cărămidă roșie care împrejmuia proprietatea și, în vreme ce ministrul de pe bancheta din spate se asigura că îi stătea cravata bine, pătrunseră pe porțile din față.

Nici nu intră bine, că șoferul apăsă frâna, aruncându-l pe McKenzie spre locul din față, împrăștiind documente pe jos și stricându-i toate pregătirile. Până să apuce să-l înjure pe șofer și să ceară o explicație, cauza problemei îl înconjură din toate părțile. Era

o priveliște desprinsă din cel mai urât coșmar.

Micuța parcare din fața recepției fabricii era împânzită de o mare de protestatari furioși, îmbrăcați în uniforme de asistente medicale și proferând insulte. În același timp, fiecare vorbă amenințătoare și fiecare gest furios erau înregistrate de trei camere de filmat chemate după cum se cuvenea de agentul de presă al lui McKenzie, care le plasase strategic în poziția ideală, pe acoperișul clădirii administrației. De îndată ce mașina oficială intră pe poartă, mulțimea o înconjură, izbind caroseria și bătând cu pancartele în capotă. În câteva minute, antena dispăru și ștergătoarele de parbriz fură smulse. Șoferul avu inspirația de a apăsa butonul de panică ascuns în toate mașinile de la ministere, care bloca automat ferestrele și ușile. Din nefericire, cineva reuși să-l scuipe pe McKenzie direct în obraz. Pumnii și fețele contorsionate se lipeau de geamuri, strigând amenințări violente la adresa lui; mașina se zdruncina într-o parte și-n alta, împinsă de mulțime, sufocând-o, sufocându-l și pe el, până când nu se mai văzu nici cerul, nici copacii, nici vreo urmă de ajutor, nimic altceva decât ura celor din jur.

— Ieși de-aici! Ieși de-aici! strigă el.

În schimb, șoferul ridică mâinile neajutorat. Mulțimea înconjurase mașina, blocându-i orice cale de scăpare.

— Ieși de-aici! continuă el să strige, cuprins de claustrofobie.

Tot fără niciun rezultat. Nu fu o chestiune de judecată, ci mai degrabă instinctul supus greșelii, când McKenzie, complet disperat, se aplecă în față și apucă schimbătorul de viteze, punându-l în marșarier. Mașina se smuci și nu se deplasă decât vreo treizeci de centimetri până când șoferul apăsă frâna, dar era prea târziu. Intrase în mulțime. Răsturnase un scaun cu rotile și lovise o femeie în uniformă, care părea să aibă dureri mari.

Mulțimea se dădu la o parte și, profitând de ocazie, șoferul conduse cu spatele și ieși pe poartă înapoi la șosea, făcând o manevră spectaculoasă cu frâna de mână și întorcând botul mașinii pentru o evadare rapidă. Porni în viteză, lăsând urme mari și negre de cauciuc pe carosabil.

Cariera politică a lui McKenzie rămase în drum, alături de urmele

urâte făcute de cauciucuri. Nu conta că scaunul cu rotile era gol sau că femeia nu fusese rănită grav, nici faptul că nu era o asistentă adevărată, ci o convocatoare cu normă întreagă, cu multă experiență în transformarea unui grup de protestatari într-o criză bună de dat la știri. Nimeni nu se deranjă să cerceteze, și de ce ar fi făcut-o? Obținuseră deja un subiect de presă. Curentul îl copleșise pe omul care se înneca, purtându-l pe bietul McKenzie înapoi în largul mării.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

S-a spus cândva că toate carierele politice se sfârșesc cu un eșec. De aceea au politicienii o față și un spate. Sunt mai ușor de măsluit.

Vineri, 19 noiembrie

Fusese o săptămână grea pentru Mattie. Ritmul activității în timpul cursei pentru conducere crescuse considerabil, însă ea nu făcea decât să calce apa, simțind că rămânea în urma evenimentelor. Nu ieșise nimic în urma interviurilor pentru slujbe. Începea să înțeleagă faptul că fusese defăimată de toate ziarele din imperiul tot mai extins al lui Landless și niciunul dintre rivalii rămași nu părea dispus să-l enerveze. Se răspândise vestea: era „dificilă”. Iar vineri dimineața crescuse și rata la bancă.

Dar cea mai rea era frustrarea pe care o simțea față de ea însăși. Deși aduna tot mai multe piese din puzzle, nu reușea să le pună cap la cap. Nimic nu părea să se potrivească. Îi provoca de zile întregi o durere surdă care-i făcea tâmplele să zvâcnească, așa că își scoase echipamentul pentru alergat din șifonier și începu să-și croiască drum printre aleile acoperite de frunze și pe potecile din Holland Park, sperând ca exercițiul fizic de care avea mare nevoie să-i curețe mintea și trupul. În schimb, părea doar să-i intensifice numărul suferințelor, iar plămânii și picioarele începură să se tânguiască. Rămânea fără idei, fără vlagă și fără timp. Primul tur de scrutin era

peste numai patru zile și ea nu făcea decât să sperie veverițele.

Alerga în lumina difuză a înserării pe aleea cu castani care se înălța golașă și magnifică deasupra ei; pe Aleea Teilor, acolo unde în timpul zilei vrăbiile erau blânde ca niște animale de companie; pe lângă ruinele din cărămidă de la vechea Casă Holland, carbonizate în urmă cu jumătate de secol, lăsându-se înconjurată de amintirile gloriei trecute. În zilele dinainte ca Londra să devină o întindere urbană nesățioasă, Casa Holland fusese reședința de la țară a lui Charles James Fox, celebrul om de stânga din secolul al XVIII-lea care își petrecuse toată viața în slujba cauzelor revoluționare și complotând căderea prim-ministrului. Toate fuseseră sortite eșecului. Oare cine reușise acolo unde el dăduse greș?

Luă totul de la capăt, câmpul de bătălie pe care căzuse Collingridge, campania electorală, scurgerile de informații, scandalurile și personalitățile al căror nume fusese târât în noroi – nu doar al lui Collingridge și al fratelui său, Charlie, ci și al lui Williams, O'Neill, Bearstead, McKenzie, Sir Jasper Grainger și, desigur, Landless. Asta era tot. Tot ce avea. Așadar, încotro putea s-o ia? Pe când urca panta spre cel mai înalt punct al parcului, înfigând tălpile în pământul moale, continuă să se gândească la alternative, sperând ca una să aibă sens.

— Collingridge nu dă niciun interviu. Williams nu vorbește decât cu biroul de presă. O'Neill e incapabil să răspundă la întrebări, iar Landless nu s-ar opri nici dacă m-ar găsi pe trecerea de pietoni. Așa că nu mai rămâne decât… Se opri brusc, împrăștiind frunzele moarte. Doar dumneata, domnule Kendrick.

Începu să alerge din nou, simțindu-și picioarele mai ușoare când ajunse în vârful dealului, de unde începu coborârea lungă spre casă. Se simțea mai bine. Primise a doua șansă.

Sâmbătă, 20 noiembrie

Când Harold Earle coborî încet din pat ca să nu o trezească pe soția lui și se duse la duș, se simțea mulțumit de ce realizase în ultima săptămână. Fusese nominalizat drept unul dintre candidații

„mai mult ca siguri”, apoi urmărise cum caravana lui Samuel refuza să se miște, pe când a lui McKenzie deraiase. Mai era și ieșirea lăudabilă a lui Chief Whip, desigur, dar Earle nu credea că Urquhart putea să câștige: nu avea experiență de Cabinet, nu condusese niciun minister mare și, la urma urmelor, doar experiența conta. Mai ales o experiență ca a lui Earle.

Începuse să urce cu mulți ani înainte, ca secretar parlamentar particular al lui Maggie Thatcher, o funcție care nu-i dădea nicio putere oficială, însă a cărei poziție alături de flacăra veșnic aprinsă îi lăsa pe toți muți de uimire. Promovarea lui în Cabinet venise repede și obținuse de atunci mai multe portofolii importante, inclusiv, în ultimii doi ani sub conducerea lui Collingridge, responsabilitatea reformelor școlare impuse de guvern în calitatea de ministru al Educației. Spre deosebire de unii dintre predecesorii lui, reușise să găsească un teren comun cu meseria de dascăl, deși mai erau unii care îl acuzau că era incapabil să ia decizii dure și că era un împăciuitor.

Dar, oare, partidul în situația actuală nu avea nevoie de puțină împăcare? Luptele interne din jurul lui Collingridge lăsaseră cicatrice în urmă, iar duritatea crescândă a campaniei pentru succesorul lui nu făcea decât să pună sare pe rană. Woolton, mai ales, se dovedea a fi un nesuferit, încercând să reînvie amintirea stilului politic dezordonat din North Country; să-i spui cazmalei că-i lopată nu făcea decât să agite spiritele mai tradiționaliste din partid. Era momentul potrivit pentru Earle, cel mai potrivit.

În acea zi, sâmbătă, avea să fie o zi mare, un miting al membrilor de partid care-i erau loiali în circumscripția lui, unde vor flutura steaguri și sala frumos împodobită va fi plină de susținători pe care îi putea saluta folosind numele mic – în fața camerelor, desigur. Urma să-și anunțe marea inițiativă politică. El și angajații lui lucrau la asta de ceva vreme și, cu doar un mic avânt, avea să fie gata. Guvernul oferea deja absolvenților fără slujbă un loc asigurat la un curs de formare, însă o nouă oportunitate le dădea șansa de a-și finaliza pregătirea într-o altă țară din Piața Comună, cât și ocazia să învețe limba și să obțină calificările necesare.

Earle era sigur că avea să fie bine primită. Discursul lui strălucea

de aluzii la orizonturi noi, oportunități pentru tineret și un viitor luminos, alături de orice alt clișeu pe care putea să-l strecoare la limită.

Apoi veni neiertătoarea *coup de grâce*[{15}]. Așa avea să-i spună, folosind franceza, întrucât se potrivea perfect. Îi făcuse pe birocrații de la Bruxelles să plătească pentru toate astea. Simțea deja ropotul furtunos de aplauze care urma să-l învăluie și să-l ducă până în Downing Street.

O mulțime de susținători gălăgioși îl aștepta când ajunse în fața primăriei din Essex. Fluturau steguleț Union Jack[{16}] și postere vechi de la alegeri, proclamându-l „Earle of Essex[{17}]", aduse pentru a da evenimentului atmosfera unui turneu electoral. Era chiar și o fanfară care începu să cânte de îndată ce apăru Earle în ușa primăriei, coborând pe culoar și strângând mâinile celor prezenți. Primarul îl conduse spre tribuna joasă din lemn, iar cameramanii și luminiștii se chinuiau să obțină cel mai bun unghi. Earle urcă treptele, o sărută pe soția lui, privi spre mulțime, ferindu-și ochii de lumină, și le făcu din mână celor care aplaudau în timp ce primarul îl prezenta ca pe „cel care nu mai are nevoie de nicio introducere, cel puțin pentru voi – și în curând pentru tot restul țării!" În clipa aceea, Harold Earle se simți ca și cum urma să se bucure de cel mai mare triumf personal din viața lui.

Și atunci îl văzu. Stătea în rândul din față, înghesuit printre ceilalți susținători, dând din mâini și aplaudând alături de ei. Simon. Singura persoană de care sperase să nu mai audă niciodată.

Se întâlniseră într-un vagon de tren, noaptea târziu, când Earle se întorcea de la un miting din Northwest. Erau singuri, Earle era beat, iar Simon foarte, foarte prietenos. Și chipeș. Ademenea o latură a lui Earle pe care se chinuia să o uite încă de când era la universitate. Pe măsură ce trenul străpungea noaptea, el și Simon intraseră într-o lume desprinsă de luminile strălucitoare și responsabilitățile lăsate în urmă. Earle se trezi făcând niște lucruri pentru care ar fi putut fi condamnat la închisoare cu niște ani în urmă și care încă nu erau legale decât în particular, între adulți care își exprimau consimțământul pentru așa ceva, cu siguranță nu într-un vagon de tren de la British Rail, la douăzeci de minute după ce ieșiseră din

Birmingham.

Earle coborâse din tren clătinându-se în gara Euston, îi pusese două bancnote de douăzeci de lire în mână lui Simon și petrecuse noaptea la club. Îi lipsea curajul să meargă acasă.

Nu-l mai văzuse pe Simon timp de șase luni, până când apăruse din senin în holul central de la Palatul Parlamentului, întrebându-i pe gardieni dacă putea să-l vadă. Când ministrul panicat ajunse la el, tânărul nu făcuse scandal, îi explicase că-l recunoscuse dintr-o emisiune pe teme politice și îi ceruse bani într-un mod foarte politicos. Earle îi plăti „cheltuielile” făcute cu drumul la Londra și îi ură numai bine.

Simon apăruse din nou după câteva săptămâni și Earle își dăduse seama că nu avea să mai scape de el. Îl rugase pe Simon să aștepte. Apoi se refugiase într-un colț al Camerei, petrecuse zece minute privind în jur la scena pe care începuse să o iubească, știind că tânărul de afară amenința să distrugă tot ce prețuia el mai mult. Neputând găsi un răspuns de unul singur, se dusese în biroul lui Chief Whip și îi spusese tot adevărul. În holul central se afla un tânăr care-l șantaja cu aventura trecătoare și stupidă avută cu multe luni în urmă. Era terminat.

— Încurcată treabă, spusese Urquhart, după care își ceru scuze pentru impolitețe. Dar nu te îngrijora, Harold, s-au întâmplat lucruri mai rele în retragerea de la Dunkirk, ca să nu mai spunem de Sala de Comitet de pe coridorul de la etaj. Doar arată-mi-l pe micul ticălos.

Urquhart se ținuse de cuvânt, de fapt, făcuse o treabă minunată. Se prezentase băiatului și îl asigurase că, dacă nu pleca în următoarele cinci minute, va chema poliția să-l aresteze pentru șantaj.

— Să nu-ți imaginezi cumva că ești primul, îl asigurase Urquhart. Se întâmplă surprinzător de des. Numai că, în asemenea cazuri grotești, arestarea și procesul care urmează beneficiază de cumplit de puțină publicitate. Nu va afla nimeni pe cine ai încercat să șantajezi și puțini vor fi cei care să afle pentru cât timp ești trimis la închisoare. Poate doar biata ta mamă.

Fără alte explicații, tânărul ajunsese la concluzia că făcuse o

greșeală gravă și dispăruse din viața lui Harold Earle cât putuse de repede, numai că Urquhart se îngrijise să-și noteze datele de pe permisul de conducere al lui Simon, în cazul în care avea de gând să mai facă probleme.

Și iată că Simon apăruse din nou, înghesuit pe un scaun de pe rândul din față, pregătit să ceară lucruri care nu făceau decât să chinuie imaginația aprinsă a lui Earle. Chinul continuă pe tot parcursul discursului, al cărui sfârșit fu o reală dezamăgire pentru susținătorii lui. Conținutul era acolo, tipărit cu litere mari pe pagini mici de hârtie reciclată, dar energia dispăruse. Se bâlbâi la platitudinile discursului oficial, cu transpirația curgându-i în picături din vârful nasului, deși era o zi rece de noiembrie, părând cu mintea în altă parte în același timp în care citea rândurile scrise. Susținătorii încă aplaudau entuziasmați când termină discursul, însă degeaba. Primarul trebui aproape să-l târâie înapoi în sală ca să satisfacă larma mulțimii, ca să dea încă o dată mâna cu el și pentru ocazia de a-i ura numai bine fiului lor preferat. În timp ce mulțimea îl aclama și îl bătea prietenește pe spate, ajunse tot mai aproape de ochii tinerești, pătrunzători și știutori ai lui Simon. Era ca și cum se apropia chiar de porțile iadului. Din fericire, Simon nu făcu nicio scenă, îi strânse mâna umedă și zâmbi, jucându-se emoționat cu medalionul care-i atârna ostentativ la gât. Apoi dispăru, doar o altă față pierdută în mulțime.

•

Când Earle ajunse acasă, doi bărbați stăteau pe stradă afară, în frig, așteptându-l.

— Bună seara, domnule Earle, doamnă Earle. Suntem Simmonds și Peters de la *Mirror*. Foarte interesant mitingul de azi. Avem comunicatul oficial, avem cuvintele, dar ceea ce ne mai trebuie este puțină culoare pentru cititorii noștri. De exemplu, cum a reacționat publicul. Aveți ceva de spus despre public, domnule Earle?

Earle intră repede în casă, trăgând-o după el pe soția lui și trântind ușa după ei. Urmări printre draperiile de la fereastră cum cei doi ridicară din umeri și se întoarseră la mașina parcată pe cealaltă parte a străzii. Își scoaseră o carte și un termos, instalându-se confortabil pentru o noapte lungă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Specificul ambiției este că necesită victime colaterale.

Duminică, 21 noiembrie

Cei doi erau tot acolo a doua zi dimineață când Earle verifică strada în zori. Unul dintre ei dormea, moțăind sub pălăria moale trasă peste ochi, celălalt răsfoia ziarele de duminică. Ele nu prea mai semănau cu edițiile din săptămâna anterioară. O campanie pentru conducerea partidului care fusese ca și moartă revenise la viață, datorită intervenției lui Urquhart și a catastrofei lui McKenzie.

Mai mult decât atât, realizatorii de sondaje începeau să clatine rezistența parlamentarilor. „La egalitate!", declara *Observer,* anunțând că 60 la sută din membrii partidului parlamentar, pe care reușiseră să-i convingă să-și exprime părerea, erau împărțiți în trei tabere egale – susținătorii lui Samuel, ai lui Earle și ai lui Woolton, iar Urquhart se afla ceva mai în spate. McKenzie dispăruse fără urmă, asemenea micului avans de care se bucurase Samuel la început.

Vestea nu-l bucura deloc pe Earle. Nu dormise toată noaptea, plimbându-se încolo și-ncoace, evitând întrebările tot mai îngrijorate ale soției. Încercase să se liniștească, dar nu vedea decât figura lui Simon în fața ochilor. Prezența celor doi jurnaliști continuase să-l sâcâie. Cât de mult știau? De ce campaseră pe pragul casei lui? Se simțea vlăguit, în timp ce primele raze de lumină ale zorilor se împrăștiau reci și cenușii pe cerul de noiembrie. Nu mai putea rezista. Trebuia să știe.

Peters îi dădu un ghiont lui Simmonds să-l trezească tocmai când figura nebărbierită a lui Earle, înfășurat în halatul de mătase, apăru în ușa casei și veni spre ei.

— Funcționează perfect de fiecare dată, zise Peters. Ca un șoarece după brânză. Ia să vedem ce-are de zis, Alf – și pornește naibii reportofonul.

— Bună dimineața, domnule Earle, strigă Peters când celălalt se

apropia. Nu stați acolo în frig, haideți înăuntru. Vreți o ceașcă de cafea?

— Ce vreți? De ce mă spionați? întrebă Earle, ignorând oferta.

— Să spionăm, domnule Earle? Ce prostie! Nu facem decât să căutăm un pic de culoare. Sunteți unul dintre principalii candidați pentru postul de prim-ministru. Ați văzut ziarele cumva? Sunteți pe prima pagină. E normal ca oamenii să fie interesați de dumneavoastră – de hobby-urile pe care le aveți, de ceea ce faceți. Ce prieteni aveți.

— Nu am nimic de declarat!

— Am putea să-i luăm un interviu soției, atunci? întrebă Simmonds.

— Ce insinuați? întrebă Earle cu vocea pițigăiată și chinuită.

— Doamne sfinte, absolut nimic, domnule. Apropo, ați văzut pozele de la mitingul dumneavoastră de ieri? Sunt foarte, foarte clare. Ne gândim să folosim una pentru prima pagină de mâine. Poftiți, aruncați o privire.

O mână ieși pe geam cu o fotografie lucioasă, fluturând-o pe sub nasul lui Earle. Acesta o luă și i se tăie răsuflarea. Era chiar el, strângându-i mâna și uitându-se chiar în ochii surâzători ai lui Simon. Detaliile erau incredibil de clare. Era ca și cum o mână nevăzută adăugase o linie de dermatograf sub ochii mari ai lui Simon, iar buzele lui cărnoase și obraznice păreau mai închise la culoare, mai proeminente. Degetele care se jucau cu medalionul erau frumos manichiurate.

— Îl cunoașteți bine pe acest domn, nu-i așa? întrebă Simmonds.

— E unul dintre cei mai apropiați susținători, nu? Mai exact, în ce fel vă susține, domnule Earle? se alătură și Peters.

Mâna lui Earle începu să tremure. Aruncă fotografia înapoi pe geam.

— Ce vreți să faceți? Nu recunosc nimic. O să denunț hărțuiala asta redactorului vostru!

— Redactorul, domnule? Ce chestie! Tocmai el ne-a trimis.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

E foarte bine să te oferi să conduci o armată, dar tocmai acela e punctul pe care-l ia dușmanul la ochi prima dată. Mai bine să stai la câțiva pași în spate, să ai timp să-ți croiești drum printre grămezile de cadavre.

Luni, 22 noiembrie

Holul Parlamentarilor, adică intrarea principală în Cameră, este dominat de statuile mari din bronz ale lui Churchill, Attlee și Lloyd George. Vârfurile pantofilor lucesc din cauza degetelor parlamentarilor care speră să împrumute ceva din măreția lor. În hol sunt două uși din lemn masiv de stejar care apără Camera și în care ciocănește Black Rod{18} ca să cheme parlamentarii la Deschiderea Sesiunii. Ușa e fixată într-o arcadă veche din piatră care poartă încă cicatricele distrugerii Camerei originale în urma bombardamentului din 1941. După reconstrucție, Churchill ceruse ca arcada pârjolită și desfigurată să fie păstrată. „Ca să ne aducem aminte."

În același hol vin parlamentarii ca să-și primească mesajele.

— Bună ziua, domnule Kendrick.

Stephen ridică privirea din diversele foi de hârtie și o văzu pe Mattie lângă el. Îi zâmbi.

— Tu ești…

— Mattie Storin.

— Da, sigur că da, spuse el și o privi din cap până în picioare până să se uite din nou în ochii ei. Cu ce pot să te ajut, Mattie?

— Aș dori să vă pun câteva întrebări, dacă se poate.

— Cu plăcere. Dar nu acum, îmi pare rău, se scuză el, uitându-se la ceas. Ce zici să ne vedem la ceai? La mine? La patru și jumătate? Atunci voi avea timp destul pentru tine.

Kendrick era un parlamentar de pe rândurile din spate ale opoziției și își avea biroul într-o cameră micuță din Normam Shaw North, clădirea din cărămidă roșie devenită celebră, din pricina

nenumăratelor filme alb-negru, ca sediul Poliției Metropolitane, New Scotland Yard. Poliția se mutase demult într-o fortăreață cenușie de pe strada Victoria, iar autoritățile parlamentare fuseseră încântate să pună mâna pe spațiul liber, deși cam dărăpănat, aflat vizavi de Palatul Parlamentului, obținând astfel mult doritul spațiu de birouri. Kendrick sări de la birou când intră ea.

— Mattie, poftește în casa mea și invadează-mi spațiul personal. Are un farmec asemănător cu cel al celulei unui călugăr, nu?

— N-aș avea de unde să știu. N-am treabă cu călugării, răspunse ea.

O ajută să-și scoată haina, cu o privire mai degrabă admirativă decât hulpavă, uitându-se la puloverul ei strâmt, ales intenționat, și la fusta suficient de scurtă să-i arate genunchii. Avea nevoie de atenția lui și o obținuse.

— Ceai sau…? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Sau, spuse ea.

Kendrick scoase o sticlă de Chardonnay din frigiderul micuț aflat într-un colț și luă două pahare de pe raft. Mattie se așeză pe canapea în timp ce el umplea paharele.

— Pentru casă, zise ea, ridicând paharul în semn de salut.

— Locul ăsta nu e deloc o casă și nici nu vreau să fie, mârâi el. Cum naiba ar trebui să conducem un imperiu șubrezit dintr-o magazie, Dumnezeu știe. Totuși o să beau cu tine.

— Nu se poate să vă displacă atât de mult. V-ați străduit ani de zile să ajungeți aici.

— Sunt un ticălos nerecunoscător, nu-i așa? zise el și pe față îi apăru un zâmbet fermecător.

— Și ați reușit să vă faceți remarcat foarte repede.

— Mă flatezi? Și-mi arăți și picioarele. Cred că îți dorești foarte mult ceva de la mine.

Privirea lui era sigură și înțelegătoare. Era rândul ei să zâmbească.

— Domnule Kendrick…

— Of, fir-ar să fie, sper că am trecut de faza cu domnul Kendrick.

— Stephen, vreau să fac un material despre cum funcționează parlamentul și cum poate politica să fie plină de surprize. Și când

vine vorba de surprize, a ta a fost una dintre cele mai mari.

Kendrick pufni în râs.

— Încă mă mir cum reputația mea s-a construit pe așa un… ei bine, cum i-ai spune? Noroc neașteptat? Fața norocoasă a zarului? Întâmplarea?

— Încerci să-mi spui că nu știai, de fapt, că proiectul pentru spitale a fost dat deoparte, că s-a întâmplat să ghicești? întrebă ea pe un ton neîncrezător.

— Nu-ți vine să crezi?

— Haide să spunem altfel. Sunt un om cinic care zâmbește.

— Ei bine, câtă vreme zâmbești, Mattie… Îi turnă încă un pahar. Haide să zicem așa. Nu eram absolut sigur. Am riscat.

— Și ce anume știai?

— Neoficial?

— Categoric, dacă asta vrei.

— N-am relatat nimănui toată povestea până acum… începu el și se uită cum Mattie își freca gleznele, ca și cum o dureau încheieturile. Însă îmi place tehnica ta de interogare. Și presupun că nu fac nimic rău dacă-ți dau câteva detalii din culise, adăugă el, apoi se opri o clipă, încercând să decidă cât de departe să meargă. Am aflat că guvernul – sau mai bine zis, sediul central al partidului parlamentar – a plănuit o campanie publicitară de mare anvergură ca să promoveze noul proiect pentru spitale. Au lucrat mult la asta, au cheltuit mulți bani cu pregătirile – cum ar face oricine dacă ar avea așa ceva pe mână, nu? Însă ei au anulat tot în ultima secundă. Pur și simplu, au retras sprijinul. M-am gândit mult timp la chestia asta și, cu cât chibzuiam mai mult, cu atât singura explicație care părea să aibă vreun sens era că n-au retras sprijinul campaniei publicitare, ci întregii idei. Așa că m-am hotărât să-l provoc pe prim-ministru – și a căzut în plasă! Eu am fost cel mai uimit dintre toți.

— Nu-mi amintesc să se fi discutat atunci despre vreo campanie publicitară.

— Voiau să fie o surpriză. Cred că toate pregătirile s-au făcut în mare secret.

— E clar că ai avut surse confidențiale.

— Și exact așa o să și rămână, chiar și pentru tine. Confidențiale!

Nici fostei soții nu i-aș spune așa ceva.

— Ești…?

— Divorțat. Absolut singur.

Mattie bănuia că voia să cadă la o învoială, dar, oricât de atrăgătoare ar fi fost ideea, nu voia să plătească un asemenea preț. Viața ei era și așa destul de complicată.

— Știu cât de valoroase sunt sursele, zise ea, readucând discuția în direcția bună, totuși poți să mă îndrumi un pic? Informația nu ar fi putut să vină decât din două surse, de la partid sau de la guvern, așa-i?

— Ai și intuiție, pe lângă gleznele frumoase.

— Situația a fost tensionată între sediul central și Downing Street de la alegeri încoace. Ai spus că era o campanie a partidului, așa că ar fi logic să bănuiesc că informația a venit de la sediul central.

— Ești foarte deșteaptă, Mattie. Dar n-ai aflat de la mine, OK? Și nu mai pomenesc nimic altceva despre sursa mea.

Tonul lui își pierduse veselia; se purta ca un profesionist și era prudent.

— Nu-ți face griji. O să păstrez secretul lui Roger.

Kendrick tocmai lua o înghițitură de vin. O lăsă să se scurgă înapoi în pahar. Ochii lui aveau culoarea oțelului neprelucrat când îi ridică spre ea.

— Crezi că sunt atât de superficial încât să trădez un prieten vechi doar pentru că vii aici să-ți arăți țâțele?

Prieten vechi? Piesele din această parte a puzzle-ului începeau să se potrivească.

— Știu că a fost Roger. N-am nevoie să-mi confirmi. Și nu fac vreo anchetă. Are destul pe cap și fără asta. Povestea nu o să apară în presă.

— Atunci, de ce ești aici?

— Pentru informații. Ca să înțeleg.

— Și tocmai când începeam să te plac. Cred că e momentul să pleci, Mattie.

•

Ziariștii de la *Mirror* rămaseră acolo și la prânz, și spre seară, citind, scobindu-se în dinți, pândind. Îl așteptau pe Earle în

mașinuța lor sordidă de patruzeci și opt de ore, urmărind fiecare mișcare a perdelei, fotografiind pe oricine venea la ușă, inclusiv pe poștaș și pe lăptar. Și pe soția lui, bineînțeles. Earle găsi o fărâmă de liniște în faptul că plecase devreme în vizită la sora ei. Blândă și oarbă cum era, presupunea că ziariștii pândeau în fața ușii din cauza campaniei – ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Earle nu avea cu cine să discute, cui să-i spună necazul lui și de la cine să ceară un sfat. Rămăsese singur, un bărbat sincer și credincios care făcuse o greșeală pe care știa că într-o zi avea să o plătească.

Cei doi obosiseră să mai aștepte. Ciocăniră la ușă.

— Iertați-ne că vă deranjăm, domnule Earle. Suntem tot Peters și Simmonds. Avem doar o întrebare pe care ne-a rugat redactorul să v-o transmitem. De cât timp îl cunoașteți?

Îi băgară sub nas altă fotografie cu Simon, surprinsă nu la un miting, ci făcută într-un studio; era îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum de piele acoperit cu fermoare. Jacheta era deschisă la piept, dezvăluind un trup zvelt și îngust, iar în mâna dreaptă ținea un bici lung.

— Plecați. Plecați. Vă rog, plecați de aici! strigă el atât de tare, încât vecinii scoaseră capul pe geam să vadă ce se întâmplă.

— Dacă nu e momentul potrivit, revenim altă dată, domnule.

Cei doi se întoarseră tăcuți la mașină și își reluară pânda.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Cei care vor să urce în vârful celui mai înalt copac trebuie să accepte faptul că e posibil să-și expună cele mai vulnerabile părți ale corpului.

Marți, 23 noiembrie

Tot acolo erau și în dimineața următoare, așteptându-l. Earle era epuizat emoțional. Plângea încet, așezat în fotoliul din birou, cu unghiile, ce mai rămăsese din ele, înfipte în brațe. Muncise atât de

mult, merita atât de mult și totuși se ajunsese aici.

Știa că trebuia să pună punct. Era inutil să mai continue. Nu mai avea încredere în el și știa că pierduse dreptul să mai ceară altora să aibă încredere în el. Cu ochii încețoșați, scormoni în sertarul de la birou după agenda lui privată. Apăsă tastele telefonului ca și cum și-ar fi înmuiat degetele în cel mai cumplit acid. Se strădui să-și stăpânească vocea pe parcursul scurtei convorbiri. Apoi totul se termină, iar el putu din nou să plângă.

•

Vestea că Earle se retrăsese din cursă îi lăsă pe toți cu gura căscată, traversând tot Palatul Westminster marți dimineața. Fusese atât de neașteptată, încât buletinele de vot printate nu mai puteau fi modificate, așa că îi tăiară, pur și simplu, numele cu pixul. Sir Humphrey nu era prea încântat că pregătirile lui serioase sfârșiseră în haos în ultima clipă și adresa cuvinte grele oricui era dispus să-l asculte. Totuși, la ora zece fix, Sala de Comitet 14, care fusese pregătită pentru vot, își deschise ușile și primii trei sute treizeci și cinci de parlamentari care urmau să voteze începură să intre în ordine. Nu aveau să lipsească decât două personaje importante: prim-ministrul, care anunțase că nu voia să voteze, și Harold Earle.

Mattie voia să-și petreacă ziua la Camera Comunelor, discutând cu parlamentarii și încercând să le afle părerea. Cei mai mulți credeau că retragerea lui Earle îl va ajuta pe Samuel: „Negociatorii au tendința de a-i susține pe negustorii de conștiințe, explică unul dintre bătrânii mai demodați, așa că susținătorii lui Earle vor migra către tânărul Disraeli. Le lipsește imaginația ca să facă ceva mai pozitiv de atât”. Disraeli. Evreul. Campania căpăta nuanțe tot mai neplăcute.

Mattie era la bufetul din galeria pentru presă, servind cafea cu ceilalți corespondenți, când în sistemul audio Tannoy se auzi că era chemată la telefon. Spera să fie vorba de o ofertă de serviciu, că cineva se răzgândise; abandonă cafeaua și se duse la cel mai apropiat telefon. Șocul provocat de vocea auzită la telefon fu mai mare decât cel al retragerii lui Earle.

— Bună, Mattie. Am auzit că m-ai căutat săptămâna trecută. Îmi pare rău că nu m-ai găsit, nu eram la birou. Am avut un virus

stomacal. Mai vrei să ne întâlnim?

Roger O'Neill părea atât de prietenos și entuziasmat, încât îi era greu să facă legătura cu vocea bălmăjită din telefon din urmă cu câteva zile. Părea cu totul alt om.

— Dacă mai ești interesată, de ce nu treci mai târziu azi prin Piața Smith? propuse el.

Mattie se întreba în ce fel de carusel haotic era prins O'Neill. Cert e că reacția ei nu era nimic pe lângă cea avută de Urquhart mai înainte. Îl sunase pe O'Neill să-i spună că trebuia să aranjeze în așa fel încât Simon să participe la mitingul lui Earle din week-end și să se asigure că *Mirror* primea o informație anonimă despre legătura dintre cei doi. În schimb, la fel ca Mattie și Penny, îl găsise pe O'Neill alunecând în starea de inconștiență indusă de cocaină în care pierdea din vedere evenimentele din afara universului său caleidoscopic tot mai mărunt. Avusese loc și o confruntare. Urquhart nu-și permitea nici să piardă serviciile lui O'Neill, nici să scape vreun frâu din mână.

— O săptămână, Roger, încă o săptămână și poți să iei o pauză, să uiți o vreme de toate astea. Pe urmă te întorci la rangul acela de cavaler pe care-l vrei dintotdeauna. Totul se va schimba pentru tine. Cu un titlu ca ăla, nu se va mai uita nimeni de sus la tine. Și pot să fac lucrul ăsta, știi că pot. Însă nu mă dezamăgi, pentru că dacă-ți pierzi controlul acum, jur că te voi face să regreți pentru tot restul vieții. La naiba, vino-ți în fire! Nu ai de ce să te temi. Mai rezistă câteva zile!

O'Neill nu era sigur la ce se referea Urquhart. Să reziste? Bineînțeles că putea să reziste. Într-adevăr, trecuse printr-o perioadă mai grea, dar creierul lui confuz nega realitatea și refuza să accepte că avea o problemă gravă de comportament. Putea să facă față. La orice. În viața lui nu exista loc de îndoieli, mai ales în privința propriei persoane. Putea să se descurce cu toate, poate cu puțin ajutor, doar puțin… Numai câteva zile în plus în care să tragă puțin de sfori, să evite unele lucruri și să le șteargă zâmbetele acelea disprețuitoare de pe față. Ridică-te, Sir Roger! Merita un efort în plus.

— Sigur, Francis. Nicio problemă. Îți promit.

— Să nu dai greș, Roger. Să nu îndrăznești.

O'Neill pufnise în râs, în timp ce ochii îi jucau în cap și-i curgea nasul ca unui bătrân într-o zi cu mult vânt.

După ce se adunase suficient ca să se întoarcă la birou, Penny îi povestise despre vizita lui Mattie, că venise să întrebe despre adresa din Paddington.

— Nu te îngrijora, Pen. Mă ocup eu, exclamă el, ascunzând emoția de moment și bazându-se pe încrederea țanțoșă dată de anii petrecuți în vânzări.

Nu se spunea cândva că putea să vândă zăpadă în Siberia, că bătrânele traversau strada ca să le pupe? Nu avea nevoie decât de pasiune, de puțină încredere în sine. Mattie nu era decât o femeie fără minte, nimic important.

Așadar, când ea intră în biroul lui după prânz, era vioi, sprinten, iar ochii lui stranii erau uimitori de vii, părând nerăbdători să-i vină în ajutor.

— Am avut probleme cu stomacul, explică el. Îmi pare rău că n-am venit la întâlnirea cu tine, pastilele pe care mi le-a dat doctorul m-au cam chinuit, zâmbi el în stilul irlandez fermecător. Acum mă simt mai bine. Pen îmi spune că ai întrebat de adresa de livrare a domnului Collingridge.

— Exact. Era adresa lui Charles Collingridge?

— Sigur că da.

— Dar nu a creat-o el singur.

Ochii lui O'Neill își reluară agitația, ca niște obiecte micuțe care încercau să învingă gravitația, totuși zâmbetul încrezător rămase la locul lui. Iar Mattie era disperată să-și acopere sursa, pe Penny, așa că inventă ceva pe moment.

— Vânzătorul acela nu l-a cunoscut niciodată pe Collingridge, nu-l recunoaște în fotografii și jură că nu a intrat în magazinul lui, continuă ea.

— Atunci, un prieten, zise O'Neill, căutând o țigară.

— Cine?

— Păi, eu cu siguranță n-am fost! chicoti O'Neill, ieșind de după un nor de fum de tutun. Uite ce e, Mattie, dacă vrei ceva oficial, știi că o să spun că treburile domnului Collingridge sunt doar ale lui și

nu o să aibă rost nici măcar să stai cât să-ți termini ceaiul, zise el și se apropie de ea peste birou. Dar dacă vrei să vorbim neoficial, nu pentru ziar…

— Îmi place ceaiul ăsta, replică ea.

O'Neill aprinse țigara, trase adânc în piept, umplându-și plămânii și sporindu-și încrederea în sine.

— OK. Știi că, deși vorbim neoficial, există o limită la ceea ce pot să spun. Lui Charlie nu i-a fost prea bine în ultima vreme. Nu a fost – cum să zic? – „pe deplin responsabil" de faptele lui, precizează el îndoindu-și degetele ca să imite ghilimelele. Ar fi mare păcat să te dai peste cap să sapi chestia asta și să-l pedepsești și mai mult. Viața lui e distrusă. Orice ar fi greșit, nu a suferit destul? La naiba, Mattie, dă-i omului o șansă să-și reconstruiască viața.

Mattie simțea că-și pierdea buna dispoziție văzând că vina era aruncată asupra unui om nevinovat, deghizată fiind în milă și altruism, însă reuși să zâmbească încurajator.

— Corect, Roger. Nu avem nimic de câștigat dacă-l hărțuim. Așa că haide să trecem la altceva.

Văzu că ochii lui se liniștiră o clipă, iar zâmbetul îi deveni relaxat. El crezu că izbândise. Că o bătuse pe fetița asta măruntă la propriul ei joc. Încă un pas în lături, încă o răsucire și era liber. Doamne, Roger, ce tare ești!

— Să vorbim despre scurgerile de informații, continuă ea. Au fost foarte multe în ultimele luni. Se spune că prim-ministrul dă vina pe sediul central pentru necazurile lui.

— Mă îndoiesc că e corect, dar nu e secret de stat că relațiile dintre el și președintele partidului au fost foarte tensionate.

— Suficient de tensionate pentru ca sondajul de opinie publicat de noi în timpul congresului să fi fost divulgat în mod intenționat de cineva de la sediul central?

Ochii directorului de publicitate începură iar să danseze.

— Oamenii caută mereu pe cineva pe care să dea vina. Pe altcineva. Presupun că, pe undeva, ăsta e și motivul pentru care suntem aici, răspunse el și începu să râdă, autoironizându-se. E tare ușor să arăți cu degetul, însă cred că presupunerea asta e greu de justificat. În afară de președintele partidului, nu sunt decât vreo

cinci oameni în toată clădirea asta care primesc sondajele acelea de opinie. Eu sunt unul dintre ei și pot să afirm că luăm foarte în serios confidențialitatea lor. Își aprinse altă țigară. Răgaz de gândire. Dar sunt trimise și la fiecare membru din Cabinetul de miniștri, toți cei douăzeci și doi, fie la Camera Comunelor, unde e posibil să treacă întâi prin mâna vreunei secretare bârfitoare, fie la ministerul fiecăruia, care, de obicei, e un cuib de viespi, funcționari care nu iubesc deloc guvernul. Dacă e să cauți scurgerile de informații, acelea sunt locurile de unde trebuie să începi.

— Bine, dar hârtiile au apărut la hotelul partidului din Bournemouth. Secretarele sau funcționarii nu merg la congresul partidului și nici nu bântuie prin hotelul acela.

— Ei bine, cine știe, Mattie? Tot e mai probabil să fi venit dintr-o astfel de sursă. Pentru numele lui Dumnezeu, poți să-ți imaginezi că Lordul Williams s-ar fi pus în patru labe în fața camerelor de hotel?

Râse în hohote, ca să arate cât de ridicol era, iar Mattie râse odată cu el. Numai că O'Neill tocmai recunoscuse că știa în ce fel se divulgase sondajul de opinie. Nu exista decât un singur motiv pentru care să știe așa ceva. Încrederea prea mare în el însuși se strângea ca funia în jurul parului.

— Atunci, haide să vorbim despre altă scurgere de informații, aceea cu proiectul pentru spitale. Am aflat că ați organizat o mare campanie publicitară care a fost anulată în ultima secundă din cauza schimbării planului.

— Serios? Cine naiba ți-a zis așa ceva? întrebă O'Neill în timp ce-i alergau o mie de gânduri prin cap, oprindu-se, în final, la Kendrick. Ticălos afurisit, mereu a avut o slăbiciune pentru femeile frumoase. Nu contează, nu mai insist. Știu că nu vrei să-ți dezvălui sursele. Totuși mie mi se par exagerate. Departamentul de Publicitate e mereu pregătit să sprijine politicile guvernului, cu asta ne ocupăm. Dacă planul ar fi mers mai departe, cu siguranță am fi vrut să-i ajutăm să-l promoveze, însă nu am avut nicio campanie anume în minte.

— Mi s-a spus că a trebuit să vă luptați pentru o promovare intensă în mass-media, o manevră plănuită cu grijă care era aproape gata.

Scrumul flasc din vârful țigării abandonă lupta cu gravitația și îi căzu pe cravată; O'Neill nu băgă de seamă, unind sprâncenele a concentrare.

— Dacă asta ai auzit, Mattie, ai fost greșit informată. Mi se pare că cineva are niște interese personale. Ești sigură că se află în postura de a ști toate datele? Poate are și el o perspectivă proprie pe care încearcă să ți-o vândă?

Zâmbind larg, O'Neill încercă să-l distrugă pe Kendrick ca sursă de încredere. Zâmbetul îi deveni mai rigid când își dădu seama că se referise la sursă drept „el", dar era imposibil ca năluca asta de fată să se prindă de un asemenea detaliu. Cu toate astea, punea prea multe întrebări; O'Neill începea să se simtă neliniștit. Simțea o nevoie chinuitoare de ceva mai puternic decât o țigară care să-l ajute, indiferent ce spusese Urquhart.

— Mattie, am o zi plină, având în vedere că mai pe seară o să primim rezultatul scrutinului și tot restul. Am putea să încheiem aici?

— Mersi pentru timpul acordat, Roger. Mi-a fost de foarte mare ajutor.

— Nu ți-am spus nimic.

— Dar o faci într-un mod foarte convingător.

— Oricând îți pot fi de ajutor, zise el, conducând-o la ușă.

Îndreptându-se spre ieșire, trecură pe lângă computerul din colțul biroului său aglomerat. Ea se aplecă să-l inspecteze și bluza îi căzu în față câțiva centimetri. El se apropie, încântat de ocazia ivită.

— Partidul vostru e cu mult înaintea altora la capitolul tehnologie. Presupun că toate calculatoarele din clădire sunt legate la computerul central, nu?

El se îndreptă de spate, simțind un semnal de alarmă suficient de puternic încât să-i distragă atenția de la sânii ei.

— Cred… cred că da, răspunse el, apoi îi puse mâna în josul spatelui și o împinse ușor spre ușă.

— Mă tem că sunt complet imbecilă în privința calculatoarelor. Poate într-o zi o să-mi dai niște lecții, Roger.

— Probabil, ești disperată dacă mă întrebi tocmai pe mine, glumi el.

— Pari un om care se descurcă cu orice.

— Toți facem un curs pentru asta, dar abia mă pricep să deschid drăcia aia, spuse el. Nu prea-l folosesc. Mai mult pentru e-mailuri interne, chestii de genul ăsta.

Ochii i se zbăteau violent, nu se mai putea stăpâni.

— Îmi pare rău, trebuie să mă grăbesc, mormăi el și ieși în fugă din propriul birou.

•

La ora cinci după-amiază, ușile Sălii de Comitet 14 se închiseră ceremonios, blocând orice încercare de a mai vota. Gestul era complet inutil, pentru că ultimul dintre cele trei sute treizeci și cinci de voturi fusese depus cu zece minute mai devreme. În spatele ușilor închise, sub picturile uriașe în ulei și al tapetului în cea mai închisă culoare, Sir Humphrey și mica lui echipă se adunară, mulțumiți că ziua trecuse ușor în ciuda începutului îngrozitor provocat de Earle. O sticlă cu whisky trecu din mână în mână în timp ce încercau să se fortifice pentru numărătoare. În alte încăperi din Palat, cei opt candidați așteptau în diverse stări de nerăbdare sau cumpătare chemarea care avea să le schimbe viața.

Big Ben bătuse ora șase și un sfert până să fie chemați; la șase și jumătate ușile fură descuiate și un puhoi de parlamentari dădu buzna înăuntru. Toți voiau să fie martorii unui moment istoric. Erau prea mulți ca să încapă în băncile asemănătoare celor de la școală sau în picioare, așa că ușile rămaseră deschise și mulțimea se întinse pe coridor. Se pariau sume importante, în timp ce parlamentarii făceau ultimele calcule cu privire la rezultatul probabil; pe coridor, amestecați printre cei care nu mai încăpuseră înăuntru, ziariștii încercau să prindă orice șoaptă.

Sir Humphrey savura momentul. Se afla la apusul carierei, trecuse de mult de floarea vârstei în parlament și până și neînțelegerea aceea măruntă în legătură cu vacanța lui din Indiile de Vest îi adusese mai multă atenție la Westminster decât avusese parte în ultimii ani. „Numai un vânt prost nu ridică nicio fustă”, fusese auzit glumind la fumoar. Peste câteva minute se afla la pupitrul Sălii de Comitet, flancat de asistenți, netezindu-și mustața și chemând oamenii la ordine.

— Dat fiind că a fost un număr de candidați nemaiîntâlnit pe buletinul de vot, propun să citim rezultatele în ordine alfabetică, începu el.

Vestea nu era prea plăcută pentru David Adams, fostul Lider al Camerei, un filfizon exilat pe băncile din spate la prima remaniere a lui Collingridge, după ce declarase în public că petrecuse mai mult timp cu Regina decât o făcuse prim-ministrul. Sperase la suficiente voturi ca să poată cere întoarcerea în Cabinet. Batista caraghioasă din buzunarul de la piept păru să se pleoștească atunci când Newlands anunță că nu primise decât douăsprezece voturi. I se promisese mult mai mult în timp ce turna cel mai bun vin pe gâtul colegilor. „Târfe!", îl auziră ceilalți spunând.

Sir Humphrey continuă cu strigarea numelor ca la catalog. Niciunul dintre următoarele patru nume, inclusiv cel al lui McKenzie, nu convinsese mai mult de douăzeci de colegi. Paul Goddard, catolicul nonconformist care susținea o singură cauză, aceea a interzicerii tuturor formelor de avort legal, primi doar trei voturi. Clătină sfidător din cap; răsplata lui nu avea să fie dintre cele lumești.

Sir Humphrey mai avea de anunțat doar trei nume – Samuel, Urquhart și Woolton – rămânând doar 281 de voturi. Tensiunea din camera arhiplină crescu. Era necesar un minimum de 169 de voturi pentru a avea succes în primul tur de scrutin. Se făcură câteva pariuri uriașe în grabă, în timp ce doi membri onorabili pariară și ei dacă avea să fie un rezultat din primul tur sau nu.

— Michael Samuel, intonă organizatorul, aruncând o privire prin încăpere de parcă era Hamlet în fața mormântului. Nouăzeci și nouă de voturi.

Camera se cufundă în tăcere până când sirena prelungă a unui remorcher de pe Tamisa sună de trei ori. Un val de chicoteli împrăștie tensiunea, iar Samuel mormăi că era păcat că nu aveau voie să voteze și căpitanii de pe remorchere. Era vădit dezamăgit că terminase la distanță atât de mare de locul câștigător.

— Francis Urquhart – nouăzeci și unu de voturi.

Urquhart primise un loc într-una dintre băncile lungi din față; dădu tăcut din cap, în semn de recunoștință.

— Patrick Woolton – nouăzeci și unu de voturi.

Și așa se termină. Cei prezenți izbucniră brusc. Nimeni nu mai era atent la Newlands. Acesta încercă să se facă auzit.

— Deoarece nu a fost ales niciun candidat, se va organiza al doilea tur de azi într-o săptămână. Reamintesc celor care vor să se înscrie că nominalizările trebuie depuse la mine până joi. Declar ședința închisă!

Dar nimeni nu-i mai dădea nici cea mai mică atenție.

CAPITOLUL PATRUZECI

Prieteniile politice sunt doar niște amprente care se șterg imediat.

Biroul lui Urquhart deborda de colegi și alcool. Sărbătoarea era în toi. Era unul dintre cele mai bune birouri puse la dispoziția unui parlamentar, cu fereastra mare care oferea o priveliște frumoasă dincolo de fluviu, spre vechiul palat gotic al Arhiepiscopului de Canterbury din Lambeth. „Laturi diferite”, își spunea el câteodată. La petrecere el împărțea băuturi în timp ce tot mai mulți nou-veniți insistau pe lângă el și-l felicitau. Era prima dată de la începutul campaniei când îi vedea pe unii dintre ei, dar nu mai conta. Fețele noi însemnau voturi noi.

— Absolut minunat, Francis. Un rezultat excelent. Crezi că poți să câștigi? întrebă unul dintre colegii lui mai vârstnici.

— Cred că da, răspunse Urquhart cu o încredere modestă. Am o șansă la fel de mare ca oricare altul.

— Știi, cred că ai dreptate, mărturisi colegul lui, stingând un foc interior cu o înghițitură uriașă dintr-un vin alb. Poate că tânărul Samuel e în față, însă campania lui se mișcă de-a-ndoaselea. Acum lupta se duce între oamenii cu experiență, tu și Patrick. Francis, vreau să știi că te sprijin în totalitate.

„Ceea ce, desigur, vrei să-mi amintesc când voi fi stăpân pe toate ministerele”, chibzui Urquhart, arătându-și recunoștința, pe când Mortima, care plutea prin cameră ca un înger în ciuda înghesuielii,

umplu paharul gol și oferi un zâmbet cuceritor.

Unul dintre susținătorii mai tineri scoase la iveală o cutie cu insigne și se plimba prin cameră, prinzându-le la haina fiecăruia. Pe insigne scria simplu „FU”. Tânărul politician, cu statură de Napoleon și îmbujorat la față, se trezi față în față cu Mortima. Bucuros, întinse o insignă spre pieptul ei. Ochii lui dansau de bucurie, dar, pe măsură ce se apropie de pieptul ei, deveni tot mai nesigur. Apoi o privi în ochi și albi ca și cum l-ar fi pocnit un bici.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău. Cred că asta trebuie pusă altcuiva, bolborosi el și dispăru în mulțime.

— De unde-i mai scoți și pe ăștia? șopti ea la urechea soțului, prefăcându-se uimită.

— E posibil să devină un om important când se face mare.

— Dacă se face mare, trimite-l la mine. Îți dau eu de știre.

În cameră intrau permanent fețe noi.

— De unde vin atâția? întrebă iar Mortima, îngrijorată că nu mai aveau cu ce să-i servească.

— A, unii au fost foarte ocupați până acum, răspunse el. Probabil, și-au făcut deja apariția în grabă la recepțiile date de Samuel și Woolton, gândindu-se că nu poți să fii niciodată prea sigur. Și nu poți, nu-i așa, draga mea? Să fii prea sigur?

— Îmi place să știu cum stau cu cei din jurul meu, Francis.

— Bineînțeles, draga mea. De asta am câte un Whip prietenos la petrecerile lui Michael și ale lui Patrick, să numere participanții, să rețină fețele. Să se asigure.

Se uitau unul la altul, uitând pentru o clipă de înghesuiala din jur.

— Orice ar fi, Francis.

— Vrei să te pun la curent?

Ea clătină capul.

— Nu, nu mai mult decât vrei să știi tu, iubitule.

Se întoarse și își continuă îndatoririle. Telefonul suna întruna în fundal, aducând mesaje de felicitări și întrebări. Secretara lui Urquhart răspundea la telefoane, deschizând sticle și pălăvrăgind cu invitații, pe urmă veni lângă Urquhart cu o figură încruntată.

— E pentru tine, șopti ea în grabă. E Roger O’Neill.

— Spune-i că sunt ocupat și că-l sun mai târziu, îi zise el.

— Dar a sunat și mai devreme. Pare foarte neliniștit. M-a rugat să-ți transmit că e „o chestiune a naibii de fierbinte”, ca să-l citez exact.

Înjurând iritat, se retrase dintre oaspeții lui, mergând la fereastră, unde biroul îi oferea un oarecare refugiu față de tumultul sărbătoririi.

— Roger? rosti el pe un ton blând, arătând o figură luminoasă invitaților, nevrând ca ei să știe cât de furios era pe dinăuntru. Chiar e nevoie de asta? Am biroul plin de oameni.

— Ne-a descoperit, Francis. Târfa aia nenorocită… știe, sunt sigur. Știe că eu am fost și o să afle și despre tine, vaca aia. Nu i-am spus nimic, dar s-a prins și Dumnezeu știe cum…

— Roger, ascultă-mă cu atenție. Adună-te.

Tonul lui Urquhart rămase calm, însă se întoarse cu spatele la cei care i-ar fi putut citi pe buze.

Și O’Neill trăncănea în continuare, lăsând conversația să o ia la vale ca un expres fără conductor.

Urquhart îl întrerupse.

— Roger, spune-mi încet și clar despre ce e vorba.

Dar bolboroseala începu din nou și Urquhart era forțat să asculte, încercând să înțeleagă ceva din amestecul haotic de cuvinte, bălmăjeli și strănuturi.

— A venit să mă vadă, vaca aia de la lobby-ul de presă. Nu știu cum, Francis, nu am fost eu și nu i-am zis nimic. Am păcălit-o – cred că a plecat mulțumită. Totuși cumva a prins de veste. Știe tot, Francis. Despre adresa din Paddington, despre computer. Până și despre sondajul ăla nenorocit. Și cred că nemernicul de Kendrick și-a dat drumul la gură. Iisuse, Francis. Adică, ce facem dacă nu mă crede?

— Ține-ți gura o secundă, spuse Urquhart zâmbind. Cine, Roger? Despre cine vorbim?

— Storin. Mattie Storin. Și a zis că…

— Are vreo dovadă concretă? Sau, pur și simplu, ghicește?

O’Neill se opri pentru o fracțiune de secundă.

— Cred că nimic concret. Merge la cacealma. Numai că…

— Numai că ce?

— I s-a spus că am avut ceva de-a face cu crearea adresei din Paddington.

— Cum naiba…

— Nu știu, Francis, chiar nu știu. Însă e-n regulă, nu-ți face griji, crede c-am făcut-o pentru Collingridge.

— Roger, aș putea bucuros să…

— Ascultă, eu sunt cel care ți-a făcut toate treburile murdare, eu mi-am asumat toate riscurile. Tu n-ai nicio grijă, iar eu sunt băgat până-n gât. Oh, Francis, am nevoie de ajutor, mi-e frică! Am făcut prea multe pentru tine, lucruri de care n-ar fi trebuit să mă ating, dar n-am pus întrebări și am făcut numai ce mi-ai zis. Trebuie să mă scoți din beleaua asta. Nu mai suport – nu mai *vreau* să mai suport. Trebuie să mă protejezi, Francis. M-auzi? Oh, Doamne, trebuie să m-ajuți!

— Roger, calmează-te! șopti el în telefon, făcând mâinile căuș în jurul lui. Nu are nici cea mai mică dovadă și n-ai de ce să te temi. Suntem băgați amândoi în chestia asta, înțelegi? Și vom trece prin asta împreună, până ajungem în Downing Street.

La celălalt capăt al firului se auzeau doar hohote nestăpânite de plâns.

— Vreau să faci două lucruri, Roger. Vreau să te gândești mereu la titlul nobiliar. Mai sunt doar câteva zile.

Lui Urquhart i se păru că aude niște bolboroseli care sunau ca niște cuvinte de recunoștință.

— Și între timp, Roger, vreau să stai departe de domnișoara Storin. Ai înțeles?

— Dar…

— Stai departe de ea!

— Cum spui tu, Francis.

— Mă ocup eu de ea, șopti Urquhart și întrerupse convorbirea.

Se ridică de pe scaun, îndreptă umerii, privi pe fereastră și lăsă emoțiile să-l cuprindă. Din spatele lui se auzea gălăgia oamenilor puternici care puteau să-l aducă în Downing Street. În față avea priveliștea veche de sute de ani a fluviului care fusese sursă de inspirație pentru atâția oameni remarcabili. Și tocmai încheiase o

convorbire cu singurul om care putea să strice totul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Ce-i spune un politician Sfântului Petru când se întâlnesc, în sfârșit? Se plânge de numărul buletinelor de vot stricate? Insistă că, măcar de-ar fi rămas urnele deschise încă puțin, lucrurile ar fi stat altfel?
Eu am propriul plan. Am de gând să-l privesc în ochi și să-i spun ticălosului bătrân că e concediat.

O sunase mai devreme în seara aceea.

— Mattie, ai vrea să treci pe la mine?

— Francis, mi-ar plăcea, mi-ar plăcea foarte mult, dar nu o să fie lume multă în fața casei?

— Vino mai târziu. Vor fi plecat până atunci.

— Și… doamna Urquhart? N-aș vrea s-o deranjez.

— S-a întors deja la țară pentru câteva zile.

Era aproape de miezul nopții când se furișă în tăcere pe ușa din față din strada Cambridge, asigurându-se că nu o vedea nimeni. Se simțea vicleană, însă și nerăbdătoare.

El îi luă haina foarte încet, privind-o cu atenție. Mattie se simțea jenată și-l sărută deodată pe obraz.

— Îmi pare rău, spuse ea, roșind. Doar că… Felicitări. Puțin cam informal, bănuiesc.

— S-ar putea spune și așa, Mattie. Dar nu am de gând să mă plâng.

Și începu să râdă. În curând stăteau la un pahar de whisky în biroul lui, în atmosfera aproape conspirativă a tapițeriei din piele.

— Mattie, aud că ai fost cam neastâmpărată.

— Ce ai auzit? întrebă ea alarmată.

— Printre altele, că l-ai supărat pe Greville Preston.

— A, asta era. Mă tem că așa e.

— Te temi?

— Grev nu vrea să-mi mai publice niciun material. Am fost

izgonită. M-a trecut la grădinărit.

— Ar putea fi destul de atrăgător.

— Nu și când toată lumea e în schimbare și eu nu iau parte la asta. Nu când… ezită ea.

— Când ce, Mattie? Îmi dau seama că te supără ceva.

— Când se întâmplă ceva cu adevărat rău.

— Așa e mereu în politică.

— Nu, aici nu e vorba numai de politică. E mult mai rău de-atât.

— Povestește-mi – dacă vrei. Poți să mă consideri duhovnicul tău.

— Nu, n-aș putea să fac așa ceva, Francis.

— Credeam că îți amintesc de tatăl tău.

— Numai sub aspectul puterii.

Obrajii ei se luminară puțin, părea sfioasă; el zâmbi. Brusc, lui Mattie i se păru că toată camera se umple de culori – albastrul limpede al ochilor lui, arămiul whisky-ului învârtit în pahar, nuanțele închise ale pielii vechi, covorul cu tonuri persane de violet. Își auzea bătăile inimii în liniștea de mormânt. Întinse paharul spre el să i-l umple, știind că începuse ceva venind acolo și că trebuia să termine.

— Cred că cineva l-a transformat intenționat pe Collingridge într-o țintă.

— Sunt fascinat.

— Sondajele de opinie, scurgerile de informații. Cred că adresa din Paddington a fost un aranjament, ceea ce înseamnă…

— Ce înseamnă?

— Că și manevra cu acțiunile a fost la fel.

Urquhart părea speriat, ca și cum l-ar fi pișcat cineva de obraz.

— Dar de ce?

— Ca să scape de prim-ministru, evident! exclamă ea, frustrată că-i luase atâta vreme să înțeleagă ceva ce în clipa aia părea foarte limpede.

— Dar… dar… cine, Mattie? Cine?

— Roger O'Neill e implicat.

— Roger O'Neill? izbucni Urquhart într-un hohot de râs disprețuitor. Ce-ar putea să aibă el de câștigat din asta?

— Nu știu! bătu ea cu pumnul în canapeaua de piele, cuprinsă de

furie.

Urquhart se ridică din fotoliu și se așeză lângă ea. O luă de mână, îi desfăcu încet fiecare deget și îi frecă palma încet cu degetul mare.

— Ești supărată!

— Normal că sunt supărată! Sunt o ziaristă care are în mână știrea secolului și nimeni nu vrea s-o publice.

— Și cred că ești prea supărată să gândești limpede.

— Cum adică? întrebă ea bosumflată.

— Roger O'Neill, repetă el, cu vocea plină de dispreț. Omul acela nu-și poate controla obiceiurile, darămite să jongleze cu detaliile unui complot complicat.

— Am remarcat.

— Și…? insistă el, încurajând-o.

— Probabil că lucrează cu altcineva. Cineva mai important, mai puternic. Cineva care ar avea de câștigat din schimbarea de conducere.

El încuviință.

— Trebuie să mai existe cineva pe undeva pe acolo care trage de sforile lui O'Neill.

O îndruma pe o potecă periculoasă, știind că tot avea să ajungă acolo până la urmă, în ritmul propriu. Era mai bine să o țină de mână.

— Așadar, căutăm un om misterios care are și motiv, și mijloace. Care poate să-l controleze pe O'Neill. Care are acces la informații politice importante.

O privea cu o admirație tot mai mare. Nu era numai frumoasă, însă, odată ce se pornea, își croia drum cu un talent surprinzător. Mattie inspiră brusc când ajunse la capătul potecii și văzu deodată priveliștea.

— Cineva care se află într-o luptă amarnică cu prim-ministrul.

— Sunt destui dintr-ăștia.

— Nu! Nu! Nu vezi? Există o singură persoană care să se potrivească, rosti ea și începu să gâfâie din pricina bucuriei de a fi descoperit adevărul. Numai una. Teddy Williams.

El se sprijini de canapea, cu fața căzută.

— Dumnezeule mare. E îngrozitor.

Era rândul ei să-i ia mâna și să o strângă.

— Acum înțelegi de ce sunt așa de frustrată. Am știrea asta extraordinară și Grev nu vrea s-o publice.

— De ce?

— Fiindcă nu pot s-o dovedesc. Nu am nicio dovadă clară. Așa că m-am blocat. Nu știu ce să mai fac, Francis.

— Acesta e unul dintre motivele pentru care te-am chemat în seara asta, Mattie. Treci printr-o perioadă grea. Cred că aș putea să te ajut.

— Serios?

— Trebuie să-i arăți altceva lui Preston, ceva care să i se pară irezistibil.

— Ce anume?

— Povestea din culisele campaniei lui Urquhart. Cine știe, poate chiar o să câștig. Și dacă e așa, cei care au primit acces s-ar afla într-o poziție foarte bună în Fleet Street. Și te asigur, Mattie, că, dacă voi câștiga, vei primi acces preferențial.

— Vorbești serios, Francis? Ai face asta pentru mine?

— Absolut.

— De ce?

— Pentru că! răspunse el scurt și ochii i se aprinseră amuzați, după care deveniră iar serioși, scrutând-o până în adâncul sufletului. Pentru că ești extraordinară în meseria ta, Mattie. Pentru că ești deosebit de frumoasă – am voie să-mi exprim părerea asta?

Ea zâmbi cochet.

— Sigur că ai voie. N-aș putea să comentez în niciun fel.

— Și pentru că te plac, Mattie. Foarte mult.

— Mulțumesc, Francis.

Se aplecă spre el și îl sărută, dar de data asta nu pe obraz, ci pe buze. Se dădu înapoi.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să fac așa ceva.

El nu se mișcase, încremenit ca o stâncă. Mattie îl sărută din nou.

•

Mult mai târziu în seara aceea, după ce trecuse de ora unu și Mattie revenise acasă, Urquhart ieși și se îndreptă spre biroul lui de la Camera Comunelor. Secretara lui golise deja scrumierele, spălase

paharele și îndreptase pernele. Petrecerea era încă în toi când plecase el, dar în acel moment liniștea era profundă. Închise ușa după el și o încuie cu grijă. Merse spre dulapul pentru acte cu patru sertare, cu bară de protecție și lacăt cu cifru. Învârti rotița de patru ori în față și în spate până când se auzi un clic scurt și bara de protecție îi căzu în mână. O dădu la o parte și se aplecă spre sertarul de jos.

Se auzi un scârțâit când se deschise sertarul. Era plin ochi de dosare, fiecare purtând numele unui parlamentar și conținând materiale jenante și chiar compromițătoare pe care le luase cu grijă din seiful aflat în biroul pentru Chief Whip. Îi luase aproape trei ani să adune atâtea secrete, acele dovezi de prostie cumplită.

Îngenunche pe podea ca să caute prin dosare. Apoi găsi ce căuta: un plic sigilat și cu adresa gata trecută. Îl dădu deoparte, pe urmă închise sertarul și încuie dulapul, verificând ca de fiecare dată că lacătul era încuiat și bara de protecție stătea bine.

Nu merse direct acasă. În schimb, se duse la una dintre firmele de curierat făcut cu motociclete, care sunt deschise non-stop și înfloresc prin zonele mai rău famate din Soho. Lăsă plicul acolo și plăti cash pentru livrarea lui la destinație. Desigur, ar fi fost mai ușor să-l pună la poștă din Camera Comunelor, unde aveau cel mai eficient serviciu poștal din țară. Dar nu voia să apară cumva ștampila Camerei Comunelor pe plic.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Cruzimea de orice fel e de neiertat. De aceea nu are rost să fii crud numai pe jumătate.

Miercuri, 24 noiembrie

Scrisorile și ziarele ajunseră aproape simultan cu o bufnitură surdă pe pragul casei din Chelsea a lui Woolton. Auzind gălăgia dis-de-dimineață, coborî în halat și le adună, împrăștiind ziarele pe

masa din bucătărie, lăsând corespondența pe o băncuță veche din hol. Primea peste trei sute de scrisori de la alegători și alți corespondenți și renunțase demult să le citească pe toate. Așa că i le lăsa soției, care era și secretara lui în circumscripție și pentru care obținuse o indemnizație consistentă de la autoritățile parlamentare pe lângă leafa lui ca ministru în Cabinet.

Inevitabil, ziarele erau dominate de alegerile pentru conducere. Titlurile parcă erau scrise de ziariști cu o a doua slujbă la *Sporting Life* și folosind fraze precum „umăr la umăr", „cursă cu trei cai" și „photo-finish"[{19}], întinse pe primele pagini, în interior, comentariile mai domoale precizau că era dificil să prevadă care dintre cei trei candidați era cel mai bine plasat. Se opri la analiza din *Guardian,* deși, de obicei, nu începea cu acesta. De cele mai multe ori nu făceau decât să bată apa în piuă, dar, fiindcă nu aveau să sprijine niciun candidat la alegerile următoare, erau, probabil, cei mai cumpătați și obiectivi în privința rezultatului.

„Partidul are acum de făcut o alegere clară", începea articolul.

> Michael Samuel este, de departe, cel mai popular și mai cizelat candidat dintre cei trei, demonstrând în trecut că s-a dovedit capabil să urmeze o carieră politică fără să renunțe la conștiința socială. Faptul că a fost atacat de unele elemente din partid pentru că este „mult prea liberal" reprezintă un însemn pe care trebuie să-l poarte cu mândrie.
>
> Patrick Woolton este un cu totul alt soi de politician. Foarte mândru de originile lui nordice, pozează în omul care poate uni cele două jumătăți ale țării. Dacă stilul lui politic dur poate să unească cele două jumătăți din propriul partid, asta constituie însă o chestiune îndoielnică. În ciuda mandatului de la Externe, susține că nu are răbdare pentru diplomație și că face politică în același fel în care juca alături de coechipierii lui la rugby. Liderul opoziției l-a descris cândva ca pe un bărbat care cutreieră străzile din Westminster căutând să se bată, fără să-i pese prea mult cu cine anume.

Woolton scoase un sunet înăbușit de mulțumire, înghiți jumătate de felie de pâine prăjită și ridică iar ziarul.

> Francis Urquhart este mai dificil de analizat. Cel mai cunoscut dintre toți, dar cu cea mai puțină experiență, rezultatul obținut de el în primul tur de scrutin a fost remarcabil. Există trei motive care par să-i justifice succesul. În primul rând, ca Diriginte Parlamentar, cunoaște partidul foarte bine, așa cum îl cunosc și ei. Deoarece colegii lui din partid, nu electoratul, vor decide rezultatul acestor alegeri, poziția lui publică retrasă este un dezavantaj mai mic decât ar fi crezut mulți.
>
> În al doilea rând, a avut o campanie condusă cu demnitate, fapt ce-l separă de luptele verbale și necazurile celorlalți candidați. Ceea ce cunoaștem din politică ne sugerează că menține o direcție tradițională fermă, oarecum patriciană și autoritară, însă suficient de nedefinită ca să nu supere nicio aripă a partidului.
>
> În ultimul rând, cel mai mare avantaj al lui este că nu face parte din niciuna dintre tabere. Mulți parlamentari l-au susținut în prima rundă în loc să se angajeze față de ceilalți candidați mai arțăgoși. El reprezintă alegerea evidentă pentru cei care preferă să stea deoparte. Dar tocmai acest lucru i-ar putea deraia campania. Pe măsură ce crește presiunea de a face o alegere clară, Urquhart este candidatul care ar putea avea cel mai mult de suferit.
>
> Prin urmare, alegerea este evidentă. Cei care vor să-și exprime conștiința socială îl vor sprijini pe Samuel. Cei care își doresc politică în stilul capă și spadă îl vor sprijini pe Woolton.
>
> Cei care nu se pot hotărî îl vor alege, cu siguranță, pe Urquhart. Oricum ar decide, vor merita exact ceea ce primesc.

Woolton pufni în râs, înghițind restul feliei tocmai când soția lui veni lângă el cu brațele pline de corespondență.

— Ce spun acolo? întrebă ea, arătând spre ziare.

— Că sunt Maggie Thatcher fără țâțe, răspunse el. E ca și câștigată.

Ea îi umplu din nou cana de ceai și oftă, așezându-se în dreptul mormanului de scrisori pe care începu să-l răsfoiască. Transformase procedura într-o artă. Editorul ei de text era programat cu grijă cu o serie de răspunsuri standard care, prin simpla apăsare a câtorva taste, făcea orice răspuns să pară personalizat. Apoi erau semnate cu ajutorul unui dispozitiv pentru semnături electronice pe care îl cumpărase din State. Deși multe dintre scrisori veneau din partea nemulțumiților obișnuiți, lobby-iști, vorbăreți de profesie și țicniți care scriau cu cerneală verde, toți primeau câte un răspuns. Nu voia să riște ca soțul ei să piardă fie și un singur vot pentru că nu răspundea chiar și celor mai jignitori.

Lăsă plicul maroniu la urmă. Fusese adus personal și era capsat zdravăn; trebui să se chinuie puțin ca să-l deschidă, riscându-și manichiura în acest fel. Când reuși să scoată și cea mai îndărătnică dintre capse, o casetă audio îi căzu în poală. Nu mai era nimic altceva în plic, nicio scrisoare, niciun cartonaș cu complimente, nicio etichetă pe casetă care să indice de unde venise și ce conținea.

— Ce proști! Cum naiba se așteaptă să răspundem la așa ceva?

— Probabil e o înregistrare după discursul din week-end-ul trecut sau cu vreun interviu recent, spuse el neatent, fără să ridice ochii din ziar. Mai pune puțin ceai, fetico, și dă-i drumul s-o ascultăm, făcu el un gest larg spre casetofon.

Soția lui, îndatoritoare ca de obicei, se conformă. Woolton își sorbea ceaiul, cu privirea ațintită în ediția din *Sun,* când becul roșu de la sistemul de derulare al casetofonului se aprinse, semn că începuse derularea casetei. Se auzi o serie de sâsâituri și pocnete, semn că nu era o înregistrare profesionistă.

— Dă porcăria aia mai tare, iubito, zise el, să audă vulpea găina.

În cameră se auzi râsul unei fete. Câteva clipe mai târziu, îi urmă inspirația ei profundă. Zgomotul îi hipnotiză pe soții Woolton, încremenindu-i în loc. Nu mai luară nicio gură de ceai și nici nu mai

întoarseră vreo pagină de ziar câteva minute, în timp ce din boxe se auzeau tot felul de zgomote: gâfâieli, înjurături înăbușite, tânguirea unei saltele, un icnet de bucurie, pocnetul ritmic al tăbliei patului care se lovea de perete. Caseta nu lăsa multe semne de întrebare. Suspinele femeii deveneau mai scurte și mai gălăgioase, oprindu-se doar cât să tragă aer, apoi creșteau în intensitate.

Pe urmă se termină, odată cu strigătele de extaz la unison. Se auzi chicotitul unei femei, amestecat cu gâfâitul profund al partenerului ei.

— Vai de mine, a fost absolut grozav, spuse el, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu-i rău pentru un bătrânel.

— Asta obții odată cu vârsta. Rezistență!

— Atunci, putem s-o facem din nou?

— Nu dacă ai de gând să trezești tot afurisitul ăsta de Bournemouth, se auzi un accent puternic de Lancashire.

Niciunul din cei doi soți nu se mișcase de la începutul casetei, dar soția lui Woolton traversă rapid camera și opri casetofonul. O lacrimă delicată i se scurse pe un obraz când se întoarse și-l privi pe soțul ei. El nu putea s-o privească în ochi.

— Ce pot să spun? Îmi pare rău, iubito, șopti el. Nu o să mint și să-ți zic că e falsă. Chiar îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

Ea nu răspunse. Privirea ei îndurerată îl durea mai mult decât orice cuvânt rostit la mânie.

— Ce vrei să fac? întrebă el cu blândețe.

Ea se întoarse spre el cu fața distrusă de durere. Trebui să-și înfigă adânc unghiile în palme ca să-și păstreze controlul.

— Pat, am făcut-o de multe ori pe oarba în ultimii douăzeci și trei de ani și nu-s atât de proastă încât să-mi imaginez că asta a fost singura dată. Ai putea să ai măcar bunul-simț de a mă feri de aventurile tale și să te asiguri că nu-și bate nimeni joc de mine. Îmi erai dator măcar cu atât.

Woolton lăsă capul în pământ. Ea își lăsă furia să-l pătrundă înainte să continue.

— Dar ceea ce mândria mea nu va tolera este să lase o parașută ca asta să încerce să-mi distrugă căsnicia și să mă facă de râs. Nu

accept așa ceva. Află ce vrea târfa asta care te șantajează, plătește-o sau mergi la poliție dacă trebuie. Însă scapă de ea. Și scapă și de chestia asta! șuieră ea și aruncă spre el caseta care-i ricoșă de pe piept. Nu are ce căuta în casa mea. Și nici tu nu vei mai avea ce căuta dacă mai aud asemenea mizerii!

Woolton o privi cu lacrimi în ochi.

— Rezolv eu. Promit. Nu vei mai auzi nimic de treaba asta.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Iubirea ajunge la inima unui bărbat. Pe de altă parte, teama ajunge în locurile mai ușor de convins.

Joi, 25 noiembrie

Penny aruncă o privire absolut ostilă spre cerul cenușiu și, înfășurată în paltonul căptușit cu lână, păși cu grijă pe trotuarul din fața blocului în care locuia în Earl's Court. Meteorologii vorbeau de zile întregi despre posibilitatea apariției unui front atmosferic rece și deja se instalase, hotărât să-și facă bine treaba. Navigând printre bălțoacele înghețate, regreta decizia de a purta tocuri în loc de cizme. Înainta cu greu de-a lungul marginii trotuarului, suflând peste degete, când portiera unei mașini se deschise și-i tăie calea.

Se aplecă să-i spună șoferului să fie naibii mai atent, când îl văzu pe Woolton la volan. Îi zâmbi, dar el nu răspunse la fel de călduros. Nu se uită la ea, ci drept în față, în timp ce Penny ascultă cererea lui răstită și se urcă pe locul pasagerului.

— Ce vrei? întrebă el cu o voce la fel de aspră ca aerul dimineții.

— Ce-mi oferi? zâmbi Penny, însă începuse deja să se simtă nesigură când îi văzu ochii lipsiți de suflet.

Buzele lui erau subțiri, curbate, dezvăluindu-i dinții când vorbea.

— Chiar trebuia să-mi trimiți caseta aia acasă? A fost o cruzime. A auzit-o și soția mea. A fost și o mare prostie, deoarece acum știe adevărul, așa că nu poți să mă șantajezi. Niciun ziar și nicio

televiziune nu o să se atingă de casetă, pagubele provocate de calomnii o să-i facă să fugă să se ascundă, așa că nu prea ai ce să faci cu ea.

Nu era chiar adevărat. Caseta îi putea face extrem de mult rău dacă ajungea în mâinile cui nu trebuia, totuși spera ca Penny să fie prea proastă să-și dea seama. Cacealmaua lui părea să funcționeze, pentru că pe fața ei se citea panica.

— Pat, despre ce tot vorbești?

— Afurisita de casetă pe care mi-ai trimis-o, boarfă ce ești. Nu o face pe rușinoasa cu mine!

— Eu… nu ți-am trimis nicio casetă. Habar nu am despre ce vorbești.

Atacul neașteptat al sentimentelor ei îi provocase un adevărat șoc și începu să plângă cu sughițuri. El o apucă strâns de braț, iar lacrimile ei se transformară în lacrimi de durere.

— Caseta! Caseta! Mi-ai trimis caseta!

— Ce casetă, Pat? De ce mă chinuiești așa?

Lacrimile se adunară într-un torent. Strada dispărea dincolo de geamurile aburite, iar Penny se simțea captivă într-o lume nebună.

— Uită-te la mine și spune-mi că nu tu ai trimis caseta cu noi doi la Bournemouth.

— Nu. Nu. Ce casetă? întrebă ea, apoi deodată inspiră adânc și lacrimile făcură loc groazei. Există o casetă cu noi la Bournemouth? Pat, e îngrozitor. Dar cine?

Îi dădu drumul la braț și își sprijini încet capul pe volan.

— Oh, Doamne, e mai rău decât credeam, murmură el.

— Pat, nu înțeleg.

Fața lui devenise cenușie, îmbătrânită subit, cu pielea subțiată ca foaia de pergament pe obraji.

— Ieri a ajuns la mine acasă o casetă. Era o înregistrare cu noi doi în pat la petrecerea de la congres.

— Și ai crezut că *eu* am trimis-o? Rahat mizerabil ce ești!

— Am sperat că ai fost tu, Pen.

— De ce? De ce eu? strigă ea dezgustată.

El strânse volanul până i se albiră încheieturile, uitându-se în față, însă nu la drum.

— Am sperat că ai fost tu, Pen, deoarece dacă nu ai fost tu, atunci nu am nici cea mai vagă idee cine a procedat așa. Și nu are cum să fie vreo coincidență că a ajuns tocmai acum, la atâtea săptămâni de când a fost înregistrată. Oamenii ăștia nu încearcă să mă șantajeze pentru bani. Vor să ies din cursa pentru conducere, preciză el și vocea i se transformă într-o șoaptă. În ceea ce privește joia viitoare, m-am ars.

•

Woolton petrecu restul dimineții încercând să gândească în mod constructiv. Nu avea nici cea mai mică îndoială că apariția casetei era legată de cursa pentru conducere. Își imagină mai multe posibilități pentru cine era în spatele întâmplării, poate chiar rușii, dar nimic nu părea să aibă sens. Nu știa încotro s-o ia. O sună pe soția lui – merita măcar atât, dacă nu mai mult –, apoi organiză o conferință de presă.

Puși față în față cu o asemenea problemă, unii s-ar fi hotărât să dispară pe furiș din peisaj și să se roage să se pensioneze fără alte complicații, însă Woolton nu era orice om, ci genul care prefera să moară în luptă, încercând să salveze ce se mai putea salva din destrămarea visurilor lui. Nu avea nimic de pierdut.

Era într-o stare de spirit foarte hotărâtă până ce conferința de presă începu să se apropie spre prânz. Neavând timp de aranjamente formale, îi chemase pe ziariști la Albert Embankment, pe malul sudic al fluviului, față în față cu Palatul Westminster. Avea nevoie de un fundal dramatic, iar palatul din turtă dulce, cu turnul unde se afla Big Ben, îi oferea exact acest lucru. Începu de îndată ce cameramanii fură pregătiți.

— Bună ziua. Am de făcut o scurtă declarație și îmi pare rău că nu am timp să răspund la întrebări ulterioare. Însă nu cred că veți fi dezamăgiți.

Așteptă încă puțin ca ultima echipă să-și instaleze camerele.

— În urma turului de scrutin de marți, se pare că numai trei candidați au șanse reale de izbândă. De fapt, înțeleg că toți ceilalți au anunțat deja că nu mai participă în al doilea tur. Așadar, după cum v-ați exprimat chiar dumneavoastră, domnilor, avem o cursă cu trei cai.

Se opri. La naiba, ce greu era. Spera că și ei înghețau la fel ca el.

— Bineînțeles, sunt onorat să fiu printre cei trei, dar uneori cifra asta poate fi nenorocoasă. Nu există, de fapt, trei alternative la aceste alegeri, ci doar două. Partidul poate să-și mențină abordarea practică a politicii care s-a dovedit de succes și ne-a ținut la putere peste un deceniu. Sau poate să dezvolte noi strategii, numite uneori politici ale conștiinței, care vor determina guvernul să fie mai implicat – unii ar folosi cuvântul captiv – în încercarea de a rezolva toate problemele din lume. I se spune Fratele cel Mare și, după cum știți cu toții, acest lucru nu mi-a fost niciodată pe plac.

Reporterii începură să se agite. Toți știau că erau rupturi în partid, însă rareori se întâmpla să fie scoase așa la lumină.

— Oricât de bine intenționate ar fi, nu consider că ar fi nimerit să evidențiem aceste politici ale conștiinței – de fapt, cred că ar fi un dezastru pentru partid și țară. Am convingerea că asta este și părerea celor mai mulți membri de partid. Totuși, tocmai acest lucru ne-ar putea face să ne abatem din drum dacă majoritatea respectivă se împarte între doi candidați care sprijină politicile pragmatice, respectiv eu și Francis Urquhart. Eu sunt un om practic. Nu doresc ca ambițiile mele personale să împiedice realizarea acestor politici în care am crezut mereu. Dar tocmai asta s-ar putea să se întâmple.

În ciuda aerului rece, cuvintele lui luau foc, trimițând spirale în aer.

— Locul acela – arătă cu degetul mare spre clădirea Parlamentului din spatele său – înseamnă prea mult pentru mine. Vreau să mă asigur că este condus de omul potrivit, cu politicile corecte stabilite. Așadar, doamnelor și domnilor – aruncă o ultimă privire la mulțimea de camere și trupuri care se înghesuiau în jurul lui, jucându-se cu ei încă o clipă –, nu îmi voi asuma niciun risc. Miza este prea mare. De aceea, mă voi retrage din cursă. Îi voi acorda votul meu lui Francis Urquhart, care sper sincer că va deveni următorul prim-ministru. Nu mai am nimic de adăugat.

Ultimele cuvinte se pierdură în păcănitul aparatelor de fotografiat. Nu mai așteptă, ci se îndreptă în grabă pe treptele de pe mal spre mașina care îl aștepta. Câțiva se luară după el, alergând în urma lui, însă nu reușiră decât să surprindă imaginea

autovehiculului pornind spre Podul Westminster. Ceilalți rămaseră cu gura căscată. Nu le lăsase timp să pună vreo întrebare, să dezvolte vreo teorie sau să ghicească înțelesul ascuns din cuvintele sale. Nu aveau decât ceea ce le oferise, așa că trebuiau să raporteze exact așa cum era – adică exact ceea ce intenționase și Woolton.

Ajunse acasă, unde soția lui îl aștepta pe trepte, în aceeași stare de nedumerire. El îi zâmbi mâhnit când intrară în casă; ea îi dădu voie să o sărute pe obraz, iar el pregăti ceaiul.

— Te-ai hotărât să petreci mai mult timp cu familia, Pat? întrebă ea sceptică după ce se așezară de o parte și de alta a mesei din bucătărie.

— N-are ce să strice, nu-i așa?

— Da. Întotdeauna există un „dar” pentru tine. Înțeleg de ce a trebuit să te retragi și presupun că pedeapsa e suficient de mare.

— O să rămâi cu mine, draga mea? Ăsta e cel mai important lucru, știi asta.

Ea își alese cuvintele cu grijă, nevrând să-l lase să scape atât de ușor basma curată.

— O să continui să te *sprijin*, cum am făcut mereu. Dar…

— Iar cuvântul ăsta nenorocit.

— Dar de ce te-ai gândit să-l sprijini tocmai pe Francis Urquhart? N-am știut niciodată că sunteți atât de apropiați.

— Nemernicul ăla cu aere de superioritate? Nu suntem apropiați. Nici măcar nu-mi place de el!

— Atunci, de ce?

— Fiindcă am cincizeci și cinci de ani și Michael Samuel are patruzeci și opt, ceea ce înseamnă că ar putea să rămână în Downing Street douăzeci de ani, iar eu voi fi mort și îngropat până atunci. Pe de altă parte, Francis Urquhart are aproape șaizeci și doi de ani. Nu are cum să stea în funcție mai mult de cinci ani. Așadar, cu Urquhart există șansa să mai existe o cursă pentru conducere înainte să ajung un ramolit. Între timp, dacă aflu cine a fost în spatele casetei și acela suferă vreun accident oribil și foarte dureros, după cum sper să se întâmple, atunci voi intra în cursă cu a doua șansă.

Fumul gros și albăstrui se ridica din pipa lui spre tavan când își

depăna firul gândurilor.

— În orice caz, nu am nimic de câștigat dacă rămân neutru. Samuel nu m-ar tolera niciodată în Cabinet. De aceea i-am servit alegerile lui Urquhart pe tavă, ca atare, el trebuie să-și exprime public recunoștința.

Se uită la soția lui, forțându-se să zâmbească pentru prima dată de când ascultaseră caseta.

— La naiba, ar putea fi și mai rău, nu? Ți-ar plăcea să fii soția ministrului de Finanțe pentru următorii doi ani?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Emblema unui conducător este să mintă în privința calităților lui; emblema politicii este să minți în privința defectelor.

Vineri, 26 noiembrie

A doua zi dimineață temperatura era în continuare sub limita de îngheț, dar pe deasupra capitalei trecuse un nou front atmosferic, aducând cu sine un cer de cristal în locul celui plumburiu din ziua precedentă. Părea un început nou. De la fereastra biroului său, Urquhart privea spre ceva ce se anunța drept un viitor la fel de luminos precum cerul. După sprijinul acordat de Woolton se simțea de neatins. Era pe cale să câștige.

Ușa se deschise brusc cu zgomotul unei explozii de obuz și dintre dărâmături apăru figura distrusă a lui Roger O'Neill. Bolboroseala începu înainte ca Urquhart să apuce să întrebe ce naiba făcea. Cuvintele lui erau ca niște gloanțe aruncate spre Urquhart, ca și cum voia să-l răpună cu forța.

— Au aflat, Francis. Au descoperit că dosarul lipsește. Încuietorile erau îndoite și una dintre secretare a văzut și președintele ne-a chemat pe toți la el. Sunt sigur că mă bănuiește. Ce ne facem? Ce ne facem?

Urquhart îl scutura ca să înceteze cu bălmăjeala aceea de neînțeles.

— Roger, fir-ar să fie, taci din gură!

Îl împinse într-un scaun și-l plesni peste față. Abia atunci se opri O'Neill să tragă aer.

— Acum încet, Roger. Ia-o încet. Ce vrei să spui?

— Dosarele, Francis. Dosarele secrete despre Samuel pe care mi-ai zis să le trimit ziarelor de duminică.

Gâfâia din cauza epuizării fizice și emoționale. Avea pupilele dilatate, pleoapele îi erau roșii ca niște răni deschise, iar fața îi era

complet cenușie.

— Vezi tu, mi-am folosit cheia de acces ca să ajung la subsol fără probleme. Acolo sunt camerele de depozitare, însă dosarele sunt încuiate în dulapuri. A trebuit să forțez încuietoarea, Francis. Îmi pare rău, n-am avut încotro. Nu a fost greu, dar s-a îndoit un pic. E atâta praf acolo și-s atâtea pânze de păianjen, încât ziceai că n-a mai intrat nimeni de la Războiul Burilor. Și ieri o scârbă de secretară s-a gândit să intre acolo și a observat încuietoarea îndoită. Acum au verificat tot și au văzut că dosarul lui Samuel lipsea.

— Le-ai trimis dosarul original? întrebă Urquhart, șocat. N-ai făcut cópii numai după părțile interesante, cum ți-am zis eu?

— Francis, dosarul era cât brațul meu de gros, mi-ar fi luat ore întregi să fac cópii. Nu știam care părți o să li se pară mai interesante, așa că le-am trimis tot. Ar fi putut să treacă ani până să vadă că a dispărut și poate s-ar fi gândit că s-a rătăcit.

— Idiot afurisit ce ești…

— Francis, nu striga la mine! țipă O'Neill. Eu sunt cel care și-a asumat toate riscurile, nu tu. Președintele îi interoghează personal pe toți cei care au cheie de acces și nu suntem decât nouă. Vrea să mă vadă după-amiază. Sunt sigur că mă bănuiește. Și n-am de gând să-mi asum singur toată vina. De ce-aș face-o? N-am făcut decât ce mi-ai zis… Plângea. Francis, nu mai pot să mint. Pur și simplu, nu mai rezist. O să mă fac praf!

Urquhart încremeni, dându-și seama de adevărul din spatele cuvintelor disperate ale lui O'Neill. Bărbatul care tremura în fața lui nu mai avea nici forță, nici judecată; începea să se prăbușească asemenea unui zid fără fundație. O'Neill nu se mai putea controla nicio săptămână, nici măcar în săptămâna aceea atât de importantă. Se afla la marginea propriului dezastru personal; cea mai mică adiere îl putea împinge către distrugere. Și avea să-l tragă și pe Urquhart după el.

Când Dirigintele vorbi, vocea lui fu fermă, însă conciliantă.

— Roger, ești prea neliniștit. Nu ai de ce să te temi, nimeni nu poate dovedi nimic și trebuie să ții minte că eu sunt de partea ta. Nu ești singur. Ascultă-mă, nu te întoarce la birou, anunță-i că ești bolnav și du-te acasă. Președintele poate să aștepte până luni. Mâine

vreau să fii la mine acasă, în Hampshire. Vino la prânz și rămâi peste noapte, putem să discutăm despre toată chestia asta – împreună, numai noi doi. Ce părere ai?

O'Neill îi apucă mâna lui Urquhart ca un olog care se ținea de cârjă.

— Doar noi doi, Francis… se tângui el.

— Dar nu trebuie să spui nimănui că vii să mă vizitezi. Ar fi foarte jenant dacă ar afla presa că un membru senior de partid a fost oaspetele meu înainte de scrutinul final – n-ar arăta prea bine pentru niciunul dintre noi. Așa că trebuie să rămână numai între noi doi. Nici măcar secretara ta nu trebuie să știe.

O'Neill încercă să murmure câteva cuvinte de recunoștință, însă se opri și strănută zdravăn de trei ori, făcându-l pe Urquhart să se retragă dezgustat. O'Neill nu păru să observe, se șterse doar pe față și zâmbi cu energia specifică unui cocker Spaniel.

— O să fiu acolo, Francis. Poți să ai încredere în mine.

— Pot, Roger?

— Sigur că da. Chiar de-ar fi să mor, o să fiu acolo.

Sâmbătă, 27 noiembrie

Urquhart coborî din pat înaintea zorilor. Nu dormise, dar nu se simțea obosit. Era singur, soția lui plecase în week-end, nu știa exact unde, oricum, asta era alegerea lui, îi ceruse doar să-l lase puțin singur. Ea îl privise cu atenție, încercând să-i ghicească în ochi semnul vreunei iubite sau al unei încurcături nepotrivite. Nu putea fi atât de prost, desigur, nu în week-end-ul dinaintea unei asemenea săptămâni, totuși bărbații aveau capacitatea de a fi inexplicabil de stupizi.

— Nu, Mortima, șoptise el, înțelegându-i îngrijorarea. Am nevoie de puțin timp de gândire, să mă plimb un pic, să citesc puțin din Burke.

— Orice ar fi, Francis, răspunsese ea și plecase.

Era devreme, înainte ca prima rază de lumină a dimineții să apară deasupra mlaștinilor din New Forest. Își puse haina lui

preferată de vânătoare, își trase cizmele și ieși în aerul înghețat de dimineață, luând-o pe o potecuță care ducea prin Emery Down către Lyndhurst. Ceața de la sol stăruia printre tufișuri, descurajând păsările și amuțind orice sunet, ca un cocon în care erau numai el și gândurile lui. Mersese aproape cinci kilometri înainte să înceapă o urcare lungă și ușoară pe versantul sudic al dealului, unde ceața se împrăștie când soarele străpunse umezeala din aer. Tocmai ieșise dintr-un fuior de ceață când văzu cerbul pe coasta de deal luminată de soare, căutând prin orzul sălbatic înrourat. Se strecură încet după o tufă joasă, așteptând.

Nu era înclinat către introspecție, dar existau momente când avea nevoie să-și caute în adâncul sufletului și în spațiul acela interior îl găsea pe tatăl lui sau elemente din ce era el. Îi descoperiseră trupul pe o costișă asemănătoare, numai că în una dintre provinciile deluroase ale Scoției, sub un tufiș de orz sălbatic galben, înflorit. Alături de el găsiseră pușca lui preferată, un Purdy de calibrul 20, dăruită din tată în fiu, cu un singur cartuș folosit. Fusese de ajuns ca să-și spulbere jumătate de cap. Un om prost și slab. Adusese rușine numelui Urquhart, o rușine care încă îl făcea pe fiul lui să simtă o împunsătură ca o umilire. Cerbul lopătar ținea capul sus, adulmecând aerul dimineții, cu coarnele ca niște vâsle în lumina soarelui și o cicatrice pe crupa pestriță care sugera că se luptase de curând cu alt cerb și pierduse. Era un căprior tânăr, ar fi putut să mai trăiască, însă Urquhart știa că nu avea să fie atât de norocos. Lupta pe care o ducea în acel moment era ultima; nu avea să mai primească altă șansă.

Cerbul se apropie, continuând să caute prin iarbă, neștiind cine era acolo, blana castanie îi lucea în lumină și codița scurtă i se zbătea. Era o priveliște pe care în tinerețe ar fi admirat-o ore întregi, dar în acea dimineață nu putea sta acolo, nu cu tatăl lui alături. Urquhart se ridică, fiind la nici treizeci de metri de căprior. Animalul încremeni de spaimă și confuzie, simțind că ar fi trebuit să fie deja mort. Apoi sări într-o parte și dispăru într-o clipită. Râsul lui Urquhart îl urmă prin ceață.

Când ajunse acasă, merse direct în birou, fără să se schimbe, și puse mâna pe telefon. Sună redactorii celor mai importante patru

ziare de duminică. Descoperi că doi dintre ei scriau editoriale care îl sprijineau, unul îl susținea pe Samuel și ultimul nu ținea nicio parte. Cu toate astea, toate patru erau într-o oarecare măsură de acord că avea un avantaj clar, o concluzie confirmată și de realizatorii de sondaje de la *Observer,* care reușiseră deja să contacteze majoritatea parlamentarilor din partid. Sondajul prevestea că Urquhart va câștiga detașat cu 60 la sută din voturi.

— Se pare că ar fi nevoie de un cutremur să te împiedice acum să câștigi, îi spuse un redactor.

— Sau de adevăr, șopti Urquhart după ce puse receptorul în furcă.

Urquhart era încă în birou când auzi mașina lui O'Neill oprind brusc pe aleea de pietriș de afară. Irlandezul parcă fără să se sinchisească și coborî poticnindu-se. Când intră în hol, Urquhart remarcă faptul că oaspetele lui nu mai semăna deloc cu cel pe care-l invitase la prânz la clubul lui cu mai puțin de șase luni în urmă. Eleganța naturală se transformase în mizerie, părul cândva neglijent era nespălat, hainele erau ponosite, gulerul desfăcut și mototolit. Comunicatorul suav și elegant devenise un vagabond de rând, iar ochii lui profunzi, trăsătura care fascina atât femeile, cât și clienții, se cufundaseră de tot, fiind înlocuiți de două sfere nebunești și fixe care priveau prin hol ca și cum erau mereu în căutarea unui lucru de negăsit.

Urquhart îl conduse pe O'Neill într-o cameră de oaspeți de la etaj. Nu vorbi prea mult când urcară, fiecare moment de tăcere era umplut de trăncăneala neobosită a lui O'Neill. Pe oaspete nu părea să-l intereseze peisajul frumos din New Forest care se vedea de la fereastra lui; își aruncă geanta neglijent pe pat. Coborâră apoi scările, iar Urquhart îl conduse prin ușa veche și uzată din stejar care ducea în biroul lui ticsit de cărți.

— Francis, e frumos aici, foarte frumos, zise O'Neill, uitându-se la colecția de cărți legate în piele, la tablourile cu diverse teme, de la tradiționalele ambarcațiuni pe marea învolburată la membrii clanurilor purtând peste piept pledul verde scoțian, cât și la o pereche de globuri străvechi.

Nu era frumos, după cum se exagera frecvent, în schimb spațiul

era intim și specific lui Urquhart. Paharele de cristal înconjurau două sticle aflate în alcovul din biblioteca din lemn închis la culoare.

— Servește-te, Roger, îl invită Urquhart. Ai acolo un Speyside vechi și un whisky de pe insulă, plin de turbă și alge. Ia ce dorești.

Îl urmări cu o atenție clinică pe O'Neill, care își turnă un pahar plin cu whisky și începu să-l golească.

— Oh, te servesc și pe tine, Francis? bolborosi O'Neill, amintindu-și într-un târziu de maniere.

— Dragă Roger, nu *chiar* în clipa asta. Înțelegi, trebuie să-mi mențin luciditatea. Dar te rog să servești cu plăcere.

O'Neill își turnă încă un pahar plin și se trânti pe un fotoliu. În timp ce discutau, alcoolul începu să se lupte cu ceea ce exista deja înăuntrul lui, iar furia ochilor se potoli puțin, limba începu să se i se împleticească și conversația deveni tot mai incoerentă. Sedativul se lupta cu stimulentul, fără să ajungă la un echilibru, lăsându-l mereu pe punctul de a se prăvăli în abis.

— Roger, spuse Urquhart, se pare că vom ajunge în Downing Street până la sfârșitul săptămânii. M-am tot gândit la ce-mi trebuie. M-am gândit la ce vrei *tu*.

O'Neill luă încă o înghițitură înainte să răspundă.

— Francis, sunt profund recunoscător că te-ai gândit la mine. O să fii un prim-ministru de primă clasă, Francis, chiar că o să fii. Întâmplător, m-am gândit și eu la toate astea și dacă ți-ar fi de folos un om ca mine în Downing Street – știi tu, pe post de consilier sau purtător de cuvânt. O să ai nevoie de mult ajutor și se pare că am lucrat bine împreună și mă gândeam…

Urquhart dădu din mână, făcându-l să tacă.

— Roger, sunt sute de funcționari care pot să-și asume asemenea responsabilități, oameni care fac deja munca asta. Eu am nevoie de cineva ca tine care să se ocupe de aspectul politic, în care pot să am încredere că va evita toate greșelile uriașe făcute de partid în ultimele luni. Mi-ar plăcea foarte mult să rămâi la sediul central – sub conducerea unui nou președinte, bineînțeles.

O privire îngrijorată apăru pe figura lui O'Neill. Aceeași slujbă neînsemnată, privind de pe margine cum administrația civilă prelua

controlul? Nu asta făcuse în toți acei ani?

— Ca să fac așa ceva în mod eficient, Francis, o să am nevoie de sprijin, de un statut special. Credeam că ai pomenit de un titlu nobiliar.

— Da, așa e, Roger. Ar fi exact ceea ce meriți. Mi-ai fost absolut indispensabil și trebuie să înțelegi cât îți sunt de recunoscător. Totuși, am făcut câteva cercetări. E posibil să nu poți obține o astfel de recunoaștere, cel puțin nu imediat. Sunt deja atât de mulți la rând, așteptând să primească onoarea asta la retragerea prim-ministrului, iar numărul acestor onoruri este limitat. Mă tem că ar putea dura o vreme…

O'Neill stătuse trântit în fotoliu, alunecând pe scaunul de piele, însă la auzul celor zise de Diriginte se ridică în capul oaselor, confuz și indignat.

— Francis, nu așa am convenit.

Urquhart era hotărât să-l testeze pe O'Neill, să-l atace, să-l împungă, să-i înfigă un deget în ochi sau în fund, să-l copleșească astfel cu ofense și dezamăgiri, să-l facă să simtă presiunea pe care trebuia să o suporte, cu siguranță, în următoarele luni. Voia să vadă cât de departe putea să-l împingă pe O'Neill înainte ca el să-și atingă limita. Nu mai putea să aștepte nici măcar o clipă.

— Nu, la dracu', nu asta am convenit, Francis. Ai promis! Făcea parte din înțelegere! Ți-ai dat cuvântul și acum îmi spui că nu se mai poate. Nici post. Nici titlu. Nici acum, nici în curând, niciodată! Tu ai primit ce-ai vrut și acum crezi că poți să scapi de mine. Ei bine, mai gândește-te! Am mințit, am trișat, am falsificat și am furat pentru tine. Acum te porți cu mine la fel cum te porți cu ceilalți. Nu o să permit să mi se râdă pe la spate și să se uite lumea de sus la mine ca și cum n-aș fi decât un țăran irlandez. Merit titlul acela – și-l cer!

Paharul se golise și O'Neill, tremurând de emoție, se ridică de pe fotoliu ca să și-l umple. Alese a doua sticlă, fără să-i pese ce era înăuntru, vărsând lichidul închis la culoare peste marginea paharului. Luă o dușcă zdravănă înainte să se întoarcă spre Urquhart și să-și reia avalanșa de ocări.

— Am trecut prin toate astea împreună, ca o echipă, Francis. Tot

ce am făcut a fost pentru tine și tu n-ai fi ajuns nici în apropiere de Downing Street dacă nu eram eu. Reușim împreună – sau ne ducem dracului împreună. Dacă e să sfârșesc pe movila cu rahat, Francis, să fiu al naibii dacă sfârșesc acolo de unul singur. Nu-ți permiți așa ceva, nu cu lucrurile pe care le știu eu. Îmi ești dator!

Tremura, vărsând băutura din pahar. Pupilele îi erau mici cât vârful acului. Îi picura saliva din gură.

Vorbele fuseseră rostite, amenințarea lansată. Urquhart îi oferise lui O'Neill o mănușă ca să-l provoace, pe care, aproape fără să se oprească să respire, acesta o ridicase și o folosise ca să-l plesnească pe Urquhart peste față. Era limpede că nu mai era vorba dacă O'Neill urma să-și piardă controlul, ci cât de repede o va face, și nu durase mult deloc. Nu mai avea sens să continue să-l testeze. Urquhart puse repede punct discuției cu un zâmbet larg și o clătinare a capului.

— Roger, dragul meu prieten. M-ai înțeles complet greșit. Am spus doar că va fi dificil de data asta, cu Lista de Onoruri de Anul Nou. Dar mai vine una la primăvară, de ziua Reginei. Practic, mai sunt câteva săptămâni. Nu-ți cer decât să aștepți până atunci, zise el autoritar și puse mâna pe umărul zvâcnind al lui O'Neill. Și dacă vrei un post în Downing Street, atunci îl vei primi. Noi doi lucrăm ca o echipă. Ai meritat-o. Pe cuvântul meu de onoare, Roger, nu voi uita ceea ce meriți.

O'Neill nu reuși să răspundă altfel decât să murmure. Rămăsese fără vlagă, alcoolul își făcuse cuib în interior, emoțiile îi fuseseră făcute bucăți și apoi erau puse iar cap la cap. Se prăbuși înapoi în fotoliu, palid și extenuat.

— Haide, dormi puțin înainte de prânz. Putem să discutăm în detaliu ce dorești mai târziu, sugeră Urquhart, umplându-i el însuși paharul lui O'Neill.

Fără să mai spună nimic, O'Neill închise ochii. Goli din nou paharul și în câteva secunde respirația îi deveni regulată, însă chiar și în somn ochii i se zbăteau sub pleoape. Pe oriunde rătăcea mintea lui, nu reușise să-și găsească liniștea.

Urquhart privea silueta împuținată. Mucozitățile îi curgeau din nas lui O'Neill. Imaginea îi amintea tot de copilărie și de un

labrador care îl însoțise ca un câine credincios ani de zile, câine de vânătoare și tovarăș statornic. Într-o zi venise însoțitorul și-i explicase că labradorul făcuse un atac cerebral; trebuia omorât. Urquhart fusese distrus. Alergase la grajduri unde dormea câinele, și acolo îl întâmpinase imaginea jalnică a unui animal care nu se mai putea controla. Labele din spate erau paralizate, făcuse pe el și din nas și din bot îi curgeau balele, la fel ca lui O'Neill. Nu reuși decât să scâncească în semn de salut. Însoțitorul bătrân avea lacrimi în ochi în timp ce-i mângâia urechea.

— De-acum nu mai alergi tu după iepuri, bătrâne, șoptise el, apoi se întorsese spre tânărul Urquhart. Trebuie să pleci acum, domnu' Francis.

Însă Urquhart refuzase.

— Știu ce trebuie făcut, spusese el.

Așadar, săpaseră amândoi un mormânt în spatele livezii, lângă o tufă mare de tisă, aduseseră câinele într-un loc luminos din apropiere unde putea simți căldura soarelui de toamnă. Pe urmă Urquhart îl împușcase. Îi curmase suferința. Uitându-se la O'Neill cum dormea, își amintea de lacrimile vărsate atunci, de vizitele făcute la locul unde-l îngropase și se întrebă de ce unii oameni meritau mai puțină milă decât animalele nevolnice.

Îl lăsă pe O'Neill în bibliotecă și păși încet spre bucătărie. Sub chiuvetă găsi o pereche de mănuși de cauciuc și le puse împreună cu o linguriță în buzunar, după care ieși pe ușa din spate către altă aripă a casei. Ușa veche din lemn scârțâi din balamalele ruginite când intră în șopronul cu materiale de grădinărit. Îl lovi mirosul de mucegai. Folosea rareori locul acela, dar știa exact ce anume voia. Sus, pe peretele opus, era un dulap de bucătărie dărăpănat, aruncat de ani de zile din camera unde spălau vase și care adăpostea cutii de vopsea pe jumătate goale, recipiente cu ulei și o armată solidă de carii. În capăt, în spatele celorlalte cutii, găsi o cutiuță de conserve sigilată. Își puse mănușile înainte de a o lua de pe raft și de a se întoarce în casă, ținând cutiuța ca pe o torță aprinsă.

După ce intră înapoi în casă, se uită la O'Neill, care dormea dus mai departe și sforăia ca o furtună îndepărtată. Se duse tiptil în camera de oaspeți și răsuflă ușurat când văzu că O'Neill nu-și

încuiase geanta. Găsi ce căuta în borseta cu produse de toaletă, ascunsă între pasta de dinți și produsele de bărbierit. Era o cutiuță cu praf de talc pentru bărbați, iar capacul se desprinse ușor când Urquhart trase de el. Nu era niciun fir de talc înăuntru, ci o punguță din polietilenă cu autoetanșare în care se vedea echivalentul unei linguri mari de praf alb. Duse punga la biroul din mahon șlefuit din dreptul ferestrei boltite și scoase din sertar trei foi mari de hârtie albastră. Așeză o foaie pe birou și făcu o moviliță din conținutul punguței. Alături puse altă foaie, purtând în continuare mănușile de cauciuc, deschise cutiuța adusă din șopron și scoase de acolo altă linguriță cu praf alb. Folosind capătul plat al lingurii ca pe o spatulă, începu să despartă amândouă movilițele de praf alb în două părți egale, așezând fiecare a doua parte pe a treia foaie de hârtie, pe care o încreți se la mijloc. Granulele erau de aproape aceeași culoare și consistență, iar Urquhart le amestecă, ascunzând cu îndemânare faptul că fuseseră la un moment dat altceva decât o singură grămăjoară. Cu ajutorul încrețiturii de pe foaie, se pregăti să toarne amestecul înapoi în punga de polietilenă.

Se uită la foaia de hârtie, apoi la mâna lui. Tremura ușor. Oare era din cauza emoției, a vârstei, a indeciziei? Ceva ce moștenise de la tatăl lui? Nu, asta niciodată. Orice ar fi fost, însă asta niciodată! Praful alunecă fără fasoane în pungă, pe urmă îi dădu drumul. Arăta de parcă nici nu fusese atinsă.

Cinci minute mai târziu, într-un colț al grădinii, aproape de salcia plângătoare, unde grădinarul lăsase o grămadă de gunoi pe care voia să-l ardă, Urquhart aprinse focul. Cutiuța era goală, conținutul dispăruse. El o aruncă în mijlocul vâlvătăii, alături de hârtia albastră și de mănușile de cauciuc. Urquhart privi flăcările cum se întețiră și apoi fumegară până când nu mai rămase decât o cutie veche acoperită de cenușă.

Se întoarse în casă, își turnă un pahar mare cu whisky, îl bău aproape la fel de lacom ca O'Neill și abia atunci reuși să se relaxeze.

Se terminase.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Bătrânul și înțeleptul navigator pe mările furtunoase, Francis Drake, a fost cel care a remarcat că aripile oportunității sunt acoperite cu penele morții. Preferabil, în cazul morții altcuiva.

O'Neill dormea de trei ore când se trezi zgâlțâit cu putere de cineva. Privirea îi deveni încet mai clară și îl văzu pe Urquhart aplecat deasupra lui, spunându-i să se trezească.

— Roger, a intervenit ceva. Am primit un telefon de la BBC, vor să trimită încoace o echipă de filmare ca să facă un material pentru emisiunea de marți. Se pare că Samuel a fost deja de acord, așa că n-am avut încotro și am încuviințat. Vor sta aici o vreme. Este exact ceea ce n-am vrut să se întâmple. Dacă te găsesc aici, vor apărea tot felul de speculații despre faptul că sediul central intervine în cursa pentru conducere. E cel mai bine să evităm orice confuzie. Îmi pare rău, cred că trebuie să pleci imediat.

O'Neill încerca încă să-și recapete abilitatea de a vorbi în timp ce Urquhart îi turna cafeaua pe gât, spunându-i din nou cât de rău îi părea de week-end-ul acela, dar că era bucuros că se lămurise orice neînțelegere între ei.

— Ține minte, Roger. O înnobilare anul următor de Rusalii, iar săptămâna viitoare putem stabili ce post vrei. Mă bucur tare mult că ai putut să vii. Îți sunt foarte recunoscător, spuse Urquhart, împingându-l pe O'Neill în mașină.

Privi cum O'Neill demară cu o grijă exersată pe alee, ieșind apoi pe poartă.

— Adio, Roger, șopti el.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Dorința lărgește orizonturile. Iubirea le îngustează până la orbire.

Duminică, 28 noiembrie

Corul matinal al ziarelor bune de duminică suna ca o muzică frumoasă pentru Chief Whip și susținătorii lui.

URQUHART AVANSEAZĂ, titra *Sunday Times* pe prima pagină, adăugând o reclamă editorialului din ziar. Atât *Telegraph,* cât și *Express* îl susțineau fățiș pe Urquhart, iar *Mail on Sunday* încerca fără succes să nu se pronunțe. Numai *Observer* îl sprijinea pe Samuel, dar și acesta prezenta faptul că Urquhart preluase conducerea în cursă.

Abia unul dintre ziarele mai lugubre, *Sunday Inquirer,* provocă o zdruncinătură bună campaniei. Într-un interviu luat lui Samuel despre „primii ani", acesta recunoscuse că se implicase în diverse cluburi universitare. La insistențele ziaristului, admisese că până la vârsta de douăzeci de ani simpatizase cu multe cauze la modă care, treizeci de ani mai târziu, păreau naive și deplasate. Samuel nu bănuise că i se întindea o cursă decât atunci când reporterul insistase că aveau dovezi concrete că respectivele cauze includeau Campania de Dezarmare Nucleară și orientările republicane.

— Iar vorbim de prostiile acelea vechi, reacționase Samuel morocănos.

Credea că terminase cu acuzațiile acelea nebunești în urmă cu douăzeci de ani, când candidase pentru prima dată la un loc în parlament. Un adversar îi trimisese atunci o scrisoare acuzatoare la sediul central; acuzațiile fuseseră anchetate de Comisia pentru Candidați a partidului și-l socotiseră nevinovat. Și iată că o luau de la capăt, toată povestea dezgropată după atâția ani, cu doar câteva zile înainte de ultimul tur de scrutin.

— Am făcut tot ce făcea pe atunci orice student de optsprezece ani. Am participat la marșurile Campaniei de Dezarmare Nucleară și am fost convins să-mi fac abonament la un ziar studențesc, despre care am aflat mai târziu că era condus de republicani.

Încercase să râdă de amintirea asta, hotărât să nu lase impresia că avea ceva de ascuns.

— Am susținut foarte mult și mișcarea antiapartheid, continuase el, și încă mă opun apartheidului și în ziua de azi, îi spusese

ziaristului. Regrete? Nu, nu am niciun regret legat de implicările acelea vechi; nu au fost greșeli tinerești, ci niște încercări excelente pentru opiniile pe care le am acum. Știu cât de nebunească este Campania de Dezarmare – am fost acolo. Și îmi iubesc Regina!

Tocmai răspunsul acesta fusese evidențiat de *Inquirer*. SAMUEL A FOST COMUNIST! scria pe jumătate din prima pagină, susținând asta prin „dezvăluiri șocante" despre care spuneau că erau „în exclusivitate", că Samuel fusese un militant activ de stânga în anii studenției. Lui Samuel nici nu-i venea să creadă felul în care asemenea afirmații puteau fi interpretate; se întrebă o clipă dacă erau cu adevărat defăimătoare. Cu toate astea, sub titlul mare, articolul era și mai rău:

> Samuel a declarat aseară că a mărșăluit pe străzile Londrei pentru ruși pe vremea când era membru în CDN în anii '60, când marșurile pentru interzicerea bombelor se terminau de multe ori cu violențe și tulburări.
>
> De asemenea, a susținut financiar un grup militant anti- monarhie, făcând plăți lunare către Mișcarea Republicană din Cambridge, ai cărei lideri susțineau activ Armata Republicană Irlandeză.
>
> Orientarea de stânga a lui Samuel din acea perioadă a constituit multă vreme un motiv de îngrijorare pentru cei din partid. În 1970, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, s-a înscris la alegerile generale ca un candidat oficial al partidului. Președintele de partid a fost suficient de îngrijorat încât să-i scrie și să-i ceară o explicație pentru „frecvența cu care numele lui era asociat la universitate cauzelor care nu aveau nicio simpatie față de partid". A reușit atunci să treacă testul și să fie ales. Dar aseară Samuel a fost în continuare sfidător.
>
> „Nu am niciun regret", a spus el, adăugând că încă mai simpatizează cu mișcările acelea de stânga pe care le susținea cândva…

Restul zilei trecu în agitație și neliniște. Nimeni nu credea cu

adevărat că era un comunist nedeclarat; era doar un articol absurd, senzaționalist, care voia doar să-și crească tirajul, nu conștiința publică, însă tot trebuia verificat. Rezultatul inevitabil fu confuzia într-o perioadă în care Samuel încerca să-și asigure susținătorii și să le îndrepte atenția către problemele serioase ale campaniei.

Până la ora prânzului, Lordul Williams dăduse deja un comunicat usturător la adresa ziarului pentru folosirea documentelor confidențiale despre care el declara că erau furate. *Inquirer* răspunse imediat că, deși partidul dădea dovadă de o incompetență de neiertat în privința asigurării materialelor confidențiale, ziarul era bucuros să-și îndeplinească datoria publică și să returneze dosarul aflat în posesia lui deținătorilor de drept de la sediul central – ceea ce și făcu ceva mai târziu, sincronizându-se cu știrile de televiziune și oferind astfel întregii povești un suflu nou.

Nimeni nu considera că articolul avea vreo însemnătate profundă. Majoritatea îl luă ca pe un semn al incompetenței tipice a sediului central, cât și a lui Samuel însuși. Însă campania lui avusese parte de necazuri încă de la început. Napoleon ceruse generali norocoși, la fel cerea și Marea Britanie. Nimic din toate astea nu părea încurajator pentru cineva care susținea că avea totul sub control. Nu așa trebuiau petrecute ultimele ore înainte de luptă.

•

O sunase pe Mattie.

— Am nevoie de tine. Poți să treci pe aici?

Aproape că alergase până la el acasă în strada Cambridge, iar în clipa în care închise ușa, lăsând o lume întreagă în spate, sări la ea, pe ea, în ea. Părea să aibă o energie extraordinară, un om disperat să se descătușeze. Strigase la sfârșit, un sunet singuratic pe care ea îl luă pentru o clipă drept neliniște, sau o fi fost vină? Căutarea puterii stârnea multe pasiuni care nu puteau să stea alături. Ea însăși știa asta.

După ce terminară și se întinse alături de el, rămaseră tăcuți o vreme, duși pe gânduri.

— De ce m-ai sunat, Francis? întrebă ea într-un târziu.

— Aveam nevoie de tine, Mattie. M-am simțit deodată foarte singur.

— În curând vei fi înconjurat de o lume întreagă. Nu vei mai avea nicio clipă de liniște.

— Cred că și acesta a fost un motiv. Mi-e puțin teamă. Am nevoie de cineva în care să am încredere. Pot să am încredere în tine, nu-i așa, Mattie?

— Știi că da. Îl sărută. Chestia asta nu va dura la nesfârșit, știu asta, dar când vei termina cu mine, voi înțelege mai multe despre mine și despre tot ce mă interesează.

— Adică?

— Puterea. Limitele ei. Compromisurile pe care le cere. Înșelăciunile.

— Te-am transformat într-un om atât de cinic?

— Vreau să fiu cel mai bun corespondent politic din țară, poate chiar din toată lumea.

— Te folosești de mine! râse el.

— Sper că da.

— Noi doi suntem diferiți în multe privințe, Mattie, însă am cumva senzația că, dacă pot să fiu sigur de… – căută un cuvânt potrivit – loialitatea ta, atunci s-ar putea ca, pentru o vreme, toată lumea să-ți calce pe urme.

Își plimbă degetul pe buzele lui.

— Cred că e mai mult decât loialitate, Francis.

— Nu ne putem implica prea mult, Mattie. Lumea nu ne lasă.

— Dar aici suntem numai noi doi, Francis.

Alunecă din nou deasupra lui și de data asta strigătul lui nu se mai datoră neliniștii.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Uneori mă urăsc pentru imperfecțiunile mele. Dar mi se pare mai ușor să le urăsc pe ale altora mai mult.

Luni, 29 noiembrie

Omul de serviciu descoperi cadavrul puțin după ce venise la ora patru și jumătate, într-o dimineață întunecată și geroasă, pentru tura de la benzinăria Rownhams de pe autostrada M27, lângă Southampton. Făcea curat la toalete, când una dintre ușile cabinelor nu se deschidea. Se apropia de aniversarea a șaizeci și opt de ani și înjură când trebui să-și forțeze oasele bătrâne ca să îngenuncheze și să se uite pe sub ușă. Îi venea greu să se aplece de tot, dar până la urmă reuși să vadă doi pantofi. Deoarece pantofii veneau la pachet cu șosete și picioare, nu-i mai trebui altceva ca să-și astâmpere curiozitatea. În cabină era un bărbat care avea să-i dea programul peste cap, indiferent dacă era beat, bolnav sau pe moarte. Bătrânul înjură și porni cu dificultate să-l caute pe administrator.

Acesta folosi o șurubelniță, încercând să descuie ușa din afară, însă se părea că genunchii bărbatului blocau ușa și, oricât de tare împingeau, nu reușeau s-o deschidă mai mult decât câțiva centimetri. Administratorul băgă mâna pe după ușă, chinuindu-se să împingă genunchii bărbatului, în schimb prinse o mână atârnată și rece ca gheața. Se retrase îngrozit și se spălă meticulos pe mâini înainte de a merge în grabă să sune la poliție și la ambulanță, în timp ce îngrijitorul stătea de pază.

Polițiștii ajunseră curând după ora cinci și, având ceva mai multă experiență în astfel de probleme decât administratorul și îngrijitorul, scoaseră ușa din balamale în câteva secunde. Trupul lui O'Neill, complet îmbrăcat, era sprijinit de perete, fața îi era livid și întinsă ca o mască mortuară care-i dezvelea dinții. Ochii erau larg deschiși. Polițiștii îi găsiră în poală două bucăți din cutiuța goală de talc, iar pe podea lângă el descoperiră o punguță mică de polietilenă cu câteva granule de praf alb și o servietă plină cu broșuri politice. Mai găsiră câteva granule de praf alb și pe servieta din piele, pe care O'Neill și-o pusese în poală ca să ofere o suprafață plată. Dintr-un pumn strâns, reușiră să ia o bancnotă mototolită de douăzeci de lire, răsucită în așa fel încât să funcționeze ca un tub stâlcit de spasmul final al lui O'Neill. Celălalt braț era pus după cap, ca și cum cadavrul zâmbitor făcea un ultim semn hidos de adio.

— Încă un dependent de droguri care și-a luat ultima doză, mormăi sergentul către colegul lui mai tânăr. De obicei, îi găsim cu

un ac înfipt în braț, dar se pare că ăsta și-a cântat cântecul de lebădă cu cocaină.

— Nu știam că e letală, zise polițistul.

— O fi fost prea mult pentru inima lui. Sau poate era cocaină contrafăcută. Se face mult trafic cu așa ceva în stațiile astea de pe autostrăzi, iar dependenții nu știu niciodată ce cumpără. Uneori au ghinion, adăugă el și începu să caute prin buzunarele lui O'Neill vreun act care să-i dovedească identitatea. Haide să-i dăm drumul, băiete, și să chemăm fotografii ăia afurisiți ca să imortalizeze scena asta sordidă. N-are rost să ne întindem pe aici și să ne dăm cu presupusul… Domnul Roger O'Neill, anunță el după ce-i găsi portofelul cu cele câteva carduri de credit. Mă întreb cine e. Sau cine a fost.

La ora șapte și douăzeci, medicul legist își dădu acordul ca trupul să fie mutat. Cei de pe ambulanță se chinuiau să scoată cadavrul contorsionat din cabină și să-l întindă pe targă, când primiră un apel prin stație. Cadavrul nu avea doar un nume, ci și renume.

— Al naibii! spuse sergentul celui de la capătul stației radio, ca lupul între oi. O să avem inspectori de la Narcotice, supraintendenți, chiar și șeful poliției o să vină să înșface și el ceva, preciză el, apoi se scărpină în bărbie și se întoarse către polițistul tânăr. Ne-am ales cu un adevărat premiu. Se pare că băiatul ăsta de sub pătură a fost o figură marcantă care era cât pe ce să ajungă în Downing Street. Ai face bine să scrii un raport al naibii de bun, băiete. Să fie totul absolut perfect. Presupun că o să devină un bestseller.

•

Mattie era la duș, spălând urmele întâlnirii din noaptea precedentă, când îi sună telefonul. Era Krajewski, care o suna din redacție de la *Chronicle*.

— E niței cam devreme, Johnnie, începu ea să se plângă înainte ca el să-i taie vorba.

— Trebuie să afli chestia asta. Încă una dintre coincidențele tale imposibile. Tocmai am aflat. Se pare că poliția din Southampton l-a găsit pe Roger O'Neill mort într-o toaletă publică în urmă cu vreo două ore.

Rămase goală, cu apa scurgându-i-se de pe corp pe covor, dar

Mattie nu băgă de seamă balta din jurul ei.

— Spune-mi că e doar felul tău stupid de a-mi da bună dimineața, Johnnie. Te rog.

— Se pare că destinul meu e să te dezamăgesc, Mattie. E adevărat. Am trimis deja un reporter la locul faptei, însă poliția a chemat deja Narcoticele. Se zice că ar fi fost vorba de o supradoză.

Mattie începu să tremure când încă una dintre piese se așeză în puzzle ca bufnitura unei uși de celulă.

— Deci asta era. Era dependent. Nici nu-i de mirare că era în halul acela, spuse ea.

— Nu era exact genul de om pe care-l vrei așezat în avion lângă ieșirea de urgență, asta-i sigur, răspunse el, dar în același timp auzi un vaiet de jale și de frustrare la capătul firului. Mattie, ce Dumnezeu…?

— Era omul nostru. Singurul implicat în toate trucurile murdare, care-și lăsase amprenta peste tot. Cel care putea să ne deslușească tot misterul ăsta afurisit. Acum a dispărut din peisaj cu o zi înainte să fie ales noul prim-ministru și ne-a lăsat cu buza umflată. Nu înțelegi, Johnnie?

— Ce?

— Nu poate să fie o coincidență. Asta e o afurisită de crimă!

•

De îndată ce puse niște haine pe ea, Mattie plecă fără să-și mai usuce părul ca să o caute pe Penny Guy, dar căutarea părea fără speranță. Sună la ușa blocului unde stătea Penny câteva minute fără să primească răspuns, până când un locatar mai tânăr ieși în grabă și lăsă ușa întredeschisă, iar Mattie se strecură înăuntru. Urcă la etajul trei cu un lift care scârțâia și găsi apartamentul lui Penny. Ciocăni câteva minute, apoi auzi un foșnet dinăuntru și zăvorul fu tras. Ușa se deschise încet. La început nu o văzu pe Penny, însă după ce intră în casă o găsi stând liniștită pe canapea, cu draperiile trase, privind în gol.

— Ai aflat, șopti Mattie.

Agonia care brăzda chipul lui Penny era un răspuns suficient de bun. Mattie se așeză lângă ea și o luă în brațe. Degetele lui Penny se strânseră în jurul mâinii lui Mattie, ca o femeie care se înecă și se

agață de o bucată din lemn.

Când Penny vorbi într-un târziu, vocea îi era nesigură, plină de jale.

— Nu merita să moară. Era, într-adevăr, un bărbat slab, dar nu era rău. Era foarte bun.

— Ce căuta la Southampton?

— Plecase la cineva în week-end. Nu mi-a zis la cine. Era unul dintre secretele lui ridicole.

— Ai vreo bănuială?

Penny clătină capul încet, într-o mișcare frântă.

— Știi de ce a murit? o întrebă Mattie.

Penny se întoarse spre ea cu ochii încărcați de acuzații.

— Pe tine nu te interesează de el, nu-i așa? Numai de moartea lui.

— Îmi pare rău că a murit, Penny. Și îmi pare rău și pentru că am senzația că vor arunca vina asupra lui pentru multe lucruri rele care s-au întâmplat în ultima vreme. Și nu cred că-i cinstit.

Penny clipi încet, ca un imbecil care încerca să priceapă fizica avansată.

— Dar de ce să dea vina pe el?

— Cred că i s-a întins o cursă. Cineva s-a folosit de Roger, l-a sucit și l-a răsucit într-un joc politic murdar – până când Roger a cedat.

Penny se gândi câteva clipe la vorbele ei.

— Nu numai lui i s-a întins o cursă, adăugă ea.

— Ce vrei să spui?

— Pat. I s-a trimis o casetă. Credea că eu am făcut-o.

— Care Pat?

— Patrick Woolton. Credea că eu am înregistrat o casetă când eram cu el în pat, ca să-l șantajez. Însă a fost altcineva. Nu am fost eu.

— Deci de asta s-a retras! conchise Mattie și inspiră brusc, înțelegând ce se întâmplase. Dar… cine ar fi putut să înregistreze o asemenea casetă, Penny?

— Nu știu. Cred că oricine a participat la congresul acela. Oricine a fost în Bournemouth, oricine din hotel.

— Penny, nu se poate să fie așa! Oricine l-a șantajat pe Patrick Woolton trebuie să fi știut că te culcai cu el.

— Rog știa. Însă el niciodată n-ar fi… Nu-i așa? se rugă ea, simțind brusc nevoia disperată de confirmare.

Începea să se lase copleșită de îndoieli.

— Cineva îl șantaja și pe Roger, preciză Mattie. Cineva care sigur știa despre droguri. Cineva care l-a obligat să divulge sondajele, să modifice fișierele din calculator și toate celelalte lucruri. Cineva care…

— L-a ucis?

— Așa cred, Penny, zise ziarista încet.

— De ce…? se tângui Penny.

— Ca să-și acopere urmele.

— O să-l găsești pentru mine, Mattie?

— O să încerc, zise ea. Numai că nu știu de unde să încep.

•

Vremea se răcise cumplit, dar Mattie nu părea să bage de seamă. Mintea îi era asemenea coșului de rufe, deborda de idei aruncate de colo-colo și, în încercarea de a le pune în ordine, își petrecuse ziua pedepsindu-se singură. Făcuse o alergare lungă prin parc, se apucase de curățenia de care apartamentul ei avea mare nevoie, ba chiar își călcase și lenjeria intimă, totuși nimic nu părea să o ajute. Moartea lui O'Neill îi amețise orice gând. Se făcuse seară când îl sună pe Krajewski.

— Vino încoace, Johnnie. Te rog.

— Probabil că ești disperată.

Tăcerea ei nu-l făcea să se simtă mai bine.

— Dar afară ninge, protestă el.

— Și?

— Vin în douăzeci de minute, mormăi el și închise telefonul.

Trecură mai degrabă patruzeci de minute. Ajunse la ea cu o cutie mare de pizza.

— E pentru mine? întrebă ea, deschizând ușa. Ce drăguț!

— Nu, de fapt, e pentru mine. Am presupus că ai mâncat, oftă el. Oricum, cred că-i de-ajuns pentru doi.

Era hotărât să nu o lase să scape prea ușor. Nu merita. Terminară

de mâncat pizza cu spatele sprijinit de peretele din living, cu firimituri împrăștiate peste tot, cutia împinsă deoparte și podeaua ei abia curățată era iarăși dezordonată.

— I-ai spus lui Grev că scriu o carte? întrebă ea.

El se șterse pe mâini cu un prosop de bucătărie.

— M-am hotărât să n-o fac. M-am gândit că nu-i o idee bună să-i zic că mai păstrez legătura cu tine. Nu ești cea mai plăcută persoană de la *Chronicle,* Mattie. În orice caz, adăugă el, pe un ton amărât, toți ar presupune că ne-o tragem.

— Te-am rănit, nu-i așa?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Bănuiesc că am totuși șansa să apar într-o notă de subsol din cartea aia afurisită.

— Povestea crește tot mai mult, Johnnie, dar nu am sfârșitul, îmi lipsește o piesă.

— Ce anume?

— Cine l-a ucis pe O'Neill.

— Poftim? izbucni el alarmat.

— E singurul lucru care are sens, zise ea, animată și serioasă din nou. Nimic din ce s-a întâmplat până acum nu a fost o coincidență. Am aflat că Woolton a fost șantajat ca să iasă din cursa pentru conducere. Cineva a scăpat de el, la fel cum a scăpat de Collingridge, de McKenzie și de Earle, așa cred. Și de O'Neill.

— Ai idee ce spui? Prostul ăla a luat o supradoză! Nu avem de-a face aici cu KGB-ul.

— În privința lui O'Neill ar fi putut la fel de bine să fie KGB-ul.

— Iisuse!

— Johnnie, e cineva la mijloc care nu se dă înapoi de la nimic.

— Cine? De ce?

— Asta e problema. Nu știu! Totul duce înapoi la O'Neill și el nu mai e! lovi ea frustrată cutia goală de pizza.

— Nu e mai ușor să presupui că toate prostiile astea erau tot din cauza lui O'Neill?

— Dar de ce s-ar fi implicat?

— Nu știu. Șantaj. Poate pentru bani ca să-și cumpere droguri.

Poate pentru putere. Dependenții nu știu niciodată când să se oprească. Poate s-a implicat prea tare – și s-a speriat. Și-a pierdut controlul și s-a sinucis.

— Cine se sinucide într-o toaletă publică? întrebă ea disprețuitoare.

— Mintea lui era praf!

— Și cel care l-a ucis a profitat de asta!

Amândoi gâfâiau de nervi, umăr lângă umăr, însă la o distanță colosală.

— Să ne întoarcem la esențial, zise Krajewski încăpățânat, făcând încă o încercare. Toate scurgerile de informații. Haide să ne jucăm de-a motivul și ocazia.

— Banii nu erau un motiv. Nu există niciun semn de așa ceva.

— Atunci, trebuie să fie vreun joc politic murdar.

— De acord. Ceea ce înseamnă că nu O'Neill controla jocul.

— Dar a avut ocazia.

— Nu pentru toate scurgerile. Unele au venit de la guvern, nu de la partid. Lucruri absolut secrete care n-ar fi fost nici la îndemâna membrilor de Cabinet, darămite a unui funcționar din partid.

— Nici măcar pentru Teddy Williams?

— Nu prea avea de ce să-și fure propriile dosare, nu crezi? Mai ales dosare care l-au aruncat la canal pe amicul lui Samuel.

— Deci…

— Guvernul. Trebuie să fie cineva din guvern.

Krajewski descoperi că avea o bucată de pizza între dinți și o plimbă cu limba prin gură, meditând.

— Ai o listă cu toți miniștrii din Cabinet?

— Printr-un sertar, pe undeva.

— Atunci, mișcă-ți fundul ăla grozav și găsește-o.

După ce căută o vreme, lucru care dezvăluia incapacitatea ei de a face curat, găsi lista într-un morman de hârtii și i-o întinse. Krajewski se duse la birou și dădu cu brațul la o parte teancul de cărți și alte mărunțișuri, scoțând la iveală suprafața de lucru netedă, albă și lăcuită. Albul biroului era ca un carnet deschis care aștepta să fie completat. Apucă un pix și începu să scrie toate cele douăzeci și două de nume.

— OK. Cine ar fi putut fi responsabil de scurgeri? Haide, Mattie. Gândește-te!

Ea începu să se plimbe concentrată prin cameră, încercând să găsească o cale prin labirintul birocratic.

— Au fost două scurgeri de informații care nu puteau să vină decât din Cabinet, zise ea într-un târziu. Reducerea bugetului Armatei Teritoriale și aprobarea medicamentului de la Renox. Și cred că putem adăuga și anularea programului pentru spitale; n-am crezut niciodată ideea că O'Neill și partidul erau implicați prea mult.

— Și cine de la guvern putea să știe despre asta?

— Oricine făcea parte din comitetul de Cabinet.

— Sunt gata de joc când ești și tu, spuse el cu pixul pregătit.

Mattie începu să recite pe îndelete membrii diverselor grupuri ministeriale care ar fi putut să afle de la început despre deciziile respective.

— Bine, tăierile de la AT, începu ea. E ministrul Apărării, ministrul de Finanțe și, poate, și cancelarul. Componența comitetelor din Cabinet trebuia să fie secretă, însă făcea subiectul bârfelor printre toți cei din lobby. Și, evident, prim-ministrul. Îi număra pe degete. Apoi mai e secretarul de Stat și ministrul de Externe.

Krajewski făcu un semn în dreptul numelor de pe listă.

— Schema cu spitalul trebuie să fi fost discutată de alt comitet. Ministrul Sănătății, cel al Trezoreriei, al Comerțului și Industriei, al Educației și al Mediului. Cred că ăștia sunt.

Alte semne pe listă.

— Și aprobarea medicamentului celor de la Renox… La naiba, Johnnie, treaba aia n-ar fi avut de ce să ajungă în vreun comitet. Era o problemă de departament, s-ar fi ocupat de ea ministrul Sănătății și oamenii lui. Biroul premierului ar fi aflat de chestia asta, desigur. Nu-mi vine nimeni altcineva în minte.

În acel moment stătea lângă el, se aplecau amândoi peste masă, uitându-se la ce notase. După ce verifică lista, lăsă umerii în jos.

— Cred că am greșit undeva, murmură Krajewski încet.

Era un singur nume în dreptul căruia fuseseră schițate trei semne,

un singur om cu acces la toate cele trei informații divulgate, unul singur pe care-l puteau scoate vinovat.

Henry Collingridge, victima tuturor scurgerilor. Eforturile lor îi făcuseră să ajungă la cea mai absurdă concluzie dintre toate.

— La dracu'! exclamă ea cu amărăciune și se întoarse cu spatele, lovind din nou cutia de pizza și împrăștiind alte firimituri, pe urmă frustrarea i se preschimbă în lacrimi tăcute care i se scurgeau pe obraji și pe piept.

Krajewski o luă în brațe.

— Îmi pare rău, Mattie, șopti el. Cred că a fost doar Roger de la început.

O sărută pe obraji, pe buze, ca și cum voia să-i înlăture toate necazurile. Ea se trase brusc înapoi.

— Ce e, Mattie? întrebă el jignit. Câteodată suntem atât de aproape unul de altul și pe urmă…

Ea nu voia să răspundă, plângând mai departe; Krajewski se hotărî să mai facă o încercare.

— Pot să stau peste noapte?

Ea clătină din cap.

— Pe canapea?

Iar dădu din cap.

— Ninge afară de zici că suntem în Alaska, se rugă el.

Ea ridică ochii la el și șopti.

— Îmi pare rău, Johnnie.

Din nou, niciun răspuns.

Krajewski trânti ușa atât de tare în urma lui, încât hârtiile de pe birou se împrăștiară.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Westminster e o grădină zoologică. Și acolo găsești expuse animale mari, încuiate în spatele gratiilor, vlăguite de puteri, cu spiritul înfrânt încet-încet, luate în derâdere, sau pe cele puține la minte și care nu prezintă niciun interes pentru cei cu idei mari. Eu prefer jungla.

Marți, 30 noiembrie

Ziarele de dimineață ajunseră pe pragul milioanelor de case ca o prevestire de moarte pentru candidatura lui Samuel. Unul câte unul, redactor după redactor, toți se aliniară în spatele lui Urquhart, nu doar ziarele deținute de Landless, ci și celelalte. Uneori chiar și redactorilor le place să joace la sigur, să înoate în direcția curentului, iar apele acestuia îi purtau inexorabil în direcția lui Urquhart.

Doar două dintre ziarele de top își menținеau propria poziție: *Guardian,* pentru că erau încăpățânați și insistară să-l sprijine pe Samuel, și *Independent,* pentru că aveau prea multe idei și refuzau să-l sprijine pe oricare dintre candidați.

Starea asta de lucruri se vedea în ambele tabere, susținătorilor lui Urquhart le era greu să-și ascundă atitudinea încrezătoare, pe când ai lui Samuel își pregăteau deja scuzele.

Înainte de ora zece dimineața, un grup de parlamentari se adunase în fața ușilor din stejar ale Sălii de Comitet 14, fiecare dintre ei sperând să voteze primul și să se califice pentru o notă de subsol în cartea de istorie. Stratul gros de zăpadă care începea să acopere întregul Westminster dădea procedurilor un calm suprarealist. Se apropia Crăciunul; luminile se aprindeau deja în strada Oxford. Pace pe pământ. În câteva ore avea să se afle rezultatul, deși în particular victorioșii își plănuiau acuzațiile, iar învinșii puneau răzbunarea la cale.

•

Mattie nu reușise să doarmă. Se simțea copleșită, prea multe idei îi alergau prin minte. De ce se purta atât de urât cu Johnnie? De ce se atașa de un bărbat ca Urquhart, pe care n-ar fi putut niciodată să-l aibă? De ce nu vedea tiparul lucrurilor care se întâmplau în jurul ei? Prea multe fundături. O făceau să simtă că dădea greș.

Își petrecuse dimineața străbătând nămeții fără să se gândească la ceva anume. Își căuta inspirația, dar sfârși udă leoarcă până la urmă, cu picioarele înghețate și părul adunat în șuvițe umede. Era după-amiază devreme când ajunse la Westminster. Ninsoarea se oprise și

cerul devenea de un albastru senin, lăsând capitala să semene cu un peisaj de pe felicitările de Crăciun din epoca victoriană. Palatul Parlamentului părea deosebit de strălucitor, ca o prăjitură minunată din turtă dulce acoperită cu glazură albă. Steagul de pe Victoria Tower flutura mândru, în timp ce un avion Concorde trecu pe deasupra în drum spre aeroportul Heathrow. În curtea bisericii St. Margaret, adăpostiți de aripa măreței catedrale medievale, colindătorii umpleau aerul cu cântecul lor, zdrăngănind cutiuțele pentru colectă spre turiști. Ea nu observa nimic din toate astea.

Petrecerile erau deja pregătite în diverse locuri din Camera Comunelor. Când trecu prin umbra făcută de Big Ben, unul dintre colegii ei din galeria pentru presă veni în grabă să-i dea ultimele vești.

— Au votat deja cam opt la sută dintre ei. Urquhart e, sigur, câștigător. Pare o victorie răsunătoare. Se uită curios la ea. Doamne, Mattie, arăți îngrozitor, zise el, apoi se îndepărtă grăbit.

Mattie simți un val de încântare. Cu Francis instalat în Downing Street, avea șansa să-și reconstruiască viața. Însă dincolo de asemenea lucruri simțea fiorul rece al îndoielii. Nu merita pe drept toate astea. În dimineața aceea, mersese fără rost până la el acasă în strada Cambridge, atrasă de el, disperată după înțelepciunea lui, în schimb îl văzuse în pragul casei sărutând-o pe soția lui, Mortima, de dragul camerelor de filmat. Mattie își ferise capul și se îndepărtase în fugă, rușinată de ea însăși.

Dar îndoielile și nevoile ei crescuseră. Ceva rău și scandalos se petrecea, iar lumea din jur era complet oarbă. Cu siguranță, Francis putea să înțeleagă, știa ce era de făcut. Știa că nu avea cum să mai fie singură cu el de acum, nu după ce se instala în Downing Street, înconjurat de paznici și de secretare. Dacă era să ajungă la el, sosise momentul. Era singura ei șansă.

Urquhart nu era nici în biroul lui, nici în barurile sau restaurantele din Palatul Westminster. Întrebase degeaba pe toate coridoarele, nimeni nu părea în stare să o ajute. Era cât pe ce să creadă că plecase să ia prânzul sau pentru interviuri, când un paznic prietenos îi spusese că îl văzuse pe Urquhart în urmă cu zece minute îndreptându-se spre grădina de pe acoperiș. Mattie habar nu avea că

exista un asemenea loc, darămite unde se afla.

— Exact, domnișoară, râse el, nu sunt mulți care știu de grădina noastră de pe acoperiș. Doar personalul știe, nu politicienii. Ne place să păstrăm secretul în cazul în care se îmbulzesc toți și ne strică locul. Însă domnul Urquhart e diferit, pare să știe orice colțișor din locul ăsta.

— Unde este? Îmi spuneți?

— E chiar deasupra Camerei. E o terasă pe acoperiș, unde am pus câteva mese și scaune, ca să poată personalul să iasă vara la soare, cu un sandvici și o cană de cafea. Dar pe vremea asta, sigur, e goală. Cu excepția domnului Urquhart. Bănuiesc că vrea să mediteze singur la ceva. Și și-a ales numai bine locul. Să nu mergeți să-l deranjați, altfel de mâine încolo va trebui să vă arestez!

Ea zâmbise, el cedase, iar după aceea îi urma indicațiile, urcând scările pe lângă Galeria Străinilor și ajungând la vestiarul cu lambriuri din lemn rezervat ușierilor de la Palat. Apoi văzu o ușă de incendiu lăsată întredeschisă. Trecu pragul, ieși pe acoperișul scăldat în lumina soarelui și inspiră brusc de uimire. Priveliștea era magnifică. Exact în fața ei, înălțându-se către cerul fără nori și strălucind datorită zăpezii și a razelor de soare, se afla turnul Big Ben, de culoarea mierii de albine. Fiecare detaliu sculptat în piatră se vedea cu o claritate extraordinară. Mattie observă tremurul acelor uriașe de ceasornic, pe măsură ce mecanismul străvechi își ticăia drumul neobosit. În stânga ei apărea acoperișul vast de la Westminster Hali, cea mai veche parte a Palatului, supraviețuitorul incendiului, războiului, bombelor, revoltelor și revoluției; în dreapta, nestăpânita Tamisa curgea neobosită la vale.

Se vedeau urme proaspete de pași în zăpadă. Urquhart stătea lângă balustradă în capătul terasei, privind dincolo de acoperișurile din Whitehall către pereții albi din piatră ai Ministerului de Interne. În spate se afla Palatul Buckingham, unde, ceva mai târziu în seara aceea, avea să ajungă triumfător.

Mattie călcă pe urmele pașilor lui, căutând un confort oarecare. El se întoarse brusc, speriat, când îi auzi scârțâitul pașilor.

— Mattie! exclamă Urquhart. Ce surpriză!

Ea se apropie întinzând mâinile spre el, dar ceva în ochii lui îi

spuse că nu era nici locul, nici momentul potrivit. Brațele îi căzură pe lângă corp.

— Trebuia să te văd, Francis.

— Sigur că da. Ce dorești, Mattie?

— Nu sunt nici eu prea sigură. Poate să-mi iau la revedere. Nu cred că vom mai avea ocazia să ne vedem, nu ca…

— Întâlnirea din seara aceea? Cred că e posibil să ai dreptate, Mattie. Însă vom păstra mereu amintirea asta. Și vei avea mereu prietenia mea.

— Voiam și să te avertizez.

— În legătură cu ce?

— Se întâmplă ceva rău.

— Unde?

— În jurul nostru… în jurul tău.

— Nu înțeleg.

— Au fost atâtea scurgeri de informații.

— Politica e o treabă tare umedă.

— Patrick Woolton a fost șantajat.

— Serios? întrebă el și o privi alarmat, ca și cum îi dăduse o palmă.

— Fraților Collingridge li s-a înscenat treaba aceea cu acțiunile la Renox.

Urquhart rămase tăcut.

— Și cred că cineva l-a ucis pe Roger O'Neill, continuă ea, observând scepticismul care creștea în ochii lui. Crezi că am înnebunit?

— Nu, câtuși de puțin. Pari supărată, nu nebună. Dar e o acuzație foarte gravă, Mattie. Ai vreo dovadă?

— Prea puțin. Nu de-ajuns. Nu încă.

— Și cine e în spatele întregii povești?

— Nu știu. O vreme am crezut că ar putea fi Teddy Williams, încă e posibil să fie așa, însă nu pot să mă descurc singură, Francis. Nu mai am nici măcar un ziar pentru care să scriu. Speram că poți să mă ajuți.

— Și cum ai vrea să te ajut, Mattie?

— Cred că a fost un singur om în spatele tuturor lucrurilor. S-a

folosit de Roger O'Neill și apoi a scăpat de el. Dacă putem găsi un singur inel din lanț, poate acțiunile acelea, vom ajunge și la celelalte, totul va ieși la lumină, așa se întâmplă mereu, și putem…

Începuse să se bâlbâie pe măsură ce vorbele i se învălmășeau. Urquhart se apropie de ea și îi prinse brațele, strângând ușor și făcând-o să se oprească.

— Pari obosită, Mattie. Ești foarte supărată.

— Nu mă crezi.

— Nu e adevărat. E posibil să fi descoperit cel mai important articol pe care îl vei scrie vreodată. Westminster e un colț întunecat și murdar, unde oamenii își calcă în picioare principiile pentru câțiva ani la putere. E un joc foarte vechi. Dar și unul periculos. Trebuie să ai mare grijă, Mattie. Dacă ai dreptate și cineva e responsabil pentru moartea lui Roger O'Neill, atunci devii și tu o țintă.

— Ce să fac, Francis?

— Îmi permiți să mă ocup eu de asta o vreme? Cu puțin noroc, până mâine voi fi în postura de a pune tot felul de întrebări, să trimit copoii la vânătoare. Să vedem ce iese.

— Ai vrea?

— Pentru tine, aș face aproape orice, Mattie, cu siguranță, știi asta deja.

Ea își sprijini capul de pieptul lui, în semn de recunoștință și ușurare.

— Ești un om deosebit, Francis. Mai bun decât toți ceilalți.

— Ai putea spune și așa, Mattie.

— Sunt mulți oameni care o spun.

— Însă știi că nu pot să comentez în niciun fel.

Urquhart zâmbi, ținând capul la doar câțiva centimetri de ea.

— Trebuie să ai încredere deplină în mine, Mattie. Poți? Nu sufli o vorbă nimănui.

— Desigur.

— Și foarte curând, într-un week-end, în vacanța de Crăciun, poate poți să vii la casa mea de la țară. Găsesc eu o scuză că trebuie să ordonez niște hârtii acolo. Soția mea va asculta Wagner pe undeva pe continent. Putem fi din nou singuri. Să lămurim toate

astea.

— Ești sigur?

— New Forest e foarte frumos în perioada aceea.

— Locuiești în New Forest?

— Lângă Lyndhurst.

— Lângă autostrada M27?

— Exact.

— Dar acolo a murit Roger O'Neill.

— Serios?

— Cred că la numai cinci kilometri de acolo.

În acel moment, Dirigintele Parlamentar o privea într-un fel ciudat. Se depărtă de el, simțindu-se slăbită, amețită, sprijinindu-se de balustradă. Iar piesele din puzzle se mișcară în mintea ei și se potriviră deodată perfect.

— Numele tău nu era pe listă, șopti ea.

— Ce listă?

— Lista cu membrii Cabinetului. Deoarece Chief Whip nu e membru în Cabinet. Dar pentru că ești responsabil de disciplina din partid, erau obligați să te consulte în privința anulării programului pentru spital. Și tăierea bugetului de la AT. Ca să poți – cum spui tu – *să dai puțin cu bățul.*

— Te porți prostește, Mattie.

— Și fiecare minister are un Whip junior, ca să se asigure că toate lucrurile sunt coordonate. Să ia pulsul, să fie cu ochii în patru, genul ăsta de lucruri. Oamenii tăi, Francis, care vin și-ți dau raportul. Și pentru că ești Chief Whip, ești la curent cu toate slăbiciunile lor, cine e distrus de cocaină, cine cu cine se culcă, unde să pui reportofonul…

Urquhart pălise, strălucirea din obrajii lui dispăruse, arăta ca o mască de alabastru, cu excepția ochilor.

— Oportunitatea. Și motivul, șopti ea îngrozită. Prim-ministru din nimic, în doar câteva luni. Cum naiba nu mi-am dat seama? dădu ea autoironică din cap. Nu mi-am dat seama pentru că am impresia că te iubesc, Francis.

— Ceea ce nu te face deosebit de obiectivă. După cum ai spus chiar tu, Mattie, nu ai nici cea mai mică dovadă.

— Însă o voi obține, Francis.

— Există vreo fărâmă de bucurie în goana după un astfel de adevăr, Mattie?

Un singur fulg căzu din cer. Privindu-l, Urquhart își aminti ceva ce-i spusese un coleg bătrân și înrăit când intrase prima dată în Parlament, că o viață în politică avea tot atâta sens ca atârnarea tuturor ambițiilor de un fulg de nea. Era o frumusețe. Apoi dispărea.

— Cum l-ai ucis pe Roger? întrebă ea.

O flacără pusese stăpânire pe ea, o înțelegere care strălucea cu putere. Urquhart știa că nu avea sens să se eschiveze.

— Nu l-am ucis eu. A făcut-o singur. Eu doar i-am pus pistolul în mână. Puțină otravă de șoareci amestecată cu cocaină. Era dependent, ajunsese singur la distrugere. Ce om slab!

— Nimeni nu merită să moară, Francis.

— Mi-ai spus chiar tu în seara aceea, îmi amintesc cuvintele tale foarte bine. Ai zis că vrei să înțelegi puterea. Compromisurile pe care le cere, înșelăciunile necesare.

— Dar nu asta.

— Dacă înțelegi puterea, știi că uneori sacrificiul e necesar. Dacă mă înțelegi pe mine, știi că am potențialul de a fi un lider excepțional, unul care poate fi măreț, adăugă el, în timp ce se simțea o pasiune crescândă în vocea lui. Și dacă înțelegi dragostea, Mattie, tu mai mult ca oricine îmi vei da șansa asta. Altfel…

— Ce, Francis?

El rămase nemișcat, cu buzele subțiate și obrajii supți.

— Știai că tatăl meu s-a sinucis? întrebă el, cu vocea atât de calmă, încât aproape se pierdu în aerul iernii.

— Nu, nu știam.

— Asta vrei de la mine?

— Nu!

— Asta te aștepți de la mine?

— Niciodată!

— Atunci, de ce mă urmărești? o întrebă el, strângând-o tare de brațe, cu fața contorsionată. În viață trebuie să luăm decizii, Mattie, decizii cumplit de dificile, pentru care ajungem să ne urâm pe noi înșine, însă care devin inevitabile. Noi doi, Mattie, trebuie să

alegem. Amândoi.

— Francis, te iubesc, chiar te iubesc, dar…

Odată cu conjuncția aceea micuță și aspră, Urquhart cedă. Haosul din sufletul lui încremeni brusc, o privi direct în ochi, topindu-se de durere la fel ca fulgul de nea care tocmai căzuse din cerul limpede de deasupra Westminster-ului. Scoase un icnet disperat de deznădejde, ca un animal chinuit de dureri cumplite. Pe urmă o ridică de subsuori și o aruncă peste balustradă.

Mattie strigă în timp ce cădea, mai mult de uimire decât de spaimă. Strigătul se opri când lovi pavajul și rămase nemișcată.

Era o fată ciudată. Cred că era îndrăgostită de mine. Se *întâmplă uneori, din păcate, celor care dețin funcții publice. A apărut la ușa mea într-o seară târziu, ca din senin.*

Deranjat? *Da, s-ar putea spune și așa, dar eu nu pot să comentez, deși știu că plecase de curând de la* Chronicle *și nu reușea să-și găsească altă slujbă. N-aș putea să afirm dacă și-a dat demisia sau a fost concediată. Se pare că locuia singură. Un personaj trist.*

Când a venit lângă mine pe acoperiș, părea supărată și cam neîngrijită. Câteva persoane, inclusiv un coleg ziarist și unul dintre polițiștii noștri de la Palat, pot să confirme. Mi-a cerut să-i asigur un serviciu. I-am zis că nu era posibil, totuși a insistat, m-a bătut la cap, a devenit isterică. Am încercat s-o calmez, dar starea ei s-a înrăutățit. Stăteam lângă balustradă și m-a amenințat că se aruncă. Am dat s-o prind, însă a alunecat pe gheață, condițiile erau destul de înșelătoare și a dispărut cât ai clipi, înainte s-o pot opri. A fost ceva intenționat? *Sper că nu. Ce pierdere tragică a unui om tânăr*!

Nu e cel mai bun mod de a începe mandatul de premier, sigur că nu. M-am întrebat o vreme dacă ar trebui să mă dau deoparte în loc să duc povara asta. În schimb, am de gând să mă interesez îndeaproape de bolile mintale întâlnite la cei tineri. Trebuie să facem mai mult în privința asta. Nu voi uita niciodată tristețea acelui moment de pe acoperiș. Poate sună ciudat, dar cred că suferința acelei tinere îmi va da putere, ceva către care să tind. Mă înțelegeți, nu-i așa?

Îmi încep mandatul în Downing Street hotărât să aduc oamenii împreună, să pun capăt cinismului acesta nesfârșit care a erodat ființa

noastră națională și să mă dedic cauzei țării noastre. Mă voi asigura că moartea domnișoarei Storin nu a fost în van.

Și acum, dacă nu vă supărați, am de lucru.

virtual-project.eu

{1} Pateu umplut cu ciuperci și sos alb. (n.tr.).

{2} Prescurtare de la numele propriu Francis Urquhart, dar și acronim după o înjurătură în limba engleză. (n.tr.).

{3} Diriginte Parlamentar într-un partid, responsabil având în special rolul de a se asigura că membrii partidului votează conform indicațiilor date de conducere (whip = bici). (n.tr.).

{4} Stradă devenită celebră datorită reședinței prim-ministrului Marii Britanii, la numărul 10. (n.tr.).

{5} Stradă din Londra unde în anii ’80 își aveau sediul cele mai importante publicații. (n.tr.).

{6} Cântec tradițional cântat în semn de felicitare la ocazii importante, precum aniversări, nunți, promovări etc. (n.tr.).

{7} Rețetă indiană, servită de obicei ca aperitiv. (n.tr.).

{8} Sortiment de pâine subțire, pregătită în cuptor, răspândită în bucătăria asiatică. (n.tr.).

{9} Christian, în limba engleză, aluzie la numele doctorului Christian. (n.tr.).

{10} Comutator (în limba engleză) (n.tr.).

{11} În Marea Britanie, *Esquire* e un titlu de respect acordat bărbaților cu un rang social înalt. (n. red.).

{12} Curtea Supremă de Justiție a Angliei și Țării Galilor, cunoscută și ca Old Bailey după numele străzii pe care se află. (n.tr.).

{13} Extract dens și sărat de carne ce poate fi diluat cu apă caldă și, mai puțin obișnuit, cu lapte; produs creat în 1370 de John Lawson Johnston. (n. red.).

{14} Scandal politic britanic declanșat de o scurtă relație sexuală, în 1961, între John Profumo, ministru de Război, și Christine Keeler, un fotomodel de nouăsprezece ani. (n. red.).

{15} Lovitură de grație (în franceză, în original). (n.tr.).

{16} Drapelul Regatului Unit al Marii Britanii. (n.tr.).

{17} Joc de cuvinte pornind de la *Earle* – nume propriu și *earl* – conte; Contele din Essex. (n.tr.).

{18} Oficial în Camera Lorzilor, responsabil cu securitatea și ordinea în Palatul Parlamentului. (n.tr.).

{19} Final de cursă în care concurenții sunt atât de aproape unii de ceilalți, încât câștigătorul nu poate fi identificat decât după imagini. (n.tr.).